

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a classical painting depicting several figures on clouds. In the upper left, a winged figure (likely Cupid or Eros) is shown in profile, holding a bow and arrow. Below him, a woman in a white dress is seated, and another figure is partially visible. In the upper right, a winged figure is shown in flight. In the lower left, a group of figures are gathered, with one person holding a large red flag. In the lower right, a winged figure is shown in a dynamic pose, holding a sword. The overall style is reminiscent of 17th or 18th-century Baroque or Rococo painting.

KARANLIK ROMEO'M

WALL STREET JOURNAL ÇOKSATAN YAZARLARI

Parker S. Huntington
L.J. Shen

KARANLIK ROMEO'M

Parker S. Huntington
L.J. Shen

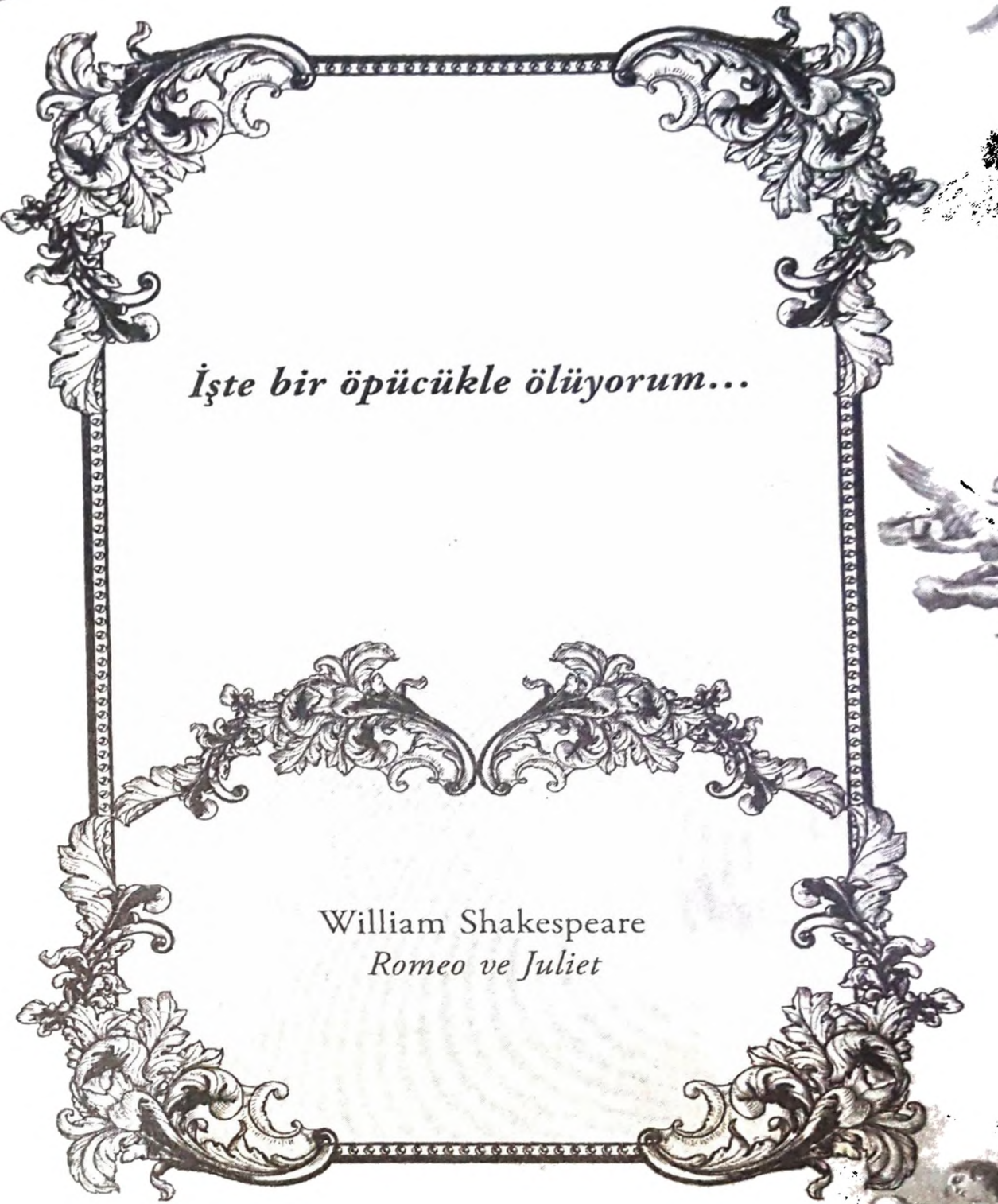

Çeviren:
Gizem Balcılar

OLIMPOS®

İşte bir öpücükle ölüyorum...

William Shakespeare
Romeo ve Juliet

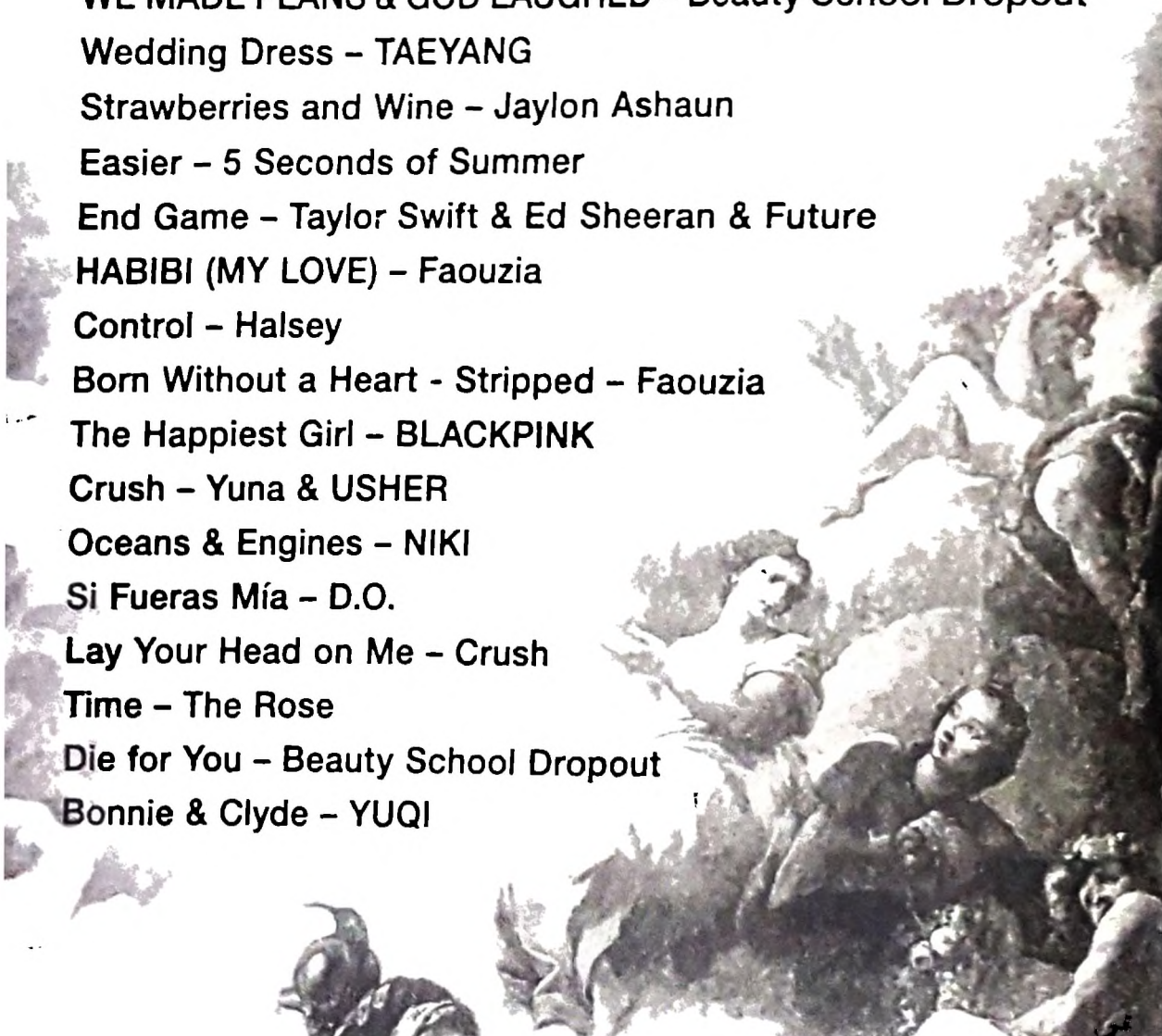
KARANLIK ROMEO'M

ÇALMA LİSTESİ

Starphucker – Beauty School Dropout & Royal & Serpent
heartbreak honeymoon – Mad Tsai
I'm Not Sorry – DEAN & Eric Bellinger
Lover Like Me – CL
Take What You Want – ONE OK ROCK & 5 Seconds of Summer
favorite crime – Olivia Rodrigo
WE MADE PLANS & GOD LAUGHED – Beauty School Dropout
Wedding Dress – TAEYANG
Strawberries and Wine – Jaylon Ashaun
Easier – 5 Seconds of Summer
End Game – Taylor Swift & Ed Sheeran & Future
HABIBI (MY LOVE) – Faouzia
Control – Halsey
Born Without a Heart - Stripped – Faouzia
The Happiest Girl – BLACKPINK
Crush – Yuna & USHER
Oceans & Engines – NIKI
Si Fieras Mía – D.O.
Lay Your Head on Me – Crush
Time – The Rose
Die for You – Beauty School Dropout
Bonnie & Clyde – YUQI

Bazı Romeolar ölümü hak eder.

GİRİŞ

Dallas

Hayatımın hep bir aşk romanı gibi olacağını düşünürdüm. Sayfalarımın arasında mutlu sonlar gizlenmiş beni bekliyor sanırdım.

Oysa hayatımın beklediğimden çok farklı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bir korku hikâyesine, hem de insanın kanını donduran türden bir hikâyeye dönüşeceğini hiç düşünmezdim.

Ama sonra hayatıma Romeo Costa girdi ve pembe gözlüklerimi çekip çıkardı.

Bana karanlığı ve gücü öğretti.

Dahası, çok acımasız bir ders verdi: Her canavarın içinde güzel bir ruh, her gülde bir diken olabileceğini gösterdi.

Ve nefret denen şeyin küllerinden bile bir aşk hikâyesinin filizlenebileceğini...

BİRİNCİ BÖLÜM

Dallas

Emilie, “Aman Tanrım, yani yalan değilmiş, öyle mi? Gerçekten burada!” diyerek bileğime yapıştı. Upuzun, sivri tırnakları yanık tenime batıyordu.

“Oliver von Bismarck da gelmiş,” dedi Savannah, bir kolunu bana uzatarak. “Biri beni çimdiklesin!” İsteğini büyük bir zevkle yerine getirdim. “Ay! Dal, her lafı düz anlamak zorunda mısın?”

Omuz silkip dikkatimi yanıımızdaki ikram masasına çevirdim. Bu gece takdim balosuna katılmamın asıl sebebi bu ikramlardı.

Kristal tepsilerin birindeki çikolata kaplı pomelo kabuğundan biraz alıp ekşi, acımtırak aromasının tadını çıkardım.

Tanrı bir erkek olamazdı.

Ama bir kadın da olamazdı.

Tanrı olsa olsa Godiva çikolatasıyla kaplı bir meyve olabilirdi.

“Burada ne yapıyorlar? Onlar Güneyli bile değiller.” Emilie, Sav’in elindeki takdim balosu programını alarak yüzünü yellemeye başladı. “Buraya kesinlikle kadınlarla tanışmaya gelmediler. Çünkü ikisi de müzmin bekâr. Costa daha geçen yaz özbeöz bir İsveç prensesini terk etmemiş miydi?”

“Öz olmayan İsveç prensesleri de mi var?” diye sordum merakla.

“Dal!”

Kremalı Portekiz tartları neredeydi? Portekiz tartı da olacak diye söz vermişlerdi.

“*Pastéis de nata* da olacak dememiş miydiniz?” Teselli ödülü olarak bir *melopita* alıp Emilie’ye doğru salladım. “Demek ki sana çok güvenmemek lazımmış.”

Emilie şahin gözleriyle beni çantama iki Polonya çöreği atarken yakaladı. “Dal, Chanel çantaya onları dolduramazsın! Çantanın derisini bozacaksın.”

O sırada Sav el çantasında telaşla bir şeyler aranıyordu, sonra içinden bir ruj çıkardı. “Von Bismarck buraya Le Fleur’ü almaya gelmiş diye duydum.”

Le Fleur’ün sahibi Jenna’nın babasıydı. Beş yıldızlı oteller için sık dokuma kumaştan çarşaf üretiyorlardı. Sekizinci sınıftayken Emilie’yle evden kaçmış ve babalarımız bizi bulana kadar bir hafta boyunca mağazanın deposunda saklanıp uyumuştuk.

“Le Fleur’ü ne yapacaktı ki?” diye sorup biraz da künefe aldım. Sırtım hâlâ yakın arkadaşlarımin ağızlarının suyunu akıttığı şu mistik yaratıklara dönüktü. Etrafımızdaki mühim fısıldaşmalara bakılırsa cazibelerine kapılanlar sadece arkadaşlarımin değildi.

Emilie, Savannah’nın elinden Bond No. 9 rujunu alıp dudaklarına yoğun bir tabaka hâlinde sürdü. “Çünkü otelcilik sektöründe çalışıyorlar. The Grand Regent diye küçük bir otel zinciri var. Belki duymuşsunuzdur.”

The Grand Regent, Hilton’dan daha çok şube açarak işlerini genişletmeden önce özel müşteriler için davet usulüyle çalışan bir tatil köyüydü. Yani şu Süslü von Gamsız’ın pek de paraya ihtiyacı yoktu. Zaten bu geceki baloya davetiye kapabilmenin dile getirilmemiş şartlarından biri de korkunç derecede zengin olmaktı.

303. Chapel Falls Asilleri Takdim Balosu, her bir milyarder ve mega milyoneri ülkeye çeken görkemli bir teşhir yarışması gibiydi. Babalar, sosyeteye yaraşır kızlarıyla Astor Opera Binası’ndaki tanıtım gösterisine katılıp tıpkı kendileri

gibi varlıklı erkekler tarafından beğenilecek kadar iyi performans sergilemelerini beklerdi.

Bense o kızların aksine buraya koca bulmaya gelmemiştim. Parmağımdaki elmas yüzüğün bana hatırlattığı üzere babam beni önceden biriyle sözleşmişti zaten. İki gün önce resmî nişan duyurusunun sosyete gazetesinde ilan edildiğini öğrenene kadar evlilik hep gelecekte kafa yormam gereken bir sıkıntı gibi gelmişti.

“Romeo babasının şirketinde CEO olmayı kafaya koymuş diye duydum.” Tanrım... Sav hâlâ kafamızı onunla ilgili şeylerle şişirmeye devam ediyordu. Adamın Wikipedia sayfasını falan yazmaya karar vermişti herhâlde. “Zaten milyarder değil mi?”

“Sadece milyarder değil. Mega milyarder!” diyen Emilie, işlemeli bilekliğindeki markiz kesim pırlantayla oynuyordu, bunu huy edinmişti. “Ama parayı yatlarla, altın kaplama klozet kapaklarına harcayan ya da kafasına göre saçma sapan projelere gömen biri değil.”

Sav makyaj aynasından onlara doğru çaresiz bir bakış attı. “Sizce bizi tanıştıırırlar mı?”

Emilie kaşlarını çatı. “Burada onları tanıyan kimse yok. Dal? Dallas? Bizi dinliyor musun? Bak, bu konu önemli.”

Burada farkına vardığım en önemli şey tereyağlı kurabiye-lerin eksikliğiydi. Bakışlarımı gönülsüzce, ipek şifon ve kaskatı topuzlardan oluşan kalabalığı yarıp geçen iki adama çevirdim.

İkisi de en aşağı 1.90 vardı. Bu boyla oyuncak evlere sığışmaya çalışan devler gibi görünüyorlardı. Yine de basmakalıp hiçbir yanları yoktu. Aralarındaki tek benzerlik boylarıydı, diğer her şeyleri birbirinin tam zıddıydı. Biri ipekse diğeri süet gibiydi.

Tahmin yürütmem gerekirse Ken'in canlı versiyonu gibi duran kişi von Bismarck olmalıydı. Küllü sarı saçları, köşeli çenesi, hafif kirli sakalı ve bıyığı vardı. Walt Disney illüstratörlerinin elinden çıkmış bir karaktere benziyordu. Çarpıcı

masmavi gözleri, Roma heykellerini aratmayan vücuduyla tam bir Avrupa prensiydi.

İpek gibi.

Diğer adamsa beyefendi görünümlü bir barbarı andırıyordu. Kiton takım elbisesiyle tehditkâr bir havası vardı. Simsiyah saçları klasik bir kesimle şekillendirilmişti.

Görünümündeki her bir detay özenle işlenmiş, bir kadının damarlarına kasten ölümcül dozlar vermek üzere tasarlanmıştı. Çıkık elmacık kemikleri, kalın kaşlar, insana suç işletebilecek kadar muazzam kirpikler ve şimdiye dek gördüğüm en güzel, buz grisi gözler... Gerçekten de gözleri öyle açık bir griydi ki yanık teni ve İtalyanlara özgü görünümüyle gözlerini hiçbir şekilde bağdaştıramıyordum.

Süet gibi...

“Romeo Costa...” Adam yanımdan hızla geçip VIP konuklara ayrılmış masaya doğru ilerlerken Savannah’nın sesi arzulu bir tonla yankılandı. “Elon Musk’ın Twitter’ı mahvettiği gibi o da beni baştan aşağı mahvetse gıkım çıkmaz.”

“Ah ah, bana aklından geçen en pis şeyleri yapabilir.” Emilie boynundaki mavi elmas kolyeyle oynuyordu. “Yani tam olarak ne yapar bilmiyorum ama hepsine razıyım, anlıyor musunuz?”

Yirmi birinci yüzyılda kiliseye giden ve İncil okuyan Güneyli bakire kızlar için bu büyük bir sorundu. Chapel Falls herkesçe iki şeyle tanınırdı: Çoğu yüksek profilli, Georgialı işletmelerin sahibi olan zengin holding yöneticileri ve son derece çağ dışı, kızlarını eve kapatan muhafazakârlar.

Burada işler farklı yürüyordu. Neredeyse hepimiz yirmi bir yaşına gelmemize rağmen evlenmeden önce birileriyle gizlice öpüşmekten öteye gidememiştik.

Edepli arkadaşlarım onlara gizli bakışlar atarken ben ters ters bakmaktan çekinmiyordum. Gergin görünen ev sahibi onları masalarına götürürken ikisi de etrafını inceliyordu: Romeo Costa, akşam yemeğinde arka sokaktaki çöplerle beslenmek

zorunda kalmış bir adamın memnuniyetsizliğiyle; von Bismarck ise muzip, alaycı bir şakacılıkla.

“Ne yapıyorsun, Dal? Baktığını görüyorlar!” Savannah ne-redeyse düşüp bayılacaktı. Bize bakmıyorlardı bile.

“Ne olmuş yani?” Esnedim, sonra uzanıp yanımdaki ma-sadan bir kadeh şampanya aldım.

Sav’le Emilie biraz daha gevezelik ederken ben de ithal tatlılar, şampanya ve hediye paketleriyle dolu ziyafet masalarının yanından geçerek yola düştüm. Salonun diğer ucundaki ikram tepsilerine erişmek için akranlarımı ve uzaktan akrabalarımı selamlayarak ilerledim. Bir gözümle de kız kardeşim Franklin’i arıyordum.

Frankie buralarda bir yerde olmalıydı; muhtemelen biri-nin peruğunu ateşe vermiş ya da bir iskambil oyununda aile servetini kaybetmişti.

Ben tembel, hırs yoksunu ve bolca boş vakti olan biri olarak yaftalandıysam o da Townsend ailesinin baş belasıydı.

Babamın onu neden buraya getirdiğini hiç bilmiyordum. On dokuzuna yeni girmişti ve ben hayatımın geri kalanı boyunca tatlılardan uzak durmaya ne kadar hevesliysem o da erkeklerle tanışmaya o kadar hevesliydi.

Sınırlı sayıda üretilen Louboutin marka (ip kadar ince on iki santimlik topuğu üst üste dizilmiş inciler ve Swarovski taşlarıyla süslenmiş siyah kadife) ayakkabılarımla kasıla kasıla yürürken başka bir bedene çarpana kadar yoluma çıkan herkese gülümseyip öpücükler gönderdim.

“Dal!” Frankie, sanki daha kırk dakika önce onu mini Clase Azul şişelerini dolgulu sütyenine sokuştururken yakaladığımda bana kimseye söylemeyeceğime yemin ettirirken görüşmemişiz gibi kollarını boynuma doladı. Sarıldığımızda minyatür şişelerin plastik kenarları memelerime battı.

“Eğleniyor musun?” Bir keçi gibi devrilmeden önce onu yerine oturttum. “Sana biraz su getirmemi ister misin? Ya da Advil? Yoksa ilahi bir müdahale mi bekliyorsun?”

Frankie ter kokuyordu. Ve ucuz parfüm. Ve ot...

Tanrım, babama yardım et.

“Ben iyiyim.” Elini sallayıp etrafına baktı. “Maryland’den bir dük buradaymış, gördün mü?”

“Amerika’da monarşi olduğunu sanmıyorum, kardeşim.” Von Bismarck’ın kulağa uydurma bir soyad gibi gelmesi onun kraliyet ailesinden olduğu anlamına gelmiyordu.

“Peki ya süper zengin arkadaşı?” Beni duymuyordu bile. “O da silah tüccarıymış, çok eğlenceliler.”

Sadece Frankie’nin evreninde bir silah tüccarı eğlenceli biri olabilirdi.

“Evet, Sav’le Emilie o kadar heyecanlı ki bu gazla bir dağ aslanıyla güreşe tutuşurlar. Onlarla tanıştın mı?”

“Pek sayılmaz.” Frankie burnunu kaşıdı, hâlâ balo salonunu inceliyordu, muhtemelen onu arabanın arka koltuğunda leş gibi ot kokutan her kimse onu arıyordu. “Onları kim davet ettiyse üzerlerinde iyi bir intiba bırakmak istemiş olmalı çünkü masalarında merhum kraliçenin sevgili pastacısı tarafından özel olarak yapılmış kurabiyelerden var. Doğruca Surrey’den getirilmiş.” Bana imalı bir şekilde gülümsedi. “Kimse görmeden bir tane çaldım.”

Kalbim sıkışacak gibi oldu. Kız kardeşimi çok seviyordum. Ama şu anda onu *öldürebilirdim*.

“Bana da çalmadın mı?” Neredeyse çığlık atacaktım. “Otan-tik İngiliz kurabiyelerinden hiç tatmadığımı biliyorsun. Senin derdin ne böyle?”

“Ah, yapma, orada daha bir sürü var.” Frankie parmaklarını sıkı topuzunun içine sokarak kafa derisine masaj yaptı. “İnsanlar... sanki bu pislikler İngiliz kraliyet ailesindenmiş gibi

onlarla konuşmak için sıraya giriyorlar. Sen de yanlarına git, kendini tanı ve bir tane al. Kurabiyeleri oraya öylece yığmışlar.”

“Kurabiye mi alayım yoksa adamları mı?”

“İkisini de.”

Parmaklarımın ucunda durup şöyle bir baktım. Haklıydı. Bir grup misafir bu iki adamın yüzüklerini falan öpmek için bekliyordu. Lezzetli şeyler yemek uğruna kendimi alçaltmaktan gocunmadığımdan Costa ve von Bismarck'ın masasını çevreleyen insan kümesine doğru yürüdüm.

“...ekonomik kargaşa yaratacak korkunç bir vergi planı...”

“...Bay Costa, tüm bu harcamalar için bir çıkış yolu vardır, değil mi? Bu savaşlara daha fazla para ayıramayız...”

“...teknolojik silahlarının olmadığı doğru mu? Sadece merak ediyorum...”

Chapel Falls'un erkekleri bu ikiliyi komaya sokacak kadar çok çene yarıştırdı kadınlar da dekolterilerini sergilemek için eğilirken gözlerim ödülde, ağız sulandıran kurabiyelerle dolu üç katlı tepsideydi. Hedefime ulaşmak için yoğun kalabalığın arasına daldım. Elimi masanın üzerine koydum. *Burada önemli bir şey yok.* Ardından İngiliz ikramlarına doğru ilerledim; işte masanın en önemli parçası oradaydı.

Parmaklarımla kare şeklindeki bisküviyi yoklarken kulak tırmalayan bir ses duydum.

“Ve siz de...”

Ses, Süet'ten geliyordu. Daha doğrusu Romeo Costa'dan. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, Nil Nehri timsahlarının samimiyetiyle bana bakıyordu. Eğlenceli bir bilgi daha vereyim: Bu tipler için insanlar, beslenme düzenlerinin önemli bir parçasıdır.

Hemen hafifçe reverans yaptım. “Ah, özür dilerim. Size selam vermeyi unutmuşum.”

“Kurabiye tepsisine vermeyi unutmamış gibisiniz.” Sesi cansız, ilgisiz çıkıyordu.

Pekâlâ. Anlaşılan huysuzun tekiydi. Gerçi adamın kurabiyelerini çalmaya *çalışmıştım*. “Ben Townsend ailesinden Dallas Townsend.” Ona içtenlikle gülümseyerek öpmesi için elimi uzattım. Elime iğrenir gibi bakarak hareketimi görmezden geldi. Sözde suçum için verilmiş aşırı bir tepkiydi.

“Sen Dallas Townsend misin?” Göz alıcı yüzünde hayal kırıklığı belirdi. Sanki tamamen farklı birini bekliyordu. Aslında herhangi birini beklemesi bile biraz abartılıydı. Sonuçta aynı çevrelerde takılmıyorduk. Hatta bu adamın sadece belirli ortamlara girdiğine yüzde doksan dokuz emindim. Oldukça keskin yargıları olan birine benziyordu.

“Bildiğim kadarıyla son yirmi bir yıldır öyleyim.”

Kurabiyeye baktım. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

“Hey, bana bak,” diye tersledi Costa.

Von Bismarck kıkırdadı ve muhtemelen sırf bana inat olsun diye en büyük kurabiyeyi kaptı. “Ama çok şeker biri, Rom. Kedi gibi, baksana.”

Şeker mi? Kedi mi? Ne demek istiyordu? Büyük bir isteksizlikle bakışlarımı masadaki kurabiyeden Romeo’nun yüzüne çevirdim. Gerçekten çok yakışıklıydı. Ama gözleri ölü gibi bakıyordu.

Öne doğru eğildi. “Dallas Townsend olduğundan emin misin?”

Çeneme dokundum. “Hımm, şimdi biraz düşününce cevabımı Hailey Bieber olarak değiştirmek istediğime karar verdim.”

“Espri mi yaptın sen şimdi?”

“Ciddi bir şey söylemem mi gerekiyordu?”

“Saçmalamaya başladın.”

“Eh, sen başlattın.”

Masanın her köşesinden gergin iç çekişler yükseldi. Ancak Romeo Costa sözlerime alınmak yerine umursamamış gibi görünüyordu. Arkasına yaslandı, kolları sandalyesinin kolçak-

larındaydı. Bu duruşu ve mükemmel dikilmiş Kiton takım elbisesi ona savaştan zevk alan sert bir kral havası veriyordu.

“Dallas Maryanne Townsend.” Barbara Alwyn-Joy hemen araya girdi. Emilie'nin annesi bu etkinlikte şaperonluk yapıyor, diğerleri gibi o da işini fazlasıyla ciddiye alıyordu. “Bay Costa'yla bu şekilde konuştuğun için babanı çağırıp seni hemen bu balo salonundan attırmalıyım aslında. Chapel Falls'ta âdetler böyle değildir.”

Chapel Falls âdetlerini uygulayacak olursak kasabadaki bütün kızıl saçlılar kazığa bağlanıp yakılmalı.

Başımı eğip ayak parmağımla mermerin üzerinde yuvarlak bir kurabiye şekli çizdim. “Üzgünüm, efendim. Özür dilerim.”

Üzgün falan değildim aslında. Çünkü Romeo Costa hıyarın tekiydi. Yanımızda birileri olduğu için şanslıydı, yoksa ağzıma geleni sayardım ona. Daha fazla kargaşaya neden olmadan ve babam limitsiz kredi kartımı iptal ettirmeden önce uzaklaşmak için döndüm.

Ama ben gidemedim Costa tekrar çenesini açtı.

“Bayan Townsend?”

İstersen Bieber da diyebilirsiniz.

“Evet?”

“Bir özür daha dilenmeli sanırım.”

Omzumun üzerinden öfke dolu gözlerler ona baktım. “Kafanız güzel herhâlde, ne özü...”

“Aslında... Benim de size bir özür borçlu olduğumu kasetmişim.” Bunun üzerine ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

Ah. Ah! Onlarca göz üzerimizde geziniyordu. Neler olduğundan emin değildim ama o kurabiyeyi ele geçirme şansımın on kat arttığını düşünüyordum. Ayrıca onun özür dilerken bile son derece kontrollü ve kendinden emin olabilme yeteneğinden ders almam gerekiyordu. Özür dilemek beni hep çaresiz hissettirmişti. Öte yandan Costa, özür dilemeyi insanlar arasındaki

hiyerarşide daha da yüksek bir yere ulaşabilmek adına araç olarak görüyordu. Daha şimdiden akranlarından tamamen farklı bir tür gibi görünmeyi başarmıştı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak her zamanki gibi görgü kuralları derslerinde öğrendiğim her şeyi görmezden geldim. “Peki. Bekliyorum.”

Gülümsemedi, hatta bana bakmadı bile. Gözleri daha çok ruhumu delip geçiyormuş gibiydi. “Kim olduğunuzdan şüphe ettiğim için özür dilerim. Bilmediğim nedenlerden dolayı sizin... farklı biri olacağınızı düşünmüştüm.”

Normalde ona hakkımda kimin ne söylediğini sorardım ama dilim başımı daha fazla belaya sokmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Zamanımın yüzde sekseninde ağzımı yiyecek bir şeylerle meşgul etmemin bir nedeni vardı. Ayrıca bacaklarım pelteye dönmeden doğruca yüzüne bakamıyordum. Beni bu kadar sersemletmesi hiç hoşuma gitmemişti. Bakışlarının değdiği her yerde tenimin kızarması da...

“Hımm, tabii. Sorun değil. Herkesin başına gelebilir. İyi akşamlar.”

Neyse ki babam bütün yemeği harika bir ruh hâli içinde, arkadaşlarıyla iş konuşarak geçirdi. Barbara tehdidini eyleme geçirmemiş olacaktı ki dördüncü aperatiften kısa bir süre sonra babam bana dans etmem için izin verdi.

Ve ben de dans ettim. Önce kiliseden David’le sonra liseden James’le ve son olarak da bir sokak ötedeki Harold’la. Beni pistte döndürdüler, mermer zeminle aramda birkaç santim kalana kadar eğdiler ve hatta birkaç defa vals yapmama bile izin verdiler. Sonuç olarak gecenin başarılı geçtiğine dair güvenim neredeyse yerine gelmişti. Ta ki şarkımız sona erip de Harold beni başıyla selamladıktan sonra yerime yürümeye başlayana kadar. Çünkü arkamı döndüğümde Romeo Costa yine oradaydı. Lambadan çıkan cin gibi dibimde bitmişti.

KARANLIK ROMEO'M

Ah, Meryem Ana, neden günah her zaman bu kadar cezbedici olmak zorunda?

“Bay Costa.” Elimi çıplak köprücük kemiğimin üzerine koydum. “Çok üzgünüm, başım dönüyor ve çok yoruldum. Dans edebileceğimi sanmıy...”

“Ben sizi yönlendiririm.” Sonra beni belimden tutmasıyla ayaklarım yerden yükselir gibi oldu ve hiçbir katkım olmadan benimle vals yapmaya başladı.

İşte size Teksas büyüklüğünde bir kırmızı bayrak.

“Lütfen beni yere bırakın,” diye rica ettim somurtkan dudaklarımın arasından.

Belimi daha sıkı kavradı, kasları âdeta üzerime kapanıyordu. “Lütfen şu hanım hanımcık rolünü bir kenara bırak. Olivia Wilde bile senden daha inandırıcıdır.”

Ah! *Lazarus Etkisi*’ni izledikten sonra göz bebeklerimi çamaşır suyuyla yıkamak istediğimi çok net hatırlıyordum.

“Teşekkürler.” Gevşeyerek onu tüm ağırlığı taşımaya ya da bırakması hâlinde mermer zemine kapaklanmamın sorumluluğunu almaya zorladım. “Toplumun saygın bir üyesi olmak gerçekten çok yorucu.”

“Masama kurabiyeler için gelmiştin, değil mi?” Belki başka bir kız olsa bunu inkâr ederdi. Ama benim için asıl cazibenin kendisi olmadığını bilmesi harikaydı.

“Evet.”

“Haklısın, muhteşemlerdi.”

Omzunun üzerinden masasına baktım. “Hâlâ biraz var, gidip alabiliriz.”

“Çok zekice, Bayan Townsend.” Rekabetçi bir salon dansçısının ürkütücü uzmanlığıyla beni etrafımda döndürdü. Çok hızlı hareket ettiği için mi yoksa onun kollarında olduğum için mi bilmiyordum ama midem bulanıyordu.

“Yanında şampanya da içmek istemez miydiniz? Oliver ve ben az önce bir şişe Cristal Brut Millénium Cuvée bulduk.”

Bu şeylerin tanesi on üç bin dolardı. *Tabii ki* isterdim. Sıkılmış ses tonuna ayak uydurmaya çalıştım. “Aslında bir kadeh olsa kurabiyeyle harika giderdi.”

Yüzü donuk ve hareketsiz kaldı. Tanrım, bu adamdan bir gülümseme koparmak için ne yapmak gerekiyordu?

İnsanlar bize bakıyordu. Bay Costa’nın benden başka kimseyle dans etmediğini fark edince huzursuz oldum. Savannah’yla Emilie buraya biriyle tanışmak için gelmediğini söylemiş olsalar da anaokulundayken bana çikolatalı sütün kahverengi ineklerden geldiğini söyleyenler de onlardı. Yani güvenilmez bir bilgi kaynağı oldukları açıktı.

Boğazımı temizledim. “Bilmen gereken bir şey var.” İngiltere’nin kış göğüne benzeyen gri gözleriyle bana baktı; yüz ifadesi, benim bilip de onun bilmediği bir şey olamayacağını söylüyordu. “Nişanlıyım, bir süre sonra evleneceğim, yani beni tanımak istiyorsan...”

“Seni tanımak niyetinde değilim.” Konuşurken dişlerinin arasındaki sakızı fark ettim. Kokusuna bakılırsa naneliydi.

“Tanrıya şükür,” dedim hâlâ dans ederken. “Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem. Hoş bir şey değil, biliyorsundur.”

Madison Licht’le evlenme fikrine bayılmasam da ondan nefret etmiyordum. Sonuçta onu küçüklüğümden beri tanıyordum. Babamın üniversitedeki ev arkadaşının tek çocuğuydu, tatillerde ve ara sıra akşam yemeklerinde karşılaşırdık. Onunla ilgili her şey yeterli düzeydeydi. Yeterince çekiciydi. Yeterince zengindi. Yeterince terbiyeliydi. Dahası, benim tuhaflığıma da tahammül edebiliyordu. Ayrıca bana göre fazladan yaşadığı sekiz yıl ona deneyimli, görmüş geçirmiş bir adamın ışıltısını katmıştı. İki kez buluşmuştuk ve bu buluşmalarda hayatımı istediğim gibi yaşamama izin vereceğini açıkça belirtmişti.

Bu, Chapel Falls’ta görücü usulü evlenen çiftler arasında nadir rastlanan bir durumdu. Romeo Costa şimdi bana sanki kapısının önünde duran ve ezmesi gereken koca bir bok parça-

sıymışım gibi bakıyordu. “Düğün ne zaman?” Alay yüklü sesi kadifeye sıkıca sarılmış gibiydi.

“Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen mezun olduğumda.”

“Ne okuyorsun?”

“Emory’de İngiliz Edebiyatı.”

“Ne zaman mezun olacaksın?”

“Derslerden kalmayı ne zaman bırakırsam.”

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi, sanki bunun onu eğlendirmesi gerektiğinin farkındaydı. “Üniversiteyi sevdin mi?”

“Sevmedim.”

“Kurabiyeler dışında neyi *seversin* peki?”

Sırf gitmeyeyim diye benimle sohbet ediyor gibiydi ama nedenini bilmiyordum. Benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Yine de adımlarımı doğru atmaya konsantre olmak zorunda olmadığım için bu soru üzerine uzun uzun düşündüm. Sonuçta bütün bu dans işini benim yerime o yapıyordu.

“Kitaplar. Yağmur. Kütüphaneler. Arka planda en sevdiğim şarkılar çalarken geceleri tek başıma araba kullanmak. Seyahat etmek, özellikle de yemek için... Ama tarihî seyahatlere de bayılırım.”

Aslında Chapel Falls beni günlerini babasının parasını lüks çantalara gömen, pahalı restoranlara gidip İncil’in emirlerine uygun her iyi romanı alan bir genç kız olarak tanıyordu. Yani kayda değer hiçbir arzum olmadığı bilinen bir gerçektir.

Ama dedikodulara konu olmayan gizli bir arzum vardı. Ne yazık ki bir erkek tarafından gerçekleştirilmesi gereken gizli bir arzu... Her şeyden öte, anne olmak istiyordum.

Çok basit, çok ulaşılabilir bir arzuydu. Fakat böyle bir hedef için atılması gereken önemli adımlar vardı ve bunların hiçbirini Chapel Falls’un boğucu dünyasında gerçekleştirme fırsatım olmamıştı.

“Çok açık sözlüsün.” Ama bunu iyi bir şeymiş gibi söylememiştir.

“Çok meraklısın.” Hareketi bizi yakınlaştırsa bile beni geriye doğru eğmesine izin verdim. “Sen nelerden hoşlanırsın?” diye sordum kısa bir duraksamanın ardından çünkü kibar biri böyle yapardı.

“Hoşlandığım birkaç şey var.” Hızlı daireler çizerek bizi Savannah’nın yanından geçirdi. “Para. Güç. Savaş.”

“Savaş mı?”

“Savaş,” diye onayladı. “Kârlı iştir. Hem de istikrarlı. Dünyada her zaman süregelen bir savaş vardır ya da ülkeler savaşa hazırlanıyordur. Bu olağanüstü bir şey.”

“Politikacılar için belki öyle olabilir ama acı çeken insanlar için değil. Korkudan yataklarını ıslatan çocuklar için ya da. Hayatını kaybedenler, ailesi paramparça olanlar, yaralananlar...”

“Her zaman bu kadar yorucu musun, yoksa bu güzellik yarışması konuşmasını özellikle bana mı sakladın?”

Acımasızlığı karşısında nutkum tutuldu. “Sana saklamıştım. Umarım kendini özel hissettirmiştir,” dedim.

Sakızını şaklatarak çiğnemeye devam etti. Ne kadar centilmence, *değil mi?* “On dakika içinde gül bahçesinde buluşalım.” Gül bahçesinde neler döndüğünü *herkes* bilirdi.

Suratım asıldı. Son beş dakikadır başka biriyle mi dans ediyordum acaba? “Sana nişanlı olduğumu söyledim.”

“Ama henüz evli değilsin.” Bunu hatırlatırken beni tekrar geriye doğru eğdi. Sırf gösteriş olsun diye yapıyordu. “Oyun bitmeden önceki son şansın. Yeni bir şey denemek için çok geç kalmadan önceki son zayıflık ânın.”

“Ama senden hoşlanmıyorum.”

“Sana kendini iyi hissettirmeme izin vermen için benden hoşlanmana gerek yok.”

KARANLIK ROMEO'M

Başımı bıkkınlıkla geriye atıp sonra ona dik dik baktım, göz bebeklerim irileşmişti. “Sen bana tam olarak ne teklif ediyorsun?”

“Bu kafa ütüleyen davete bir mola vermeyi.” Beni bir kere daha döndürdü. Ya da belki de bu konuşma yüzünden başım dönüyordu. Alçak sesle devam etti. “Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. On dakika sonra buluşalım. Kurabiye ve şampanya getireceğim. Tek yapman gereken bahçeye gelmek. Aslında...” Duraksadı ve bana şöyle bir göz attı. “Aslında kişiliğini de masada bırakırsan fena olmaz.” Dansın ortasında beni bıraktı ve arkasını dönüp gitti.

O uzaklaşırken arkasından baktığımda aklım başımdan uçacak gibi oldu. Az önce olanları tam olarak anlayamamıştım. Bana kaçamak yapmayı mı teklif etmişti? Ama sohbetimden hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu. Belki de bu her zamanki hâliydi.

Buz gibi, ilgisiz, küstah.

Bir yanımla teklifini kabul etmek istiyordu. Sonuna kadar gitmemeliydim elbette, sonuçta bekâretimi koruyordum. Ama karanlıkta bir iki oynaşmaktan kimseye zarar gelmezdi. Sonuçta Madison'ın da evde oturup aşkımıza dair albümler hazırladığını sanmıyordum.

Onun da başkentin her yerine gittiğini, mankenler ve sosyetenin simalarla tek gecelik ilişkilerin tadını çıkardığını biliyordum. Arkadaşım Hayleigh onun karşı dairesinde oturuyordu ve bana evine girip çıkan kadınlardan bahsetmişti.

Yani aslında gerçekten beraber bile değildik. Ailelerimizin isteği üzerine “birbirimizi tanımak” için ayda bir kez telefonda konuşuyorduk o kadar.

Romeo Costa gibi bir adamsa hayatta yalnızca bir kez karşıma çıkabilecek bir olaydı. Bundan faydalanmalıyım. *Ondan* yani. Belki de bana Madison'ı etkileyecek birkaç numara öğretebilirdi.

Ayrıca... işin içinde kurabiye de vardı.

Babam, Bay Goldberg'le konuşmak için arkasını döner dönmez tuvalete doğru koştum. Altın kaplama kireç taşı lavabonun üzerine eğilip aynada kendime baktım.

Sadece birkaç öpücüük.

Bunu daha önce birçok erkekle yaptın.

Ama Romeo o kadar farklı, o kadar olgun, o kadar sofistikeydi ki düpedüz kaba olmasını umursamamıştım bile. Gerçekçi olalım, Bay Darcy de kitabın sonlarına kadar pek hoşlanılacak biri değildi.

“Kötü bir şey olmayacak,” dedim kendi kendime. “Hiçbir şey olmayacak.”

O sırada arkamda bir tuvaletin sifonu çekildi. Emilie kabinlerin birinden çıkıp ellerini yıkamak için yanıma geldiğinde kaşlarını çatı. “Şu garsonun kız kardeşine verdiği şeyden sen de mi içtin?” Sabunlu elinin tersini alnıma koydu. “Kendi kendine konuşuyorsun da.”

Cevap vermedim. “Şey, baksana, sen Romeo Costa'yla tanıştın mı?”

Suratını astı. “O ve von Bismarck davette bütün ilgiyi üzerlerine çektiler. Etrafları hep insan doluydu, adamın bir fotoğrafını bile çekemedim. Ama sen onunla dans ediyordun. Çok şanslısın. Böyle bir şey için adam öldürürdüm.”

Heyecanlı da olsam umursamaz bir kahkaha atmaya çalıştım.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

Çılgınca bir şey yapmaya.

İKİNCİ BÖLÜM

Dallas

Gül çalılarının arkasındaki taş bankta oturmuş beklerken bunun bir hata olabileceği aklımın ucuna bile gelmedi. Yazın ılık nefesi gecenin serinliğine sinmiş, çiçek açmış güllerin üzeri çiy damlacıklarıyla dolmuştu. Romeo Costa üç dakika otuz saniye geç kaldı. Yine de geleceğini biliyordum. Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım, damarlarımda dolaşan adrenalini hissediyordum.

Yaprak çıtırtıları cırcır böceklerinin ve uzaklardan gelen arabaların seslerine karıştığında sırtımı şöyle bir dikleştirdim. Romeo'nun ayın parlak mavi gölgesiyle aydınlanmış kusursuz yüzü önümde belirdi. Karanlıkta daha da güzeldi. Sanki doğal ortamındaydı, kendi sahasında oynuyordu. Sözüne sadık kalmıştı; bir elinde açık bir şampanya şişesi, diğerindeyse peçeteye sarılmış bir avuç kurabiye vardı.

“Kıymetlimiss!” Gollum'un ses tonuyla konuşarak elimi uzattım. Bana hayranlarını savuşturmaya alışkın bir adamın sıkılmış ifadesiyle baktı fakat sonra ona değil kurabiyeye uzandığımı fark etti. Ağzıma koca bir parça tıktırdım ve başımı geriye atıp inledim. “Muhteşem bir şey bu! Neredeyse Londra'nın tadını alabiliyorum.”

“Londra'dan değil, Surrey'den,” diye düzeltti, bana sanki güreşmesi gereken bir yaban domuzuymuşum gibi bakıyordu. “Antik kalıntıların ve gübrenin tadını sever misin?”

“Oyunbozanlık yapma.”

Bu buluşmayı o ayarladığı hâlde anlayamadığım bir nedenden ötürü benimle zaman geçirmekten gerçekten mutsuz görünüyordu. “Gözlerden uzak bir yere gidelim,” dedi. Bu bir öneriden ziyade emirdi.

Elimi sallayarak, “Burada bizi kimse bulamaz,” dedim. “On altı yaşımdan beri bu baloya katılıyorum. Buranın her köşesini bilirim.”

Başını iki yana salladı. “Bazı garsonlar sigara içmek için buraya geliyor.”

Tıpkı benim onunla görünmek istemediğim gibi Romeo da benimle görünmek istemiyor olmalıydı. Onun zenginliğinin ve şöhretinin yanında ben taşralı, aptal bir kız gibi kalıyordum.

İçimi çekerek kurabiye kırıntılarını kaldırım taşlarına silkeledim. “Tamam. Ama seninle sonuna kadar gideceğimi sanıyorsan fena hâlde yanılıyorsun.”

“Ne haddime,” diye mırıldandıktan sonra dönüp avlunun diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Sanki bana yol göstermiyor, benden kaçıyor gibiydi. Yine de üçüncü kurabiyemi yiyerek peşinden gittim. “Gül bahçesine gelmene sebep olan neydi? Atıştırmalıklar mı yoksa teklifim mi?”

“İkisi de.” Parmaklarımı yaladım. “Zaten eminim Madison da...” Hemen sustum. Arkamdan iş çeviriyor olsa bile nişanlım hakkında kötü konuşmamalıydım. Ama sonuçta resmî olarak birlikte değildik. Öpüşmemiştik bile. Kıslandığımdan da değildi zaten. Biz bir çift olmadan önce kiminle takıldığı umurumda bile değildi. “Eh, merak kediciği öldürür,” deyip konuyu kapadım.

“Kediciğin hayatta kalacak, merak etme. Gerçi onu adamakıllı hırpalamak istemiyor değilim.”

Kediciğim mi? Yani demek istediği...

Aman Tanrım. Tanrım... Kendini beğenmiş pisliklerden hoşlanmamamız gerektiğini bir türlü anlamayan vücudumun normalde var olduğunu unuttuğum yerleri zonklamaya baş-

ladı. "Korkunçsun," dedim neşeli bir sesle. "En sevdiğim hata olacaksın."

Opera binasının arka tarafındaki yeşil tepede durdu. Sağ tarafımızda karanlık bir duvar olduğu için burası yeterince tenha görünüyordu. Romeo bana şampanya şişesini uzattı. "İç."

Şişenin ağzını dudaklarıma bastırarak beşte birini kafaya diktim. "Biri nasıl baştan çıkarılır hiç bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Duvara yaslandı, elleri ceplerindeydi. "Bu nadiren icra etmek zorunda kaldığım bir sanat."

Köpüklü içki boğazımdan aşağı aktı, soğuk ve ferahtı. Hafifçe öksürüp şişeyi uzattım. "Çok alçakgönüllüsün."

Sakız hâlâ ağzındayken şişeden büyük bir yudum aldı. "Bakire misin?"

"Evet." Etrafıma bakındım ve aniden buna değip değmeyeceğini sorguladım. Çok seksiydi ama aynı zamanda tam bir domuzdu. "Sen?"

"Sayılır." Soruyu şakayla sormuştum, bu yüzden cevabını algılamam biraz zaman aldı. Başımı geriye atıp güldüm. "Ah, demek buzdağının altındaengin bir mizah duygusu var."

"Bunu ne kadar ileri götürmek istediğini düşündün mü?" Üçte ikisi boşalan şişeyi bana geri uzattı.

"Sana ne zaman duracağını söylesem olmaz mı?"

"Seninle kısa geçmişime bakılırsa, tahminimce sadece bekâretini kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda bu civarlardaki diğer bütün iyi yetiştirilmiş kızların bekâretini de kaybedene kadar durmayacaksın. Bu yüzden istersen bekâretinin bozulmaması noktasında anlaşılm." Birilerinin gerçekten nasıl müstehcen konuşacağını öğrenmesi gerekiyordu.

"Kulağa hoş geliyor. New Yorklu musun?"

"Hayır."

"O zaman ner..."

"Konuşmayı bırakalım."

Pekâlâ... Bu adam geçmişime iyi bir ilişki olarak geçmeyecekti ama açık ara farkla en *ateşlisi* olacağı kesindi, o yüzden bu eksikliği görmezden geldim. Dibini görene kadar şampanya şişesini aramızda dolaştırdık. Vücudum elektrik yüklü bir tel gibiydi, beklentiyle uğulduyordu. *Sonunda* şişeyi yere bırakarak yaslandığı duvardan ayrıldı ve çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp başımı kaldırdı. Kalbim sanki takla atarak mideme inmiş ve orada pelteye dönüşmüştü.

İlk kez gözleri sıcak bir ifadeyle parlıyordu. “Senden daha sevimli IRS ajanlarıyla tanışmıştım. Yine de şunu söylemeliyim ki Bayan Townsend, siz de oldukça lezzetlisiniz.”

Ağzım açık kaldı. “Sen nasıl...”

Ama cümlemi tamamlayamadım çünkü sakızını çimlere tükürüp yakıcı bir öpücükle beni susturdu. Ağzı sıcaktı ve pahalı parfümüyle karışık nane kokuyordu. Bütün mantıklı düşüncelerimi yok ederek başımı döndürdü. Vücudu güçlü, sert ve yabancıydı. Bir ahtapot gibi etrafını sararak bedenine sokuldum.

Dilini uzatarak dudaklarımı ayırdı. Ona izin verdiğimde duyduğu tatmin midemde yankılandı. Beni daha sert öpebilmek için enseme sıkıca kavradı. Dili artık tamamen ağzımın içindeydi, her santimini fethetmeye kararlıymışçasına içeride keşfe çıkıyordu. Sakızından gelen nane tadını alabiliyordum. Dudakları ve dili büyük bir ustalıkla hareket ediyor, baskıyı en doğru şekilde uyguluyordu. Tam da o anda sert sözleri ve taş gibi görüntüsü benim için tutkuya, ateşe ve başa çıkıp çıkamayacağımı bilmediğim şeylerle dolu ahlaksız bir vaade dönüştü.

Bacaklarımın arası zonkluyordu. Daha önce yaptığım herhangi bir şeyin bana böyle hissettirip hissettirmediğini düşündüm. Cevap, iç karartıcı bir şekilde *hayırdı*. Bu benim için tamamen yeni bir şeydi. Bu keşfedilmemiş sulara dalmak istiyordum. Dilim ağzının içindeyken inledim, ceketinin yakasını çekiştirdim ve

dilimi onunkine doladım. Hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi, sonuçta onu bir daha görmeyecektim.

Ellerim ceketinin kollarında geziniyor, pahalı kumaşı ve altındaki şişkin kasları kavırıyordu. Vücudu atletik ve yapılıydı ama hantal görünmüyordu. Tanrım, çok güzeldi! Soğuk, pürüzsüz ve mermer gibiydi. Sanki birileri bir Roma heykeline onu canlandırmaya yetecek kadar ruh üflemiş, yalnızca hisleri eksik bırakmıştı.

Birbirimizi yiyip bitirirken karın kaslarının her bir çıkıntısını hissedip hissedemeyeceğimi merak ederek onları okşadım. Evet, hepsini hissedebiliyordum! Frankie olanları duyunca deliye dönecekti. O azgın gözyaşlarını bir an evvel görmek istiyordum.

Romeo beni duvara doğru itip siyah saçlarımı bir atın dizginleri gibi kavradı. Hafifçe çekiştirerek başımı yukarı kaldırdı ve öpücüğü derinleştirdi. Kocaman ereksiyonu bacağıma sürtünüyor, sıcaklık ve arzuyla seğiriyordu. Sırtım heyecanla gerildi.

“Vay vay...” Beni sıkıca kavradı. Bana karşı biraz açıldığını, etrafındaki duvarların biraz olsun çatırdağını hissettim. “Sen tam olarak yoldan çıkarılmak için yaratılmışsın, değil mi, Kurabiye?”

Bana gerçekten... Kurabiye mi dedi?

“Hadi,” dedim ve takım elbisesini kavradım. Ama ne istediğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim tadının herhangi bir tatlıdan daha güzel olduğuydu. Her şey birkaç dakika içinde bitecekti. Uzun süre gözden kaybolamazdım.

“*Hadi* ne?” Eli çoktan elbisemin yırtmacına girmişti.

“Hadi işte... bilmiyorum. Burada uzman olan sensin.”

Kalçamı kavrayarak işaret parmağını pamuklu külotumun lastiğinin altına sokup popomla temas edene kadar kaydırды.

“Evet. Evet. İşte bu.” Öpüşmeyi kesip çenesini ısırdım. Kendime engel olamadığımda deneyimsizliğim gün yüzüne çıktı. “Ama diğer tarafa... öne,” dedim.

“Bekâretini sana kurabiye veren bir yabancının parmaklarıyla kaybetmek istediğinden emin misin?”

“İçime girme o zaman.” Kaşlarımı çatarak baktım. “Sadece etrafından dolaş işte... kenarından.”

Elini bacaklarımın arasına soktu, avucunu ısınmış vajinamın üzerine kapadı ve sertçe sıktı. “O ukala lafların için seni şimdi buracıkta becermeliyim aslında.” Orta Atlantikli bu kurnaz adamın dudaklarından ilk kez argo bir sözcük duyuyordum ve her nasılsa bunun nadir bir durum olduğunu anlamıştım.

Sırtımı gererek kendimi eline doğru ittim ve daha fazla temas için kıvrandım. “Ahh... Evet.”

Külotumun üzerinden o küçük yarığı okşadı, aslında dokunmadan parmağıyla etrafında daireler çiziyordu. Belki de dokunuşunun telaşsız, geçici ve beni çıldırtmak için özellikle yapılıyor olmasından kaynaklanıyordu bu, nedenini bilmesem de külotum ıslanmıştı. Bu tatlı işkence tek kelimeyle inanılmazdı.

“O ağzın başını hep böyle belaya sokar mı?” Öpmeyi bırakıp apaçık bir öfkeyle gözlerini bana dikti ve vajinamı okşamaya devam ederek beni çıldırtmaya başladı. Gerçekten tuhaf bir adamdı. Çok tuhaf bir adam... Ama şu anda aramızda her ne oluyorsa ondan uzaklaşmamı gerektirecek kadar tuhaf değildi.

“Annem hep çeneni çalıştırdığın kadar bacaklarını da çalıştırsan Olimpiyat şampiyonu olursun der... Ahhh! Bu çok iyiydi.”

Parmağını birden yarıktan içeri daldırıp biraz kıvırdı, sonra soktuğu hızla geri çekti. Vajinamın dudaklarını ayırırken o ıslak sesi duydum.

“Tekrar yap,” deyip kokusunu içime çekerek boynuna sokuldum. “Ama sonuna kadar.”

Homurdandı, ardından memnuniyetsizce *bununla işimiz var* gibi bir şeyler mırıldandığını duydum. Ay sanki kafasına silah dayayan vardı.

“Gerçekten eğleniyor musun acaba?” Tavrına bakılırsa pişman olduğunu düşünmeye başlamıştım. Şehvet dolu, bulanık

KARANLIK ROMEO'M

zihnimle bile tahrik olmaktan çok sinirlenmiş gibi göründüğünü söyleyebilirdim. Kocaman aleti bunu hiç de bir ıstırap olarak görmediğini söylüyordu ama beni çekici bulması sinirini bozuyor gibiydi.

“Harika vakit geçiriyorum,” dedi ama sesi alaycıydı.

“İstersen meme uçlarımı emebilirsin. Çok ateşli bir şey olduğunu duymuştum.” Korseme uzanıp kumaşı çekiştirdim.

Fakat eli hemen elimi kavrayıp soyunmamı engelledi. “Çok cömertsin ama almayayım.”

“Çok güzeller, gerçekten, bak.” Memelerimi ona göstermek için korsemi daha sert çekiştirmeye çalıştım ama elimi sıkıca tuttu.

“Bana ait olan şeylerin gözlerden uzak olmasını isterim. Bana özel kalmalıdır.”

Ona ait mi?

Bir anda kendime geldim. “Sana ait mi?”

Tam o sırada yaslandığımız duvar... *yıkıldı*. Balonun ev sahibesi podyumda durmuş, elinde havai fişeklerin kumandasını tutuyordu. Üstelik *biz* de podyumda duruyorduk. *Aman Tanrım...* Arkamızdaki duvar değildi. Bir paneldi! Üç yüz kişilik davetlilerin tamamı karşımızda oturuyordu. Hepsinin ağzı bir karış açılmış, gözleri kocaman olmuştu, yargılayıcı bakışlarla bize bakıyorlardı.

Aralarında hemen babamı seçebildim. Saniyeler içinde yanık teninin rengi attı, kulakları kızarmaya başladı. Sonunda şehvetin ele geçirdiği beynime birkaç düşünce süzülebildi. Babam kesinlikle, yüzde iki yüz, limitsiz kredi kartım da dâhil tüm kartlarımı iptal edecekti ve herkes beni nişanlım olmadığı kesin olan bir adamın kollarında görmüştü. Eli elbisemin içinden bacaklarımın arasına girmişti. Rujum mahvolmuştu. Saçlarım darmadağındı... Ve Romeo'ya gözle görülür birkaç aşk ısırığı bıraktığımın da farkındaydım.

“Dostum...” Kalabalığın uğultusu arasından Frankie’nin sesini ayırt edebildim. “Annem kırk yaşına kadar evden çıkmanı yasaklayacak.”

Kalabalıktan hararetli konuşma sesleri yükseldi. Telefonların flaşları gözlerimde patlamaya başlayınca Romeo Costa’yı itip geriye doğru tökezledim. Ama o beni bırakmadı. Beni koruyormuş gibi yaparak arkasına aldı. Fakat dokunuşu alelade ve soğuktu. Rol yapıyor gibiydi. Neler oluyordu?

“...bir daha hiçbir erkek yüzüne bakmaz...”

“...zavallı Madison Licht. Ne kadar iyi biri oysa...”

“...hep biraz sorunluydu zaten...”

“...skandal mıknatısı gibi kız...”

“...korkunç bir elbise...”

Hadi ama, sonuncusu tamamen yalandı.

“Baba... babacığım. Görüldüğü gibi değil.” Oscar de la Renta elbisemi düzeltmeye çalıştım ve sivri topuklularımla Romeo’nun ayağına basarak sonunda elinden kurtuldum.

Romeo, “Ne yazık ki tam da görüldüğü gibi,” diye karşılık verdi, sahnenin ortasına doğru adım atarken beni dirseğimden tutup yanına çekti. Ne yapıyordu böyle? “Sırrımız artık ortaya çıktı, aşkım.” *Aşkım mı? Ben mi?* Birkaç saniye önce bacaklarımla arasında olan elini göstere göstere özel tasarım elbisemin üzerine sildi. “Lütfen, Dallas’ıma yakıştırmalarda bulunmayın. Bir an duygularına hâkim olamadı. Oscar Wilde’ın da dediği gibi bu, usule uygun olmasa da insani bir şey.” Bunları söylerken gözlerinde hâlâ sert bir ifade vardı. Bakışlarını babama kilitlemişti.

Usul mü? Neden birden *Downton Abbey* figüranı gibi konuşmaya başlamıştı? Ayrıca ne yakıştırmalarda bulunacaklardı ki?

“Seni öldürsem yeridir.” Babam, büyük Shepherd Townsend, kalabalığı yararak sahnenin önüne geldi. “Düzelteyorum, seni kesinlikle *öldüreceğim*.” Buz gibi bir panik içimi sardı. Benimle

KARANLIK ROMEO'M

mi, Romeo'yla mı yoksa ikimizle birden mi konuşuyordu emin değildim.

Parmak uçlarım öylesine donmuştu ki onları hissedemiyordum bile. Sonbahar rüzgârında savrulan bir yaprak gibi titriyordum. Bu sefer gerçekten başarmıştım. Bu, artık derslerden kalmaya, ailemin önem verdiği birine küstahlık etmeye ya da Frankie'nin doğum günü pastasını yanlışlıkla yemeye benzer bir durum değildi. Düpedüz, tek başıma ailemin itibarını mahvetmiş, Townsend adını lekeleyip dedikodu malzemesine dönüştürmüştüm.

"Shep, değil mi?" Romeo üzerimde olmayan diğer elini cebinden çıkarıp bileğindeki Patek Philippe marka saate baktı.

"Bay Townsend diyeceksin," diye çıkıştı babam, artık sahnede bizimle birlikteydi. "Kendini kurtaracak ne söyleyebilirsin acaba?"

"Görüyorum ki gecenin pazarlık kısmına geldik." Costa bana bir göz attı, sanki benim için ne kadar teklif vermek istediğine karar vermeye çalışıyordu. "Chapel Falls'un sosyeteye yeni giren kızlar söz konusu olduğunda *lekellersen alırsın* politikası uyguladığını biliyorum." Sözleri tenime çarparak dokunduğu her yerde kızgın, kırmızı izler bıraktı. Artık kimse bizi duyamayacağı için bir ilişkimiz varmış gibi davranmıyor, babamla bir iş adamı gibi konuşuyordu. "Lekelediğim şeyi almaya hazırım."

Neden benden bir mendil parçasıymışım gibi bahsediyordu? Ayrıca tam olarak ne teklif ediyordu?

"Ben lekelenmedim." Onu insanüstü bir güçle itmeye çalıştım ama karşılık olarak beni daha sert tuttu. "Satın alınacak bir eşya da değilim."

"Kes sesini, Dallas." Babam güçlkle nefes alıyordu. Ter damlaları şakaklarından aşağı inmeye başlamıştı. Sanki yeni bir sevişme seansına başlayacağımızdan korkuyormuş gibi aramıza girdi. Ve sonunda Romeo beni serbest bıraktı. "Bakın, ne demek istediğinizi anlayabilmiş değilim, Bay Costa ama bu

olanların sarhoşken verilmiş birkaç öpücükten başka bir şey olmadığından...”

Romeo onu durdurmak için elini kaldırdı. “Kızınızın vajinasının tadını tarif edebilirim, efendim. Nasıl hissettirdiğini de,” dedi ve babamla göz temasını hiç kesmeden başparmağının ucunu yaladı. “Bu işten sıyrılmak için yüzünüz mosmor olana kadar konuşup durmayı deneyebilirsiniz. Ama herkes benim anlattıklarımı inanacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Kızınız artık benim. Şu anda yapabileceğiniz tek şey iyi bir anlaşma koparmak.”

“Orada neler oluyor?” Barbara kalabalığın arasında dikildi. “Bir teklif mi var?”

“Olsa iyi olur,” diye uyardı bir başkası.

“Birbirlerini tanıdıklarından bile haberim yoktu,” diye bağırdı Emilie. “Sadece tatlılardan bahsedip duruyordu.”

Utançtan yüzüm kızardı. Beni ayakta tutan tek şey bu korkunç adamın kazanmasına asla izin vermeyeceğimi bilmektir. Öfkem o kadar elle tutulur, o kadar somuttu ki ağzımda ekşi tadını alabiliyordum. Her köşeyi kaplamıştı, kara bir zehir gibi içime damlıyordu.

Babam sesini alçaltıp büyük bir nefretle Romeo’ya baktı. “Kızımı Madison Licht’le nişanladım.”

“Licht artık ona iki metre öteden sopayla bile dokunmaz.”

“Durumu anlayacaktır.”

“Anlayacak mı gerçekten?” Romeo kaşlarını kaldırdı. “Nişanlısının tüm cemiyetin önünde parmaklarımı elbisesinin içine sokarken yakalanmasını bir kenara bırakırsak, eminim ki iş konusunda azılı rakipler olduğumuzun farkındasınızdır.”

Bayanlar ve baylar, işte karşınızda benimle evlenmek isteyen adam. Edgar Allan Poe’nun mezarında ters dönmediğini, Büyük Şair payesini kaybetmekten endişe etmediğini varsayabiliriz.

“Şimdi beni iyi dinle. Bu benim kızım ve ben de onu...”

“Ben de onu, ona Barok bir mobilya parçası gibi davranacağından emin olduğum, hâli vakti yerinde bir hıyara verdim.” Romeo’nun sesinde neşe yoktu. Zafer de yoktu. Bunu bir ölüm-lünün kaderini tayin eden asık suratlı bir Yunan tanrısı gibi söylemişti. “Benim teklif ettiğim şeyle Madison Licht’in anlaşma için sunduğu şey arasında kısa süre içinde yirmi milyar dolar değerine ulaşacak bir şirketin başına geçecek olmam ve onun şirketininse henüz halka bile arz edilmemiş olması dışında... eh, pek fark yok.”

Bir anda anladığım iki önemli şeyle dünyanın tüm ağırlığı üzerime çöktü: Birincisi, Romeo Costa buraya geldiğinde benim kim olduğumu çok iyi biliyordu. Beni arayıp bulmuş, kendine çekmişti. Evet, kesinlikle dikkatimi çektiğinden emin olmuştu, başından beri onun hedefiydim, ne de olsa bunu kendisi söylemişti. Madison Licht onun düşmanıydı ve Licht’in işlerini mahvetmek istiyordu. İkincisiyse, Romeo Costa öyle bir piçti ki bunun herkesi perişan edeceğini bile bile benimle evlenecekti, sırf nişanlıma inat olsun diye. *Aslında eski nişanlım desem daha iyi olurdu.*

Öfkeyle öne atılıp avuçlarımı göğsüne vurdum. “Seninle evlenmek falan istemiyorum.”

“Duygularımız karşılıklı.” Sol elimi tutup Madison’ın nişan yüzüğünü parmağımdan çıkardı. “Ama ne yazık ki gelenek gelenektir. Dokundum ve mahvettim. Yeni nişanlına merhaba de.” Romeo parmaklarının arasına sıkıştırdığı yüzüğü ruhsuz gözlerle inceledi. “Bu şey ancak on altı bin eder.” Yüzüğü kalabalığın ortasına fırlattığında birkaç rezil kız yüzüğü yakalamaya çalıştı.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyordu resmen. Romeo ifadesiz suratıyla babamı inceledi. Babam evlenmemize karar verirse, tüm pervasızlığıma karşın ailemizin reisine karşı gelmeye cesaret edemeyeceğimden emindi.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

“Baba, lütfen.” Yanına koşup kolumu koluna doladım. Ama o benden uzaklaşarak bakışlarını makosen ayakkabılarına dikip kaşlarını çatı, nefesini düzene sokmak için mücadele ediyordu. Yanaklarıma bana tokat atmış gibi iğneler battı. Babam bana karşı daha önce hiç bu kadar acımasız olmamıştı. Ağlamak istedim. Oysa *hiç* ağlamazdım.

Kötülüğün bir yüzü vardı. Nefes kesecek kadar güzeldi ve... müstakbel kocama aitti.

“Neden bunu kalabalıktan uzakta konuşmuyoruz?” dedi babam etrafına bakınarak, bitkin düşmüştü, acı içindeydi. Geleceğimi lekelediğim gibi muhtemelen smokinini de lekelemiştim. “Evimde buluşalım, Costa.”

Romeo Costa yanımdan geçerken kolu omzuma değdi, yüzüme bile bakmadan, “Bir kurabiye yüzünden ne hâllere düştün,” dedi. Heybetli vücuduyla sahneden inerken ağzına bir sakız attı. “Ne oldum dememeli.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ollie vB: @RomeoCosta, ilk skandalını yaratmak nasıl bir duygu? Kulübe hoş geldin, evlat. Bol bol atıştırmalığımız var. Kennedy ailesi de burada.

Romeo Costa: www.dmvpost.org/Von-Bismarckların-Velliahtı-Georgia-Valisinin-Karısıyla-Samimi-Halde-Yakalandı

Ollie vB: Bana babacığım dersin yeteneklerimi sana aktarabilirim.

Zach Sun: Yuva yıkmak bir yetenek değildir.

Ollie vB: Sen onu Rom'a anlat. On dakika içinde birinin nişanını, itibarını ve geleceğini katletti. Boynuz kulağı geçti.

Ollie vB: [Shia LaBeouf ayakta alkışlıyor GIF]

Zach Sun: Rom şimdi nerede?

Ollie vB: Kızın evinde, muhtemelen çocukluk hatıralarını yakıyor, evcil hayvanlarını boğuyordur.

Zach Sun: Bir kalbim olsaydı bu kız için kırılabilirdi.

Ollie vB: Kızın verdiği mücadeleye bakılırsa ortada kırılacak başka bir şey daha var, o da bizim oğlanın cesareti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

Bir milyon Dallas Townsend beynimde vals yapıyor, sivri topukları her bir kıvrımını delip geçiyordu. Gözlerimi açtım. Oda sanki batan bir gemiye binmişim gibi sallanıyordu.

“O Pappy Van Winkle’ın dibini tek başına görmeseydin iyiydi, dostum.” Oliver’ın coşkulu sesi banyonun derinliklerinden yankılandı. “Paylaşmak iyidir.”

Zach uzaktan cık cık etti. “Tekrar söylüyorum, von Bismarck, o Agent Provocatuer modeli hatun üçlü falan yapmak istemiyordu.”

Grand La Perouse Otel’in ipeksi yastığına kafamı gömüp inledim, beni bu cehennem çukuruna düşüren her kararımdan pişmanlık duyuyordum. Bir son dakika gelişmesiyle üçümüz balodan yarım saat önce Chapel Falls’a varmıştık.

Şu anda da dört yatak odalı süitteydik. Birbirimize eşlik etmekten hoşlandığımızdan değil, ahmağın teki balodan önce burayı kendine tuttuğu için. Başkalarının sefaletinden zevk almak hayattaki en küçük zevklerden biriydi. Ben de bu zevki tatmaya bayılıyordum.

Oliver odaya girdi, ağzında yanmamış bir puro vardı. “Acını dindirmeye ihtiyacın vardı, dostum. Ülkenin elit zenginlerinin önünde, ergenlik çağındaki bir kızı parmaklamanın anısını silmeye...” Üzerine polo tişört giydi. “Bu arada, sadece alkol ve puroya kırk bin dolar ödedik. Sosyeteye takdim baloları dü-

zenleme işine girelim derim. Milyarder koca isteyen ayrıcalıklı genç kadınların sonu gelmez.”

Vaktimi böyle boş şeyler için harcadığımı düşünmek bile beni tiksindiriyordu. “Orayı bir kumarhaneye çevirir, daha ilk valsi yapmadan birkaç hatunu gebe bırakırdın,” dedim.

Yatağımın kenarına oturup binici çizmelerini giydi. “Kumara, evet. Gebe bırakma olayına, hayır. Ben her zaman korunma taraftarıyım. Prezervatif yoksa sevişmek de yok.” Kadınları gece boyunca içinde kalabileceği sıcak deliklerden oluşan bir üretim bandı olarak gördüğünü düşünürsek, Oliver’ın aşk kavramına aşına olduğundan şüpheliydim. Bir an duraksadı, sonra ağzında purosuyla konuşmaya başladı. “Herkes senin gibi gayrimeşru çocuklarının taht sırasına girmesini engelleyecek bir yöntem geliştirecek kadar titiz değil.”

Zachary Sun –uzun boylu, esnek vücutlu, akıl almaz derecede zeki ve duygusal kapasitesi ancak bir kaya kadar olan Zach– dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırarak odama girdi. “Rom’un yöntemi nedir?”

Dün otelde kalmayı tercih etmişti çünkü baloda bulunması gereksiz olurdu. Oğlunun Güneyli bir kızla evleneceğini düşünmek bile Bayan Sun’a kalp krizi geçirtirdi. Zhou Hanedanı’na kadar uzanan soylarına sıradan bir kadın yakışmazdı.

“Onun asla becermediği bir delik var, o da bebeklerin geldiği delik,” diyen Oliver bu bilgiyi gereksiz bir neşeyle vermişti. Zach muhtemelen geçmişimi hatırlayarak kaşlarını çattı. “Son zamanlarda mı yoksa hiç mi?”

Onunla aynı dünya görüşünü paylaşıyorduk: İnsanlar Dünya’nın gitgide azalan ormanlarının sağladığı oksijeni boşa harcıyordu. Ama ben, otuz bir yıllık hayatımda edindiğim sağduyuma rağmen bir istisna yapmış, pişmanlık duymaya başlamıştım. Hem de fena hâlde.

Oliver, “Yeniden doğmuş bakire sayılacak kadar uzun zamandır cinsel perhiz yapıyor,” dedi ve omuz silkti. “Böylelikle ezik sıfatını da hak ediyor.”

Bu sözlerin beni gücendirmesi gerekiyorsa hedefini yaklaşık bin kilometre farkla ıskalamıştı. Kadınlar ilgimi çekmiyordu.

Genel olarak insanlar da.

Zach beni hem şaşkınlık hem de merakla izliyordu. “Ben bunu neden hiç duymadım peki?”

“*New York Times*’ın ön sayfasındaki üç aylık ilanımı kaçırmış olmalısın.” Su şişesini kafama diktikten sonra dilimin ucuna naneli bir sakız yerleştirdim. “Saat kaç?”

“Sorduğuna sevindim.” Oliver purosunu yakıp büyük bir fırt çektiğinde kehribar renkli ucundan duman yükseldi. “Sana dün gece olanları hatırlatmamın tam zamanı. Townsendlerden döndükten sonra alkol zehirlenmesinden öleceğini umarak bir şişe konyanın tamamını bitirmene neden olan olayı.”

Şişeyi çöpe fırlattım. “Fırsatını buldun değerlendir bakalım. Ama bana dışarıdan işin ne kadar kötü görüldüğünü söyle.”

“Kötü görünmüyordu,” diyen Zach dizüstü bilgisayarını yatağımın önündeki masanın üzerine koydu. “Tuhaf mıydı? Evet. Skandal mıydı? Tam istediğin gibi. Ama sonuçta bir kızı kazanmaya çalışan iyi bir adam gibi görüldün. En azından TikTok ve YouTube’da yayımlanan ve viral olan videolarda öyle... Buna yüzyılın teklifi diyorlar.”

Oliver ıslık çaldı. “Artık bir *hashtag*in bile var.”

Hayatım boyunca hiç skandal yaratmamışken şimdi birinin parçası olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Ama amaca giden her yol mübahtı.

Yapmıştım.

Madison Licht’in nişanlısını çalmıştım.

O küçük ahmak her davetten onu bir geceden fazla elinde tutabileceğini sanan, daha reşit bile olmayan servet avcısı kızlarla ayrılırdı. Ama iki gün önce Oliver onu nişanlısının enfes

KARANLIK ROMEO'M

vücudu, mükemmel yüzü ve gür saçları hakkında şairane sözler sarf ederken duyduğunda nasıl şaşırdığımı siz hayal edin.

Sefil hayatında ilk defa yalan söylememişti.

Çenemi kaşıdım. “Şu an hatırladığım kadar güzel miydi bari?”

“Muhteşem. Göz kamaştırıcı.” Oliver parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. “Yalnız pek büyük görünmüyordu. Reşit miydi bari, Rom?”

“Reşitti.” Çenemin ucundaki diş izini parmağımla yokladım. O manyak, küçük cadaloz beni ısırmişti. “İki yıldır falan üniversitedeymiş.”

Sınıfta kalma konusunu abartmadıysa üç dört yıl bile olabilirdi. Bir insan nasıl olur da İngiliz Edebiyatı okuyup alttan ders alır aklım almıyordu ama bunu da artık o cehennem kaçkınına sormak lazımdı.

“Zach, kadın var ya öfkeden kudurdu, kudurdu.” Oliver başını iki salladı. Burun deliklerinden şeytani bir ejderha gibi puronun dumanları çıkıyordu. “Rom’u neredeyse bıçaklayacaktı. Sanırım onu durduran tek şey ailesini daha fazla utandırmak istememesiydi.”

Neyse ki Dallas Townsend’in bir kırmızı çizgisi vardı. Kısa süreli tanışıklığımızdan anladığım kadarıyla bu onun tek kırmızı çizgisi bile olabilirdi. Onun kadar renkli kişilikte bir kadın görmemişim.

Sürekli altıncı viteste gibiydi, yemek çalmakla çene yarıştırmak arasında gidip geliyordu. Yüzünü görmek bile bende dört Tylenol yutma isteği uyandırıyor, hem de viskiyle.

Onu en yeni yatırımım olarak almaya karar vermeden önce kişiliğini bilseydim, o soluk benizli herifin hayatının geri kalanında sadece Dallas hakkında konuşmasını dinlemeyi onunla evlenmeye tercih ederdim.

Oliver gülerek dizini tokatladı. “Gerçekten fena bir kız ama!”

“Nikâh defterine imza attıktan sonra Rom misliyle karşılığını verir.” Zach bir yandan dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, konuşmanın sadece yarısını dinliyordu. “Evlerine gittikten sonra ne oldu?”

Yatak başlığına yaslanıp müstakbel karımın topuğuyla dümdüz bir delik açtığı ayağıma masaj yaptım. “Babası Dallas’ı odasına gönderdi. Sonra güzel bir anlaşma yaptık. Önümüzdeki beş yıl boyunca onun kâr amacı gütmeyen kuruluşlarına bağış yapacak ve onu iş yapmak istediği bazı insanlarla tanıştıracam.”

Peki ne karşılığında?

Dallas Townsend’i düğün töreninden sonra bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az görecektim.

“Pekâlâ.” Oliver kahverengi deri eldivenlerini parmaklarına geçirip purosunun izmaritini pencereden fırlattı. “Romeo’nun hayatını mahvettiği geceyi anlatmak ne kadar hoşuma gitse de görmem gereken atlar ve yoldan çıkarmam gereken kadınlar var.”

Zach kara kaşlarından birini kaldırdı. “Senin altına yatacak kadar aptal olan her kadın zaten çoktan lekelenmiştir.”

Oliver içini çekti. “Bu doğru.”

Zach burnunu kırıştırdı. “Sıkılmadın mı gerçekten?”

Oliver bütün kadınları severken Zach mantıksız ideallerine uyan tek bir kadın bile bulamamıştı. Aslında Bayan Sun oğlu için gemicilik, bakır madenciliği ve yazılım şirketlerinin vârisleriyle haftalık randevular ayarlıyordu.

Zach’in en sevdiği eğlenceyse o kızları çok güzel, çok akıllı, çok zengin, çok hayırsever ve şahsi favorim olan kendine çok benzemek gibi saçma gerekçelerle reddetmekti.

“Öldüğümde kadınları tavlamayı bırakacağım.” Oliver ayağa kalktı, cüzdanını ve telefonunu şık bir deri çantaya koydu. Kaşlarını çatarak, “Aslında o zaman bile solucanlar libidomdan kurtulamaz. Şimdi izin verirsiniz gitmeden önce bu bok çukurunun nimetlerinden faydalanacağım. Gerçekten zama-

KARANLIK ROMEO'M

nımı siz dışında herhangi bir şeyle geçirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum,” dedi.

Oliver dünyayı daha kötü bir yer hâline getirmek için yanımızdan ayrılırken Zach'le birbirimize baktık. Görünüşte pek çok ortak noktamız bulunuyordu.

Örneğin bizi motive eden tek bir şey vardı.

Para.

Zach kendi geliştirdiği uygulamalarla iki milyar dolarlık bir servet yapmıştı. Bu arada ben de babamın şirketinde CFO olarak görev alıyor, eğlence olsun diye hedge fonlarla ve yüksek riskli yatırımlarla uğraşıyordum. MIT'den mezun olduğumdan beri Costa Industries'in gelirini üç katına çıkarmıştım.

Ketum, kurnaz, pragmatik ve toplumsal beklentilerden etkilenmeyen adamlardık. İkimizin de ailesi evlenmemiz için baskı yapıyor, bizi torunlarının müstakbel annesiyle tanıştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ama benzerliklerimiz burada sona eriyordu.

Zach'in aksine benim vücudumda tek bir sinir dahi yoktu. Deniz kızları kadar efsanevi bulduğum bir kavram olan *dürüstlükten* bahsetmiyorum bile. Korkunç şeyler yapsam dahi geceleri mışıl mışıl uyuyabiliyordum.

Diğer yandan Zach son derece düzgün biriydi. Ama yeterince zeki olmamalarından ötürü nüfusun yüzde doksan dokuzuna katlanamadığı için bunun pek bir önemi yoktu.

“Ee,” dedi gözlerini ekrandan ayırmadı. “Vicdanın sızlayacak ve zavallı kızı sonunda rahat bırakacak mısın?”

Ayaklarımı yere indirdim ve dirseklerimi dizlerime dayayıp avuçlarımı göz çukurlarıma bastırdım. “Hayır.”

“Neden?”

Bunun milyonlarca nedeni vardı ama sadece bir tanesi önemliydi. “Çünkü o Madison'ın nişanlısıydı ve Madison hayatta iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyor.”

“Yani kızın *iyi* olduğunu mu söylüyorsun.”

“İyi mi dedim? Çekilmez demek istemiştım.”

“Ne büyük övgü.”

“Söz konusu bu kızsı evet, çekilmezlik bir *övgü*dür. Gerçekten, bir keşişi bile cinayete sürükleyebilir.”

“İlginç.” Aslında bunu ilginç falan bulmamıştı. Para, teknoloji ve sanat dışındaki hiçbir şeyi zerre kadar ilginç bulmazdı. “Mo’dan beri öyle ya da böyle bir kadın hakkında bu kadar tutkulu konuştuğunu duymamıştım.”

“Onun adını ağzına alma. Her hâlükârda, Dublin’le sadece kâğıt üzerinde evli olacağız.” Bunu Zach’e mi yoksa kendime mi söylüyordum?

“Dublin, ha?” Zach bakışlarını ekrandan ayırıp acıyan gözlerle bana baktı. “Kâğıdın gücünü hafife alma. Para o şeyden yapılıyor”

“Yüzde yirmi beş ketenden, yüzde yetmiş beş pamuktan,” diye düzelttim. Gerçi bunu o da gayet iyi biliyordu.

“O zaman çekler ondan yapılıyor. Kız hakkında ne biliyorsun?”

Aslında pek bir şey bilmiyordum.

Dün olanlardan sonra öğrenmek de istemiyordum. Onu baştan çıkarmak, çocuğun elinden şekerini almaktan daha kolay olmuştu. Öte yandan *onun* elinden şekerini almaya kalksam muhtemelen kolumu koparırdı.

“Güzel, deli dolu ve benimle evlenmektense kendi gözünü oyup yemeyi tercih eder.”

Zach elektrolitli içeceğini bana kaldırdı. “Mısırımı hazırlayayım.”

“Bu kadar kendini beğenmiş olma. Sırada sen varsın.”

“Sıra daha uzun.” Fareye tıkladı, sohbeti çoktan bitirip işine dönmüştü. “Ben de oyalanma konusunda uzmanım.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Romeo

Gün tam manasıyla kâbus gibi geçiyordu. Zach, yaklaşan devir işleri için arka arkaya telekonferans yapıyordu. Oliver'sa yarış atlarına binmekle ve kadınlara oral seks yaptırmakla meşguldü, muhtemelen ikisi de aynı anda.

Bu arada ben de tavuk göğsü ve Brüksel lahanası yemiş, ağzımda kalan acı tadı Chicory kahvesiyle giderip otel görevlisinden Mastika marka sakız isteyerek zulamı yedeklemiştim.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğimi anladığım anda başımın belasına yüzük almak için otelden ayrıldım. Dallas'ın eski nişanlısının ona hediye ettiğinin en az üç katı büyüklüğünde bir nişan yüzüğü takması benim için çok önemliydi.

Bunun Dallas'la hiçbir ilgisi yoktu, tek amacım o yüzüğü milletin içinde her taktığında Madison'ın kendi göz bebeklerine bıçak saplamak istemesini sağlamaktı.

Yüzük, narin parmakları için çok ağır kaçsa bile idare etmek zorunda kalacaktı. Zaten elini başka bir şey için oynatmadığı ortadaydı.

Bununla ilgili fısıltılar kulağıma gelmişti.

Müstakbel karım kıyas götürmeyen bir tembeldi.

Mağaza müdürü limitsiz kartımla iki milyon dolarlık yüzüğü ve ona eşlik eden yüklü sigortayı öderken telefonum çaldı.

Annem.

Cevapla tuşuna bastım ama tek kelime etmedim.

Annem yerine Büyük Romeo Costa, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

İnternet âleminin yarısının şu anda dalgasını geçmekle meşgul olduğu şeyden babamın haberi bile yoktu.

Sosyeteye takdim balosunda genç bir kadının onurunu lekelediğim için sosyal medyada sansasyon hâline gelmem büyük talihsizlik, hatta düpedüz münasebetsizlikti. Aslında Savunma Bakanlığı’nın da hakkımı vereceği üzere, adıma otuz bir yıl boyunca tek bir leke bile sürmemiştim.

Ben Dallas Townsend’e ilk skandalını yaşatıyordum, o da karşılığında bana geleceğini veriyordu. Bu adil bir pazarlık gibi görünmüyordu, yetişkinlik hayatımda ilk kez herhangi bir konuda kaybeden taraf oluyordum.

Bütün bunlar bir parça şeker için yabancıların arabasına binmeye çekinmeyecek bir kız içindi.

“Chapel Falls çok güzel bir yer.” Satış görevlisinin elindeki turkuaz çantayı kaptığım gibi kaldırıma geçtim. “Sizden n’aber?”

“Romeo, aman Tanrım.” Annem dehşete kapılmış bir sesle telefona sarıldı. Konuşurken yüzünde oluşan ifadeyi zihnimde canlandırabiliyordum. “Ben seni Sidwell Friends’e, MIT’ye ve Harvard’a o iğrenç Güneyli konuşma tarzını öğrenesin diye göndermedim.”

“Anne, beni Sidwell Friends’e, MIT’ye ve Harvard’a kocanın şirketinde kıcı kırık bir CFO olayım diye de göndermemiştin ama bak ne durumdayım.”

Başımın diğer belası Bruce Edwards’ın şu anda işgal ettiği CEO pozisyonunu aslında benim hak ettiğimi herkes biliyordu.

Babam iğneleyici sözlerimi duymazdan geldi. “Bana gelin buldun mu? Unutma Romeo, gelin yoksa şirket de yok.”

Ah, işte varoluşsal sorunumun özü.

Bu nemli cehennem çukurunda bulunmamın tek nedeni buydu.

KARANLIK ROMEO'M

Tercihen Townsend kızını lekeleyip Madison'a da hatıra olarak ipek çarşaflarımdaki bakire kanının birkaç fotoğrafını göndermeyi yeğlerdim.

Ama ailem hafta başında bana bir ültimatom vermişti: Ya bir gelin bulup yuva kuracaktım ya da CEO koltuğu doğruca Bruce Edwards'a verilecekti.

Milton Akademisi'nde geçen dokuz, Phillips Andover'daki dört yıl ve iki Harvard diplomasıyla Bruce, Massachusetts'in en üst düzey akraba evliliğinin meyvesiydi.

Babamla Winthrop House'da aynı yurt odasında kalmışlardı ama aralarında on sekiz yaş vardı. Her ikisi de Porcellian Kulübü'ne kabul edilmişti ve babam onun akademik mentoru gibi davranmıştı.

Bruce'un işe yaramaz damarlarında bir damla Costa kanı bile akmamasına rağmen Büyük Romeo Costa yüzyıllardır süregelen Costa nepotizmi adına Harvardlı küçüklerine sadık kalmış ve onları unutmamıştı.

Bu bakımdan Bruce, hiç hoşuma gitmese de, hayatımızın demirbaşlarından biriydi. Aynı zamanda her ortamda benden Küçük Costa diye bahsetmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı da vardı. Sekiz yıl önce, sırf bana bu lakabı takmayı meşru kılmak için, babama Bay Costa yerine Romeo diye hitap etmeye başlamıştı.

Ayrıca anlaşılan şu anda annemle babamın yanındaydı.

O kalın, sinir bozucu sesiyle babamı yatıştırarak, "Romeo, Mon," dedi. Monica değil, Mon. Sanki annem onun golf arkadaşımymış gibi! "Bugünlerde çocuklar daha yavaş olgunlaşıyor. Belki de Küçük Costa henüz hazır değildir. Ne evlilik ne de iş için."

Bu yüzden...

İşte bu yüzden sayıları ve hesap tablolarını insanlara tercih ediyordum. Babamın da biraz olsun onun isteğine karşı

gelerek bekâr kalmaya karar vermemi beklediğini, hatta bunu dilediğini biliyordum.

Bruce'ta olup da bende olmayan tek şey bir ești. Shelley adında ürkek bir karısı vardı.

Aslında Shelley'nin kötü erkek zevki dışında bariz bir sorunu yoktu. Ama açıkça iyi olan bir yanı da yoktu. Sığ biriydi. Baharatlandırılmamış tavuk göğsü kadar yavan, bir o kadar da albenisizdi.

“Birleşik Devletler'in en kârlı şirketlerinden birini, şirketin yarısının yaklaşmaya korktuğu ruhsuz bir bekâra teslim etmeyeceğim.”

Ama babam yanılıyordu. Beni şaibeli hükümetler ve muz cumhuriyetlerinin ellerine ağır silahlar teslim etmek için mü-kemmel bir aday yapan şey tam da bu ruhsuzluğumdu. Aslında derdi medeni durumum değildi, o tek bir şeyi umursuyordu: Costa soyunu devam ettirmek.

“Yapma, Romeo.” Bruce tekrar konuşmaya dâhil oldu. “Böyle konuşmalar tansiyonuna hiç iyi gelmiyor.”

Bruce'un erkek kardeşi Pfizer'ı Hz. Davut gibi gösteren dev bir ilaç şirketinin yöneticisiydi, bu yüzden sık sık babamın sağlığını önemsiyormuş gibi davranıyordu. Gerçek şu ki ikimiz de yaşlı adamın ölmesini istiyorduk. Ama o nalları dikmeden önce CEO'luk koltuğuna oturabilmek için ikimiz de bu oyunu nazikçe oynuyorduk.

En azından ben öyle yapıyordum.

Bruce'un dili babamın kıcına o kadar girmişti ki badem-ciklerini gıdıklamamasına şaşıırıyordum.

Babam Bruce'u umursamadan devam etti. “Özellikle de Licht Holding ensemizdeyken!”

Licht Holding tahmin edeceğiniz gibi Madison Licht'in babasına aitti. Başkentteki kodamanlar arasında popülerlik kazanan rakip bir savunma firmasıydı. Savunma derken aslında silahları kastediyordum.

Ailem olağanüstü miktarda silah üretiyor ve bunların çoğunu ABD'ye satıyordu. Sualtı silahları, hassas güdümlü ateşli silahlar, silahlı robotik sistemler, şok dalgaları, hipersonik füzeler ve daha niceleri. Tek bir darbeye binlerce kişiyi öldürebiliyorsa muhtemelen onu biz üretmişizdir.

Savaş kârlı bir endüstriydi.

Barıştan çok daha kârlı.

Üzgünüm, Tolstoy. Fikirlerin yine de takdire şayandı.

"Aslında birini buldum." Sözüm ona sevdiceğim şimdiye kadar adını değiştirip sahte bir pasaport düzenletmiş ve suçluların iadesi yasasının olmadığı bir ülkeye kaçmış olabileceğini hatırlayınca iç geçirdim.

"Buldun mu?" Monica heyecanla nefesini tuttu.

"Buldun mu?" Babam şüpheyile sordu.

"Buldun mu?" Bruce'un sesiyse sanki az önce kışına balistik füze sokmuşum gibi çıkıyordu.

"Evet." Beni müstakbel gelinimin evine götürmesi için bir Uber çağırmıştım çünkü bu cehennem çukurunda araba servisi bile yoktu. "Onunla tanışmanızı dört gözle bekliyorum."

"Nasıl biri?" Monica'nın sesinden heyecan akıyordu.

"Nabızı atıyor ve rahmi var, yani iki kriterinize de uygun."

Rahmini kullanacağından değil tabii.

Monica keyifle kahkaha attı. "Ah, Rom. Bazen gerçekten çok kaba olabiliyorsun."

Kaldırıma bir Uber Lux yanaştı. Gıcır gıcır sayılabilecek bir Range Rover. Aslında Chapel Falls'tan dün ayrılmam gerekiyordu. Şoförün benimle göz teması kurmaya çalışmasını görmezden gelerek araca bindim. Bugünü daha da külfetli kılacak tek şey bir yabancıyla havadan sudan konuşmak olurdu.

"Ee, kızla ne zaman tanışacağız?" Monica'ya kalsa Dallas'ı iki saatlik ekspres kargoyla kapısına kadar teslim edecektim.

"Mümkün olan en kısa sürede." Bruce'un CEO koltuğuna uygun bir alternatif olma ihtimalini ortadan kaldırmam gere-

kiyordu. Bu da ne yazık ki Dallas Townsend'le kapalı alanda birkaç saat daha geçirmem anlamına geliyordu.

Monica sevinçten patlamak üzereydi. "Ayy, onu bizimle tanıştıracığın için gerçekten bu kadar heyecanlı mısın?"

Pencereden dışarı baktım. "Hem de nasıl."

"Küçük Costa... Tanrım, sen..." İşte o anda Bruce'un dün geceki viral videolardan birini bulduğunu anladım.

"Mon, Romeo, görmeniz gereken bir şey var. Pentagon'dan Clinton Brunswick'i hatırlıyor musun? Karısı Shelley'ye bir video göndermiş. Bunu onlara göstermek zorunda kaldığım için üzgünüm Küçük Costa ama bu konuya değinmemek içime sinmezdi."

İşte bu artık telefonu kapamam için bir işaretti. Hemen kapat tuşuna bastım ve Chapel Falls'un kendine has o küçük kasaba ihtişamıyla yanımdan hızla geçişini izlerken bir Townsend kızıyla evlenmenin o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşündüm.

Onu tamamen kendi hâline bırakabilirdim. Alışveriş, öğle yemeği, botoks partileri... Sadece onu saygın bir aile babası gibi görünmemi gerektiren resmî etkinliklere veya önemli zirvelere sürüklemek için periyodik olarak hayatına dâhil olacaktım.

O da muhtemelen bir iki yıl içinde Chapel Falls'a geri dönecek ve hayatının anlamsızlığını uyuşturmak için tüm zamanını materyalist savurganlık ve anlamsız dedikodularda boğulmakla geçirmek suretiyle ağır ağır yaşlanacaktı.

Ben de böylece Potomac'teki normal hayatıma dönecektim.

İşime. Arkadaşlarıma. *Planlarıma.*

Birkaç yıl, yani on on iki yıl sonra, anne olma ateşi onu iyiden iyiye sardığında, bana ne kadar faydalı olacağına bağlı olarak Dallas'a boşanma izni vermeyi düşünebilirdim. Evlilik sözleşmesi imzalatarak tabii. Costa servetinin yarısını böyle bir kadına yedirecek değildim.

KARANLIK ROMEO'M

Evet, kararımı vermiştim. Townsend kızıyla evlenmek hayatımda önemli bir an değil, anekdot niteliğinde bir olay olacaktı.

Ne kadar gürültücü olduğu önemli değildi.

Benim sessizlięim her zaman daha gürültülü olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Romeo

Kurabiye takıntılı müstakbel karımın, görünüşü kurabiye kalıbını andıran bir malikânede yaşaması pek de şaşırtıcı değildi. Yeni beyaz boyası, siyah panjurları, devasa sütunları ve parlak kırmızı kapısıyla bu savaş öncesi kolonyal yapı *Southern Living* dergisinin sayfalarını süsleyebilecek kadar ihtişamlıydı.

İkinci kattaki balkonda iki sallanan sandalye, saniyeler önce onları kim işgal ettiyse onların gücüyle sallanmaya devam ediyordu. Bu, şüphelerimi doğruluyordu. Kurabiye yeni malımı, yani *kendisini* almam için gelişimi bekliyor olmalıydı.

Ailesi ve arkadaşlarıyla vedalaşması için onu tüm hafta sonu rahat bırakma fikrini düşünmüştüm, aslında cazip gelen kısım kendimi onun gibi bir yükten kurtarmaktı, yine de en iyisi bu işi bir an önce bitirmek olurdu.

Shep Townsend şık kıyafetiyle kapıyı açtı. Tabii ki kiliseden yeni dönmüşlerdi. Dindar bir Hristiyan'a, bir yabancının eli bacaklarının arasındayken yakalanmak kadar yakışan bir şey olamazdı. "Bakalım yüzük yeterince iyi mi?" Townsend yüzüğün kutusunu elimden kapıp hışımla açtı. "Çünkü kızımı daha fazla aşağılamana izin vermeyeceğim."

Kızını sansasyonel bir şekilde evliliğe sürüklediğim için berbat bir insan olabilirdim ama o da bir baba olarak yaşananlara izin verdiği için birinci sınıf bir hıyardı. Tabii kızını smokinli bir cinsel yolla bulaşan hastalıklar yığını olan Madison Licht'le nişanladığı için de.

Townsend yüzük kutusunu açtı. Kaşları saç çizgisine ulaşacak kadar kalktı, yutkunurken boğazı düğümlendi. “Pekâlâ, iş görür gibi.”

Sözlerine aldırmadan yanından geçip etrafı inceledim. Müstakbel eşim ortalıkta görünmüyordu. Ama onun daha küçük, çatık kaşlı bir versiyonu –sanırım kız kardeşiydi– merdivenin dibinde durmuş, tırabzanlara sıkıca tutunmuş hâlde avına saldırarak üzere bekleyen bir orman yarattığı gibi beni izliyordu.

Rolex’ime bakıp, “Dallas nerede?” diye sordum.

“Yukarıda, dinleniyor.” Eski ABD güzeli Natasha Townsend pötikare desenli edepli elbisesiyle mutfaktan çıkıp beni apaçık bir nefretle süzdü. Neyse ki Dallas babasının değil de annesinin yüzünü almıştı.

“Neden dinleniyor ki?”

Kızın yoğun bir günlük programı olmadığı kesindi. Hatta *hiç* programı yoktu.

“Üstelemeyi bırak. Biraz tatlı dilden zarar gelmez.” Shep bir elini koluma koyarak beni salona yönlendirdi. “Daha dün onu rezil ettin, nişanını bozdun ve seninle evlenmeye zorladın. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var.”

Dallas Townsend’in ihtiyaçları, istekleri ve motivasyonları olan üç boyutlu bir karakter olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Buradan bakınca kendi istediğini elde etmeye alışmış güzel, şımarık ve huysuz bir çocuk gibi görünüyordu. Yemeklerle sağlıklı ilişkisi olan bir çocuk.

Ailesinin şaşkın bakışları eşliğinde kimsenin yönlendirmesine ihtiyaç duymadan kendi kendime odanın diğer ucuna geçip oturdum. “Ona hemen şimdi aşağı gelmesini söyleyin. Programı konuşmamız gerek.”

Küçük Townsend öne atıldı. “Sen bence buradan sikt...”

“Git kız kardeşini çağır, Franklin,” diye araya giren Shep’in suratı asıldı. “Sonra da o ağzını bir kalıp sabunla yıkayıp gel.”

Franklin başını şöyle bir sallayıp gözden kayboldu. Shep ayakta kaldı, karısı da öyle.

Ben de deri evrak çantamı çıkarıp gelinin imzalaması gereken belgeleri masanın üzerine yaymaya başladım. “Bir fincan kahve iyi olur. Şekersiz, sütsüz, tükürüksüz.”

Bayan Townsend’in gözleri bir anda öfkeyle parladı ama sonra Güneyli misafirperverliği öfkesine galip gelince hışımla mutfağa gitti. Muhtemelen İsa’ya bana erken ve ölümcül bir kalp krizi yaşatması için dua ediyordu.

Shep bir sandalyenin arkasına yaslandı. “Bunu Madison’dan intikam almak için mi yoksa baban seni evlendirmek istediği için mi yaptın?”

Takım elbisemdeki görünmez tozları silkeledim. Dallas’ın imzalaması gereken her yeri bir çarpı koyarak işaretledim. “Bir taşla iki kuş durumuydu.”

Shep oturup parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi, ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı. “Benim kızım özeldir.”

Gözlerimi devirerek, “Hepsi öyledir,” diye mırıldandım.

“Hayır,” diye ısrar etti. “Dallas senin gördüklerine ve bildiklerine benzemez. Seni temin ederim benzemez.” Gururlu bir babanın kızını bana satmaya çalıştığı her sefer için kenara bir kuruş atsaydım... eh, ben her şekilde milyarder olurum. “Ona âşık olduğun zaman bunun için ona kızmamaya çalış.” Demek kaçıklık bu ailede kalıtsal bir şeydi. Neyse ki Dallas’ın DNA’sına ihtiyacım yoktu.

Sıkılmış bir ifadeyle etrafıma bakındım. “Elimden geleni yapacağım.”

“Ben ciddiylim.” Çenesi kasıldı. “Şu anda böyle hissetmediğini biliyorum ama kızım karşı konulmaz biridir. Ne bu kasabada ne de diğerlerinde ona evlenme teklif etmeyen tek bir erkek bile yok. Umarım kalbini fethettiğinde onu kıracak kadar da akıllı davranır. Tıpkı senin onun kalbini kırдың gibi.”

Kendimi tutmak da bir yere kadardı.

“Madison Licht’e âşık falan değildi.”

“Nereden biliyorsun?”

“İlişkiler konusunda uzman olmasam da o adama deliler gibi âşık olsaydı parmaklarımı içine sokmaya ikna etmek için onunla otuz saniyeden daha fazla vals yapmam gerekirdi.”

Shep’e kızıyla aramda geçen cinsel temastan bahsettiğimde tabii ki yüzünü buruşturdu. “Yine de ona düşkündü.”

“Benden de hoşlanacaktır,” diye çıkıştım. Aslında benden hoşlanmasını bile istemiyordum. Sadece Licht’e karşı kaybetme fikrinden nefret ediyordum.

Shep arkasına yaslandı. “Göreceğiz.”

Sonunda müstakbel karım bu tuhaf konuşmayı yarıda keserek koyu yeşil renkli saten sabahlığıyla salona girdi. Kestane rengi saçları beline kadar dökülüyordu. Derin bir nefes aldım. Dallas Townsend gerçekten de çok güzeldi. Uzun ve kıvrık kirpikleri, asil ela gözleri ve dolgun dudaklarıyla hatırladığımdan bile daha göz alıcıydı.

Ödemeyi kabul ettiğim bu bedel karşılığında onu gerçekten ve içtenlikle mahvetmemin adil olacağını düşünmüştüm. Cinsel ilişki yaşamamız söz konusu değildi ama aklıma farklı birkaç fikir geliyordu. Zaten bunları gerçekleştirmek için yalnızca iki dakika ve bir paket Skittles’a ihtiyacım olacağından hiç şüphem yoktu.

Kurabiye hâlâ ayakta durmuş bana apaçık bir küçümsemeyle bakıyordu.

“Tatlım,” diye seslendim. “Beni nasıl da özlemişsindir.”

“Ne istiyorsun?”

Bruce’la Madison’ın ölmesini. Senin de baştan aşağı kişilik nakli geçirmeni.

“Üç saat içinde Potomac’e giden bir uçağa biniyoruz.”

“Yolun açık olsun. Arkadaşın von Züppe’ye de selamlarımı ilet,” diyen Dallas, Natasha’nın benim için bıraktığı tabaktan bir dilim kek aşırıp iki ısırıkta yedi.

Bayanlar ve baylar, işte Dallas Townsend. Tanıdığım tüm kadınların ancak yarısı kadar görgülü fakat iki katı güzeldi. Bu kadar muhteşem bir yüzün bu kadar çekilmez bir kişiliğe sahip olması çok yazıktı.

“Benimle geliyorsun.”

“Öyle mi?” Dudaklarını büzdü ama itiraz etmedi.

“Git toparlan.”

Dallas dudağını ısırarak babasına döndü. “Gitmek zorunda mıyım?”

Babasının başıyla onaylamasına oflayarak karşılık verdi. Harika. Akıl yaşı on iki olan bir kadınla evleniyordum.

“İnan bana Dal, annen ve kız kardeşin de beni affetmeyecek.”

“Ama evlenmeden önce onun yanına taşınmam uygun olmaz.”

Evlilik sözleşmemizin belgelerini üst üste koydum, burada olmaktan fazlasıyla sıkılmıştım. “Herkes çoktan tadım yaptığımı biliyor.”

“Hiçbir şeyin tadına baktığın falan yok.” Dönüp bana ters ters baktı. “Bana dokunmuş bile sayılmazsın, bunu ikimiz de biliyoruz.”

Bilmekle itiraf etmek iki farklı şeydi. Benden dürüstlük beklemek de bir fahişeden sadakat beklemek kadar saçmaydı.

“Eşyalarını toplamak için iki saatin var.”

Kâğıt yığınına kaldırarak onu benimle doğrudan göz teması kurmaya zorladım. “Ondan sonra bu evlilik sözleşmesini imzalayacaksın. Seni burada bekliyorum.”

Omuz silkti. Gözlerimi kısarak baktım. Onun hakkında edindiğim sınırlı bilgiye göre talimatlara uyan biri değildi, özellikle de bu talimatlar benden geldiğinde. Emirlerimi yerine getirmezse bunun ciddi sonuçlar doğuracağı konusunda onu uyarmak istiyordum.

Ama sonra artık onu etkilemeye ihtiyacım olmadığını fark ettim. Onu kendime çekmeme gerek yoktu. Çoktan ağıma yakalanmıştı. Ne kadar debelenirse debelensin hiçbir yere kaçamazdı.

Bir dahaki sefere aptalca bir şey yaptığında bedelini ödeyecekti. Tecrübeden daha iyi bir ders yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Romeo

En kibar şekliyle söyleyecek olursam Townsend evinin sakinleri en büyük hayranlarım sayılmazlardı. Beni kovmayı kabalık olarak görüyorlardı ama layığıyla ağırlamaya da meraklı değillerdi. Nişanlım odasına gittiğinde çocukluğunu geçirdiği evi gezmeye çıktım.

Evleri etkileyici fakat sıkıcı bir yerdi. Daha doğrusu koridorun sonunda, kütüphaneye ulaşana kadar öyle olduğunu sanıyordum. Kurabiye'nin sığınağını bulduğumu hissederek içeriye girdim. Haklıydım. İçerisi tıpkı onun gibi kokuyordu. Sosyeteye takdim balosundan tanıdığım bir kokuydu bu. Bebek pudrası, yeni açmış güller ve dengesiz bir kadın kokusu.

Kitapların yanından geçerken parmağımı ciltlerin sırtında gezdirdim ve sıkıntımı hafifletmek için işlerimin arasındaki sakızı iyice ezdim. Ciltler çatlamış, derileri yıpranmıştı. Kurabiye'nin sevdiği şeylere nazik davranmadığı açıktı. Değişken bir doğası, boyundan büyük öfkesi ve metali bile kesebilecek sivri bir dili vardı. Onun, turpun insan versiyonu olan Madison Licht gibi biriyle evlendiğini hayal bile edemiyordum.

Belli ki Dallas çok yönlü bir okurdu. Burada çok çeşitli türde kitaplar vardı. Romantizmden gerilime, fantastikten dedektif romanlarına kadar her türden kitap yan yana sıralanmıştı. Göze çarpan en önemli şeyse Henry Plotkin evrenine ait on üç kitabın hepsine sahip olmasıydı. Benim bile bildiğim gişe rekorları kıran bu seri, ölmüş sevdiklerini hayata geri döndürmek

için sihir kullanmayı öğrenen genç bir büyücünün hikâyesini anlatıyordu. *Henry Plotkin ve Gizemli İksir. Henry Plotkin ve Cesur Kız. Henry Plotkin ve Sihirli Değnek.* Bahse girerim sonuncusu yazarın kafasında kulağa daha hoş gelmiştir.

“Dokunma ona.” Sert bir kadın sesi odada yankılandı.

Prensip gereği kitabı aldım ve döndüğümde Franklin’i karşımda buldum. Kitabı elimden kaptığı gibi raflara doğru yürüdü. Şiş gözleri son bir saatini ağlayarak geçirdiğini gösteriyordu.

“Dal bu serinin büyük hayranı. Yeni kitaplar çıktığında satın almak için Noel arifesinde kitapçıların önünde sabahlıyor. Kimsenin onlara dokunmasına izin yok. Hiç kimsenin. Benim bile.” Kitabı ait olduğu rafa koyup bana döndü. “Sana bir teklifim var.”

“İlgilenmiyorum.”

“Onun yerine beni al. Senin kız arkadaşın olurum... karın... ya da *her ne* arıyorsan.” Gözlerini devirdi. “Ben güçlüyüm, bunu kaldırabilirim. Benden asla sıkılmazsın.”

Franklin ablası kadar zarif, güzel ve baştan çıkarıcı değildi. Muhtemelen o kadar pervasız da değildi. Ayrıca yaşı çok küçüktü. Ahlaki değerler her ne kadar umurumda olmasa da aletimi bir liselinin ağzına sokacak değildim.

“Teklifin pek cazip değil.” Elimi cebime soktum. “Elimde zaten arzu ettiğimden daha fazla Townsend var.”

“Lütfen.” Bu sözcük dudaklarından bir yakarıştan ziyade bir talep gibi dökülmüştü. Dimdik durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. Townsend kardeşlerin cesaretlerini kimden aldıklarını merak ediyordum, sevgili babalarından almadıkları kesindi.

“Ben sana daha çok uyuyorum. Ben daha pragmatikimdir, o ise daha...”

“Kaçık mı?”

Kötü kötü bakarak dişlerini gösterdi. “İdealist.”

Omzumu rafa yasladım. “Tek bir sorun var.”

“Neymiş?”

“Ben pedofil değilim.”

“Birincisi, ben on dokuz yaşındayım, seni ahmak. İkincisi, onunla evlenmek istemezsin. Güven bana.”

Ona bir konuda hak vermem gerekiyordu, muhtemelen kalbim olmadığını bildiği için ona hitap etmekle uğraşmayacak kadar akıllıydı.

“Neden peki?”

“Çünkü Madison’a âşık.”

İşte bu dikkatimi çekmişti. Babasının aksine, Franklin’in böyle şeyleri Dallas’la konuştuğunu sanıyordum. Ayrıca Kurabiye’nin Madison’ın sadakatsizliğinden şikâyet ettiğini de hatırlıyordum.

“Öyle mi?” Onu inceledim, ilk kez neredeyse ilgimi çekecekti.

“Evet.” Hiddeti gözlerine yansıyor. “Beni al. Benim sevgilim yok.”

“Ama bana uygun değilsin.”

“Seni asla sevmeyecek.”

“Kabullenmeye çalışırım.”

Franklin’in talebi çaresiz bir yakarışa dönüştü. “*Romeo*.” Elini kravatımda gezdirerek yakınımına sokuldu. Parmakları kaskılarımın hemen üzerinde durdu ama bunun tek nedeni aletimi avuçlamadan elini çekmemdi. Bu çocuk yerine bozuk bir yumurtalı sandviç tarafından baştan çıkarılmayı tercih ederdim. Franklin daha da yaklaşarak düz memelerini kaburgalarımaya yasladı. “Kendimi kanıtlamama izin...” Aniden geriye adım atarak düşüp yüzüstü halıya yapışmasına izin verdim. İnledi, ağzı ayakkabılarımdan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. “Seni hasta piç!”

Ayakkabımın ucuyla telefonunu tekmeledim. Cihaz ters döndü, ekranda kayıt uygulamasının ışığı yanıp sönüyordu. Demek bana tuzak kurmuştu. Âdeta bir *One Tree Hill* sahnesi gibiydi.

Franklin ayağa fırladı, kaşları çatılmıştı. “Biliyor musun? Aslında onunla evlendiğin için mutluyum. Hayatını mahvedene kadar yakarı bırakmayacak.”

“İşte buna inanırım.”

Dudakları aralandı, daha fazla söz kasmaya hazırlanıyordu ama telefonunun zil sesi Kurabiye’nin iki saatinin dolduğunu bildirdi.

“Git ablanı çağır.”

“Ben senin sekreterin değilim, göt herif. Git kendin çağır.”

Büyük bir zevksizlikle.

Kütüphaneden çıkıp dolambaçlı merdivenlerden ikinci katın yolunu tuttum. Kurabiye’nin odası koridorun sonundaydı.

Kapıyı çaldım. “Zaman doldu!”

Yanıt gelmedi. Aynı şeyleri tekrar söylemektense –iş birliği yapmayacağını biliyordum– kapıyı iterek açtım. Müsait olup olmamasını umursamadım. Sonuçta daha önce bana kendini sunarken çekinmemişti. Ama içeri girdiğimde Kurabiye çıplak değildi. Bir yığın duygu içinde histerik bir şekilde ağlamıyordu, zor durumdaki bir genç kız gibi pencere kenarına tünememişti. Tam tersine, üzerinde sabahlığıyla battal boy yatağına uzanmış, televizyonda *Cheaters* oynarken huzur içinde uyuyordu. Hafif bir horultuyla omuzları inip kalkıyordu.

Söyleyecek söz bulamadım. Hayatımda ilk kez kelime dağarcığımanın yetersiz kaldığını hissediyordum. Söylemeye gerek yoktu, Dallas tek bir eşyasını bile toplamamıştı.

Sanki yaklaşan fırtınayı sezmiş gibi Shep ve karısı kapıda belirdi.

Shep benim için durumu bir kez daha toparlamaya çalıştı. “Unutma Costa, tatlı dilden zara gelmez.”

Dallas’ın yatağına doğru yürüyüp kenara oturdum. Gür, dalgalı ve inanılmaz derecede yumuşak saçları yüzünü çerçeveliyordu. Parmak uçlarımı sırtında gezdirdim. Kıpırdandı,

açıkta kalan tenindeki tüyler diken diken olurken dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

“Uyan bakalım, Kurabiye.” Sesim teninde kadife gibi dalgalandı. “Vedalaşma vakti geldi.”

O kadar şaşkıındı ki ilk kez söylediğim bir şeye uyararak gözlerini açtı. Sonra yüzündeki küçük sakın gülümseme, yerini çatık kaşlara bıraktı. Ama ben rolden çıkmadım.

Yorganın altından elini tutup 20.03 karatlık zümrüt kesim nişan yüzüğünü parmağına taktım. “İyi uyudun mu?”

Arkamda duran Shep rahatlamış gibi nefesini verdi.

Dallas yüzüğü görmezden gelerek bana şüpheyile baktı. “Sanırım. Yine de uyanmam kötü oldu.”

İnan bana, tatlım, ben de sen uyanır uyanmaz hayal kırıklığına uğradım.

“Uçağımız kırk dakika içinde kalkıyor. Hemen yola çıkmalıyız.”

“Peki.” Doğrulunca örtüsü belinde toplandı. “Toparlanmama izin ver...”

“Üzgünüm, Kurabiye. Daha önce sana iki saatin olduğunu söylemiştim.”

“Bana Kurabiye demeyi kes. Benim bir adım var.”

“Kurabiyeden daha iyi bir isim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Dostum, unuttun galiba, senin adın Ro...”

“Bana dostum deme.”

“Tanrım! Tamam, hadi git şuradan. Toplanıyorum.”

“Ya hemen benimle gelirsin ya da nişan teklifimi geri çekerim.”

Gözleri alevlendi. “Sence bu bir *tehdit* mi?”

“Kesinlikle.” Ayağa kalkıp Uber çağırmak için cebimden telefonumu çıkardım. “Şimdi teklifimi geri çekersem saygın bir Güneyliyle evlenme ihtimali olmayan, geleceği mahvolmuş lekeli bir kız olacaksın. Baloda yabancı bir adam tarafından parmaklanıp yirmi dört saat içinde iki erkek tarafından terk

edilmekle ünlenen kız... Sence bu ailen ve itibarın için nasıl olur? Gelecekteki hedeflerin için?”

Cevap vermedi. Durumunun ciddiyetini anlamıştı. Onu dirseğinden tutup alt kata kadar eşlik ettim. Nazik ama serttim. Koridorda tökezledi, artık tamamen uyanmıştı. “En azından giyinmeme izin ver.”

“Sen her hâlinle mükemmelsin, *hayatım*.”

Dakikliğe çok önem verirdim. Tabii karım bu kavramın tanımını bile bilmiyordu. Sefil bir evliliğimiz olacağının bir kanıtı daha. Evlilik sözleşmesini imzalamak için zamanımız olmayacaktı. Potomac’e vardığımızda imzalayabiliriz diye düşündüm.

“Kıyafete ihtiyacım var. İç çamaşırına. Ve de...”

“Asıl daha iyi zaman yönetimine ihtiyacın var. Geri kalan her şey için bir kredi kartın, alışveriş merkezine ve internete erişimin olacak. Hayatta kalırsın, güven bana.” *Maalesef ki.*

Merdivenden indik. Uber her an gelebilirdi. Fakat Kurabiye aksi yöne döndü, ayakkabı dolabına ulaşmaya çalışıyordu, onu kendime çektim.

“Söylentiler yalanmış. Hiç de tembel değilsin. Teşvik edildiğinde enerji topuna dönüşüyorsun.”

Bana baktı, çok öfkeliydi. “Buradan ayakkabısız çıkmayacağım.”

“Bahse var mısın?”

“Bırak da ablam ayakkabılarını giysin.” Franklin yumruklarını havada sallayarak hışımla yanımıza geldi. O küçük yumruklarını göğsüme indirdiğinde hiçbir şey hissetmedim.

“Ayakkabı giymek için iki saati vardı. Ama o *Cheaters* izlemeyi seçti.”

Bay ve Bayan Townsend girişin önünde durmuş tartışıyorlardı.

Natasha elleriyle yüzünü kapamış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

“Ah Shep! İtibarımız kimin umurunda, bu saçmalığı hemen son ver!”

Shep karısının sırtını sıvazladı. "Costa'nın şu anda onun için en iyi seçenek olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

Kurabiye kendini annesinin kollarına attı. "Benim için endişelenme, anne. İyi olacağım."

"Ah, tatlım."

Daha fazla ağlama, sarılma ve drama... Başka tarafa baktım. Bu *Jerry Springer* prodüksiyonundan rahatsız olduğum için değil, Uber'in gelip gelmediğini pencereden görebilmek içindi. Gelmişti. Oliver ve Zach muhtemelen çoktan uçağa binmişlerdi.

"Gitme vakti."

Kurabiye bana döndü. "En azından uçakta bana eşlik edecek bir kitap alabilir miyim?"

Yüzünün kuru ve ifadesiz olduğunu fark etmeden edemedim. Bütün ailesi arkasından ağlarken o tek damla gözyaşı dökmemişti. Bir an için ona karşı tuhaf bir saygı duydum.

Hayır demek için ağzımı açtığımda sıkılırsa benimle konuşmaya çalışacağını kafama dank etti. "Klasiklerden bir şey seç. Kafan zaten tonla saçmalıklarla dolu."

Hemen kütüphaneye koştu ve bir dakika sonra kolunun altına sıkıştırdığı Anna Karenina'yla döndü. Ardından ayak-kabıllarını almak için son bir hamle yaptı ama onu kucaklayıp kapıdan aceleyle çıkardım ve daha fazla yaramazlık yapmasına fırsat vermeden Uber'e bindirdim.

Sürücü arabayı vitesle takıp park yerinden çıkarken araç bir şeye, daha doğrusu birine çarptı. Kulağa ciddi bir şeymiş gibi geldi. Georgia'daki sokak kedilerini neyle besliyorlardı?

"Frankie!" Kurabiye camını indirerek vücudunun yarısını arabadan dışarı sarkıttı. "İyi misin?"

Franklin avuçlarını kaputa vurarak arabayı durdurdu. "Al!" Küçük bir valizi camdan içeri itti. "Bunlar olmadan gitmene izin veremezdim."

Böylece Dallas bu cehennem çukurundan giysileri ve iç çamaşırlarıyla kaçmayı başarmıştı.

Kurabiye çantayı göğsüne bastırdı. “Hepsi içinde mi?”

Franklin başıyla onayladı. “Hepsi. Yayın tarihine göre sıraladım.”

“Tanrıya şükür.”

Ne?

“Henry Plotkin seni güvende tutar,” diyen Franklin ablasının elini sıktı. “Zafer, Dovetalon Hanesi’nindir.”

Müstakbel karım havaalanına kadarki yolculuğumuzu bavulunu göğsüne bastırarak geçirdi, gözleri benden başka her yerdeydi. Bu kadın gerçekten sertifikalı bir kaos kraliçesiydi. Oliver’la Zach şimdi neyle uğraşmak zorunda olduğumu göreceklerdi.

Bense ölüp gidecektim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallas

Görünüşe göre müstakbel kocam ağzını sadece sakız çiğnemek ve beni kızdırmak için kullanıyordu. İkincisini yapmadığı zamanlarda ilkiyle meşgul oluyordu, anlaşılan havaalanına olan yolculuğumuzu sessizlik içinde geçirmekte kararlıydı. Bana göre hava hoştu. Henry Plotkin kitaplarıyla dolu bavulumu küçümsemesine bakılırsa temel kuralımı çiğnemişti: Kitap zevki kötü olan birine asla güvenme. Romeo'nun parlak Gulfstream G550'si pistte bekliyordu. Bizi hangardan piste kadar kısa bir yolculuğa çıkaran arabaya bindik. Uçağın merdivenlerinde Romeo küçük bavulumu alıp yalın ayak oluşumu görmezden gelerek basamaklardan çıkmaya başladı.

Ona bunun hesabını soracaktım. Ama önce Potomac'e ayak basmam gerekiyordu. Zaten bir planım vardı. Orada birini tanıyordum. *Madison*. Nişanı hiç bozmamıştık. En azından resmî olarak. Bu sabah, babam babasını arayıp olanları –tabii ki hoş olmayan kısımları atlayarak– anlatmıştı. Lichtler üstüne basa basa beni anladıklarını yinelemiş ve beni hâlâ çok sevdiklerini söylemişlerdi. Sonuçta Madison, Romeo'nun düşmanıydı. Ona karşı birlikte hareket edebilirdik.

Uçağın kapısından girdiğimde beni bir sürü adam karşıladı. Kokpiti geçtik, kapısının hemen önünde otuzlu yaşlarında iki çekici adam Ravens'ın bir oyuncu seçimini tartışıyordu. Bunlar kaptan pilotla yardımcı pilottu. Kabinde Oliver von Bismarck, krem rengi bir kanepeye uzanmış ithal bira içiyor ve telefonundan

bir şeyler izliyordu. Yüzü bir meleşinkine benziyordu, neredeyse bebek gibiydi. Kırmızı dudaklarını büzmüş, açık renkli bukleleri başıyla kulaklarının etrafını sarmıştı. Şeytanın mükemmel bir melek kılığına girmesi ne acayip olaydı! Romeo'nun evlilik teklifi sosyeteye takdim balosundan yayılan en büyük haber olsa da dedikodu değirmeninde Oliver'ın da kasabadaki en az üç dulun eteğinin altına –*aynı anda*– girdiğine dair hikâyeler dönüyordu.

Oliver dışında, ütülü keten pantolon, gömlek ve yün ceketten oluşan zengin çocuğu üniforması giymiş uzun boylu, yakışıklı bir adam daha vardı, küçük bir masaya oturmuş, telefonda iş görüşmesi yapıyordu. Zenginlere has bir çekiciliği vardı. Bir mekâna adım attığında herkesin bakışlarını üzerine çekecek havada biriydi.

“Oliver, Zach, nişanlım Dallas.” Romeo beni arkadaşlarına tek tek takdim etme zahmetine bile girmeden onlarla tanıştırdı. “Dallas, bunlar da Oliver ve Zach.” Oliver elini sallayarak selam verdi. Zach bana o kadar sabırsız ve samimiyetsiz bir gülücük attı ki beni ona oda servisi yapan bir hizmetçi sanabilirdiniz. Romeo koltuklardan birine yayıldı. “Rahatına bak. Uçak on dakika sonra kalkacak.”

Korkmuş görünmeyi asla kabul etmeyeceğim için aynen dediği gibi yaptım. Şarküteri tabağı da buna yardımcı oldu. Yanındaki kristal tabağa sıra sıra kurabiyeler dizilmişti. Tepsiyi ittim. Belli nedenlerden ötürü bu ikramı bugünlerde oldukça itici buluyordum.

“Kurabiyeler seni rahatsız mı etti, Dover?” Oliver önündeki ithal atıştırmalık sepetini işaret etti. “Bunları al.”

Önce Kurabiye, şimdi de Dover olmuştum. Harika. Daha adımı bile akıllarında tutamıyorlardı.

Ona kibarca orta parmağımı göstermek istedim. Ama sonra karides cipslerini fark ettim ve haysiyetimi *Ecce Homo*'da İsa

KARANLIK ROMEO'M

Mesih'i maymuna çeviren hatundan daha hızlı bir şekilde kenara bıraktım.

Romeo'nun keskin sesiyle bölünene kadar cips paketinin yarısını mideye indirmiştim. "Bayan Townsend, kendinizi mi yoksa giysilerinizi mi besliyorsunuz? Bir köye yetecek kadar yiyeceği mideye indirmenin yeri ve zamanı vardır. Potomac'te kaldığınız süre boyunca bu kötü davranışlarınızdan kaçınmanızı öneririm."

"Yoksa ne olur?" Sorumu ağzıma bir cips atarak noktaladım, azı dişlerimin arasında olabildiğince yüksek sesle öğüttüm.

"Yoksa kendinizi sivri dilli DMV medyasının merceği altında, sefil bir konumda bulursunuz."

"Ben zaten sefil bir konumdayım. Seninle birlikteyken. İlk tanıştığımızdan beri. Bütün Chapel Falls'un önünde sefil bir hâle düştük."

"Hatırladığım kadarıyla her saniyesinden keyif almıştın." Başını eğerek cebinden mat, siyah renkli dikdörtgen bir kutu çıkardı.

"Kurabiyeme ilaç katmış olmalısın."

"Düzelتيyorum. Senin gerçekten de bir yeteneğin var. Kasıtlı yanlış yorumlamalar."

Kaşlarımı çattım. "Beni ne zaman yeteneksiz olmakla suçladın ki?"

Oliver başını geriye atıp güldü. "Bu harika. Görünüşe göre Bruce işini geri almak için seni öldürmek zorunda kalmayacak. Karın bu işi onun yerine yapacak gibi."

Bruce mu? Müstakbel kocamı öldürmek isteyen adamlar ders notlarımızı paylaşmak harika bir fikir gibi görünüyordu ama ben daha onun soyadını sormadan hisse senetlerini tartışmaya başladılar. Romeo yeni bir sakız paketi açıp her bir küpü becerikli parmaklarıyla teneke kabına aktararak kusursuz, düz bir sıra oluşturdu. Sonra beni atlayarak arkadaşlarına birer tane ikram etti. Bir de bana mı görgüsüz diyordu?

Pencereden dışarı bakarak içinde bulunduğum duruma rağmen bir umut ışığı bulmaya çalıştım. Herhangi bir şey. Birincisi, çok güzel bebeklerimiz olacaktı. Onun spermi ve benim yumurtalarımın oluşmuş bir şeyin mükemmel olmasına imkân yoktu. İkincisi, anladığım kadarıyla ne Romeo ne de ben küfrediyorduk. Çocuğumuz on dördüncü yüzyıl dükkü gibi konuşarak doğacaktı ama umarım onlar gibi kadın düşmanı olmazdı. Ve üçüncüsü... üçüncüsü yoktu. Tanrım, ikincisi bile berbattı.

Depresif bir hâlde koltuğuma çöktüm.

Kalkıştan sonra ilk olarak Zach benimle konuştu. Romeo telefonunda e-posta yazıyor gibi görünüyordu ve kanepeden Oliver'in horultuları yükseliyordu.

"Aklından intihar etmek falan geçmiyor, değil mi?" Gerçekten umursuyormuş gibi görünmüyordu ama bunu sorması bile rahatlamama neden oldu. En azından *biri* durumumun korkunçluğunu fark etmişti.

Omuz silktim. "Aslında daha çok katil olacak gibi hissediyorum. Romeo'nun kötü davranışı yüzünden neden ben öleyim ki?"

"Potomac güzel yerdir."

Ona ters ters baktım. "Nesi güzel?"

"New York'a yakınlığı mesela."

Bu cevap karşısında güldüm. Beni evliliğe zorlayan kişi neden Zach değildi? Ayrıca uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkeklerin duygusal kapasitelerinin batık bir ayak tırnağı kadar minik olması nasıl bir saçmalıktı böyle?

"Onu cesaretlendirme, Zach," diye uyardı Romeo. "Bir kere konuşmaya başladı mı daha da susmaz."

Müstakbel kocam beni yanında istemediği için kalkıp kokpite geçtim. Hep bir kokpiti ziyaret etmek istemiştim. Çocukken annemle babam, sırf birinci sınıf uçuyoruz diye içeriye bakmanın görgüsüzlük olacağını düşünürdü.

KARANLIK ROMEO'M

Kapıdan geçip, "Etrafa bakmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Yok tabii ki." Yardımcı pilot bana el salladı. "Ben Scott."

"Ben de Al." Pilot iki parmağıyla beni selamladı.

Küçük alanı, sayısız düğmeyi, içinden geçtiğimiz yoğun beyaz bulutları ve mürekkep karası geceyi inceledim.

"İstersen yanıma oturabilirsin." Scott bana yer açmak için yana kayd. "Biraz dar ama şuraya sıkışırsın."

Tereddüt ettim. Annem olsa bunu asla onaylamazdı. Bir erkeğe bu kadar yakın oturmak uygunsuzdu. Sonra kalplerin Azrail'iyle evlenmek üzere nişanlandığımı ve uygunsuz olmanın hayat boyu yeni hedefim olduğunu hatırladım.

"Tamam." Koltuğuna geçip yanına sıkıştım. Eğilip düğmelerle ekranları gözden geçirdim. Pilotun yan tarafındaki ekranda bir harita belirdi. Parmaklarım düğmelerle dolu merkezî konsolun üzerinde gezindi. "Uzay gemisine benziyor."

"Güzel, değil mi?" Gülümsediğini duydum. Al sabırsızlıkla iç çekti. Al'in, yardımcı pilotun benimle yakınlaşmasından hoşlanmadığını hissediyordum. Scott başparmağıyla sağ tarafı işaret etti. "Penceremden görünen manzarayı görene kadar bekle. Altında bembeyaz bir bulut örtüsü var."

"Kesinlikle görmek istiyorum." Ona doğru eğilip soğuk cama baktım. Haklıydı. Kar gibi kalın ve yoğun pofuduk bulutlar birbiri üzerine binmişti. "Vay canına," dedim hayranlıkla. "Bu inanılmaz."

İnanılmaz olan bir başka şey de bu pozisyonda memelerimi Scott'ın kucağına bastırılmış olmamdı. Yüzü saçlarımın arasındaydı. Sevgili nişanlımla dünkü karşılaşmamızdan dolayı içimde bastırılmış bir cinsel öfke olduğunu fark ettim. İşini bitirmemişti. Tam doğrulup oturur pozisyona geçmek üzereydim ki kokpitin kapısı açıldı.

Tabii ki gelen Romeo'ydu. Ve yine tabii ki onun bakış açısından Scott'a oral seks yapıyormuşum gibi görünüyordu. Başım

kucağında, tüm vücudum onun alt yarısına abanmış hâldeydi. Onu kızdırmak için sonsuz bir istek duymama rağmen *o kadar* ileri gittiğimi düşünmesini istemiyordum.

Doğrulup Romeo'nun bakışlarına karşılık verdim. Yüzünde her zamanki gibi ölü bir ifade vardı. Küçük alanı inatçı bir sessizlik kapladı.

Sessizliği ilk bozan Scott oldu. "Bay Costa, sizi temin ederim ki görüldüğü gibi değ..."

"Tatlım." Romeo beni şaşırtarak elini belime dolayıp beni göğsüne çekti. Sırıttı ama hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. Sanki biri o gülümsemeyi yüzüne İsveç çakısıyla oymuş gibiydi. "Bakıyorum da... kokpitin tadını çıkarıyorsun."

Tanrım, gerçekten Scott'la cinsel münasebetim olduğunu düşünüyordu. Fakat hiç kusura bakmasın, yana yakıla kendimi açıklamaya falan çalışmayacaktım.

Scott ve Al ayağa kalkmış, beklentiyle ona bakıyorlardı. Romeo'nun gergin çenesini görmezden gelerek gülümsedim. "Evet."

"Evet mi?" Gözlerini bana dikmiş bir özür, bir açıklama, herhangi bir şey bekliyordu.

"Çok keyif aldım. Teşekkürler, çocuklar." Sonra saçlarımı savurarak kokpitten çıktım, yalın ayak ve gecelik içinde ne kadar ağırbaşlı olunabilirse o kadar ağırbaşlıydım. Romeo birkaç dakika içeride oyalanırken ben de atıştırmalık barının etrafında dolanıp wasabi bezelyesi yedim. Oliver'la Zach bir köşede oturmuş bana hiç aldırış etmeden satranç oynuyordu. Masanın üzerinde yığınlar oluşturmuş yaklaşık elli paket lüks sakız vardı. Nişanlımın bu sakız takıntısı neyin nesiydi acaba? Belki de boktan biri olmanın yan etkisi olarak ağzı kokuyordu.

Birdenbire sert, sıcak parmaklar arkadan enseme kavradı. Müstakbel kocam gözlerimi buz grisi gözleriyle buluşturmak için başımı yukarı kaldırırken nefesimi tuttum. Üzerime eğilmişti, göğsü sırtımla aynı hizadaydı. Kokpitte olanlar hakkında yorum

yapacağını düşünmüştüm ama beni şaşırtarak, “Parmaklarımı içine soktuktan sonra babanın bütün kartlarına el koyduğunu hatırlatabilir miyim, Bayan Townsend? Yemek yiyebilmen, duş alabilmen, giyinebilmen ve bir çatı altında uyuyabilmen yalnızca benim iyi niyetime bağlı. Ona göre davran,” dedi.

“Bitti mi?” Esnedim. “Oturup kitabımı okumak istiyorum da.”

“Bunu yapabileceğin harika bir yer biliyorum.”

Masanın üzerinde bıraktığım *Anna Karenina* kopyasını kapıp beni kendi koltuğuna götürdü. Oturup bana kitabımı uzatırken şaşkınlıkla onu izledim.

Sonra bir kaşımı kaldırdım. “Ayakta dikilmemi mi istiyorsun?”

Romeo başını hayır anlamında sallayıp elimi tuttu ve beni bacaklarının arasına indirmeye başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Arkadaşlarının önünde benden bunu yapmamı mı istiyordu gerçekten? Scott’la gördüğünü sandığı şeyin cezası olarak beni ona oral seks yapmaya mı zorlayacaktı?

Göz ucuyla Zach’in parmaklarının arasında bir kale tutan elinin satranç tahtasının üzerinde havada donup kaldığını gördüm. Oliver da Romeo’nun aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi aval aval ona bakıyordu.

Beni uçaktan atması umurumda değildi. Benden istediği şeyi yapmayacaktım.

“Hayır.” Elinden kurtulmaya çalıştım ama başımı kucağına itmek yerine, yüzüm duvara dönene dek beni çevirdi. Popom yere, bacaklarının arasına indi.

“İşte şimdi sana göz kulak olabilirim.”

“Scott’la hiçbir şey yapmadım,” dedim, bu açıklamayı yapmayacağıma dair kendime söz vermeme rağmen.

Romeo üzerime eğildi, dudakları arkadan kulağıma değiyordu. “Yardımcı pilotun aletini yaladığını zannettiğimi mi sanıyorsun? Öyle olsaydı acil durum kapısından atılırdı. Şimdi

kitabını oku ve saygın bir kadın gibi davranmaya çalış.” Şu anda onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu. Potomac’e gitmeli, yeniden hesap yapmalı ve öyle atağa geçmeliydim.

Uçuşun geri kalanında sadık bir köpek gibi müstakbel kocamın bacaklarının arasında oturdum. Saçlarım bacaklarına dökülüyordu. Bakışlarının, yüzümün yan tarafını delip geçtiğini hissedebiliyordum. Arada bir eli başımın üzerine iniyor, saçlarımı okşuyor ve bana onun için bir evcil hayvandan başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu. Vücudumdaki her hücre, her atom, her molekül ondan nefret ediyordu.

Arkadaşları o kadar derin bir sessizlik içindeydi ki her yutkunuşlarını duyabiliyordum. Eminim Romeo beni böyle aşağılanmış görmekten hoşlanıyordu. Dizlerimin üzerinde yerde oturmuş, başım öne eğik hâlde *Anna Karenina* okuyordum.

Telefonundan e-posta göndermeye devam etse de bir şekilde bütün dikkatinin üzerimde olduğunu biliyordum. Otuz dakika sonra uçak inişe hazırlanmak üzere alçaldı.

“Kurabiye.”

İşte yine o lakap.

“Göt herif?” Sonuçta karşılık vermemek kabalık olurdu.

“*Anna Karenina*’yı okuyalı uzun zaman oldu ama Anna ve Kont Aleksey’nin övgü fantazisi olsaydı kesin hatırlardım.”

Sırtım kaskatı kesildi. Hiçbir şey söylemedim. Romeo’nun çenesinin, köprücük kemiğine değene kadar aşağı eğildiğini hissettim. Doğrudan kitaba baktı, sakallı yanağını yanağıma dayayarak okumaya başladı. “...aletini kızın ıslanmış amına soktu, sadece yarısına kadar iterek onu arzu ve zevkle çılgına çevirdi. Soktu, çıkardı. Sadece yarısına kadar sokup çıkıyordu. ‘Lütfen,’ diye yalvardı kız. ‘Lütfen, beni doldurmana ihtiyacım var. Her santiminle.’ ‘Sadece iyi kızlar ödüllendirilir,’ diye devam etti yakışıklı yabancı, elini kızın dolgun kalçasına götürerek. ‘Oysa sen çok, çok kötü bir kızdın.’”

Birincisi, bu adam aşk kitapları seslendirebilir ve Üçüncü Dünya Savaşı planı işe yaramazsa bu şekilde de servet kazanabilirdi. İkincisi, bunu geç fark ettiğim için tam aptaldım ama gerçekten berbat bir insandı. Seksi sesi ve köşeli çenesinin olması kimin umurundaydı ki?

Romeo ciltli kitabı parmaklarımın arasından çekip aldı. Ona bakmak için döndüm. Kitabın şömizini çıkarınca *Anna Karenina* kapağının altındaki kitap ortaya çıktı.

Dudaklarını büktü. “*Zaddy En İyisini Bilir mi?*”

Kitabı elinden kaptım. “Bu bir sanat eseri.”

“Bu bir seks kitabı.”

“Anna’nın Aleksey’ye ne yaptığını sanıyorsun? Aynı şeyler. Sadece kitaba eklenmemiş.”

“Evet. Eminim Tolstoy anal sahnesini son düzeltiler sırasında atmıştır.”

“Bunu bilemezsin.” Bu noktada onunla *sırf* laf olsun diye tartışıyordum. Oliver omzumun arkasından yarı öksürme yarı kahkahaya benzer bir ses çıkardı. Zach yüzünü sıvazladı. Elinin ardında dudaklarının gülmemek için seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Göğsümde cesaret çiçekleri açtı.

“Bana meydan okumayı bırak,” diye uyardı Romeo.

“O zaman sen de zorbalığı bırak. Nefes almama izin vermiyorsun.”

“Ah, demek böyle düşünüyorsun.”

“Madison’la sidik yarışına girdiğin için katlanamadığın bir kadınla evlenmeye karar vermen benim suçum değil. Bunların hiçbirini ben istemedim. Ne senin ne onun ne de başka biri için.”

Buna her ne kadar inanamasam da sözlerim onu etkiledi. Genelde gergin olan çenesi gevşedi. Arkasına yaslanıp sonunda bana biraz alan tanıdı. “Konuşmayı kes de kitabını okumaya devam et.”

“Yerde dizlerim ağrıyor,” diye yalan söyledim. Aslında çok rahattım ama kafamda bir fikir belirmişti. “Kokpitin yanındaki koltuğa oturabilir miyim?”

“Kesinlikle olmaz.”

“*Romeo.*” Zach’in sesi bir bıçak kadar keskindi ve normalde rahat olan görüntüsü şimdi biraz ürpertici görünüyordu. “Kes şu saçmalığı.”

Müstakbel kocamın burun delikleri genişledi. “Kucağıma otur.”

Ona meydan okumayı düşündüm ama aklıma daha iyi bir fikir geldi. Abartılı bir iç çekişle kalkıp popomu kucağına yerleştirdim. Arkadaşları bizi izlemeye devam ediyordu. Belki de kendimi mahcup hissetmeliydim ama hissetmedim. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi.

“Böyle rahat ettin mi?” *Romeo*’nun sesi dümdüz, hissizdi.

Cevaben ofladım. Sözcüklerimi hak etmiyordu.

Sonraki otuz dakika boyunca kucağında kıpırdandım ve gerindim, rahat bir pozisyon arıyormuş gibi yaparak kasıklarına sürtündüm. Bir su borusunun üzerine oturmuşum gibi hissedene kadar altımda sertleşti ve şişti.

“Kıpırdanmayı kes.” Bu boğuk emir ağzından güçlkle çıkmıştı.

“Sadece rahat bir yer bulmaya çalışıyorum.” Başımı kaldırdım ve ağzı kulaklarında sırıtan *Oliver*’a göz attım. Kendimi *Bugs Bunny* gibi hissediyordum, *Elmer*’ı çıldırtıyor ama bir şekilde de paçayı kurtarıyordum.

“Anlamadım, betonda mı oturuyorsun ki?”

“Ah, inan bana, *betondan* daha sert.”

Oliver kahkahayı patlattı. *Romeo*’nun tepkisini görmek için başımı hafifçe çevirdim. Parmaklarını boğazıma dolayıp beni boğacakmış gibi görünüyordu. Bana kucağından kalkmamı söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Gitmemi söylerse küçük oyunumuzu kaybedeceğini biliyordu.

“Bu kızı çok sevdim, Rom.” Von Bismarck oturduğu yerden ağır ağır el çırpı. “Onunla sen evlenmezsen ben evlenirim.”

“Bence de Oliver’la evlenmelisin,” dedi Zach. Ağzından çıkan her şey kulağa bir iş teklifi gibi geliyordu. “Daha yakışıklı, genel olarak daha hoş biri ve Tanrı’dan bile daha zengin.”

“Lütfen.” Oliver elini salladı. “Tanrı’nın bütün serveti benim yıllık vergim kadar bile değildir. Ama ben onun kadar sevilip sayılıyor muyum? Hayır.”

“Ben senin tarikatına katılırım,” diye gönüllü oldum.

“Nedense bundan hiç şüphem yok.”

Zach çenesini eğerek Romeo’ya alaycı bir ifadeyle sırıttı. “Bak sen şu işe. Da Nang başarılı oldu.”

Yeni nişanlımdan bir tepki gelmesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu. Keşke dileğini yerine getirip yok olabilseydim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dallas

İniş yaptığımızda yaşadığım rahatlık insani bir krizi –muhtemelen müstakbel kocamın ileride sebep olacağı krizlerden birini– bile çözebilirdi. Son otuz dakikadır kitabımdaki tek bir kelimeye bile konsantre olamamıştım. Bazen kitap okurken bana ait olmayan bir dünyada ne kadar mutlu olabileceğimi fark ediyordum ancak bu sefer mutlu sayılabilecek tek şey, Romeo'nun popomun altındaki ereksiyonuydu. Aramızda aşka dair bir şey yoktu ancak şehvet ara ara sahneye çıkıp vahşi bir sekse dönüşmek için sabırsızlanıyordu.

Uçak durduğunda hostes kapıyı açtı. “Arabayı bekliyoruz.” Kocaman gülümsemesiyle jetin sahibi Romeo'ya bakıyordu. “Birkaç dakikadan fazla sürmez.”

Al ve Scott da kokpitten çıkıp hostesin yanında durdular. Tehlikeyi daha gerçekleşmeden sezmişlerdi. Gerginlik havada kamçı gibi şaklıyordu. Romeo ayağa kalkarken beni sıcak koltuğuna devirdi. Sonra Scott'a doğru yürüdü; uzun boylu, tehditkâr ve açıkçası korkutucuydu.

Scott'un yüzü seğirdi, bir adım geri çekilerek kokpit kapısına çarptı. “Efendim.” İki avucunu da kaldırdı. “Nişanlınızla aramda ne geçtiğini sandığınızı bilmiyorum ama sizi temin ederim...”

Romeo tek kelime etmeden onu yakasından tutup uçağın kapısına doğru sürükledi. Scott'ı açık kapıya tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak yüzüstü yere fırlattı. Başı boşlukta sallanırken bedeni uçağın zemininde çırpınıyordu. Müstakbel kocam ayak-

KARANLIK ROMEO'M

kabısını Scott'ın omuzlarının arasına bastırduğunda bir çığlık boğazımda düğümlendi. Ne yapıyordu böyle?

“Nişanlıma herhangi bir şekilde dokunursan, hatta ona doğru nefes dahi alırsan seni mahvederim.” Kelimeleri soğuk, sakın ve duygusuzdu.

“*Aah!*” Scott altında kıvranıyordu. “Sırtım!”

Romeo'nun yüz hatlarına ilk kez saf bir dinginlik yayıldı. “Bana söylediklerimi anladığını söyle, böylece sefil hayatına geri dönebilirsin.”

Oliver, kusursuz elindeki kırık tırnağa bakarak kaşlarını çatı. “Tanrım, Costa. Bu kadar büyötmeye gerek var mıydı?”

Zach hızlıca Romeo'nun asistanını aradı, sesi sakın bir pazar günü geçiriyormuş gibi çıkıyordu. “Merhaba, Cara. Hayward'ı ya da Romeo artık hangi avukatla çalışıyorsa onu ara.” Duraksadı. “Fiziksel saldırı dersin.” Bir duraksama daha oldu. “Hayır, yeğeninle randevuya çıkmak istemiyorum ama teklifin için teşekkürler.”

Boğazımdaki düğüm nihayet çözüldüğünde yükselen çığlığı serbest bıraktım. Romeo bana dönüp bakmadı bile.

“Söz veriyorum,” dedi güçlölkle. “Hayatım üzerine yemin ederim ki ona bir daha asla bakmayacağım.”

“Sana inanıyorum.” Romeo ayağını Scott'ın sırtından çekti ve ayakkabısının ucuyla onu yüzüstü çevirdi. “Çünkü an itibarıyla kovuldun.”

Uçaktaki herkes suspus oldu. Ben bile doğru kelimeleri bulamıyordum. Suçluluk duygusu beni tüketmişti. Ben ve düşüncesizliğim yüzünden Scott'ın başına neler gelmişti. Bu şekilde çocukça davranmamam gerekiyordu.

“Ama beni babanız işe aldı...”

“Babam şu anda burada değil ve yakında onun değil benim sözüm geçecek.”

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda Al, Scott'ı dışarı sürükledi. Araba geldiğinde Zach'le Oliver yanıma yanaştılar. Oliver omzuma dokundu. "Hadi, Davenport."

İsmimi yanlış söylediği için tepki gösterecek enerjim bile yoktu.

Zach, Romeo'nun yanından geçerken başını salladı. "Seni tanıdığım yirmi dokuz yıl boyunca bir kez bile kendini kaybettiğini görmedim. Ama bu gece tam üç kez kendini kaybettiğine şahit oldum."

Romeo ona ters ters baktı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle, Sun."

Zach yün ceketinin omzundaki tozları silkeledi. "Bir görüntü bin kelimeye bedeldir ama yüzün sadece tek bir kelime söylüyor: *Kılıbık*."

ONUNCU BÖLÜM

Dallas

Ortama mutlak bir sessizlik hâkimdi.

Bu karanlık atmosferi hisseden Jared, klasik müzik çalan adyoyu kapayıp S600 Maybach'ı ortadan bölen seperatörü yukarı kaldırdı.

Elbette Romeo'nun bir şoförü vardı ve elbette şoförü siyah şapkaıyla deri eldiven aksesuarları olan üç parçalı bir üniforma giyyordu.

Romeo etrafındaki herkes bir Sims karakterinin derinliğine sahipmiş gibi davranmayı çok seviyor gibiydi. İnsanları sadece kendi kişisel planını uygulamak üzere var olan piyonlar olarak görüyordu.

Pencereden dışarı bakıp arabaların hızla geçip gidişini izledim. Tartışmaya girsek kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum. Gözüme bir Washington plakası ilişti, üzerinde kalın harflerle *beyansız vergilendirme* yazıyordu.

Bu, öfkemi dizginleyen son ipi de koparmıştı.

Tam yerini bulmuş.

Yaptığım hata için ağır bir bedel ödemiştim ve şimdi sesimi çıkaramıyordum. Keşke sinirimi ağlayarak atabilseydim.

Ama Romeo Costa gözyaşlarımı hak etmiyordu.

Vücudumdan sızacak *tek* bir damlayı bile hak etmiyordu.

Sonunda, düzinelerce malikâneyi gözden saklayan budanmış bahçe çitleriyle ve sıra sıra çift kanatlı kapıyla uçsuz bucaksız gibi görünen bir sokağa saptık. Yanımdaki zorbanın, tam da

adıyla uygun bir isimle anılan Karanlık Prens Yolu'nda yaşaması çok yerinde görünüyordu.

Birkaç dakika sonra yüksek bir demir kapı görüldü. Çiçeklenmiş kiraz ağaçlarıyla çevrili yarım kilometrelik bir araba yolundan geçerek Romeo'nun evine vardık. Gerçi *ev*, İç Savaş döneminden kalma kırk dönümlük tarihî bir araziye yayılmış bu 2.800 metrekare İtalyan villasını tanımlamak için doğru kelime olmayabilirdi.

Altı yatak odası, on iki banyo, iki havuz ve bir üzüm bağı...

Bu devasa yapıyı gördüğüm anda telefonumdan Zillow sitesine girip evin özelliklerini inceledim.

İlk ağaç sırasını geçtiğimizde Romeo nihayet varlığını hatırladı. "İşimle ilgili riskler nedeniyle her yerde güvenlik kamerası var, kaçmayı planlıyorsan haberin olsun."

Kaçmayacaktım.

Çünkü gidecek hiçbir yerim yoktu.

Babam beni asla kabul etmezdi –zaten Frankie'ye de bunu yapamazdım– ve Romeo'nun bana yaptıklarının intikamını almadan gitmeyecektim.

Ona cevap vermemeyi seçtim.

Çenesi kasıldı. "O herif çizgiyi aştı."

"Asıl *sen* çizgiyi aştın!" Sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yaptım. "Neden sana karşı gelen herkesi bu kadar sert bir şekilde aşağılamak zorundasın? Bu çok yakışsız bir özellik."

"Özelliklerimizi seçemeyiz. Sadece onlara katlarız."

Bir havaalanı valizbandını dolduracak kadar duygusal travması olduğu belliydi ama onunla muhatap olmamaya karar verdim. Geçmişte ne yaşamış olursa olsun hiçbir mazeret bu davranışını haklı gösteremezdi. Malikânesine yaklaştıkça daha çok şey fark etmeye başladım. Potomac tarzındaki malikâne yemyeşil bir çimenlikle çevrelenmişti. Personel için de malikânenin dışında ayrı bir yapı vardı.

Diğer uçta, ormanlık alanın başlangıcıyla güvenlik kulübesinin arasında, bir atölye bulunuyordu. “Ben de ailemin varlıklı olduğunu sanıyordum.”

Romeo, “Şu yüz ifadeni değiştir,” dedi.

Aldığım nefes bile ona batıyordu. “Ne ifadesi?”

“Misilleme olarak evimdeki her bir eşyayı tahrip etmeyi planladığımı gösteren o ifade.”

Aklıma bile gelmemişti. Ben intikamımı ustalıkla almayı tercih ederdim. Ama o bunu bilmese de olurdu. “Söz veremeyeceğim.”

“Başımı ağrıtacaksın, değil mi?”

“Baş ağrıtmaktan bahsedene bakın.” Dönüp ona baktım. “Beni kaçırdın, psikopat herif. Bırak baş ağrısını, ölümcül bir beyin tümörü olacağım.”

Kader, kararlarımızın sonuçlarından başka bir şey değildir derler. Ben de kaderin onun için hazırladığı en kötü şey olmayı planlıyordum.

“İyi,” dedi sert bir sesle. “Sana bir hak veriyorum.”

“Theo James,” dedim hiç vakit kaybetmeden. “Uzak bir ihtimal de olsa belki tanışırız.”

“Sana bir ünlüyle takılma hakkı veriyorum,” diyen Romeo’nun yüzü gölgelendi. Cevabım karşısında dehşete düştüğü belliydi. “Bir dilek hakkı veriyorum.” Zeytin dalı uzattığına çoktan pişman olmuş gibi yüzümü inceledi. “Benden tek bir şey isteyebilirsin. İsteğini yerine getireceğim. Sorgusuz sualsiz.”

Ona yandan baktım. “Bunun sana ne faydası olacak?”

“Uslu duracağına söz vereceksin.”

Asla uslu durmayacaktım. Ama öfkem ağzımı kapalı tutmama da izin vermeyecekti. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne dilediğimi bilmek ister misin?”

Kaşlarını çatarak cevabın *hayır* olduğunu belli etti.

O sırada Maybach, malikânenin çift kanatlı kapısının önünde durdu. Romeo'ya döndüm, bakışlarım gözümü kırpmadan onunkilere kilitlendi.

“Tek dileğim kollarımda ölmen, Romeo Costa. Son nefesini verirken seni görmek istiyorum. Parmaklarımın altında teninin soğuduğunu, canının çekildiğini hissetmek. Tek dileğim, son nefesini almak için çırpınmana tanık olmak. Bana yaşattığın her şey için acı çekmeni izlemek istiyorum. Hayatta bundan daha fazla istediğim hiçbir şey ya da hiç kimse yok.”

ÖN BİRİNCİ BÖLÜM

Dallas

Karma öğle molasında olmalıydı çünkü nişanlığımın ölmesini dilememin üzerinden tam yirmi beş dakika geçmesine rağmen hâlâ canlıydı.

Bavullarımı kapı eşiğine kadar kendim sürükleyip Romeo'nun ani bir iş görüşmesini bitirmesini beklerken seranın önünde gördüğüm kürekle kapısını kırıp kırmamayı düşündüğüme göre öfkem de hâlâ bir hayli canlıydı.

Sonunda, kısa süre sonra aynı evi paylaşmaya başlayacağım adamı çaktırmadan dinlemeye karar verdim. En üst basamağa oturup dirseğimi dizime, çenemi avucuma yaslayıp Romeo'yu izledim. Güneş kar beyaz bir bulutun arasından görünüp şafak sökerken günün ilk ışıkları ortamı aydınlatıyordu. Işık üzerine vururken Romeo bir an için melek gibi göründü.

Ama sonra ağzını açtı. "Sevkiyat ekstra güvenlik gerektiriyor. Son aylarda silahlı isyancılar arasındaki hareketliliğin arttığını söylememe gerek yok sanırım." Duraksadı. "Yoksa söylemeli miyim?"

Silahlar. Silahlardan bahsediyorlardı. Uçakta yediğim ithal atıştırmalıklar midemde çalkalandı.

"Bu işi batırırsan emin ol bir sonraki işin önlük giymeni ve endüstriyel fritöz kullanmanı içerecek."

Romeo telefonu kapayıp benden tarafa döndü, beni görür görmez yine morali bozuldu, sinirlendi. "Yemeğe ihtiyacın olursa Hettie mutfakta, tamir edilmesi gereken bir şey olursa

da Vernon'a dâhili telefondan ulaşabilirsin. Bunun senin için zor olacağını anlıyorum ama mülkümde tahribat yaratmaktan kaçın. Aslında tüm şehirde demeliyim.”

“Evet, çünkü bu ilişkide yıkıcı olan benim, değil mi?” Geceliğimi silkeleyerek ayağa kalktım. “Dostum, sen yaşamak için *ölüm* satan birisin. Kimi kandırmaya çalışıyorsun?”

“Bir daha bana *dostum* dersen telefonuna, televizyonuna ve atıştırmalıklarına el koyarım. Soyuna sopuna uygun davran.”

“Ben bir insanım, golden retriever değil.” Sonra unutmadan ekledim, “*Dostum.*”

Çenesindeki bir kas yerinden fırlayacakmış gibi seğirdi. “Hıncınızı aldınız mı, Bayan Townsend?”

“Daha başlamadım bile.” Bavulumun sapını sıkıca kavradım. “Silahları en yüksek teklifi verene satı...”

“Aslında yanılıyorsun. Her zaman en yüksek teklifi verene gitmiyor.” Daha şimdiden bu konuşmadan sıkılmış gibi görünüyordu. “Ne yazık ki öyle değil. Vatanseverlik çoğu jeopolitik anlaşmazlığın kaynağıdır ve çok yönlü bireyler için gereğinden fazla bölünmüş bir kavramdır.”

Konuştğu terimler İngilizce bile değildi, bu yüzden ona cevap vermedim.

“Ordulara insanları öldürmeleri için araç sağlıyorsun,” diye açıkladım, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuş gibi tane tane konuşarak. “Ve bunu para için yapıyorsun.”

“Para için değil.”

“Para değilse ne o zaman?”

Cevap vermedi, ön kapıya doğru ilerleyip kodu girdi. “4-8-1-0-4-3-2-4-1-5. Kod haftada bir değişiyor.”

“Bunu hatırlamamı mı bekliyorsun yani?” Bu noktada, kendimi onun saçmalıklarında boğulmaktan kurtarmak için bir gemi inşa etmem gerekiyordu.

“Unutursan kulübede bir karyola var.”

Kıpırdamadım, en azından saygınlığımın bir kısmını geri kazanmadan kapıdan geçmeyi reddediyordum. “Seninle bir anlaşma yapalım,” dedim.

“Anlaşma için her iki tarafın da elinde koz olması gerekir. Neye sahip olduğumu bildiğim gibi senin neye sahip *olmadığını* da biliyorum. Bana ne sunabilirsin ki?” Hiç etkilenmemiş bakışları, başımdan çıplak ayaklarıma kadar vücudumu taradı.

Kendimi örtme isteğime karşı koydum ve ellerimi meşgul etmek için kapıyı çarparak kapadım. “Öyle bir şey değil. Bedenimin bir tapınaktır.”

“Ve sen bu tapınağı her üç saatte bir aşırı şekerli, yapay aromalı abur cuburla kirletiyorsun.”

Hakkımdaki övgü dolu yorumuna bakılırsa daha zarif olmamı istiyordu.

Ama bunu kabul edemezdim.

Kabul görmek için kendimi değiştirmem gerekiyorsa o kişinin hayatımda yeri yok demektir. Çünkü muhtemelen birlikte olmak istediği kişi ben değil, kafasında kurduğudur.

Romeo Costa'nın beklentilerine boyun eğdiğim bir evren mümkün olamazdı.

Göğsümü kabartan sert bir kahkaha attım. “Bu ilişkide gücün sende olduğuna inanıyorsun, öyle değil mi? Ama müstakbel *kocacığım*, çok yanıliyorsun. Çünkü biz eşitiz.”

Yüzüne vahşi bir sırıtış yayıldı. “Eşit miyiz? Hayatta hiçbir hayali olmayan bir kadınla nasıl eşit olabilirim?”

“Bir hayalim *var*.”

Bebek doğurmak.

Yani, bebekler. Çok sayıda.

Nedense bunu değersiz bulacağımı biliyordum. Ama yanıliyordu. Çünkü her hayal değerliydi. Biri için küçük ve önemsiz olan bir şey başkası için imkânsız olabilirdi.

Romeo hayalimi açıklamamı bekledi. Ama açıklamadım.

O da bu sessizliği, tahmin edilebileceği gibi, daha fazla saçmalıkla doldurdu. “Kaderini avucunda tutan adamı kızdırmak akıllıca değildir, Bayan Townsend. Bu tavsiyeyi size ikinci hediyem olarak kabul edin.”

“İkinci mi?”

“İlki seni ömür boyu alay edilmekten kurtardığım zamandı. Dallas Licht ismi kulağa cinsel yolla bulaşan hastalıklar kliniği gibi geliyor.”

Bunun Madison’la ilgili olduğunu mu düşünüyordu? Kesinlikle yoktu. Madison’ı sevmezdim bile. Ama Romeo’yu da istemiyordum.

“İyi. Dileğimin ne olduğunu bilmek ister misin?” Ona doğru ilerleyip göğsünü tam ortasından dürttüm. “İşini bırakman.”

“Bana bunun için geçerli bir sebep söyle.”

“Çünkü yaptığın şey beni iğrendiriyor.”

“Benim yaptığım şey senin hayatını yaşamanı sağlayacak. En azından güven fonun devreye girene kadar.” Romeo kapı şifresini tekrar tuşladı. “Hayatına her zamanki gibi devam edebilirsin. Sorumlulukların ve bir amacın olmadan.”

Vücudumdaki adrenalin gerilerken beraberinde enerjimi de tüketti. Bu tartışmayı kazanamayacağımı anlayarak konuyu değiştirdim. “Zach boşta mı?”

“Boşuna soruyorsun. Kafasına silah dayasan bile sana dokunmaz.”

“Olsun. Silahlar hiçbir zaman ilgi alanıma girmemiştir zaten.” Sırıtarak dudaklarımı yaladım. “Ama çok çekici.”

“Can sıkıntısı dışında bir duygu hissettiğini görmedim.”

“En azından bu konuda samimi. Bu bile senden bir gömlek üstün olduğunu gösterir.”

Romeo bu iğnelememi duymazdan gelerek kapıyı açtı. “İçeri gir ve kendine kalacak bir oda bul. En büyük odadan başka herhangi biri olabilir. Orası benim.”

“Ne kadar da bölgeci bir adamsın. Yerini belli etmek için halıya da işiyor musun?”

“Beni kızdırmaya çalışmak yerine ben yokken sevimlilik becerilerin üzerinde çalışmanı öneririm.”

“Bekle. Nereye gidiyorsun?” Olan bitene ayak uydurmak zordu. Kafamı toparlamaya çalıştım. Düşüncelerim sanki kaygan bir zemine dağılmış bilyeler gibiydi.

“İş dediğimiz bir şey var.” Döndü, basamaklardan inerek motorunu açık bıraktığı arabaya yürüdü. “Sen bu kavrama aşına değilsindir tabii.”

“Saat sabahın beşi.”

“Savaş asla durmaz. Günün her saati devam eder.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Ben ciddi olmaktan başka bir şey *yapmam*, Kurabiye. Söylemeyi unuttum, mizah anlayışım yoktur.”

O anda aç, donmuş ve şaşkın bir hâlde gerçekten ölmeyi diledim. “Beni burada böylece bırakacak mısın?” Bunu neden sorduğumu bilmiyordum çünkü cevap zaten belliydi.

Romeo arkasına bile bakmadan Maybach'ının kapısını çarparak kapadı. Cevabı egzoz dumanı ve belli belirsiz kasvetli bir kahkaha oldu.

ÖN İKİNCİ BÖLÜM

Dallas

Chapel Falls'a kaçma dürtüsü sanki topuklarıma elektrik veriyordu.

Bir skandala neden olmuşsam ne olmuştu yani?

Babam bu sözcüğü, hemen her şeyi tanımlamak için kullandığından anlamı çoktan yitip gitmişti. Meyveli pasta kazasından Aspen tatilinde olanlara kadar. Gerçekten, onu ciddiye almamı istiyorsa bu tanımlamalarında daha seçici olmalıydı.

Ama sonra kız kardeşimi ve annemi hatırladım.

Onların yerine *ben* acı çekebilirdim.

Sayvanlı lüks bir yatakta, bir zamanlar kabarık olan yorgan altımda ezilip büzülene kadar saatlerce dönüp durdum. Tek başıma farklı kokan, farklı görünen ve farklı *hissettiren* bir odada çöküş yaşamam kaçınılmazdı.

Ama ben *asla* ağlamazdım.

Annemin dediğine göre rahminden de tek damla gözyaşı dökmeden çıkmıştım, hemşire beni çimdiklediğinde bile ağlamamıştım.

Frankie'yi, annemi, hatta acınacak hâldeki babamı özliyordum. O kadar ki ciğerlerim sanki bir langırt makinesine dönüşmüştü, her nefes keskin bir gümbürtüyle duvarlarına çarpıyordu.

Bir sola. Bir sağa.

Sola. Sağa.

Ama *yine de* ağlayamıyordum.

KARANLIK ROMEO'M

Komodinin üzerindeki saat öğlen olduğunu gösteriyordu. Romeo beni buraya bıraktığından beri yataktaydım. Biraz düşündükten sonra doğruca ikinci kata çıkıp büyük yatak odasının en uzağındaki odayı seçmiştim. Onunla aynı posta kodunu paylaşmaya bile dayanamıyordum ama elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumarak koyunları saydım. Bu da işe yaramayınca Romeo'ya bütün bu olanların bedelini nasıl ödeceğimi bir bir listeledikten sonra nihayet huzurlu bir uykuya dalabildim.

Bir makineli tüfekten fırlayan kurşunlar havayı sarsıyordu. *Bam. Bam, bam.*

Nefesimi tutmuş kurşunlardan birinin hedefine ulaşmasını bekliyordum. Beni yakalayan canavarın çürümüş kalbine.

Bam. Bam, bam.

Gözlerim açıldı, şakaklarımdan ter akıyordu. Gözümün önünde beyaz noktalar uçuşuyordu. Komodinin üzerindeki saat yine öğle vaktini göstermekteydi. Tamı tamına bir gün uyuduğumu fark etmem vakit aldı.

Sanki rüyamın en güzel kısmında beni uyandıran suçluyu ortaya çıkaracakmış gibi kapıya baktım. Bir kere daha vurulunca çerçevesi sallandı. Yeni odamın bordo perdeleri arasından süzülen puslu gün ışığı tenimi ısıtıyordu.

“Girin.” Battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Çamurlu giysiler içindeki yaşlı bir adam paytak paytak yürüyerek içeri girdi. Yanaklarına kir bulaşmıştı ve beyaz saçları darmadağınktı. Yüzünde hiçbir art niyet taşımayan birinin rahat ve içten gülümsemesi vardı.

“Merhaba, canım. Ben Vernon.” Yatağımın ayak ucunda durdu. “Korkmana gerek yok. Senin yaşlarında bir torunum var. Benden korkarsan çok üzülürüm.”

Örtüyü biraz daha çektim. “Neden buradasın?”

“Bay Costa’nın kâhyasıyım.” Bana çekincesiz bir ilgiyle bakıyordu. “Yollarımız kesişeceği için kendimi tanıtayım dedim. Mutfakta akşam yemeği hazır. Hettie günde üç öğün yemek hazırlar. Atıştırmalıklar da var.”

“Teşekkür ederim.”

Ama Vernon hâlâ kıpırdamıyordu.

Ben de hâlâ yüzümü tam olarak göstermemiştim.

Belli ki bir tuhafılık olduğunu sezmişti. Özgür irademle burada olmamam gibi bir tuhafılık.

“Romeo genellikle yanlış anlaşılır ama aslında olağanüstü bir adamdır.” Birkaç saniye duraksayıp dudağını ısırıldı. “Güzel, karmaşık bir ruhtur. Kendini açtığında yani.”

“Onu açmaya hiç niyetim yok.” Tabii biftek bıçağıyla oynamayı kastetmediyse.

Vernon tereddüt etti. Sonunda arka cebinden beyaz bir gül çıkarıp komodininin üzerine koydu. Tırnakları da kir içindeydi. Bu küçük ayrıntı tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti.

“Venus et Fleur’ü bilir misin?”

Başımla onayladım. “Bir yıl dayanan bir gül türü.”

Annem çok severdi. Her bayramda bu güllerden komşularına, ailesine ve arkadaşlarına hediye ederdi.

Vernon’ın yüzü aydınlandı. “Bir gül doğru bakım ve hava koşullarıyla otuz beş yıla kadar yaşayabilir. Çoğunun kışa dayanamamasının ne kadar üzücü olduğunu hiç düşündün mü?”

Başımı iki yana salladım.

Ben daha çok kendimin sonbahara kadar dayanamayacağından endişeleniyordum.

Dikkatimin dağıldığını anlayan Vernon boğazını temizledi. “Çiçekleri melezlemekle uğraşıyorum. İki gül türünü birleştirerek olağanüstü bir şey yaratmayı başardım.”

Sırtımı yatak başlığına dayayarak dik oturdum. “Ne açıdan olağanüstü?”

Zehirli miydi?

Yavaş, ölümcül bir intikam almanın cazibesi beni korkutmalıydı. Normalde bu kadar vahşi değildim. Ama Romeo için bir istisna yapabilirdim.

“İşte, orada.” Vernon’ın yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı. Düşüncelerimi okuyabilseydi bu kadar mutlu olmayacağını tahmin ediyordum. “Bu gül bir gram güneş ışığı ya da ılık hava olmadan altı ay yaşayabilir. Belki daha da fazla. Âşık olmak için mükemmel bir süre.”

Heyecanım sönerken omuzlarım çöktü, suratım asıldı. “Burada kimse âşık olamaz.”

“Bunu planlamamış olman, gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez.” Vernon başını eğdi. “Örnek olarak benim gülü ele alalım. En zor koşullarda bile hayatta kalarak gelişebilir. Belki sen de öyle yaparsın.”

Dilimi tuttum. Zavallı adama çıkışmamın anlamı yoktu.

Vernon arkasını dönmeden geriledi. “Bay Costa sana sorun çıkarırsa beni nerede bulacağını biliyorsun. Benim için o güle iyi bak, olur mu?”

O gidince battaniyeyi üzerimden atıp gülü kaptım, onu ikiye ayırmak istiyordum.

Âşık olmakmış, kışımın kenarı.

Depresyona girmediğim için şanslıydım. Ancak çiçeğin narin sapını kavradığımda, gül bahçesinde topuğunun altında bir çiçeği ezen Romeo olmadığımı fark ettim. Sırf yapabildiğim için güzel bir şeyi öldürmek istemiyordum.

Ayrıca gül gerçekten de güzeldi. Kar gibi beyazdı ve üzerinde kanca şeklinde dikenler vardı.

“Senin suçun değil,” diyerek iç çektim, çiçekle konuşuyordum. “Haklısın.”

Hayal kırıklığı dolu bir iniltinin ardından banyoya girdim, bir kulak pamuğu kutusu alıp içini suyla doldurdum ve gülü içine koyup komodininin üzerine yerleştirdim.

Gül artık yaşayabilirdi.

Benim hayatım sona ermiş olsa bile.

ÖN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dallas

Kafesler parmaklıklardan değil, düşüncelerden, beklentilerden ve korkudan yapılmadır.

Bu, en sevdiğim alıntılardan biriydi ve artık Romeo Costa tarafından mahvedilmişti çünkü Henry Plotkin'i bir yalancı gibi gösteriyordu.

Romeo'nun beni içine hapsettiği kafes, parke taşlı meydanlardan, kaldırımlardan ve altın kaplamalı mobilyalardan yapılmış bir Korint sarayıydı. Bal dök yala zemini olan temiz ve düzenli bir evdi.

Keşfedecek başka bir oda kalmadığında bahçeye çıkıp yemyeşil leylak çalılarının arasına dalarak gökyüzündeki son güneş ışınlarını içime çektim. Daha sonra her sahanlığı, koridoru ve kuytu köşeyi araştırmak için içeri girdim.

Etrafıma çöken sessizlik kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Öyle mutlak bir sessizlikti ki bu ne kuşların cıvıltısı ne klimanın uğultusu ne de elektronik aletlerin vızıltısı vardı.

Her bir duvar yalıtımlı olmalıydı. Kalbinin etrafında kalın, kırılmaz buz tabakaları olan müstakbel kocamın evini de aynı şekilde duvarlarla örmüş olması ne kadar manidardı.

Benden nefret etmesine şaşırmamak lazımdı. Hiç çekingen değildim, içi dışı birdim ve babamın sık sık söylediği gibi gürültücünün tekiydim.

Akşam altı sularında midem guruldayınca neredeyse kırk saattir bir şey yemediğimi hatırladım. Romeo beni zorla uçağa

bindirdiğinde peynir, kraker ve karides cipsi tıktığımdan beri yani. Artık evdeki en önemli yeri keşfetme vakti gelmişti.

Omuzlarımı dikleştirerek gösterişli mutfağa doğru yürüdüm. Ocağın üstündeki tencere ve tavalardan hafif bir yemek kokusu yayılıyordu.

Kapağı –*hâlâ sıcaktı*– kaldırıp içine baktım.

Anında yüzüm düştü. “İyy.”

Brüksel lahanası ve tavuk göğsü mü? Romeo’nun kalbi olmadığını biliyordum ama damak zevki de mi yoktu?

“Bir sorun mu var?” Gürültüsüz geçirdiğim onca saatin ardından gelen bu ses o kadar yüksekti ki yerimden sıçradım ve döndüğümde bir kadınla yüz yüze geldim.

Söz konusu kadın Hettie olmalıydı. Ufak tefek, aykırı görünümlü ve benden en fazla birkaç yaş büyük olan bu kadın hiç de beklediğim gibi değildi.

Müstakbel kocamdan nefret etsem de bu kadar sevimli birinin günün her saati evinde dolaşıyor olması karşısında paniğe kapılmadan edemedim.

Seni bacaklarının arasına sıkıştırıp kafanı bir çocukmuşsun gibi okşadı. Bu ikisinin birbirine âşık olması senin kurtuluşun olur.

Dudaklarımı büzüp buzdolabına doğru ilerledim. “Bir şey yok.”

Sarı saçlarının canlı pembe tonundaki uçları neden bu kadar havalı görünüyordu? Ve neden dudağındaki hızmaya bu kadar çok özenmişim? Böyle bir şey yapsam annem herhâlde kalp krizi geçirirdi.

Hettie burnunu kırıstırdı. “O zaman kapağı açtığında neden *ıyy* dedin? Yemeğim leydim için yeterince iyi değil mi?”

“Eminim harikadır.” Buzdolabının kapağını sertçe açtım. “Ama ben daha ferahlatıcı bir şeyler istiyorum. Ve bu...”

Burnundan güldü. “Berbat mı?”

Başımı çevirip ona baktım. Kasvetli ruh hâlime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Sağlıklı diyecektim ama... Brüksel lahanası mı? Yoo, dostum, o bana fazla gelir.”

Kıkırdadı. “Romeo’ya söyle bunu. Beslenmesi konusunda çok katıdır. Sadece yulaf ezmesi, yağsız protein ve yeşil yapraklı sebzeler yer. Baklavaları olan bir tavus kuşu o!”

Yani onun baklavaları olduğunu biliyordu. Bu cümle ilgimi çekmişti.

“Onun için yaptığın tek şey bu mu?” Size her gün tavuk göğsü ve Brüksel lahanası yapması için özel aşçı tutmak, Chanel mağazasına gidip sadece oje almaya benzerdi. Tabii bu aşçı yemek pişirmekten fazlasını yapmıyorsa.

“Evet!” Hettie kollarını havaya savurup oturduğu taburede arkasına yaslandı. Joy Division tişörtü sıyrılarak dar kot pantolonunun üstündeki düz karın kaslarını ortaya çıkarmıştı. “Korkunç ama öyle işte. Bu iş teklifini doğrudan Le Cordon Bleu’dan aldım. Kira ödemeyeceğimi ve maaşının yüksek olduğunu duydum, böylece para biriktirip öğrenci kredilerimi ödeyebileceğimi düşündüm. Ama sağlıklı, yağsız yemekler yapmak son derecede sıkıcı.”

Acaba evdeki ruh ikizimi bulmuş olabilir miydim?

Belki de Romeo’yu yavaşça zehirlememe yardım ederdi.

İlham almak için birkaç polisiye roman okumayı aklımın bir köşesine yazdım.

Buzdolabını kapadım, gerçekten benimle aynı çağda yaşamış gibi konuşan ve davranan birini bulduğumu düşününce başım dönmeye başladı. Evdeki arkadaşlarımdan biri gibiydi, sadece daha havalı, daha dünyeviydi.

Ve muhtemelen nişanlımla yatıyordu.

“Sence başka bir şey yapabilir miyiz?”

Kaşlarını çattı. “Aklında ne var?”

“Trüflü patates kızartması, domuz pastırmasına sarılı rosto et, tatlı patates ve maymun ekmeği.” Dudaklarımı yaladım. “Yani sadece örnek olarak söylüyorum.”

Hettie ayağa kalktı, kelimenin tam anlamıyla meydan okumayı kabul etmişti. Yemeği tek başına hazırlamak yerine bana görevler verdi. Yemek pişirirken de bana kendinden bahsetti. Brooklyn’den geldiğini, bir yemek turunda dünyayı gezdiğini ve bir tur daha gezmek için adam öldürebileceğini söyledi.

Romeo’dan saygı ve ilgiyle bahsediyordu. Sanki hâlâ tüm parçalarını bulmayı umduğu çözülmemiş bir bulmacaymış gibi.

Hettie maymun ekmeğini buharlı fırına attı. “Peki, artık sadede gelebilir miyiz?”

Bıçağı küp küp doğramam gereken tatlı patatese sapladım. “Olur.”

“Hımm, o hâlde soruyorum: Sen kimsin?” Güldü. “Burada ne işin var?”

Romeo ona söylememiş miydi? Aslında, şöyle bir düşününce, Vernon’a da söylemediğini fark ettim. Onunla ilgili hiç hoşlanmadığım şeyler listesine zayıf iletişim becerilerini de eklemem gerekecekti.

“Ben... şey, sanırım Romeo’nun nişanlısıyım.”

Kaşları havaya kalktı. “*Sanırım* mı?”

“Konu oyken insan emin olabilir mi sence?”

Hettie trüflü patates kızartmalarını kâğıt havlu serili bir tabağa döküp tadına bakmamı işaret etti. Bir tane alıp ağzıma attım. *Cennet* gibiydi.

“Çok şaşırmış görünmüyorsun,” dedim ve bir patates daha yerken onu inceledim. “Bu sıradan bir olay mı? Romeo’nun nişanlısını eve getirmesi yani?”

“Hayır.” Hettie parmağındaki balı emdi. “Ama babası evlenmesi için baskı yaptığından eninde sonunda birini getireceğini biliyordum. Sadece... *farklı* bir şey bekliyordum.”

“Kargoyla gelen bir gelin gibi mi?”

KARANLIK ROMEO'M

Hettie burnundan güldü. “Kızım, bu adam için yirmi dört saat kapısında yatan kadınlar var. Hepsi baş belası. Onları su püskürterek falan uzaklaştırabilir misin?”

Aklım başımda olmasına rağmen ağzımdan, “Normalde nasıl kadınları tercih eder?” sorusu kaçtı.

Hettie kaşlarını çatarak masaya iki tabak koydu. Benimle yemek yiyecekti. Ahmak kelebekler göğüs kafesimde uçuşmaya başladı.

“Aslında onu daha önce hiç kız arkadaşıyla görmedim. Ama etkinlikler sırasında genelde koluna taktığı kadınlar biraz burnu havada olurdu. Kalem etek giyen ve opera için sezonluk bilet falan alan türden kadınlar. Tek kelime etmezler ve kesinlikle trüflü patates kızartması yemezler. Ama sıkma canını, onları hiç eve getirmezd.” Eliyle etrafı işaret etti. “Sanırım evi kirlitmelerinden falan korkuyordu.”

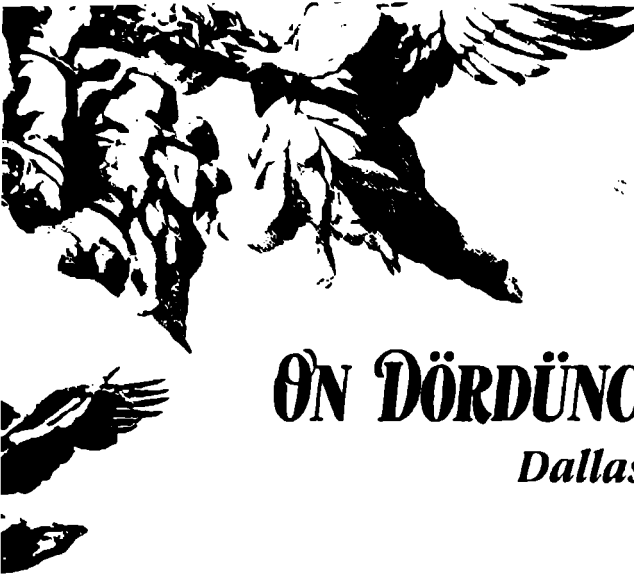
Bunun önemli bir bilgi olduğunu düşünüp aklımın bir köşesine yazdım. Sırf düzen takıntılı nişanlıma inat olsun diye özellikle gürültücü, kültürsüz ve pejmürde olmaya niyetliydim.

Sonra yemeğe gömüldük, her şey enfesti. Keyifle inlediğimde Hettie bana bakıp sırtıttı.

“Çok güzel, değil mi?”

Başımınla onayladım.

Bu evde iyi olan tek şey yemekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dallas

Romeo'nun burada olup yaptıklarına hayran kalmaması beni çok üzüyordu. Paralı televizyon yayınları izlerken iki yüz yıllık restore edilmiş kanepesini Fransız sosuyla lekelemiştim.

Boksu sevmezdim bile ama onun değerli parasını harcamak *hoşuma gitmişti*.

Gerçi evini mahvetmeyi planlamamıştım. Gerçekten. Niyetim asla bu değildi. Ama sonra evin ne kadar temiz olduğunu görmüş ve kendime engel olamamıştım.

Neredeydi bu adam?

Soracak kimsem de yoktu.

Telefon numarasını bile almamıştım!

Elimdeki tek şey mutfak adasında bulduğum Centurion kartı ve bir şoförün kartvizitiydi. Piç kurusunun eve uğramadığından yüzde yüz emin olduğum için bu insanlık kırıntısı davranışını Cara'nın yerine getirdiğini düşündüm.

Prensip olarak internetten giyilebilir hiçbir şey almazdım. Bu yüzden kokmaya başlasa bile etrafta geceliğimle dolaşmaya devam ediyordum.

Hettie burnunu kırıstırarak Fransız sosunun lekesini silmek için kalkıştığı sonuçsuz girişimden vazgeçti. "Yukarıda bir çamaşır odası var."

"Biliyorum." Çatalımı döndürerek pappardelle makarnadan aldım. "Sen aç değil misin?"

KARANLIK ROMEO'M

“İki saat önce seninle yemek yedim.” Gözleri elbiseme sıçrayan arrabbiata sosuna, ardından da lekelenen yün döşemeye kaydı. “Romeo’nun bunları gördüğünde çıldıracağından endişelenmiyor musun?” Parmağıyla etrafı işaret etti. “Bütün bunları yani?”

“Hayır.”

“Kavga mı ettiniz siz?”

Bu bir kavgaysa İkinci Dünya Savaşı’na anlaşmazlık denir.

Ruh hâlimi sezen Hettie ayağa kalktı ve elinde pahalı bir şişe şampanyayla döndü. “Sıkıntılarımızı unutmak için sarhoş olabiliriz.”

Makarnayı hızla yutkumdum. “Yani, yarın sıkıntılarımı hatırlamaya devam edebilirim ama akşamdan kalma olarak.”

“Aynen öyle.”

Gece yarısı olduğunda Hettie beni boğucu düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Şiddetli öfke, Romeo’yla uğraşmak zorunda kalmamanın verdiği rahatlığı gölgede bırakıyordu. Beni malikânesine kilitleyip o pis hayatını yaşamaya devam etmeye nasıl cüret ederdi?

Karşımda öfkemi çıkaracağım bir nişanlım olmadığına göre yatak odasındaki ve ofisindeki eşyaları insafıma kalmıştı.

Pahalı bir smokinle hayatıma giren ve sırf işine geldiği için hayatımı altüst eden bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için etrafın altını üstüne getirdim. Bütün geceyi çalışma odasındaki evrakları karıştırıp tek tek inceleyerek ve sırf onu gıcık etmek için kronolojik olmayan bir sıraya koyarak geçirdim.

Güneş gökyüzünde yükselmeye başladığında müstakbel kocam hakkında birkaç şey öğrenmiştim:

1) Para kazanma konusunda *endişe verecek* kadar iyiydi. Bir kuruşu binlerce dolara dönüştürme yeteneği eşsizdi.

2) Babası yaklaşan emekliliğinin ardından Costa Industries’teki CEO pozisyonu karşılığında son birkaç aydır evlenmesi için ona baskı yapıyordu.

3) Romeo'yla babası arasındaki kısa ve düşmancıl e-posta yazışmalarında Licht ailesi hakkında sert ifadeler de geçiyordu. Belli ki Costaların rakiplerinden gözü korkmuştu ve ben de onların savaşta çıtayı yükseltme aracıydım.

Araştırmamı tamamlamış olmaktan duyduğum tatminle odama çekilip biraz kestirmeden önce Hettie'nin yaban mersinli ve cevizli wafflelerini mideye indirmek için mutfığa uğradım.

Ertesi akşam Hettie'yle birlikte Darjeeling'den getirdiği Chai'ı höpürdeterek omuz omuza oturduk. "Genelde geceyi dışarıda mı geçirir?"

Önümüzdeki televizyonda haberler açıldı. Gündüz vakti restoranlara ve lüks mağazalara dalıp DMV'nin en zenginlerini soyan küstah bir soyguncu çetesiyle ilgili bir şeylerden bahsediliyordu.

"Genelde evde olur." Hettie minderlere gömüldü. "Bazen çok geç saatlere kadar çalıştığında Woodley Park'taki çatı katında kalır. Ama programının aksamasından hoşlanmaz. Yemeklerinin hep aynı olması konusunda çok katıdır."

Demek Romeo'nun Washington'da bir dairesi vardı. İşe yaraması kesin olan bir bilgi daha.

"Neden?" Hettie sırtarak omzunu omzuma vurdu. "Beyaz atlı prensini mi özledin?"

Beyaz atlı prensler onun gibi şeytansa kalsın, almayayım.

Romeo'yla nasıl bir ilişkim olduğu hakkında Hettie'ye renk vermemiştim. Gerçi anlamak için nörobilim mezunu olmaya gerek yoktu.

Gülümsedim. "Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu kısmı yalan değildi aslında. Romeo'yla bir daha karşılaştığımda ona kim olduğumu hatırlatacaktım.

Yüksek sesle. İçimden geldiği gibi. Hiç çekinmeden.

ÖN BEŞİNCİ BÖLÜM

Dallas

Huzurlu bir uykudan uyanmaktan daha kötü bir şey varsa o da orta yaşlı beyazların ayrıcalıklarına sahip çenesi düşük bir dolu adam tarafından huzurlu uykumdan *kabaca* uyandırılmaktı.

“Bu o mu?” Sesi tanıyamadım.

“Maalesef.” Fakat bu kısa cevap sadece bir kişiye ait olabilirdi.

Gözlerimi kırptıştırarak açtım. Tanımadığım iki adam yatağımın ucunda, tanıdığım ama tanımamayı dilediğim diğer adamın, nişanlımın yanında duruyordu. Doğruldu, yatak başlığına yaslandım ve gözlerimi ovuşturarak esnedim. Birkaç geceyi evinden uzakta geçirdiği için Romeo’nun yorgun ve huzursuz olacağını umuyordum ama fena hâlde yanılmıştım. Ütülü gri takım elbisesi, pudra mavisi gömleği ve Panerai marka saatiyle çiğnediği sakız kadar taze görünüyordu.

Bileğine bakıp, “Saat neredeyse akşamın altısı,” dedi.

Bir elimi köprücük kemiğime götürdüm. “Aman Tanrım, saatleri de biliyormuşsun. Başka ne gibi maharetlerin var, sevgilim?”

Bana attığı bakış kutupları dondurup küresel ısınma öncesindeki hâline döndürebilirdi. İki arkadaşına baktım. Kim olduklarını zaten biliyordum. Babam onlar hakkında bana mesaj atmıştı. Aramalarına geri dönmem için sık sık yalvarmasına rağmen cevapsız kalan bir mesaj.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım. “Evet, sizi görmek çok güzeldi. Çıkarken ışığı kapamayı unutmayın.”

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Uyuyorum.”

“Konuşmanın ortasında mı?”

“Aa, bu bir konuşma mıydı?” Yorganı omuzlarıma kadar çektim. “Eminim hatırlarsın, bir keresinde beni bir hayalimin olmamasıyla suçlamıştın. Uyumadan rüya göremezsin, rüya göremeyince de hayal kuramazsın.” Esnedim ve elimi sallayarak onları kışkıışladım. “Ben hayallerimin peşinden gidiyorum. Görüşürüz.”

Romeo yorganı üzerimden çekti. “Bu Jasper Hayward, avukatım. Bu da Travis Hogan, senin avukatın. Bu akşam evlilik sözleşmesi imzalayacağız.” Pencerelere doğru yürüyüp perdeleri sert bir hareketle açtı. Gün batımı bile gözlerimi yakıyordu.

“Benim için bir avukat tuttun demek.” Altı günlük geceliğimle yataktan çıktım ve kasıla kasıla ona doğru yürüdüm. “Ne kadar tatlısın. Eminim çıkarlarımı en iyi şekilde gözetecektir.”

Romeo bana küçümser bir tavırla baktı. “Baban anlaşmanın içeriğini bu sabah onayladı. İçin rahat olsun, standart evlilik sözleşmelerinden biri.”

Sözleri o kadar samimiyetsiz ve mesafeliydi ki onu sarsmak istedim. Evet, onu takım elbisesinden tutup samimiyetsizliği üzerinden bozuk para gibi dökülene kadar sarsmak istiyordum.

“Rahatla, sevgilim. Sana güveniyorum.” Onaylamayacağını bildiğim için içki sehпасına gidip kendime biraz viski doldurdum. “Şimdiye kadar bana hiç yanlış yapmadın ne de olsa.”

Alaycılık zehir olsaydı bu zamana dek beş kez ölmüş olurdu.

“Demek gündüzleri de içiyorsun.” Dudaklarını büzdü. “Bunun bir alışkanlık olup olmadığını sorabilir miyim?”

Katı dinî kurallar altında büyüdüğüm için hayatımda içtiğim içki sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

İç çekip içkimi yudumladım. “Rahatla biraz. Daha kötüsü de olabilirdi. Mesela kokain bağımlısı olabilirdim.” Bir yu-

KARANLIK ROMEO'M

dum daha aldım. “Ne yazık ki kokain böyle güzel kokmuyor. İnanabiliyor musun? O şeye verdiğim beş yüz doları asla geri alamayacağım. Umarım metamfetamin denediğimde şansım yaver gider.”

Jasper şaşkınlık içinde öksürdü, Travis de onun sırtını sıvazlarken benden başka her yere bakıyordu. Romeo'nun soğuk bakışlarında benimle evlenme kararından gerçekten pişman olmaya başladığını görebiliyordum, tıpkı artık bu anlaşımdan geri adım atmamız için çok geç kalındığını gördüğüm gibi.

“Giyin,” dedi, gözleri üzerime bulaşan her lekeyi tararken “Çöplüğe dalmış gibi görünüyorsun.”

“Giyinmek mi?” Aptal rolü yaparak kaşlarımı çattım. “Ama, bebeğim, hiç kıyafetim yok ki. Birlikte olabilmek için aceleyle havaalanına gitmemiz gerektiğini unuttun mu? Toplanacak vaktim olmadı.”

“Sana verdiğim kredi kartı süs değildi.”

Gözlerimi kocaman açarak çılgılık attım. “Süs değil miydi? Ama mutfak masasının üzerine çok yakışmıştı. Her neyse, seni özlemekle o kadar meşguldüm ki kullanamadım.”

Avukatlar şaşkınlıkla bize bakıp duruyordu. Jasper çantasını düzeltti. “Birkaç dakika yalnız kalmak ister misin?”

“Evet,” dedi Romeo adamı terslercesine. Aynı anda ben de içkimi havaya kaldırarak, “Birkaç dakika mı? Bu beyaz atlı prensle baş başa *bir ömür* geçirmek istiyorum.”

Jasper'la Travis birbirlerine garip bakışlar atarak odadan kaçtılar.

Kapalı alanda sadece ikimiz varken kendimi daha küçük hissettim. Aslında o kadar cesur değildim. Yine de bir adım öne çıkıp onunla burun buruna geldim. Hayatını cehenneme çevireceğimi ne kadar çabuk anlarsa beni de o kadar çabuk bırakırdı.

“Nerelerdeydin, bebeğim?” Onu çıldırtacağını bildiğim ağır, yapışkan Georgia aksanıyla konuştum ve nemli bardağı

yanağında gezdirmek için elimi kaldırdım. “Düğün dergilerini gözden geçirmek istiyorum. Çiçek olarak şakayık düşündüm. Parıltı temalı. Pullu takım elbise sana çok yakışır. Portofini’de yaz tatili yaparız. İtalyan atalarını onurlandırmak için, bilirsin.”

“Oranın adı Portofino.” Viskiye elimden alıp memelerimin arasında gezdirdi. Tenimi lezzetli bir ürperti sardı. “Tören ay sonunda von Bismarckların bahçesinde yapılacak, davetli listesi iki aile tarafından belirlendi bile.” Keskin, sert sözleri başımı döndürdü. Tarih ve yer belirlenmişti. “Şakayıklar ve pullar senin olsun. Kötü bir takım elbisenin beni planımdan saptıracağını düşünüyorsan sözlerimi dikkatli dinlememişsindir demektir.”

Bardağı aşağı doğru eğdi, birkaç damla viskinin memelerimin arasından karnıma akmasına ve geceliğimin içinden geçip iç çamaşırlarıma dolmasına izin verdi. Aynı anda hem erotik hem çıldırtıcı hem de sinir bozucuydu. Her nefes verişimde meme uçlarımla göğsüne değmesi için daha sert nefes aldım.

“Sabırsızlanıyorum,” dedim boğuk bir sesle.

“Güzel. İşte sana şımarıklık edecek bir etkinlik daha. Evlilik sözleşmesini imzaladıktan kısa süre sonra annemlere gelecek ve orada en iyi davranışlarını sergileyeceksin ki bu senin için muhtemelen çatal bıçak kullanmak ve merhaba demek yerine insanların arkasını koklamaktan kaçınmak anlamına geliyor.”

Büyük bir nefretle ona baktım, öfkeden titriyordum. Onun bu kayıtsızlığı beni sinir ediyordu. Tanıdığım en soğuk, en acımasız adamdı. Gözleri yüzümden geceliğime kaydı. Göğsüm sıkıştı. Sütyen giymemiştim ve meme uçlarımla adrenalinin etkisiyle dikleşmişti.

“Kendine engel olamıyorsun, değil mi?” Solgun gözlerinde sadist bir parıltı belirdi. “Ne kadar basit bir yaratıksın.” Bardağın soğuk ağzını saten kumaşın üzerinden sert meme uçlarımda gezdirirken boştaki eliyle de telefonunu kulağına götürdü.

Hareket edemiyordum. Nefes dahi alamıyordum. Bu his o kadar yoğun ve inanılmazdı ki tüm vücudum taş kesilmişti.

KARANLIK ROMEO'M

Tek bir basit dokunuşuyla bile her santimime sahip olmuş gibi hissediyordum. Göbek deliğimin altında sıcaklık kaynıyordu. Şişip hassaslaşan memelerim avuçlanıp oynanmak için hazırda bekliyordu.

“Cara?” Romeo bardakla meme ucumun etrafında ağır ağır daireler çizdi. Kendimi ona bastırma dürtüsüne direndim. Daha fazlasını yapması için ona yalvarma isteğine de. Belki milyonuncu kez böyle sakınılarak yetiştirildiğim için babama lanet okudum. Keşke bu konularda daha az masum olsaydım. Öyle olsaydı Romeo beni bu kadar güçlü bir şekilde etkileye-
mezdi. “Tyson’s Galleria’ya git ve bana Yves Salomon, Celine, Burberry ve Brunello Cucinelli’nin son sezonundan kadınlar için her bir parçayı al. S beden olsun.”

Viskiyi bırakıp bana uzandı. Sıcak avucuyla sağ mememi kavradı. “Sütyen ölçüsü: 75B.”

Tam isabet. Lanet olsun.

Kalça kemiğimi kavrayarak beni arkama döndürdü. Gözlerini kalçalarımnda hissettim. Eli geceliğimin altından kayarak çıplak mememi okşadı. “Pantolon bedeni de 4.”

“6, göt herif.” Bacaklarımda arasında garip bir sızı belirirken tenim beklentiyle uğuldadı. Aklımdan karşı koymak geçti ama bunu yaparsam bu zevki bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Cara telefonda anlamadığım bir şey söyledi. Utançla yanıyordum. Vücudumla oyuncakmış gibi oynarken başka bir kadınla konuşuyordu, yine de bundan onu durduramayacak kadar keyif alıyordum.

“Pantolonlar için kısa çizmeler al. Kendisi bir cüce biblosu boyunda.” Romeo meme ucumu parmaklarının arasında sıkarak dizlerimin bükülmesine neden oldu. İniltimi dudaklarımı ısırarak bastırdım. Sırf bunu yapabileceğini kanıtlamak için benimle oynadığını düşünüyordum. Bu da onun hâkimiyet oyunlarından biriydi. Sertleşmiş aletini kıcıma bastırırken me-

memi sıktı ve elini meme ucumdan boynuma götürüp başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı.

“Kaç numara ayakkabı giyiyorsun, Kurabiye?”

Ayakkabı numaram mı? Aleti kalçalarımın arasında zonklarken göbek adımı bile hatırlayamıyordum.

Düşün. Hatırlayabilirsin.

“Otuz yedi.” Sesim boğuk ve hırıltılı çıktı.

Romeo bir anda boynumu bırakıp geri çekildi, vücudumun onun için böyle hazır ola geçmesinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Otuz yedi. Lütfen tüm ürünleri iki saat içinde teslim et. Zaman çok önemli.” Telefonu kapadı. Onunla yüzleşmek için döndüm, bedenimi bir enstrüman gibi kullanmasına izin verdiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu ikinci yapıydı. Sosyeteye takdim balosundan hiç ders almamış mıydım? “Bu gece aileme kendini düzgün, akıllı başında bir hanımefendi olarak sunacaksın.” Macallan M şişesini yakalayıp el koydu. “Onları gerçekten de evlilik için uygun olduğuna inandırmayı başarırısan seni uygun bir şekilde ödüllendirecek, bu bastırılmış cinsel ihtiyacını gidereceğim.”

“Yani az önce başkalarının yanında iyi davranayım da gece seks yapalım diye bana şantaj mı yaptın?”

Söyledikleri tokat gibi geldiğinden yanaklarım yanıyordu. Vücudumda kullandığı numaralar merakımı uyandırdığı için gerçekten de onun şişme kadını olacağımı sanıyordu.

Romeo’nun yüzünde aksi bir ifade belirdi.

Tanrım, ne kadar da kendini beğenmişti!

“Henüz evlenmedik, Bayan Townsend. Sözünü ettiğim şey oral bir lütuftu.”

“Oral bir lütuf mu?” Sanki tarihî bir romanın yıpranmış sayfalarından fırlamış gibi konuştuğunu fark ederek yüzümü buruşturdum. Okumayı en sevmediğim türdü. “Neden *Bridgerton* dizisinden fırlamış gibi konuşuyorsun?”

KARANLIK ROMEO'M

Ona bu gece oral seks dersi veremeyeceğini, samimi bir akşam yemeğinde evlenilecek bir nişanlı gibi davranmayacağını söylemenin bir anlamı yoktu.

“Avukatlarımızın sabrı tükeniyor olmalı.” Şişeden viski içti. “Açıkçası benim de öyle.”

Endişelenme, tatlım, diye düşündüm yanından geçerken, perişanlığımı asla belli etmeyecektim. *Seninle işim bittiğinde benden kaçacak delik arayacaksın.*

ÖN ALTINCI BÖLÜM

Ollie vB: Delaware eve alıştı mı?

Romeo Costa: Dallas.

Ollie vB: Büyükanneemin sevdiği program hangisiydi?

Romeo Costa: Burada Jeopardy oynamıyoruz, seni kıt be yinli. Kızın adı Dallas.

Zach Sun: Onun için büyük talihsizlik.

Zach Sun: Ama senin gibi bir götle evlenmek kadar büyük talihsizlik değil.

Ollie vB: @ZachSun, katılıyorum. Bu kız böylesi bir karmay hak etmek için önceki hayatında Judenrat üyesi olmalı.

Zach Sun: Mussolini'nin sağ koluydu kesin.

Ollie vB: Mussolini'nin mastürbasyon yapan sağ kolu.*

Romeo Costa sohbetten ayrıldı.

Ollie vB, Romeo Costa'yı sohbete ekledi.

Zach Sun: Hâlâ sana dünyayı zindan ediyor mu?

Ollie vB: Kız kucağında o küçük poposunu oynatırken Romeo'nun suratının morardığı ânı asla unutmayacağım. Çok kral hatun.

Zach Sun: Peki yardımcı pilota asıldığında Rom'un öfke nöbeti geçirmesi? Otokontrolü Ollie'nin beynindeki düşüncelerden daha hızlı buharlaşmış gibiydi.

KARANLIK ROMEO'M

Romeo Costa: Yardımcı pilota falan asılmadı. Sadece bana zorluk çıkarıyordu. Şımarığın teki.

Ollie vB: Nişanınızı taçlandırдыңız mı?

Romeo Costa: Senin insan geleneklerinden haberin var mı? Evlenene kadar bir şey taçlandırılmaz.

Ollie vB: Eyvah. Bu kesinlikle hayır demek.

Romeo Costa: Bir centilmen özelini ifşa etmez.

Ollie vB: Hadi oradan.

Ollie vB: Şu centilmenlik maskaralığını bırak. Senden daha onurlu dildolarla tanıştım.

Zach Sun: @OllievB, dildolarla mı tanıştın? Sosyal olarak mı yoksa samimi bir pozisyonda mı? Yoksa ikisi birden mi?

Romeo Costa: Amerika'nın en iyi kurumlarında aldığım yaklaşık yirmi yıllık eğitimden sizin gibi iki yakın arkadaş edindiğime inanamıyorum.

Ollie vB: Bilmeni isterim ki ben müthiş zevklere sahip birinci sınıf bir arkadaşım.

Ollie vB: Ve bunu kanıtlamaktan mutluluk duyuyorum. Nişanlını senin için hazırlamamı ister misin?

Romeo Costa: Bu konuda bir kez daha şaka yaparsan sikini bizzat keser, boğulana kadar sana lokma lokma yediririm.

Zach Sun: İkinci öfke nöbeti usulüne uygun olarak kaydedildi ve toplantı tutanaklarına eklendi.

Zach Sun: Bu kadın seni gerçekten maymuna çevirdi.

Ollie vB: ...

Ollie vB: Bu kabul etmediğin anlamına mı geliyor?

ÖN YEDİNCİ BÖLÜM

Romeo

Uyarı işaretleri parlak ve yüksek sesle yanıp sönüyor, onlara kulak vermem için dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Müstakbel karımın al yanaklarını, kışkırtıcı boynunu, dolgun memelerini ve dehşet verici güzelliğini izlemekten o kadar memnundum ki gardımı indirmiştım.

Lekeli geceliğiyle bile nefis görünüyordu. Acı verecek kadar genç, masum ve canlıydı. Memelerini okşamak, yeni yağmış karın üzerine mürekkep dökmek gibiydi. Mükemmel bir günah işlemek gibi. Bozulmamış olanı bozmak gibi.

Evlilik sözleşmesini imzalama kısmı sorunsuz geçti. Kurabiye her kelimeyi gözden geçirip noktalı yerlere adını defalarca yazdı, dinledi ve gerektiğinde başıyla onayladı. Bu, ilk kez mantıklı davranmaya başladığının bir işaretiydi.

Bunu bir uyarı olarak almalıydım.

Avukatlarımız giderken Cara aldığı binlerce yeni kıyafeti bırakmak için gelince nişanlımın alınganlığı tüm hızıyla geri döndü. Elli yedi yaşındaki, parmağında alyansı olan Cara'yı göz ucuyla süzdü. Omuzları düştü.

Gelinim duygularını asla gizleyemiyordu.

"Bu kıyafetler insan gözüne hakaret. Altmış yaşında mıyım da o yaşta biri gibi giyinmeye çalışayım?" Dallas akşam yemeği için kıyafet seçerken kaşmir elbiseleri ve el örgüsü hırkaları parkenin üzerine fırlattı.

Sinirlerim zıpladı. Dağınıklıktan nefret ederdim ve bu kız dağınıklığın vücut bulmuş hâli gibiydi.

Cara'ysa Dallas'ın etrafında dolanıyor, ona farklı giysiler gösteriyordu. Hettie de partiye katılmıştı, Dallas'ın Cara'nın sabrını her sınavışında gülmekten kırılıyordu.

Dallas'la Woodley Park'taki çatı katı dairesinde kaldığım süre zarfında kaynaştıklarından şüpheleniyordum. Ama umursamadım. Kurabiye'nin yanında sohbet edebileceği birinin olması iyiydi. Çünkü o kişi ben olmayacaktım.

Yine de bu tabloyu en ön sıradan izlemekten hoşlandığımı söyleyemezdim.

Cara ekose desenli bir kazak alıp Dallas'a gösterdi. "Bunun nesi var?"

Dallas sırf sinirlerimi bozmak için küçük bir çocuk gibi ofladı. "Seksen dört yıldır sevgilimi görmediğimi anlatan bir monoloğa başlayacakmışım gibi görüneceğim."

Bu *Titanik* göndermesini anlayan Hettie gülmekten yere yığıldı. Çileden çıkan Cara ellerini beline koydu. "Bu denediğiniz on altıncı kıyafet, küçük hanım ve gerçekten de müthiş bir parça. Bir klasik. Dahası, bir servet değerinde. Romeo eski kız arkadaşına böyle şeyler aldığında hiç şikâyet duyma..."

Cümlesini tamamlamadı ama duydukları Kurabiye'nin yüzünde bir tiksinti ifadesi yaratmaya yetmişti. "*O zaman onunla evlenebilir.*"

Hayır, teşekkür ederim.

Bu lanet haftanın her gününde Dallas'ı, Morgan'a tercih ederdim.

Kırk dakikadır devam eden gösterinin ardından Dallas'ın elindeki kıyafeti kaptım. "Kıyafet seçmeyeceksen senin yerine ben seçerim. Zevklerimizin farklı olduğu açık ama sorun değil."

Yüzünde düşmancıl bir bakış belirdi. "Yalnız kalmak istiyorum. Herkes dışarı."

Zevkle.

Telefonuma gömülerek koridorda bekledim.

Ollie vB: O kanepenin zaten yenilenmeye ihtiyacı vardı.

Zach Sun: Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Oliver'ın dişi ve bakire versiyonuyla evleniyorsun.

Romeo Costa: Zach, tatlım, kod yazmak yerine kokain çekmediğinden emin misin?

Yanımda Hettie ıslık çaldı. "Vay. Anasını. Be."

Telefonumu cebime koyup başımı kaldırdım. Kurabiye, bana onu neden kaçırdığımı hatırlatır hâlde merdivenden indiğinde hayatımda ilk kez seks yapmamama gibi bir kuralım olduğu için pişmanlık duydum. Bu deneyimsiz, naif kadının bekâretini alırken altımda kıvranışını görmek son on yılımı, hatta bütün hayatımı değiştirebilirdi.

Müstakbel karım dillere destan olacak kadar güzel görünüyordu.

Som altın rengi elbisenin derin bir göğüs dekoltesi vardı. Yürürken ince beli salınıyor, elbisenin yere kadar uzanan arka kısmını peşinden sürüklüyordu. Saçları gevşek bir topuz şeklinde toplanmıştı ve önlerdeki koyu renk bukleler yüzünü çevreliyordu.

O kadar alışılmadık bir güzelliği vardı ki her hareketini serap görüyor gibi izliyordum. Fakat ne kadar çekici olursa olsun, Bayan Townsend bile bana çocuk sahibi olmama kuralımı çiğnetemezdi.

Dallas son basamağa ulaştığında Chanel çantasını göğsüme doğru itti. Onu şımartma riskine rağmen çantayı tuttum. Bu gece çantasını tutmam onu ailemle tanıştırdığımda iyi bir kız olacağı anlamına geliyorsa ben de kısa süreliğine centilmen rolü oynamaya razıydım.

"Gidip bir şeyler atıştıracağım. İki saattir bir şey yemedim."

Bu kadar yiyeceği neresine sığdırıyordu?

"Acele et ve elbiseni kirletme."

KARANLIK ROMEO'M

Mutfağa doğru ilerledi ama sonra durup kaşlarını çatarak bana baktı. “Annenle baban da senin gibi korkunç insanlar mı? Atıştırmalığımı sert bir içkiyle tamamlayıp tamamlamayacağıma karar vermem gerekiyor da.”

“Kendine iki shot hazırla. Hatta bütün şişeyi getir. Paylaşırız.”

ÖN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Romeo

Yeniden düşününce tam bir alıcı pişmanlığı yaşıyordum. Ailemin evine giderken müstakbel eşime bakıp kurtlar tarafından mı büyütüldüğünü merak etmeye başladım. Dallas ince, biçimli bacaklarını yeni giyilmiş bir elbisenin fazla kumaşı misali önünde uzatmıştı.

Bir Oreo'yu bölüp kremasını şapırdatarak yaladı, hemen arkasından da paylaştığımız vintage şampanyadan koca bir yudum aldı. "Japonya'da çikolatalı ve kahveli burbon bisküviler olduğunu biliyor musun? Tadının nasıl olduğunu bir düşünsene!"

O esnada hayal ettiğim tek şey, Oreo kremasının yerine etli dudaklarının arasından damlayan menimdi.

Alkolik olduğunu iddia ettiğinde bir anlığına ona kanmam beni çok sinirlendirmişti. Oysa bu kadın sapına kadar ahlak timsaliydi. Evet, tembel, şımarık ve umursamazdı. Ama tek kusuru, onu erkenden tip 2 diyabetin kollarına, oradan da mezara gönderecek gibi görünen yemek düşkünlüğüydü.

Ne yazık ki Dallas bakışlarımı konuşmaya açık bir davet olarak yorumlamıştı. "Peki, baban neden evlenmeni bu kadar çok istiyor?" Kremasını yalayıp bitirdiği Oreo'yu çöpe atıp başka bir tane aldı, sadece kremasını yiyordu.

Bu bilgiyi nereden öğrendiğini sorma zahmetine girmedim. Çalışma odamdaki kameralar onu masamı karıştırırken gayet net bir şekilde yakalamıştı. "Çünkü o da en az benim

kadar kontrolcü olmaktan hoşlanıyor ve seçme şansım olsa bir eş yerine evcil bir ayı sahiplenmeyi tercih edeceğimi biliyor.”

“Şanslıyım desene!” Diliyle kremayı süpürdü. *Tanrım!* “Peki sen neden buna razı oluyorsun?”

“Çünkü bana miras kalacak şirketi şeker gibi önümde salıyor ve ben de onu o dalkavuk, cinsel yolla bulaşan hastalıklar küpü Bruce’a kaptırmak istemiyorum.”

“Bana şu Bruce’dan bahsetsene.”

Kremayı yalamayı bırakıp dikkatini bana verdi, birden ilgisini çekmiştim. Gerçekten de ilk kez aktif olarak beni öldürmeye ya da delirtmeye çalışmıyor gibiydi, ben de önüne bir kemik daha attım.

“Costa Industries’in COO’su katlanılmaz bir pislik ve en kötüsü de işinde fazla iyi. Oraya gittiğimizde babamın Bruce’a değerli bir fino köpeği gibi davrandığını hemen fark edeceksin. Peder, Monica bana hamile kalmadan bir yıl kadar önce Bruce’la tanışmış. Yıllarca çocuk yapmayı denemişler ama şansları yaver gitmemiş, bu yüzden Minoca’nın bana hamile kaldığı haberini almadan önce Bruce’un şirketin geleceği için tek şansları olduğunu düşünerek onu yanlarında tutmuşlar.”

“Peki ya Bruce’un babası?”

“Onun konuyla pek alakası yok. Bir ilaç imparatorluğu var ve bu imparatorluk Bruce’un abisine, ondan da kendi soyuna geçecek.”

“Yani Bruce, Costa mirasına konmak istiyor.”

“Aynen öyle. Monica’nın hamileliğini öğrenmeden aylar önce peder Bruce’u kanatları altına alıp onu Costa Industries’e kabul ettirdi. Bruce o zamandan beri babamın emirlerini yerine getiriyor. Ve sırf babası benim babamın işlerine yatırım yapsın diye büyük bir moda imparatorluğunun vârisiyle evlendi. Peder resmen kuklası gibi davranmamızı istiyor. Bizim olan her şey onun da olmalı.”

Kurabiye bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senin baban benimkinden bile kötüymüş.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Nedenmiş?”

“Hiç kimse değerli kızını benim gibi birine teslim etmez.”

“O zaman korkunç biri olduğunu kabul ediyorsun.” Bu isabetli tespitini havaya kaldırdığı yumruğuyla kutladı.

“Merhamet, sempati ve empatiden yoksun olduğumu kabul ediyorum. Bu yüzden bekâr kalsam daha iyi olurdu.”

“Peki ya annen?”

“Onun omurgası yok. Ama merhametli sayılır.”

Dallas gözlerini devirdi. “Yani onunla yakın mısınız?”

“Uzak değiliz.” Şampanyamı yudumladım. “Ama bana çocukluğumu özletecek biri değil.”

“Bir insanın *annes*i çocukluğu demek değil midir zaten?”

Tanrım, Dallas yine çocuk kitabı gibi konuşmaya başlamıştı.

“Bu kadar gevezelik yeter, Kurabiye. Buraya güzel ve neşeli görünmek için geldin. Bedava terapi sunma hevesine kapılmana gerek yok.”

Dallas iç çekti. “Korkunç, değil mi? Hepimiz ebeveynlerimizin hırslarının, ilkelerinin ve arzularının yan ürünüyüz. Anıların, hataların ve bize hayat verenleri memnun etmek için duyduğumuz açıklanamaz arzuların toplamıyız. Şu hâlimize bak.” Kusursuz dudaklarını sarkıtarak pencereden dışarı baktı. “İkimiz de ailelerimiz yüzünden hiç istemediğimiz bir ilişkinin içinde sıkışıp kaldık.”

Ona baktım, göğsümü dolduran buz kütlesi hafifçe çözölmeye başlamıştı. İlk defa böyle derin bir şey söylüyordu, o güzel kafasından başka ilginç şeyler geçip geçmediğini ya da bunun tesadüfen ezberlediği bir söz olup olmadığını merak ettim.

Dallas benden uzaklaştı, muhtemelen yine dokunuşlarımla onu orgazmın eşiğine getireceğimden korkuyordu; bu gerçekten

KARANLIK ROMEO'M

benim için de yeni bir hobiye dönüşmüştü. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Çünkü,” dedim Maybach ailemin evinin önünde durduğunda, “sanırım az önce istemeden de olsa mantıklı konuştun.”

ÖN DOKUZUNCU BÖLÜM

Romeo

Annemle babam kırmızı tuğlalı, Fransız *country* tarzı bir Amalikânede yaşıyordu. Aynı sokakta oturmalarına rağmen kapılarına ulaşmak on dakika, bir kilometre uzunluğundaki araba yolundan geçmekse iki dakika sürüyordu. Dört dönümlük evleri hem gösterişli hem de atadan zengin olduğumuzu ispatlayacak kadar abartısızdı. Geniş pencerelerden sızan davetkâr sarı ışıklar, profesyonel aşçılarca hazırlanmış yemeklerle dolu uzun bir masayı aydınlatıyordu. Bu manzaranın benim dışımdaki herkes için aile saadetine bir resmi gibi görüldüğünü biliyordum.

Zile basmadan önce Dallas'a son kez uyarıda bulundum. "Unutma, bu gece iyi yetiştirilmiş bir kadın gibi davranacaksın."

"Ne, biri sıcak ekmek mi dedi?" diye sordu Dallas şaşırılmış bir sesle aptalı oynayarak. "Lütfen bana sos da olacağını söyle. Ya da ekmeğimi banabileceğim herhangi bir şey."

Kapının diğer tarafından Monica'nın topuk sesleri duyuldu. Kapı açılır açılmaz kurbanım Kurabiye'yi onun kollarına attım. "Anne, Dallas Townsend. Dallas, bu da Monica, muhtemelen inat olsun diye bana hayat veren kadın."

"Tanrım, şu güzelliğe bak." Monica tüm adabı muaşeret kurallarını hiçe sayarak Dallas'ın yanaklarını avuçladı ve histerik gözleriyle nişanlımın narin yüzünü inceledi. "Senin hakkında daha fazla bilgi edinmek için bazı telefon görüşmeleri yapmamış gibi davranmayacağım. Herkes senin muhteşem olduğunu söyledi ama muhteşem senin için hafif kalıyor, canım."

KARANLIK ROMEO'M

Kurabiye, genellikle suskun bir kadın olan annemi teatral bir hareketle kucakladı. İkisinden de hoşlanmıyordum ama iyi bir ikili olmaları hoşuma gitmişti. “Bayan Costa, sizinle çok iyi anlaşacağımızdan eminim.”

“Lütfen bana anne de, canım.”

Ben bile ona anne demiyordum. Ayrıca, neden ağzından çıkan her cümleyi haykırırcasına söylüyordu?

“Ah, madem ısrar ediyorsunuz. Buralarda iyi alışveriş yerleri biliyor musunuz, *anne*?”

“Biliyor muyum mu?” Monica neredeyse kalp krizi geçirecekti. “Her birinde kişisel alışveriş asistanım var.” Gözleri Dallas’ın odamdan çaldığı inci kolyeye takıldı. Her yere burnunu soktuğunu, her yere o yağlı parmak izlerini bıraktığını biliyordum ama kolyeyi çaldığını yeni fark etmiştim. Monica elini ağzına kapayıp pedere bir bakış attı. “Tatlım... Rom, Dallas’a büyük büyükannenin kolyesini vermiş. Gerçekten evleniyorlar!”

Hemen arkasındaki peder, Bruce ve Shelley merakla Dallas’a baktılar. Babamı inceledim. Omuzları kaskatı olmuştu. Her nefes verişinde sarsılıyorlardı. Bir elini tırabzana koydu, anladığım kadarıyla destek içindi ama bunu söylesem asla kabul etmezdi çünkü zayıflıktan hiç hoşlanmazdı. Kötü haber şu ki babam hâlâ hayattaydı. İyi haberse, son buluşmamızdan bu yana daha kötü görünüyordu.

Dallas Monica’nın elinden kurtulmayı başardıktan sonra Bruce’la Shelley ona yöneldi. “Merhaba, canım.” Shelley, Kurabiye’nin omzunu kavradı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Sosyeteye takdim balosunda neler olduğunu duyduk. İyi misin?”

“Bayan Townsend.” Bruce aralarına girerek Oscarlık bir performansla Dallas’ın ellerini tuttu. “Desteğe ve sohbete ne zaman ihtiyacın olursa emrindeyim.” Hıyar herif, Kurabiye’nin onun ayaklarına kapanmasını ve onu büyük, kötü kurttan kurtarması için yalvarmasını istiyordu.

Bruce'un bu davranışını ve tabii ki karşılığında Dallas'ın tepkisini tahmin etmiştim. Dallas da bundan kaçış yolu olmadığını biliyordu. Dönecek bir evi yoktu. Gül bahçesi skandalımızdan sonra Chapel Falls onu ancak karım olursa kabul ederdi.

Dallas'ın Bruce'u susturacağını tahmin etsem de ona bunun kıvrıp aşağılık bir hizmetçiymiş gibi bakacağını tahmin etmemiştim. "Bruce'tu, değil mi?" diye soran Dallas bir adım geri çekilip kısık gözleriyle ona baktı.

"Evet." Bruce sahte bir alçakgönüllülükle başını eğdi. "Cesur bir ifade takınmana gerek yok, canım. Sosyal medyadaki videoları gördüm ve..."

"Sosyal medya hakkında ne derler bilirsin." Kurabiye, ukala bir tavırla dudak bükerek manikürlü tırnaklarını inceledi. "Sahte bir gerçeklikten başka bir şey değil."

Bunun üzerine Shelley bir adım öne çıktı, nişanlımdan bir tür itiraf koparmaya çalışıyordu. "Ama o kadar öfkeli görünüyordun ki..."

"Öyleydim." Dallas güldü ve bir tutam saçını parmağına doladı. O konuşurken burnunun üzerinde kanat şeklinde bir çil kümesi olduğunu fark ettim. "Ama sonra sakinleşmek ve bu adamın bana ne kadar düşkün olduğunu düşünmek için zamanım oldu. Evlenmemiz için ne kadar uğraştığına bir bakın. Yemin ederim, bana her baktığında gözleri yaşıyor. Kendini tutamıyor. Onun mutluluğunu avucumun içinde tutuyorum. Ne kadar romantik, değil mi?" O anda onu öpebilirdim. Gerçi intikam için dudaklarımı ısıırırdı.

Hayal kırıklığına uğrayan Bruce ve Shelley kenara çekilirken babam sonunda Kurabiye'ye doğru yürüdü. Damarlarımdaki kan dondu, kaslarım gerildi. Bir elimi sahiplenici bir tavırla nişanlımın beline koydum.

Dallas babamı şöyle bir süzdü. Sağlığının yerinde olmadığını anlamış gibiydi. Bal rengi gözlerinin ardında milyonlarca soru dolanıyordu. Babamın bu soruların her birini görebilmesini

umdum. İnsanların ona ne olduğunu, imparatorlara layık bedeninin onu yüzüstü bıraktığını ve yakında yatağa düşeceğini bilmesinden nefret ederdi. Bu yüzden de hastalığın ona ne yaptığına tanık olamasınlar diye erkenden emekli olmayı seçmişti.

Babam, Dallas'ın elini tutup dudaklarına götürdü ve onunla göz teması kurdu. "Romeo, nişanlın gerçekten de büyüleyici bir kadın."

"Evet, gözlerim olduğu için görebiliyorum," diye yanıtladım.

"Ellerin de var ve onun üzerinden çekemiyorsun gibi görünüyor. Rahatla." Güldü. "Bir yere kaçacak değil."

Dallas etrafını saran insan çemberini inceleyerek atmosferi çözmeye çalıştı. Burada bulunan adamlar arasında bir husumet olduğu belliydi. Bahislerini güvenli bir hisse senedine yatırarak kolunu Monica'nınkine dolayıp gülümsedi. "Mutfakta size yardım etmeyi çok isterim, anne."

"1998'den beri mutfağıma girmedim." Annem elini salladı. "Her şeyi hizmetçilerim hallediyor." Dallas göz kamaştırıcı gülümsemesiyle âdeta ışıldıyordu ama Monica'nın hizmetçi kelimesini kullanmasından hoşlanmadığı belliydi. Genç nişanlımın böyle hassasiyetleri mi vardı yoksa? Ama pek olası değildi. En iyisi bunu hiç öğrenmemekti.

"Yemeğe oturalım mı?" diye sordu babam.

"Elbette, Romeo." Bruce'un bir yerde yuvarlanıp karnını göstermesi eksikti.

Dördü yemek odasına doluştuğunda Kurabiye çaktırmadan bana doğru eğilip alçak sesle, "Baban iyi mi? Bir sorunu mu var?" diye sordu.

Pederin pek çok sağlık sorunu vardı. Friedreich ataksisi bunlar arasında en ciddi olanıydı çünkü onu eninde sonunda öldürecekti. Fakat ölümü benim için çok yavaş gerçekleşiyordu. Yine de semptomlarının ilerleyişi hoşuma gidiyordu. Her seferinde gelen ani nöbetler yüzünden yürümekte zorlanıyordu.

Yorgunluk. Konuşmasının yavaşlaması. Onu konuşurken dinlediğim tek an yavaş konuştuğu zamanlardı.

“Sinir sistemi hasarına neden olan nadir bir kalıtsal hastalığı var.” Onun kısık ses tonuna uyma zahmetine girmeden yemek odasına doğru yürüdüm. Babamın beni duyması umurumda değildi. Hatta bundan zevk alırdım.

Alnı kırıştı. “Kalıtsal mı? Peki sen...”

“Bende de olup olmadığını mı soruyorsun? Hayır. Bunun için iki çekinik gen gerekir.” Ona doğru eğildiğimde dudaklarım kulağına değdi. “Dikkatli ol, Kurabiye. Bu akşamın sonunda beni önemsedığın yanılgısına düşmek istemem.”

Akşam yemeği Bruce’la Shelley’nin Kurabiye’yi sosyeteye takdim balosu hakkında çapraz sorguya çekmesi, Monica’nın Dallas’ı Avrupa’daki alışveriş çılgınlıklarına ortak etmeye çalışması ve babamın bariz kusurları yüzünden karısına laf çarpmasıyla geçti. Ki Monica’nın kusurları say say bitmezdi. Kurabiye, zaten sınırda olan sinirlerimi iyice bozmak için çok pişmiş bir karides gibi sandalyesine yığıldı. İlişkimizi savunmaktan hoşlanmadığını görebiliyordum, ne de olsa ortada bir ilişki yoktu. Onu büyüleyici hayatından koparıp alan bir adam için istemeye istemeye yalan söylemek zorunda kalmıştı.

Bruce’la Shelley, Madison Licht’le olan ilişkisi hakkındaki milyonuncu sorularını sorarak onu yine sıkıştırdılar. Dallas cevap verirken sık sık suyunu yudumluyordu, her zamanki ateşi çoktan sönmüştü.

“...Madison seni DMV’dekilere öyle bir övüyordu ki Küçük Costa’yla kısaca flörtleştğin için nişanı bozmanız garip geldi.”

Bu soruyla beraber Kurabiye, “İzninizi rica edeceğim” demeseydi, Bruce konuyu daha da uzatacaktı.

Annemle babam ona şaşkın bir bakış attılar. “Tabii ki.”

Ayağa kalkıp Dallas’ın sandalyesini geriye çektiğimde Cancun’daki partilerde bikinilerini çıkarıp atan kızlar gibi hızla gözden kayboldu.

KARANLIK ROMEO'M

Bruce hemen bana döndü. “Küçük Costa, bu kızcağıza yaptığın çok acınası.”

“Senin bana yaptığın da öyle,” dedim.

“Ben sana ne yapıyorum ki?”

“Var olmaya devam ediyorsun.”

“Romeo,” diye araya girdi peder. Tahtı için rekabet etmemize içten içe bayılıyordu. “Bruce’la alay etmeyi bırak. Büyüklerine saygısızlık etmemen gerektiğini biliyorsun.”

Konyağımı yudumladım. “Ama o başlattı.”

Bruce kaşlarını çatı. “Nasıl?”

“Doğarak.”

Babamın önünde ezeli düşmanımınla tartışmak içimdeki çocuğu ortaya çıkarıyordu.

“Madison sağda solda Savunma Bakanlığı’nın yıllık sözleşme için onlara teklifte bulunacağını söylüyormuş.” Babam konuyu değiştirerek turtasına yumuldu. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı çatal ya sinirlendiğinden ya da hastalığından dolayı titriyordu. “Bizim de hâlâ hak sahibi olduğumuz sözleşme. Biliyorsun, onların şirketi şok dalgası sistemi prototipinin haklarını elinde tutuyor. Kaynaklarım bana bu anlaşmanın çoktan kapandığını söyledi. Ellerin de bizim sahip olmadığımız son teknoloji planlar varmış.”

Bu, babamın yeni bilgilerden habersiz, saha deneyimi olmayan mühendisler ve uzmanlara güvenmesinin sonucuydu. Yani sadece topu düşürmekle kalmamış, topun düşman sahasına kadar yuvarlanmasına da izin vermişti. MIT’deki lisans eğitimi sırasında, Costa Industries zaten bir mühendis ordusuna sahip olduğu için, babam mühendislik diplomamın boşa gittiğini söylemişti ama işte sonuç buydu. On yıl geride kalmış ve faka basmıştık.

“Madison haklı. Modern değiliz. Dişlerimiz dökülüyor.” Elimdeki bardağı masaya vurup babamın gözlerinin içine bak-

tım. “Beni CEO yap, ben de sana son teknoloji ürünü bir silah vereyim. Nükleer düzeyde bir yıkımdan bahsediyorum.”

“Romeo.” Bruce yutkundu. Bu işe sadece para için girmişti. İkimiz de babamın yakında bir karar vermesi gerektiğini biliyorduk ve bu karar bizi ya batıracak ya da uçuracaktı. “Bu konuyu düşünmelisin. En azından...”

“Önce seni mihraba yürürken görelim, oğlum.” Babam turtasını dilimlemeye çalıştı ama yine başaramadı. Kesinlikle tam ona göre bir hastalıktı bu. İçkisine uzanırken de çatalı tabağına çarptı. “Sonra bunu ciddi ciddi düşüneceğim.”

Ben senin oğlun değilim. Olmam gerektiği gibi değil.

Sakızımı dişlerimin arasında ezdim. Costa soyunun devam etmesini istemek dışında babam, ürememi karısı için bir eğlence olarak da görüyordu. Bana şantaj yaparak evlenmemi sağlarsa çocuklarım ve bir ailem, yani Monica’yı meşgul ve tatmin edecek bir şeyler olacağını düşünüyordu. Monica’nın istediği şey bir torun, sevimsiz Noel tatilleri ve Hallmark’a layık bayram kartlarıydı. Böylece hiç sahip olamadığı eğreti aileye kavuşmuş olacaktı çünkü babam Doğu Yakası’ndaki her kadınla yatmakla o kadar meşguldü ki bize hiç ilgi göstermemişti.

Monica kadehini kaldırdı. “Romeo?”

“Evet?”

“Dallas nerede?”

Güzel soru. Kurabiye aklımdan çıkmıştı. Porsuk ailesiyle birlikte ormanda yaşamak için evden kaçmış olma ihtimali hayli yüksek olduğundan peçetemi tabağıma atıp ayağa kalktım. “Gidip bir bakayım.”

Monica boynuna dokundu. “Şu hâline bak. Rom’u Morgan’dan bu yana kimseye karşı bu kadar ilgili görmemiştim.”

Morgan.

Kurabiye’nin mutfakta, bahçede ya da pederin kütüphanesinde olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmedim. Onu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum, bu yüzden ba-

samakları ikişer ikişer çıktım. Maun ağacından parkeyle kaplı devasa koridordan dönüp çocukluk odamın kapısını açtım. Dallas içerideydi, yatağımın kenarına tünemiş eski bir fotoğraf albümünü karıştırıyordu. Morgan ve ben Aspen'de tatil yaparken. Morgan ve ben New York'ta. Morgan ve ben öpüşürken. Sarılırken.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapadığımda bile başını kaldırıp bakmadı. "Neden onunla evlenmedin?" Sesi, âdeta başka bir galaksiden gibi çok uzaklardan geliyordu. "Morgan... Belli ki onu hâlâ seviyorsun."

Böyle düşünmesi için pek çok sebep vardı elbette. Bu oda eski kız arkadaşım için bir mabet hâline gelmişti sanki. Fotoğraf albümleri. Çerçevele resimler. Katıldığımız konserlerin biletleri. Ziyaret ettiğimiz egzotik yerlerden hatıralar... Bir zamanlar hayatın tadını çıkaran bir insan olduğuma dair kanıtları atmayı reddediyordum. Odanın dört bir yanı Morgan'ın yüzüyle doluydu. O ince, balerin vücudu. Gamzeli gülümsemesi. Mükemmel bir sonbahar günü kadar zarıftı.

Dallas'a yaklaşarak albümü elinden aldım ve her zamanki yeri olan komodinin çekmecesine geri koydum. Morgan'la ilgili tüm anıları yakıp kül edebilir, sonra da yangın çıkmasını önlemek için kalıntıların üzerine işeyebilirdim. Beş yıllık ilişkimizi ve onu takip eden nişanlılık dönemini tamamen atlatmıştım. Ama ilişkimizin kanıtlarını yok edemezdim, yoksa sözde ailemin fertleri bunun nedenini yanlış yorumlardı.

"Onunla evlenmem söz konusu olamazdı."

Özellikle de nişanımızın bozulduğu gün onu dairemizden cırılçıplak kovmamın ardından sürekli kapıma dayanıp af dilediği için ona karşı uzaklaştırma emri çıkarttırdıktan sonra.

"Ona hâlâ âşıksın, değil mi?" Dallas güzel yüzünü kaldırıp onu bir Disney hayvanına benzeten o gür, kıvrık kirpikleriyle gözlerini kırptırdı.

Tam inkâr edecektim ki evet dersem ondan kurtulduğumda Kurabiye'yi kalp kırıklığından korumuş olacağımı fark ettim. Bedeni şimdiden benimkine uyum sağlamıştı. Şu anda karşımda, isyankâr tavrına rağmen büyük bir aşk yaşayabilecek genç bir kadın vardı. Benim kesinlikle karşılık vermeyeceğim bir aşk. Aramızda iş ilişkisinden başka bir şey olmayacağını kabul etmek daha iyiydi.

“Evet,” dediğimi duydum.

Yıllar sonra ilk kez gerçek bir kahkaha boğazımda belirdi. Ben. Morgan'a âşık olmak. Oysa şeytanı bile ondan daha çok seviyordum.

Dallas yutkundu. Başıyla onaylayıp elbisesini toplayarak ayağa kalktı.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Madison'a âşık mısın?”

Frankie öyle olduğunu iddia etmişti ama bu konuyu tam anlamıyla öğrenmek istiyordum. Önemsediğim için değil, ona karşı dikkatli olup olmamam gerektiğini bilmek istediğim için. Ona karşı bir şey hissetmiyor olmam Washington'ı temelinden sarsacak bir skandala açık olduğum anlamına gelmiyordu.

Dallas kapıda duraksadı, sırtı bana dönüktü. “İş arkadaşın ve karısı sinirime dokunmaya başladılar.” Sorumu duymazdan gelmişti. “On dakika içinde eve gitmek istiyorum.”

Onu Madison konusunda sıkıştıırdım ama bunun için yeterince merakım yoktu.

“Jared'ı arayacağım,” dedim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dallas

Müstakbel kocamın nezaketsizliğinin bana özel olmadığını öğrendiğimden artık içim rahattı.

Jared gece yarısına doğru arabayı malikânenin önüne çekti. Romeo emniyet kemerini çözmüş, yüzü hâlâ telefonunun ekranına gömülü hâlde *Forbes Money*'de bir makale okuyordu.

“Jared,” diye kükredi kapının koluna uzanarak. “Burada kal. Bir saat içinde çatı katı dairesine gideceğim.”

Hayır.

Hayır, ben almayayım.

Fark ettim ki eski sevgilisine hâlâ âşık olduğunu itiraf eden bu zavallı adam, bekâr evine çekilmeden önce ona oral seks yapmamı bekliyordu. Üstelik bu, uslu durduğum için ödülüm olacaktı.

Ona yanıldığını söyleyebilirdim... ya da masum bir yeni yetmeden daha fazlası olduğumu gösterebilir ve düğüne kadar bana dokunmaması için onu korkutabilirdim.

Hayatımda ilk kez mantığımı seçtim.

Kapıya yöneldik. Aramızdaki sessizlik dramatik bir fon müziği gibiydi.

Kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi. “Duruşun zayıftı ama onun dışında iyi bir performans sergiledin.”

Bunun onun gözünde bir iltifat olduğunu tahmin ettim. Morgan'ın onu terk etmesine şaşmamalıydı. Bu adam ancak Uranüs kadar sıcak olabiliyordu.

Sessizliđimi korudum, ona laf çarpmadan odama çıkmaya odaklandım. Benim kitabımda bir zaferdi bu. Beni bir adım geriden takip etti.

“Aslında...” Döndüm ve elimi göğsüne koydum, kasları Eton gömleğinin altında kaskatıydı. İlk defa varlığımın farkındaymış gibi görünüyordu.

“Aşağıdan biraz krem şanti getirebilir misin?” Alt dudağımı ısırdım. “Hep böyle bir fantezim vardı...”

Yüzü gölgelendi. “Hayır.”

“Romeo, ah, Romeo.” Kollarımı omuzlarına yeleştirip vücudumu onunkine bastırdım. Her yeri sertleşmişti. Gerçekten *her yeri* demek istiyordum. Zavallı Morgan onun kalbine sahip olabilirdi ama görünüşe göre aleti ikimizin ortak malıydı. “*Hayalim* bu işte.”

Kollarımı kendinden uzaklaştırdı. “Daha iyi bir hayal bul.”

Babamı isteklerime boyun eğdirmek için kullandığım o özlem dolu, en saf bakışımı takınarak, “Bu benim ilk *deneyimim*,” diye fısıldadım.

İşte bu işe yaramış gibi görünüyordu.

“Şımarık bir velet gibi davranmaya devam edersen sonuncusu olabilir.” Dönüp mutfağı doğru ilerledi.

İnanamıyorum.

Dediğimi yapacaktı! Annem haklıydı. Erkekler küçük, siyah bir elbiseden bile daha basitti.

Aceleyle odama gittim ve göğsünün önünde çapraz saten fiyonklar olan yumuşak, pembe geceliğimi giydim. *Teşekkürler, Cara, senin de bu bedenimi pazarlama işinde parmağın var.* Romeo birkaç dakika sonra elinde bir kutu krem şantiyle göründü. Şimdiye kadar karşılaştığım en kendini beğenmiş, en ciddi adamın elinde bu kadar... alelade bir şey görmek komikti.

“Bunu sana Cara mı aldı?”

“Evet.” Zorla gülümsedim. “Beğendin mi?”

KARANLIK ROMEO'M

“Yerde gördüğümde daha çok beğeneceğim.” Krem şantiyi ellerime tutuşturdu. “Dizlerinin üzerine çök. Hemen şimdi, Bayan Townsend.”

“Önce... soyunabilir misin?” Utanmış numarası yaparak yutkundum. “Daha önce bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmamıştım.”

“Planladığım şey için tamamen çıplak olman gerekmeyecek.”

İçimden çılgılık atmak geldi. Bencil piç. Egosunun kendine ait bir posta koduna, bir *talk show*a ve bir temsilci ordusuna ihtiyacı vardı.

“Sadece... sadece yatağıma uzan, tamam mı?”

“Bunu ayakta yapmayı tercih ederim.”

“Beni biraz olsun dinlemeyeceksen bunu hiç yapmamayı tercih ederim,” diye tersledim. Sonra planımı gizlemek için tavrımı yumuşattım. “Şimdiye kadar yaptığımız her şey senin şartlarınla oldu. Bu benim için önemli. Benim de söz hakkım olduğunu hissetmeye ihtiyacım var.”

Romeo kaşlarını çatarak sözlerimi düşündü ve sonunda razı oldu. “İyi niyetimden faydalanmaya kalkarsan seni temin ederim ki öyle bir şeye sahip olmadığımı acı yoldan öğrenirsin.” Titreyen bacaklarımla üzerine çıkıp ince beline oturmadan önce yatağıma uzanmasını bekledim. Bana baktı, sis rengi gözlerindeki kayıtsızlık yerini bir arzu parıltısına bırakıyordu.

“Bütün bunlar benim için çok yeni ve çok yabancı.” Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirirken yüzümün kızardığını hissettim, söylediklerim yalan değildi. Gömleğinin düğmelerini titreyen parmaklarımla açmaya çalıştım.

“Soyunmayacağımı söyledim.”

“Ben de soyunacağım. Söz veriyorum.” Özel RF kol düğmelerini açamadığımda görevi devralıp sabırsız bir homurtuyla onları çıkardı. Tereddüt ederek, “Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam,” dedim.

“Kişiliğine hayran olmasam da sadece oturup nefes alışını izlemek için bile iyi para öderdim,” diye itiraf etti, sesi sertleşmişti. “Sertleşmem için tek yapman gereken nefes almak, bu yüzden güzel kafanı kötü performans gösterme endişesiyle yorma.”

Ne yazık ki bu bana söylediği en tatlı şeydi.

Yere düşen gömleği heykel gibi gövdesini ortaya çıkardı. Parmak uçlarım karıncalanıyor, o sanat eseri karın kaslarının üzerinde gezinmek için zincirlerinden kurtulmayı umuyordu. Pürüzsüz bronz teni, şişkin karın kasları, mükemmel bir göğüs kafesi ve sımsıkı bir vücudu vardı. Kollarını ve pazularını kaplayan damarları, kendini mükemmel şekilde formda tutan bu adamın nasıl biri olduğunu anlatıyordu. İsterse beni parmağının ucuyla bile kolayca ezebileceğinin de farkındaydım.

Dudaklarımı yalarken ellerimin göğsünden göbek deliğine kadar gezinmesine izin verdim. “Tanrım,” diye nefes verdim. “Çok güzelsin.”

Elim pantolonuna giden yolun yarısında bileğimi kavradı. Gözleri benimkilere kilitlendi. “Yüzüme oturur ve geceliğini kaldırıp seni yememe izin verirsen sana Astor Opera Binası’nı satın alırım.”

Sözlerini on beş saniye boyunca tam olarak algılayamadım. Bu hiç onun söyleyeceği bir şey değildi. Sesi sahiplenici bir tonda çıkmıştı. Köpek balığı gibi bakan gözlerinden şehvet akıyordu.

“Ne... Nasıl?”

“Senin için orayı satın alırım.” Gözünü bile kırpmadan bakıyordu, bileğim hâlâ avucunun içindeydi. “İstedliğini yapabilirsin. İstersen her yıl düzenlenen sosyete takdim balosunu iptal et. Binayı yakıp kül et. Balo gecesi Chapel Falls’un seni yargılama şeklinin intikamı olarak orayı dümdüz et ve yerine dandik bir alışveriş merkezi yaptır. Bütün kasaba, sırf canın istedi diye kocanın sana orayı aldığını bilsin.”

KARANLIK ROMEO'M

Gözlerim parladı, kalbim ağzımda atıyordu. Romeo fazlasıyla ciddi idi. Belli ki babamın dediği gibi mantıklı hareket etmiyordu. Toplumdan dışlanmamın sebebinin kendisi olduğunu ona hatırlatmanın bir anlamı yoktu. "Astor Opera Binası satılık değil," dedim konuşabilecek duruma geldiğimde. "Babamın arkadaşı Paul Dunn'a ait..."

"Değerinin üzerinde teklif verersen her şey satılıktır. Bu teoriyi bizzat test edebilirsin. Yüzüme oturursan sana istediğin her şeyi veririm. Zevk suyunla ziyafet çekmeme izin verersen sana o Japon kurabiye fabrikasını bile satın alırım."

Merakla yüzüne bakarken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Gardını indirdiğinde dişiliğim onun üzerinde güçlü bir etki yaratıyordu. Bu da şimdiye kadar sadece bir kez olmuştu.

"Ama sonra çatı katına geri dönecek misin? Biz..."

"Evet." Kendine gelmiş gibi elimi bir anda bıraktı. "Şehvetle hoşlantıyı birbirine karıştırma. Şehvet bir dürtüdür. Hoşlanmaksa bir duygudur. Sana karşı hiçbir duygu beslemiyorum."

Elimi pantolonunun kemer kısmına yerleştirdim. "O zaman işleri kendi yöntemimle halletmeyi tercih ederim."

Bu sefer oyalanmadım. Fermuarını sonuna kadar indirdim ve o pantolonunu aşağı iterken dizlerimin üzerine oturdum. Siyah iç çamaşırı ortaya çıktı. Givenchy markaydı. Bu adam o kadar zengindi ki kışını bile Mısır ipeğinden kumaşlarla sildiğinden şüpheleniyordum. Aletinin iç çamaşırı üzerinden görünen hatları ağzımı sulandırdı. Bir an için gerçekten tadına bakmayı düşündüm. Uzun ve kalındı, lüks kumaşın altında mükemmel, dolgun ucu belli oluyordu. Bütün evli arkadaşlarımda erkeklerin penislerinin göz zevklerini bozduğunu söylemesi ne kadar da komikti. Ben nişanlımın penisini oldukça çekici bulmuştum. Tek kötü yanı bunun bir pisliğe ait olmasıydı.

"Kurabiye." Ses tonunda bir uyarı vardı.

"Evet?"

"Kısasa kısas. Şimdi sen de üstünü çıkar."

Bakışlarımı aletinden ayırarak edebimin son kalesini koruyan pembe saten kurdeleleri çözdüm. Kurdeleler göğsüne düşerken gözleri arzuyla parlıyordu. Beni belimden yakalayıp havaya kaldırdı ve aleti bacaklarımın arasına değecek şekilde beni üzerine yerleştirdikten sonra acı dolu bir homurtuyla beni üzerinde hareket ettirdi.

Bu tatlı şehvetin içinde boğulmadan ve ona istediğini, benden istediği o *tek şeyi* vermeden önce harekete geçme zamanı gelmişti. Kıyafet kutularının kurdelelerinden birini alıp bileğini başının arkasındaki yatak başlığına bağlamak için uzandım.

“Önce seni keşfetmek istiyorum. Daha önce hiç bir erkeğe dokunmamıştım.”

Artık gevşek askılarla bağlı olmayan memelerim geceliğimden sarkmıştı, ben onun bileğini hızla bağlarken tüm dolgunluğuyla bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“Beni bağlayamazsın.”

“Ah, lütfen.” Meme uçlarımdan birini ağzına yaklaştırdım, yakalayıp emeceğini biliyordum. “Beceremem bile zaten. Sen sadece bağlamışım gibi davran.”

Romeo memelerimin salınmasına, pembeleşmiş ucunu dişlerinin arasına almaya o kadar odaklanmıştı ki sol bileğini bağlamama izin verdi.

“Senin zaten her şeyi berbat etme eğilimin var,” diye fısıldadı meme ucumu yalarken.

“Şimdi diğer elini ver.”

Eğildim, diğer bileğini yatağıma sıkıca bağlarken karnım onun sert göğsüne yaslandı. Sıcak, ıslak dudaklarını meme ucuma kenetledi ve göğsümün neredeyse tamamını ağzına aldı. Sıcaklığıyla ürperdim, avuçlarım omuzlarına düştü. Geceliğim bacaklarımın arasında nemlenmişti. Kendimi bomboş hissediyordum. Arzudan çıldırmıştım. Parmaklarımı onun gür, kapkara saçlarında gezdirip inleyerek başımı geriye attım. Dişleri meme ucumu sıyırırken aynı anda dilini de ucunda döndürüyordu.

Aletine sürtünerek ileri geri hareket ederken iç çamaşırının her yerine arzumun izlerini bıraktığımı biliyordum.

“Sana öyle şeyler yapacağım ki, Kurabiye...”

Lakabım beni gerçekliğe geri döndürdü. Sosyeteye takdim balosundaki sözlerini hatırladım. *Bir kurabiye yüzünden ne hâllere düştün.* Omuzlarımı dikleştirerek geri çekildim ve yatağın yanında ayağa kalktım.

Romeo kalkmaya çalıştı, muhteşem karın kasları kasılırken onu yatağıma her iki taraftan üçlü bir düğümle bağladığımı anladı. Başı yastığa düştü. Kara kaşını kaldırdı, son derece sakin ve kendindeydi. “Krem şantiye dikkat et, Bayan Townsend. Kirden ve dağınıklıktan nefret ederim, sakarlığınıza bakılırsa nişan alma becerileriniz de pek güvenilir değil.”

Yüz ifadem artık değişmişti, gözlerimi devirip onu yatağıma bağlayan kurdeleyi çekiştirerek sağlamlığını kontrol ettim. “Morgan’ın seni terk etmesine şaşmamalı. Partnerinin bakış açısından bakarsak, bir ergenin beyzbol şapkasından daha berbat ve kokuşmuşsun.”

Cevap vermek üzere ağzını açtı ama dönüp büfeden krem şanti kutusunu alarak ona gerçekten umursamadığımı gösterdim. Kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak ona doğru yürüdüm. Memelerim hâlâ açıktaydı ama nedense hiç utanmıyordum. Adam görünüşüme sanki benim kusurummuş gibi davranıyor, bana zorla sahip olmaya çalışıyordu. Eh, şimdi zayıflığımı gücüm hâline getirmiştım.

Göğüs kafesinin yan kısmında birkaç yara izi fark ettim. Yanık teniyle tezat oluşturacak şekilde koyu pembe ve oldukça büyüklerdi, eski oldukları anlaşıyordu. Nedenini merak ettim ama sorarsam bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

Gözleri karardı. “Sakin şansını zorlama, Kurabiye.”

“Neden olmasın? Sen daha önce beni cezalandırmaktan hiç çekinmemiştin.” Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım, ardından iç çamaşırına uzanıp tek seferde aşağı çektim. Aleti dışarı fırladı;

kocamandı, zonkluyordu ve şişmişti. Gerçekten çok büyüktü. Bunu ağzıma mı sokmak istiyordu? O şeyi bavulumla zor sığdırırdım. Belki de Morgan onu ağzına almaya çalışırken çenesini sakatladığı için nişan bozulmuştu. Bir kadının böyle bir şeyi vajinasına alması yetişkin bir Alman çoban köpeği doğurmaya benzerdi herhâlde.

“Ah, söylemeyi unuttum.” Elimdeki kutuyu salladım ve müstakbel kocamın kafesteki bir canavar gibi kıvranarak bileklerini kurtarmaya çalışmasını izledim. “Çocukluğum boyunca izciydim. Örnek bir çocuk olarak yetiştirilmenin yan etkilerinden biri işte. Gözlerim ve tek elim bağlı olsa bile yedi düğümün tamamını ezbere atabilirim. Artık beni tanımaya başlamışsındır umarım.” Ona göz kırptım.

Gözleri kısıldı. Daha da sert bir şekilde kıpırdanarak tüm yatağı salladı. Saten kurdeleler tenine sürtünüp kırmızı izler oluşturuyordu.

“Neden sürekli sakız çiğniyorsun?”

Çenesi kaskatı oldu.

“Cevap verirsen seni bağışlayabilirim,” diye yalan söyledim.

“Öyle bir şey yapmazsın. Ama yapacak olsan bile ben teröristlerle pazarlık etmem.”

“Sakıza bağımlı gibisin.”

“*Başa çıkma mekanizması bu,*” diye düzeltti.

“Evindeki sessizlik gibi mi? Senin cennet anlayışın çoğu insanın cehennemidir.”

“Cehennemin adı çıkmış. Oysa bu ev yıl boyunca güneş alıyor, bir sürü ilginç komşum var ve burada pazar günleri kiliseye gidilmiyor.” Ne yani, şimdi de dinle mi mücadeleye girişmişti? Bu adam gerçekten de cehennem çukuruna doğru sağlam adımlarla ilerliyordu.

Daha fazla tartışmadan krem şanti kutusunu aletine doğrultup sıktım ve her yerine kalın, kabarık bir katman hâlinde püskürttüm. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu.

KARANLIK ROMEO'M

Romeo gözlerinde cinayet işlemeye hazır bir ifadeyle bana baktı. “Yeterince eğlendin. Şimdi ya beni çözersin ya da yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşirsin.”

Yüksek sesle kahkaha attım. “Evlenmem için bana şantaj yaptın, itibarımı ayaklar altına aldın ve babamla ilişkiyi bozdun. Daha ne yapabilirsin ki?” Şantiyi göğsüne doğrulttum, meme uçlarının her birini beyaz köpükle kapladım, sonra da karın kaslarına gülen surat çizdim. “Ah. Çok *sevimli* görünüyorsun. Hettie ya da Vernon’ın seni böyle bulması için sabırsızlanıyorum.”

Kaşları saçlarına kadar kalktı. “Beni hemen serbest bırakmazsan, Dallas, yemin ederim...”

“Özgürlük bedava değildir, dostum. Bana bu dersi sen vermiştin. Yeni kredi kartım bu gece çok işime yarayacak.” Döndüm ve benim için satın aldığı elbiseyi yerden alıp üzerime geçirdim. “Geceyi bir otelde geçireceğim. Oda servisinden bir şeyler sipariş ederim. Belki bir de tatlı söylerim. Ailenin evinde iştahım kaçtı.” Ona yaklaştım ve krem şanti şişesini bağlı eline yerleştirip kulağına fısıldamak için eğildim. “*Bir krem şanti yüzünden ne hâllere düştün.*” Tıpkı tanıştığımız gece yaptığı gibi ben de ona dudak büktüm.

Kapıya doğru yürürken neşem adımlarıma yansıyor. Romeo’nun gün doğup da çalışanlar eve gelene kadar bıraktığım yerde, çıplak ve krem şantiyle yapış yapış hâlde kalacağını biliyordum. Odadan çıkmadan önce sahte bir reverans yapıp onun ukala konuşma tarzını –gösterişli Potomac aksanı da dâhil– taklit ettim. “Belki gelecek yüzyılda yeniden bir araya geliriz, Lord Costa. Ya da bir sonrakinde.”

Cevap vermedi.

Memnun etmesi güç bir seyirci.

Bu yaptığımın Mahşer Günü başıma bela olacağını biliyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Romeo Costa: @OllievB, canavarı hâlâ istiyor musun?

Ollie VB: Neden?

Romeo Costa: Onu satışa çıkarıyorum.

Zach Sun: Ah, hayır.

Zach Sun: Yine ne oldu?

Zach Sun: [Paraşüt yerine şemsiyeyle atlayan birinin GIF'i]

Ollie vB: Onunla evleneceğime söz verebilir miyim bilmiyorum ama sen sakinleşene kadar ona yatacak bir yatak sağlayabilirim.

Romeo Costa: Bu teklifi bana da yapar mısın? Çatı katı tadilatı ve düğünden önce oraya dönmemin imkânı yok.

Ollie vB: Üzgünüm ama bu teklif sadece yüzüne boşalmak istediğim kişilere özel.

Zach Sun: Aklıma soktuğun harika görüntü için teşekkürler, @OllievB.

Ollie vB: Ne oldu peki? Şişme kadının sana ne yaptı, anlat.

Romeo Costa: @ZachSun? Senin beş tane boş odan var.

Zach Sun: Üzgünüm, Guangzhou'dan misafir bekliyorum.

Romeo Costa: Ailen yeni yıla kadar gelmeyecekti.

Zach Sun: Hafızan müthiş.

KARANLIK ROMEO'M

Zach Sun: Bende kalamazsın çünkü fena hâlde çekilméz birisin.

Ollie vB: Tavsiye istersen iyi bir otel zinciri biliyorum.

Romeo Costa: Ne yardımsever bir adamsın.

Ollie vB: Bize ne olduğunu anlatacak mısın?

Romeo Costa: Anlatırsam hayatın boyunca bir daha krem şanti görmeyi için kaldırmaz.

Zach Sun: Benim zaten laktoz intoleransım var.

Ollie vB: Benim de kırmızı çizgi intoleransım var, o yüzden hiçbir şey beni iğrendirmez.

Romeo Costa: Pekâlâ. Siz kaşındınız...

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Romeo

Hettie sabahın sekizinde beni bulup yataktan çözdüğünde –yapışkan, erimiş krem şanti devasa sabah ereksiyonumu zar zor örtmüştü– Dallas’ın yatak odasını saran sessizlik sağır ediciydi.

Hettie düğümü önce elle çözmeye çalıştıysa da üç dakikalık bir mücadelenin ardından pes etti. “Lanet olsun, nişanlanabileceğin onca kadın varken gidip James Bond gibi birini mi seçtin?”

“İnan bana, kimse bu evlilik için benden daha hevessiz olamaz. Şimdi git bir makas getir ve hazır elin değmişken şu örtüyü kamışın üstüne ört.”

Bana buharda brokoli pişirmesi için tuttuğum birine böyle bir cümle kuracağımı hiç düşünmezdim...

“Kamış mı?”

“Penis, Hettie. Tanrı aşkına, otuz yaşından küçük herkes neden sadece Tiktok kelime dağarcığına sahip?”

Yara izlerimi görmüştü.

Bundan emindim.

Nişanlım da görmüştü tabii. Yine de insanların bunu bilmesinden hoşlanmıyordum. Ne olduğuyla ilgili tahmin yürütmelerinden de hoşlanmıyordum. Bir zamanlar benim de zayıf olduğumun düşünülmesine katlanamıyordum.

İlk durağım duş oldu, krem şanti kalıntılarını temizleyip en az iki eklemim kırılana kadar sinirden ara ara fayansları yumrukladım.

Çıkınca en iyi takım elbisemi giydim, ağzıma üç sakız attım ve telefonumu elime alarak dünyaya, çoğu kişiyi hayal kırıklığına uğratacak şekilde hâlâ hayatta olduğumun haberini verdim.

Daha önce aralıksız dört saat boyunca sessiz kaldığım olmamıştı. Herhâlde iş yerindekiler kazara bir uçurumdan aşağı düştüğümü düşünmüş olmalıydı. Costa Industries çalışanlarının hâlâ hayatta olduğumu öğrenince üzüldüklerine şüphe yoktu.

Jared beni işe götürürken kurnaz nişanlığımın Grand Millennium Regent'ta kaldığını da söyledi. Von Bismarck'ın üst düzey elit otellerinden biriydi. Bütün kredi kartlarını iptal ettirmem, Henry Plotkin kitaplarını odasından alıp benim odamdaki kilitli kasaya yerleştirmem ve mutfakla kilerdeki tüm atıştırmalıkları temizlemem beş dakikamı almamıştı.

Krem şantinin de sonsuza dek yasaklandığını söylememe gerek yoktu. Ayrıca Netflix ve Xfinity paketini, ardından da işimi garantiye almak için interneti kestim. Kışkırtmakta rakipsiz olan Kurabiye'nin eğlenceye ihtiyacı yoktu. Yaptığı şey üzerine düşünmesi gerekiyordu.

Onu bir daha gördüğümde, sonsuza dek yanımda olacağına yemin edecekti.

Ve ben de bu yemini kabul edecektim.

Sırf inat olsun diye.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dallas

“**H**âlâ şansımız var. O gece Romeo’nun kalabalığa attığı nişan yüzüğünü aldım.” Frankie, von Bismarck’ın malikânesindeki geçici gelin odasında volta atarken bahsi geçen yüzüğü parmaklarının arasına tutuyordu, yüzü odaklanmış bir ifadeyle buruşmuştu. Safran rengi ipek elbisesi mermer zemin üzerinde hışırtılar çıkarıyordu. “Üç beş kuruş etmeli, değil mi?”

Düğün günüm gelip çatmıştı ama damadı üç haftaya yakın bir süredir görmemiştim. O haftalar boyunca annemle Frankie iki kez ziyaretime gelmişti ama hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Boş ver artık.” İki makyöz ve kuaför benimle uğraşırken aynaya ters ters baktım. “Buradan dönüş yok.”

Kız kardeşim tavsiyesine uyup kaçmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezdi. Romeo’ya çektiğim numaradan sonraki ilk hafta bunu yapmamak için kendimi zor tutmuştum. Ama arkadaşlarım ve ailemdeki herkes, Romeo’nun itibarımı ne kadar dibe batırdığını hatırlatan mesajlar göndermeye başlamışlardı.

“Hamile olduğun doğru mu?” Savannah bir akşam telefonda bana böyle sormuştu. “İnsanlar babanın çöpte bir hamilelik testi bulduktan sonra onu seninle evlenmeye zorladığını söylüyor.”

Emilie’yse biraz daha kibar olmayı başarmıştı. “Ailen bana davetiye gönderdi. Bunun için teşekkür ederim. Düğüne gelmem sorun olur mu? Kesin gelmeyeceğim demiyorum. Sadece ailemin, bunun benim... şey... itibarımı zedelemeyeceğinden

emin olması gerekiyor. Lütfen bana kızma, Dal. En azından evleniyorsun, hem de Romeo Costa'yla. Bense hâlâ bir teklif almadım ve yanlış insanlarla ilişkilendirilerek kötü bir şöhrete sahip olmak istemiyorum.”

Ama sonunda evren dengeyi bulmuş ve Emilie, şahin gözlü ebeveynleri eşliğinde düğüne gelmişti. Sav da buradaydı, hatta yanında birini de getirmişti.

Aslında dışarıda, Oliver von Bismarck'ın on dokuzuncu yüzyıldan kalma bahçesinde, aralarında Licht ailesinin de bulunduğu sekiz yüzden fazla davetlinin toplandığını duymuştum.

Lichtleri ailem davet etmişti, onlar da düğüne katılarak aramızda bir husumet olmadığını kanıtlamak ve nezaket gösterisinde bulunmak istemişlerdi. Gerçekten de iki aile arasında bir çekişme yoktu.

Madison da buradaydı.

Onun burada olduğunu düşünmek içimde makyaj masasının arkasına saklanma isteği uyandırıyor. Yaptığım şey için çok üzgün ve suçlu hissediyordum. Yaşananlar herkesin hayatını kontrolden çıkaran bu zincirleme olaylara neden olmuştu.

“Dal! Ah, Dal, pastayı görmelisin!” Annem kendini yelleyerek aslında Oliverların on ikinci misafir odası olan gelin odama girdi. Kapıya yaslandı, parmakları köprücük kemiğinin üzerinde titriyordu. “Sekiz katlı. Bembeyaz. Gelinliğinin şeklinde, üzerinde sahici gibi görünen yenilebilir güller ve el yazısı harfler var.”

Annem çok heyecanlıydı. Frankie'yle onu evliliğimle ilgili acı gerçeklerden korumuştuk. Geçen haftayı Romeo'ya methiyeler düzerek geçirmiştik.

Başka ne yapabilirdim ki?

Frankie annemin beni eve geri getirmek için yemek yemeyi ve babamla konuşmayı tamamen bıraktığını söylemişti. Babamdan ne kadar nefret etsem de annemi yıkılmış görmeye dayanamıyordum.

“Aman Tanrım.” Zorla da olsa sııttım. “Ne yazık ki kimse fotoğraf çekmeden önce hepsini yiyip bitireceğim.”

“Gösteri zamanı, hanımlar.” Düğün organizatörü kapıyı açtığında özel tasarım kıyafetinin altında ter içinde kalmıştı. Dudaklarının önünde mikrofonlu kulaklık duruyordu. “Damat bizi bekliyor ve şunu eklemeliyim ki bunu yaparken çok seksi görünüyor. Bütün konuklar yerlerine oturdu. Başlıyoruz.”

Frankie bana çaresiz bir bakış attı.

Ya şimdi ya da hiç, demek istiyordu.

Zalim ve güzel nişanlımla mutluluğu bulacağımı hayal edemesem de Chapel Falls’a ayıplanan bir kadın olarak dönüp Frankie’nin geleceğini riske atamazdım.

Hem beni orada nasıl bir gelecek bekliyordu ki?

En azından Romeo Costa’yla maddi güvencem, başımı sokacak bir evim ve dört gözle bekleyeceğim çocuklu bir geleceğim olacaktı.

“Gel, bir tanem.” Annem makyöz ve kuaförü yanımdan uzaklaştırarak beni ayağa kaldırdı. Parmaklarımız birbirine değdiği anda gülümsemesi kayboldu. “Ellerin buz gibi.”

Yutkundum. “Sadece gerginim.”

“Emin misin?” Yüzüme baktı. “Mutsuz olsan bana söyledin, değil mi, Turşucuğum?”

Çocukluk lakabımı duyunca neredeyse yere yığılacaktım. Şu anda eve dönmekten başka bir şey istemiyordum. Bir ay önceki hatamı telafi etmek için her şeyimi verirdim.

“Her şey mükemmel, anne. Ben dünyanın en şanslı kızıyım.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dallas

Tüm yalanlar gibi düğünüm de çok güzeldi, iyi prova edilmişti ve her şeyden önce ruhsuzdu. Gelinliğim kraliyet düğünlerine layıktı. Derin V yakası, uzun dantel kolları, pürüzsüz saten gövdesi ve von Bismarck malikânesinin büyük merdivenlerini kaplayan yuvarlak kuyruğu vardı. Üç moda dergisi fotoğraf çekmeye gelmişti. Elde edilen kâr, Friedreich'ın Ordusu adlı hayır kurumuna gidecekti. Bu, Romeo'nun fikriydi.

Magazin gazeteleri ve yerel haber ajansları, sadece çiçek aranjmanının 120 bin dolardan fazla tuttuğunu bildirmişti. Bundan şüphem yoktu. Ailem bu gösterişli davete beş kuruş bile harcamamıştı. Zaten annem daha önce yıllık bir milyon dolarlık bütçemizi çoktan aştığımızdan bahsetmişti. Oliver'ın sarmaşıklarla süslü botanik bahçesinde verilecek resepsiyonda isimlerimizin verildiği R&D kokteylleri, Michelin yıldızlı İtalyan şeflerin hazırladığı ordövrler ve dudak uçuklatacak şıklıkta tasarlanmış binlerce dolarlık hediyeliklerle dolu çantalar yer alıyordu.

Kaburgalarımın batan bu ağır giysinin kumaşı altında eriyip gidiyordum. Haftalardır, Romeo evi yenilebilir her şeyden arındırdığından beri, doğru dürüst bir şey yememiştim. Hettie, Romeo'nun emrine karşı gelirken güvenlik kameralarına yakalanmamak için kıyafetlerinin altına gizlice burrito ve ekmek saklıyordu. Aksi takdirde evde yemelik sadece lahana, tavuk göğsü, yulaf ezmesi ve sefalet vardı.

Mihraba giden koridorun başına geldiğimde durdum. Beyaz orkidelerden oluşan bir perde görüş alanımı engelliyordu. Birazdan mihraba yürüyüp bir Savaş Tanrısı'nın kollarına atılacak ve bir Costa olacaktım.

O anda babam yanımda belirerek kolunu benimkine geçirdi. Oliver'ın beş dönümlük arka bahçesini kaplayan uzun, beyaz halının üzerinde dururken benimle göz teması kurmaya çalıştı. Bense gözlerimi orkidelere dikmiş, azı dişlerimi endişeyle sıkıyordum.

“Lütfen Dallas, yapma böyle, ne kadar perişan olduğumu görmüyor musun?”

Neden her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu?

“Hak ediyorsun.”

Beyaz gül buketimi sıkıca kavradım. Dikenler etime batıyordu.

Babam tam ağzını açacaktı ki müzik onu susturdu. Planlamanın çoğundan annem ve Monica sorumlu olduğu için (bütün ay baş ağrısı çektiğimi söylemiştim) hangi şarkıyı seçtiklerini bilmiyordum. Mozart'tan *Ave Verum Corpus*. Ne kadar da uygun. Bu şarkıyı hep *Kızıl Düğün* gibi vahşi katliamlarla bağdaştırmışımdır. O düğün bile benimkinden daha iyidir.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymayı nasıl başardığımı bilmiyordum ama bir şekilde başarmıştım. Bir noktada, babam ve ben orkide perdesini aralayarak konukların görüş alanına girdik. Nefesler tutuldu ve koridorda sessiz fısıltılar yankılandı. Yanıp sönen fotoğraf makinesi flaşları tenimi yalayıp geçiyordu. Nedimelerim Frankie ve Sav elbisemin kuyruğunu taşıırken kili-seden altı çiçekçi kız da arkamdan gelerek konuklara beyaz gül yaprakları yağdırıyordu. Yere bakarak ayağa kalkıp alkışlayan, tezahürat yapan konuklarla göz teması kurmaktan kaçındım.

Morgan'ın da burada olup olmadığını merak ettim. Kala-balığın içinde bir yerde olabilirdi. Şampanyasını yudumluyor, hâlâ ona tapan bir adamla evlenerek ne kadar aptal görün-

KARANLIK ROMEO'M

düğümle eğleniyor olması muhtemeldi. Aslında Romeo'nun, onu sosyeteye takdim balosundan bu yana görüp görmediğini merak ediyordum. Bu düşünce midemi bulandırdı. Nedeni ondan hoşlanmam değil, olduğumdan daha büyük bir aptal durumuna düşmeyi reddetmemdi.

Mihraba ulaştım. En son krem şantiye bulanmış hâlde yatağıma bağlı bıraktığım adam şimdi önümde duruyordu. Güçlü, heybetli ve olağanüstüydü. Bu görüntü içimde ani, kontrol edilemez bir gülümsemeye yol açtı. Boynumun kızardığını hissettim. Sonra yukarı baktım ve gülüşüm boğazımda düğümlendi.

Romeo Costa'nın ne kadar görkemli olduğunu neredeyse unutmuştum. *Neredeyse*. Şık bir smokin giymişti. Saçları onu en son gördüğümünden daha kısaydı, mükemmel bir şekilde kesilmiş ve geriye doğru taranmıştı. Genellikle maviye çalan gri gözleri şu anda neredeyse gümüşü görünüyordu. Yüzü bekleme odasındaki sönük bir tablo gibi nötr ve boştu. Babamın kenara çekilmesiyle karşısına geçtiğimde Romeo öne doğru eğilip dudaklarını çeneme bastırarak beni şaşırttı.

Ama aslında yanağımı öpmüyordu. Bu sadece misafirlerimiz için bir gösteriydi. Gerçekteyse kulağıma, "Herhangi bir numara yaparsan seni temin ederim bu sefer mahvedeceğim tek şey itibarın olmaz," diye fısıldadı.

İçimden ona karşılık vermek gelse de kendimi tuttum. Gözlerimi kırpıştırırken nikâh memurunun Chapel Falls'tan yerel bir rahip olduğunu fark ettim. Peder Redd törene başladı. Yemin sırası bana geldiğinde o kadar klişe ve samimiyetsiz bir düğün konuşması yaptım ki müstakbel kocamın bu yapmacıklık karşısında kusmak istediğinden emindim.

Oliver ve Zach hemen arkasında, özel dikim smokinlerinin içinde duruyorlardı. Zach sabırsızlığını belli eder gibi ara ara bileğini kaldırmadan bakışlarını saatine çeviriyordu. Temiz yüzüne ve hoş tavırlarına rağmen yüzeyin hemen altında karanlık bir

şeyler gizliyordu. Gerçek yüzünü dünyaya göstermediğini işaret eden saklı bir şey. Bu arada Oliver (ki o renkli notlarla dolu açık bir kitap gibiydi) gözlerini dikmiş nedimelerime bakıyordu. Frankie'ye yanaşabileceğini sanıyorsa ona büyük sürprizlerim vardı, taşaklarıyla birlikte onu da paramparça ederdim.

Peder Redd el kitabındaki bir sayfayı çevirdi. "Sen, Romeo Niccolò Costa, kutsal bir evlilik birlikteliğine adım atmak, onu sevmek, onurlandırmak, teselli etmek, hastalıkta ve sağlıkta ona sadık kalmak, ikiniz de yaşadığınız sürece onu korumak üzere bu kadını karın olarak kabul ediyor musun?"

Romeo parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Elleri soğuk ve sertti. "Kabul ediyorum." Yüzünde seyircilerin gözlerini kamaştıran büyüleyici bir gülümseme belirdi.

"Ve sen, Dallas Maryanne Townsend, kutsal bir evlilik birlikteliğine adım atmak, onu sevmek, onurlandırmak, teselli etmek, hastalıkta ve sağlıkta ona sadık kalmak, ikiniz de yaşadığınız sürece onu korumak üzere bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?"

Onu sevmek ve teselli etmek mi? Bu mekânı ambulansla terk etmediği için şanslıydı. Yeni hayalim onun bedensel yaralarına kendi sanatımla katkıda bulunmaktı.

"Hı hı."

Peder Redd kıkırdarak boğazını temizledi. "Bunu evet olarak alıyorum?"

"Kabul ediyorum." Kelimeleri tükürür gibi söylemiştim.

"Şimdi gelini öpebilirsin."

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Belki de anlaşılmayı mü-hürlemek için ağırbaşlı bir öpücük gelirdi. Ama Romeo Costa sürprizlerle doluydu. Bunun yerine bir adım öne çıkıp güçlü koluyla belimi sardı ve beni kendine doğru çekti. Kan dondurucu bir sahiplenmeyle boynumu kavradı ve vücudumu eğip dudaklarını benimkilerin üzerine kapayarak beni cezalandırıyormuş gibi büyük bir güçle bastırdı.

KARANLIK ROMEO'M

Bu hareket tek bir şeyi ima ediyordu: *Benimsin...*

Arka planda insanlar çılgına dönmüş, tezahürat yapıyor ve ısıklık çalıyordu. Kahkahalar, müzik ve bu çarpıcı öpücüğü öven kadınsı sesler salonu doldurdu.

“...evlilik teklifi kadar destansı...”

“...hiç böylesine âşık bir adam görmemiştim...”

“...film gibi bir aşk hikâyesi...”

Romeo'nun dili dışarı fırlayıp dudaklarımı aralayarak kendinden emin bir şekilde ağzımın içine daldığında bile kollarında kaskatı duruyordum.

Bu sadece kurgulanmış bir öpücüktü.

Artık onun mülkü olduğumu dünyaya bildirmek için planlanmıştı.

İzinsiz girenler vurulacaktı.

Nefesimi tuttum ve onu geri öpmemi söyleyen dürtüyü, omurgamdan aşağı süzülen sıcaklığı görmezden gelerek geri çekilmesini bekledim. Teslim olmayı ve bu fiyaskoya katılmayı reddediyordum.

“Teslimiyetiniz krem şantiden daha tatlı, *Bayan Costa*.” Geri çekilip burnunu benimkine sürttü. “Medeniyetten uzakta hayat nasıldı? Taşlarla ateş yakmayı öğrendin mi?”

Cevaben metalimsi tat ağzıma dolana ve kasla etin direnciyle karşılaşana kadar alt dudağına dişledim. Elinin tersiyle kanı silerek sııttı.

“İşte böyle. Dişlerini kaybettiğinden endişelenmeye başlamıştım.”

“Dişlerimi sevdin demek?” Başını okşar gibi yaptım, ona sahte bir hayranlıkla bakıyordum. “Güzel, çünkü pençelerimle tanışmak üzeresin.”

Sonra, onu tekrar incitmeyi çok istediğim için Frankie'nin daha önce bana verdiği eski nişan yüzüğümü çıkardım ve parmaklarımın arasında döndürdüm. “Belki de daha iyi kameralara

ihtiyacın vardır, *kocacığım*. Sen ortalıkta yokken ben ateşlendim ve çok fena oldum, ama bu ateşi taşlarla yakmadım.”

Gerçekten de Madison’la bir ilişki yaşadığımı mı ima ediyordum? Pervasız, tehlikeli ama son derece tatmin edici bir hamleydi. Romeo’nun yüzünde savaş başlatmanın eşiğindeki bir adamın bakışı belirince bedenim adrenalinle doldu.

Son birkaç haftadır ne kadar mutsuz olduğumu ona göstermeyi reddederek gülümsedim. “Düğünümüzün tadını çıkar.”

Düğün organizatörü konukları resepsiyona yönlendirdi. Oliver von Bismarck’ın malikânesinde devasa bir balo salonu vardı. Yemin ederim bu adamın evi, Shangri-La’yı Motel 6 lobisi gibi gösteriyordu. Beyaz dantellerle kaplanmış yuvarlak masalar dans pistini çevreliyordu. Masaların her birinde antika şamdanlar vardı. Rustik avizeler, altın aydınlatmalar ve düzinelerce farklı çiçek (hepsi beyazdı) salonu süslüyordu. Keşke bu düğün ölümüm anlamına gelmeseydi, böylece mekânın ihtişamına kendimi tamamen kaptırabilirdim.

Kendimi Romeo’dan kurtarır kurtarmaz Frankie yanımda belirdi ve kolumdan tutarak beni güvenli bir yere götürdü. O kadar güzeldi ki ona bakarken gözlerim yaşardı. Kesinlikle iyi bir koca bulmalıydı. Onun için yaptığım fedakârlıklardan sonra gerçek bir aşk yaşaması gerekiyordu.

“Ondan nefret ettiğimizi biliyorum, birazdan onu bakışlarıyla bıçaklamaya geri döneceğim ama Romeo’nun öpücüğünün Doğu Yakası’ndaki her kadının külotunu ıslattığını duymak belki seni rahatlatır diye düşündüm.”

“Benimkini değil,” diye yalan söyledim. “Ayrıca, bu dünyada bir sürü çekici erkek var.”

“Kocanın sadece çekici olduğunu söylemek Everest Dağı’nın tepelik bir yer olduğunu söylemek gibi bir şey. Herif resmen alev ateş. Yanmadan ona nasıl dokunuyorsun bilmiyorum.”

Romeo’nun Henry Plotkin kitaplarımın hepsini çaldığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ayrıca gidip vintage

KARANLIK ROMEO'M

şampanya şişelerini soğuk tutan dekoratif buz sarkıtlarından birini ona saplamasını da istemiyordum. O sırada annem ve babam bize katıldı. Birlikte her masayı ziyaret ederek düğüne gelip bizi onurlandırdıkları için davetlilere teşekkür ettik. Muhtemelen Romeo da aynı şeyi kendi ailesiyle yapıyordu ama zihnimi kontrol altına alarak onun benimle aynı mekânda olduğunu unutmaya çalıştım. İşe yaradığı söylenebilirdi.

Tam nefesim düzelmeye başlamış, parmaklarımdaki uyuşukluk bile geçmişti ki babam beni Lichtlerin masasına götürdü. Babamın Georgetown'dan en iyi arkadaşı olan Bay Licht, Costalarla arasındaki husumete rağmen düğüne gelmişti. Balodaki fiyaskodan etkilenmediğini kanıtlama fırsatını kaçırmazdı.

"Dallas, tebrikler canım. Muhteşem görünüyorsun." Bayan Licht bunları söylerken önündeki lezzetli yemeklerden hiçbirine dokunmamış olmasına rağmen peçeteyle ağzının kenarlarını sildi.

Başım la onaylamak la yetindim. Bakışlarım yere sabitlenmişti. Madison'ın gözlerine bakamıyordum. Nişan yüzüğümü bizzat seçmeme izin veren Madison. Bir keresinde bana evindeki bir odayı kütüphaneye çevirebileceğime söz veren Madison.

"Dallas." Sesi sakindi, öfkeden eser yoktu. Yere yığılmak istedim. Baş düşmanı beni lekeledikten sonra bile hâlâ bana nezaketle yaklaşıyordu. "Bana bak, lütfen. Sana..." Peçetesini tabağına fırlatarak ayağına kalktı. "Sana kızgın olduğumu düşünmene dayanamıyorum. Gerçekten birlikte değildik. Seni anlıyorum."

Bakışlarımı yerden kaldırdım. Madison bana çok tanıdık geliyordu. Sarı saçları ve yeşile çalan kahverengi gözleri oldukça aşina olduğum bir görüntüydü. Ona karşı romantik bir şey hissetmesem de daima bu duyguların sonradan ortaya çıkacağını varsaymıştım. Bu rahatlık bir noktada mutluluğa dönüşecekti.

"Dallas." Elini hafifçe koluma koydu. "Dal, lütfen. Benimle gel." Elimi tuttu. "Yüzünü yıkayalım."

Beni salondan çıkarmasına izin verdim. Üç saat boyunca makyaj sandalyesinde oturduktan sonra yüzüme su değmesine izin vereceğimi düşünmesi hem tatlı hem de aptalca bir davranıştı.

“Yüzümü yıkamak istemiyorum.”

Durdu ve bana döndü, eli hâlâ benimkini sıkıca tutuyordu. “Tamam. Bak ne diyeceğim? Sana bir tabak tatlı getireyim. Bu her zaman moralini düzeltir. Benimle arkada buluş.”

Gizlice salonun arka avlusuna çıkıp tırabzanın üzerine otururken kendimi gayet rahat hissediyordum. Ne de olsa birinin beni Madison’la görüp görmemesi umurumda bile değildi.

Avlu küçük bir göle bakıyordu. Kuğular ve ördekler buzlu sularının üzerinde süzülüyordu. Madison elinde pembe ve mercan rengi makaronlar, beyaz çikolatalı ekler ve altın rengi meyveli tartlarla dolu bir tabakla döndü. Tatlılar yemeye kıyamayacağınız kadar güzel görünüyordu. Yine de bir makaronu ağzıma tıktırıp tadını bile almadan yuttum.

Madison yanıma oturdu. “Daha iyi misin?”

Başımla onayladım ve gözlerimi kısarak von Bismarck’ın arazisini çevreleyen uçsuz bucaksız yemyeşil tepelerle bahçelere baktım. “Gerçekten üzgünüm, Mad...”

“Lütfen, artık bunu yapma.” Dizimi okşadı. “İkimiz de beni gerçekten aldatmadığını biliyoruz. Biz hep bir anlaşmadan ibarettik. Kendini yersizce suçlama. Hayal kırıklığına uğradım mı? Evet. Senden hoşlanıyordum. Senden *hâlâ* hoşlanıyorum, Dal. Ama sen seçimini yaptın ve ben de bunu kabullendim artık.”

Hem onu yatıştırmak hem de gerçeğin ağırlığından kurtulmak için ağzımı açtım: “Ama onu ben seçmedim ki. Seninle evlenmeden önce küçük bir öpücüktü sadece. Sonra her şey çığ gibi büyüdü ve şimdi... bu *canavara*... yapışıp kaldım.”

Çocukça ve gerçekçi davranmak iyi gelmişti. Çocukluk arkadaşım Madison’ın yanında, kibar ve olgun davranışlar salonundan atılmama sebep olacak şekilde hareket ederek kendimi özgür hissediyordum.

Madison sanki dünya başına yıkılmış gibi görünüyordu. “Costa’yla evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Babam bizi yakaladıktan sonra beni zorladı. Bütün bunları Romeo planladı. Bana tuzak kurdu.”

Madison’a olaylar zincirini açıklarken içten içe yalnızca ateşle değil, tam anlamıyla bir dinamit kutusuyla oynadığımı biliyordum. Ama bunun cazibesi dayanılmazdı. Madison’ın beni bu anlaşmadan kurtarmak gibi ufacık bir şansı varsa bile bunu değerlendirmek istiyordum. Ona her şeyi açıklamam üç dakika sürdü.

Ben açıkladıktan sonra ellerimi avuçlarının içine alıp bana baktı. “Onunla evli kalmak istemediğinden emin misin?”

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. “Eminim,” dedim büyük bir ciddiyetle. “İtibarımı koruyabileceğim bir çıkış yolu varsa onunla evli kalmak istemiyorum.”

Madison dudağını ısırdı. “Hiçbir şey için söz veremem ama sanırım onu alt etmenin bir yolu var.”

Onu alt etmek mi? Kulağa *Riverdale* gibi geliyordu. Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapardı. Madison’ın planı bir kızıl çete kurmaksa bu işten vazgeçeceğimi aklıma not ettim.

“Bana ne zaman haber vereceksin? Onun evinde geçirdiğim her dakika işkence gibi geliyor.” Özellikle de karbonhidrata el koyduğundan beri.

Madison içini çekerek parmaklarını saçlarından geçirdi. “Bu pislige bulaştığın için üzgünüm, Dal. İnan bana, seni hedef alacak kadar kindar olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Peki her şey netleşince beni...”

“Öncelikle, bir gözün üstünde olsun, tamam mı?” diyerek doğrudan konuya girdi. “Eminim cihazlarını izliyordur, o yüzden bana mesajla hassas bir konudan asla bahsetme. Sadece ara, buluşalım. Özellikle de garip bir şeyler olduğunu fark ettiğinde... İster işle ilgili, ister özel hayatıyla ilgili olsun.”

Yoksa beni... Romeo'yu alaşağı etmek için ajan olarak kullanmak mı istiyordu?

Kocamın kötü bir şey yaparken suçüstü yakalandığını hayal etmekte zorlanıyordum. O bundan çok daha sofistike biriydi. Aksine, her zaman bir şekilde kontrolü elinde tutmayı başarırdı. Yardımcı pilot Scott'ın yüzünü uçağın zeminine yapıştırdığında bile sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

Ellerimi Madison'ın ellerinden çekerek bir meyveli tart alıp ısırdım. "Ya hiçbir şey bulamazsam? Bu adam fazla ketum."

Madison acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. Fakat gerçekten de iyi bir oyuncu değildi. Sav'ın pijama partilerinde bile daha iyi oyuncuların olduğu yetişkin yapımları izlemiştim.

"Şey... O herifi ne kadar sıkıştırmak istediğine bağlı olarak sık sık... sorun *yaratabilirsin*." Her zaman itici bulduğum eski bir alışkanlıkla başparmağının tırnağını yemeye başladı. "Bilirsin işte, sana olan korkunç davranışlarını gün ışığına çıkarabilirsin. Onun itibarını zedeleyecek herhangi bir şey yapabilirsin. Bu çok önemli, Dal. Romeo Costa'nın hayatından, *hayatlarımızdan* çıkmasını istiyorsan..."

"Vay vay, ikiniz birlikte ne kadar da sevimli görünüyorsunuz." Bu iğneleyici sesi yavaş, alaycı alkışlar izledi. "Güzel ve Miskin."

Madison *gerçekten de* biraz miskin görünürdü.

Çiçeği burnunda kocam ortaya çıktı, kadehindeki viskiyi döndürüyordu, adımları uzun ve kendinden emindi. Kutlama esnasında ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, yanık, kaslı kolları ortaya çıkmıştı.

Saçları hafif dağınık görünüyordu. Belki de yirmi üç misafir odasından birinde Morgan'la kaybolduğunda dağılmıştı.

Son ayrıldığımızda Romeo'ya Madison'ın nişan yüzüğünü gösterdiğimi hatırlayınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Madison'sa yanımda oturmaya devam ediyordu.

KARANLIK ROMEO'M

Daha da kötüsü, elini dizime koymuş Romeo'ya ters ters bakıyordu.

“Gözüm üzerinde, Costa.”

“Gözlerin kimin umurunda? Ama elin için aynı şeyi söyleyemem. Vücudunun geri kalanından ayrılmasını istemiyorsan onu karımın dizinden çekmeni öneririm.”

“*Karın*, ha?” Madison homurdandı. Yine de Romeo'nun dediğini yaparak elini çekti. “Onu kullanarak Savunma Bakanlığıyla bağlarımızı güçlendirdiğim ve Costa Industries'in sunduğundan yüzde yirmi daha ucuz ve vazgeçilmesi çok daha zor olan kusursuz bir savunma paketi sunduğum için benden intikam alıyorsun sadece.”

“Birincisi, noktalama işaretleri kullanmanı öneririm. Bu çok uzun bir cümleydi.” Romeo, sanki Madison başka bir dilde konuşuyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “İkincisi, sözümü bitirmemiştin.”

“Öyle mi?”

Romeo sakızını tükürdü. Onu ilk kez o şeyi kendi isteğiyle bırakırken görüyordum. “Bunu ilk, son ve nihai uyarım olarak kabul et. Karıma her yaklaştığında farklı bir kemiğini kıracağım. Uyluk kemiğinle başlamayı düşünüyorum ama değişebilir de.”

Madison ayağa fırladı. Boynuna doğru bir kızarıklık yayılmıştı. “Çok yüzsüzsün. Bana ve Dallas'a yaptığın onca şeyden sonra...”

Romeo, Madison'ın kalktığı yere geçip gömleğinin kolundaki görünmek tüyleri temizledi. “Lütfen. Geçtiğimiz yıl ikimizin de katıldığı bütün etkinliklerde geceyi saat başı ücret alan uzun bacaklı bir sarışının içinde bitirmemişsin gibi konuşma.”

Madison'ın çenesi gerildi, kasları seğiriyordu. “Dallas'la bir anlaşmamız vardı.” Böyle bir anlaşma olmamasına rağmen söylediklerine şaşırmadım.

“İlginç.” Romeo bir kolunu omzuma doladı, parmak eklemeleri boynumu okşayınca tenim ısındı ve karıncalandı. “Söyleyin

bana, Bayan Costa, biz de aynı şekilde bir anlaşma yapacak mıyız? Metres edinmeme ve onları değerli atlar gibi şehirde gezdirmeme izin var mı?”

Başka birini becermesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Bir nebze bile eğlenmesini kesinlikle istemiyordum.

“Hayır.” Kaşlarımı çattım. “Bedava eğlenceyi hak etmiyorsun.”

“Eh, sanırım seninle idare etmek zorundayım, karıcığım.” Dikkatini Madison’a çevirdi. “Sana bir şey söyleyeceğim, Licht. Görünüşünden bahsederken abartmamışsın. Büyüleyici bir kız.” Romeo yüzünü bana çevirip sıcak dudaklarını çene hattımda gezdirdi. “Cesur olduğu kadar leziz olduğunu da kim tahmin edebilirdi ki? Karım bunu senin de bildiğini söyledi.”

Tasarım gelinliğimin içinde hem öfkeden ürpermiş hem de tahrik olmuşum. Göz kapaklarım ağırlaşırken güçlkle yutkundum.

“Hayır.” Madison’ın cevabından öfke akıyordu. “Böyle bir şey olmadı.”

“Ah. Şimdi hatırladım.” Romeo parmaklarını şıklattı ve boğazından şeytani, içi boş bir kahkaha kaçtı. “Kendini senin için saklıyordu, değil mi? Ne şanslıyım.”

Madison, Romeo’nun dişlerini çene hattımda gezdirmesini ve meme uçlarımin korsemi zorlamasını izledi.

“Şimdi gidebilirsin, Licht.” Romeo boştaki eliyle onu başından savdı. “Ne demek istediğimi açıkça belirttim sanıyorum.” Çenemi kavrayıp yüzünü boynuma gömerek kokumu içine çekti. Keşke onu durduracak gücüm olsaydı ama bu çok hoşuma gitmişti. “Söylesene Kurabiye, karımdan uzak durmasını sağlamak için zavallı Madison Licht’in hayatından geriye kalan her şeyi mahvetmem mi gerekiyor?”

“Madison benim için önemli.”

Romeo ensemden tutarak vücudumu geriye doğru eğdiğinde tırabzandan aşağıdaki dikenli gül çalılarının üzerine sarktım.

Beni acımasız bir diken deryasının içine düşmekten alıkoyan tek şey onun nezaketiydi ve ikimiz de onun bırakın bu kavrama, bu kelimeye bile pek aşına olmadığını biliyorduk.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Romeo'nun yüzü benimkinden bir santim uzakta duruyordu. Madison'sa Romeo'nun onu kötürüm bırakmakla tehdit etmesinden hemen sonra balo salonuna dönmüştü.

“Bir konuya açıklık getirmeme izin ver, Dallas *Costa*. Artık bana aitsin. Anlaşma yapıldı, bedeli ödendi. Madison'ı bir daha sana elini sürerken yakalarsam o parmaklarını kırarım. Seni öperse dudaklarını keserim. Seni becerirse...” Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Safranın ekşi tadı boğazıma yükselmişti. Romeo dişlerini gösterdi. “Ama uslu duracağına inanıyorum. Senin aptallığının bile bir sınırı vardır.”

“Ya sen? Sanırım beni sağda solda Morgan'la aldatmakta özgürsün.”

“Bir eş olarak görevlerini yerine getirdiğin sürece...” Elleri gevşedi. Düşmek üzere olduğumu hissedebiliyordum. Gömleğini tutmayı istesem de savunmasızlığımı belli etmeyi reddettim. “Başka kadınlarla ilgili endişelenmene gerek yok.”

Kaslarımı gevşemeye zorlayarak nefes aldım. Düşmeme bir santim kalmıştı. Romeo'nun beni daha da aşağı eğmesiyle vücudumun büyük bir kısmı havada asılı kaldı.

Acıya rağmen gülümseyerek, “Endişelenmek mi? Fırsatım olsa seni bir Noel hediyesi olarak doğruca onun kapısına bırakırım,” dedim.

“Daha ne kadar aptal olabilirsin?” Yüzü bana dönüktü ve bu soruyu samimi bir merakla sormuştu. “Azıcık beyni olan her kız tatmin etmek için dizlerinin üzerine çöker.”

“Benim koca bir beynim var ve içindeki her bir hücre günün her saatinde bana senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyor.”

“Madison seni sevmiyor.” Çenemi okşadı. “Bugün sana zaman ayırmasının tek nedeni bana karşı komplo kurmanı istemesiydi.”

“Biliyorum.” Zehir saçan bir ifadeyle gülümsedim. “Teklifi cazip geldi.”

Hissedebiliyordum, beni aşağı atmak için can atıyordu. Ama mucize eseri ikimizi de tırabzandan uzaklaştırıp doğruldu. Nefes nefese kalmıştım. Alnımı ve kollarımı soğuk terler kaplamıştı. Onu görüş alanımdan çıkarmadan sendeleyerek aramıza olabildiğinde mesafe koydum. Ona güvenmiyordum. Romeo’nun yüzü her zamanki kayıtsızlığına geri dönmüştü.

“İyi o zaman, uçakta beni mahvetme planlarını tartışmak için bolca vaktimiz olacak.”

Şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. “Ne uçağı?”

“Ah Kurabiye, seni balayına götürmeyeceğimi mi sandın?” Şaşırmış gibi yaptı. “Birlikteliğimiz başka nasıl inandırıcı olabilirdi ki?”

Yüzüm düştü. Geri çekildim. “Buna hiç gerek yok.”

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi tekrar kapadı. “Her zamanki gibi anlaşmazlık içindeyiz. İnsan bu statü değişikliğini kutlamalı. Özellikle de Washington D.C.’nin tüm asil aileleri bizi yakından izlerken.”

Bir adım daha geriledim. “Yakınlarda bir şeyler yapabiliriz. Bir hafta sonu için New York’a gideriz, sonra da farklı otellerde kalırız.”

Avına odaklanan avcı misali üzerime geliyordu. “Bundan kurtulabileceğimizi düşünseydim seni memnuniyetle eve geri gönderir, mutlulukla yoluma giderdim. Ama sen, sevgili karım, tanıştığımız günden beri bütün zamanını benden kurtulmaya harcadın, hem de alenen. Bu yüzden iki saat sonra uzun bir hafta sonu için Paris’e gitmek üzere o uçağa bineceğiz, şimdi içeri gir ve ailenle vedalaş.”

Ağzım açık kaldı. Ciddi olamazdı. Daha Frankie, annem ve Sav'la vakit geçirememiştim bile. Onu geçtim, üzerinde adının yazılı olduğu ve hâlâ yemediğim on iki kiloluk pasta bizi bekliyordu.

Sonunda geri çekilecek yer kalmadı. Sırtım veranda kapısının camına çarptı. "Ama... Bavulum yok. Ve... ve... kıyafetlerim de."

"Cara ihtiyacın olan her şeyi senin için topladı." Beni cama yaslayıp kollarıyla hapsetti, elleri camı lekeliyordu. "Krem şanti hariç."

"Cara beni tanımıyor bile, neye ihtiyaç duyduğumu nereden bilebilir?"

"Seni kırmak istemem ama bir sosisinin içindekiler bile o küçük kafanın içindekilerden daha gizemlidir."

"Peki ya pasaportum?"

"Annen törenden önce verdi."

Kahretsin. Muhtemelen bana iyilik yaptığını düşünmüştü.

"Dinlenmem gerek. Son birkaç hafta çok stresliydi..."

"Bütün işi ailelerimiz yaptı. Sen de hayatın boyunca dinleniyordun zaten. İstesen de istemesen de bu yolculuk gerçekleşecek. Şimdi git ve vedalaş."

"Senden nefret ediyorum." Ayağına basmaya çalıştım ama o daha hızlı davranıp geri çekildi.

"Ne büyük talihsizlik." Öne eğildi, dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Gördün mü, senden zerre kadar bile nefret etmiyorum. Hatta sen benim başlıca eğlence kaynağımsın. Küçük bir arabadan çıkan bir düzine sirk palyaçosu gibi. Sen bir havai fişek gösterisi gibisin, Dallas. Başarılı olduğunda etkileniyorum. Başarısız olduğunda da eğleniyorum. Seni asla ama asla nefret edecek kadar önemsemiyorum. Senden nefret etmem için bana denk olman gerekir."

Dudakları şimdi benimkilerin üzerindeydi, dokunuyor ama henüz öpmüyordu. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak, göğsümü yırtarak aramıza girecek ve kanıyla onun tertemiz, kar beyazı

gömleğine lekeleyecek gibi atıyordu. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve dudaklarım onun neredeyse tanıdık sıcaklığıyla buluşmaya hazırlandı. Ama bağımlılık yaratan sarılışıyla bir kez daha sarmalanmak yerine yüzüme serin bir esinti vurdu.

Gözlerimi açtığımda Romeo'yu iki adım ötede bana bakarken buldum. "Çok safsın." Dilini *şaklattı*. "Seni mahvetmek çok eğlenceli olacak."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ollie vB: Gelin enfes görünüyordu.

Romeo Costa: Gözlerini derhâl benim yerime oy. Ona bakmak sana yasak.

Ollie vB: Kız kardeşi de çok iyiydi.

Romeo Costa: Kız reşit bile sayılmaz. Hapse girmek istiyorsun herhâlde.

Ollie vB: Hadi ama, Rom. İkimiz de hapishane hücrelerini içeriden göremeyecek kadar zengin olduğumu biliyoruz.

Zach Sun: Biri David Bowie'nin hayaletini sohbetten çıkarabilir mi?

Romeo Costa, Ollie vB'yi sohbetten çıkardı.

Zach Sun: Neden Ollie'yle konuştuktan sonra hep uzun, aşırı sıcak bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum?

Romeo Costa: Çünkü o, Tom Ford takım elbiselerin içine hapsolmuş bir tacizci.

Zach Sun: Gelinimiz Denver, Paris'e gideceği için heyecanlı mı?

Romeo Costa: Banyo yapmak için heyecanlanan bir kedi kadar.

Zach Sun: Onunla iyi geçinmeye çalışmayı hiç düşündün mü?

Romeo Costa: Hayır.

Zach Sun: Bu cevabın uzun bir versiyonu var mı?

Romeo Costa: Sanırım onu tanımadığı bir eyalete, sevmediği bir evde yaşamaya ve aktif olarak nefret ettiği bir adamla evlenmeye sürüklediğim gün o köprüyü yaktım.

Ollie vB sohbete katıldı.

Romeo Costa: Bu nasıl oldu?

Ollie vB: Kendime şahsi bir yazılım mühendisi tuttum. Birkaç ay önce bir penis fotoğrafı kriziyle uğraşmak zorunda kaldığımda bana onu @ZachSun önermişti.

Zach Sun: Krizin adı da *.Mobi Dick* bu arada.

Romeo Costa: ŞAHSİ YAZILIM MÜHENDİSİ Mİ?

Ollie VB: @ZachSun, metin yazarlığı yeteneğinin boşa harcanması yüreğimi parçalıyor.

Romeo Costa: Tekrar ediyorum: ŞAHSİ YAZILIM MÜHENDİSİ Mİ?

Ollie vB: Paylaştığım bazı içeriklerle başımı ne kadar sık derde soktuğumu bilsen şaşırırdın.

Romeo Costa: İçimden bir ses hiç şaşırmayacağımı söylüyor.

Ollie vB: Peki, küçük Townsend'in sevgilisi var mı?

Romeo Costa: KÜÇÜK TOWNSEND HÂLÂ KOLEJDE OKUYOR.

Ollie vB: Bunu söylemekten nefret ediyorum, Costa ama... sen her zaman namuslu bir tip oldun. Değil mi, Zach?

Zach Sun sohbetten ayrıldı.

Romeo Costa sohbetten ayrıldı.

Ollie vB: Çok dramatiksiniz. Beşinci yatıma bahse girerim ki o kız on sekiz yaşındadır.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Romeo

Dallas Townsend bana yanlış kararlarının küllerinden doğan bir Anka kuşunu hatırlatıyordu. Hatalarının kurbanı olanlar için ilham kaynağıydı.

Bu geceki bölümde, Kurabiye kendini içkiye vermişti. Yaklaşan lüks balayımızın trajik haberini verdiğimden beri kadeh kadeh şampanya içip odada zikzaklar çizerek konuklarımıza teşekkür eşliğinde bir şeyler geveliyordu.

Hoş görüntüsü bir yana, duvarla vakit geçirmek bile ondan iyiydi. İçinde yatan Noel yemeğine gelmiş sarhoş teyze edasıyla Güney Kurbu'ndan duyulacak kadar yüksek sesle gevezelik ederek ikimizi de utandırması tam bir fiyaskoydu.

Ailesi bu gösteriye hiç müdahale etmedi. Shep işleriyle ilgili sohbetler ederken annesi Natasha da tüm çabasını doğurduğu diğer ayaklı bela için uygun bir eş bulmaya adanmıştı.

Ve Franklin... Franklin, Dallas'ın ne kadar sarhoş olduğunu çok iyi biliyor ve insan içinde gerçekleşen skandallara alerjim olduğunu bildiği için de buna izin veriyordu.

Kurabiye'yi bir gözümü kaybetmeden özel jetime bindirebilmek âdeta mucizeydi. Paris'e gidiyorduk ama sanki üç gün sürecek bir matematik maratonuna ya da cenaze törenine gidiyoruz gibi davranıyordu.

"Sanırım kusacağım," dedi, gelinliği hâlâ üzerindeyken karnını tutarak. Yüzü, Grinch olmayan biri için fena hâlde yeşil görünüyordu.

“Ne şaşırtıcı,” deyip gazetemin sayfalarını çevirdim.

O ise başını koltuk başlığına yaslayarak inledi. “Gelinliğime kusmak üzere olduğumdan eminim.”

Sanki alkol zehirlenmesi yaşıyor gibi davranıyordu. Tam da çekici olmayan, altmışlarındaki pilotları seçmenin bana olaysız bir yolculuk sağlayacağını düşünürken.

Gazetenin bir sayfasının köşesini kıvrıp diğerine geçtim. “Her zamanki hâlini böyle yüksek sesle belirtmene gerek yok. Gerçekten, bir parça bile umursamıyorum.”

“Bana yardım etmeyecek misin?”

“Hayır.”

“O zaman sanırım özel jetinin her yerine kusacağım ve her yer sonsuza dek leş gibi kokacak.”

İnleyerek koltuğumdan kalkıp onu kollarıma aldım ve balayı temalı banyoya taşıdım. Kucağımda bitkin bir hâlde yatıyordu. Bir an geri dönüp onu doğruca hastaneye götürmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Ama sonra ona özgü mızırmasıyla emirlerini sıraladı. “Saçlarımı iyice topla ki bir şey bulaşmasın. Ah, gelinlik. Gelinliğimi çıkar.”

Özel istekler. Küstahlık. Dünyanın ona çok şey borçlu olduğuna dair kör inanç. Önemli bir şeyi yoktu.

“Bir dahaki sefere ulusumuzun geleceği buna bağlıymış gibi içmemeye çalış.” Banyoya varmadan önce onu yere yatırdım, yüzüstü çevirip gelinliğini çözmeye başladım. Üzerinde kurtulmam gereken *bir sürü* katman vardı. Kat kat kumaşa boğulmuştu. Onu düğmelerden, fermuarlardan ve fırfırlardan kurtarmak on dakika sürdü.

Dallas tabii ki Dallas olduğu için kıpırdanarak ince halıyı tırmaladı. “Daha hızlı! Daha fazla tutamıyorum.”

“Her şey yolunda mı?” Hostes, taze meyve ve mimoza hazırladığı mutfaktan başını içeri uzattı. O açıdan bir yaban domuzuyla güreşiyormuşum gibi görünüyor olmalıydı.

“Evet.”

“Affedersiniz efendim ama hiç de...”

“Sana gözünü dikip bakman için mi para ödüyorum yoksa tuvaleti temizleyip atıştırmalık hazırlaman için mi? Hazır başlamışken mimozaları da dök gitsin. Şu an karımın ihtiyacı olan son şey daha fazla alkol.”

Çalışanlarımın hepsi gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. *Bloomberg Finans*'ın mikrofonu yüzüme doğrultulmadığı zamanlardaki davranışlarım genellikle sıkıntılı olduğundan bu mantıklı bir önlemdi.

Dallas sonunda elbisesinden kurtulup üzerinde sadece ten rengi straplez sütyeni ve ona uygun tangasıyla kaldığında, bileğindeki lastiği çıkarıp saçını bağlamaya çalıştım. “Vakit yok!” Çılgınlar gibi hareket ederek *yumruğunu yüzüme indirdi*. “Kusmam lazım.”

Onu banyoya sürükleyip klozetin kapağını açtım, bir elimle onu dengelerken diğer elimle saçlarını topladığım anda her yere kusmaya başladı.

Düşüp omurgasını kırmasın ve beni mahkemelerde süründürmesin diye başını tutarken ne tür bir aptal onun gibi bir kadınla evlenir diye sorguladım. Bana bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi? Madison Licht'i sinir etmek bile yeterince iyi bir sebep değildi. Kurabiye, altı şiddetindeki bir kasırganın insan bedenine girmiş hâliydi.

Nihayet içindekileri boşalttıktan birkaç dakika sonra klozete sarılarak yere yığıldı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Rengi yeşilden beyaza dönmüştü. Ona su ve Advil getirmek için banyodan kaçtım çünkü İrlanda'da bir hastaneye acil iniş yapmak istemiyordum.

Dallas getirdiklerimi minnettarlık duymadan kabul etti. İlaçları içtikten sonra bana ters ters baktı. “Neden diş fırçamı ve macunumu getirmedi?”

“Sana banyo yaptırmamam ve ayak tırnaklarını kesmememle aynı sebepten. Ben senin hizmetçin değilim.” Boş su şişesini çöpe attım. Oliver bile Harvard’da Porcellian Kulübü’ne kabul töreninden sonra o bok suratıyla kapımda belirdiğinde benden bu kadar ilgi görmemişti.

Hâlâ yerde yatarken kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı. “Ağzım kokuyor.”

“Geri kalanının da pek iyi koktuğu söylenemez.”

“Diş fırçası.”

“Terbiye,” dedim aynı gıcık tonda.

“Siktir git.” Bunu söylerken gözlerimi oymadığı için gelişme gösterdiğini düşünüyor olabilirdi.

“Memnuniyetle. Hemen dışarıda *Wall Street Journal* okuyacağım.”

“Bunların hepsi senin suçun,” diye arkamdan bağırdı. “Sen olmasaydın sarhoş olmazdım.” Dönüp bakmadım bile. “Of, tamam. *Lütfen* sadece diş fırçamı verir misin? Nasıl, mutlu oldun mu?”

Mutlu falan olmamıştım. Bu kadınla evlenmekle ilgili talihsiz kararımdan sonra muhtemelen *hiçbir zaman* mutlu olamayacaktım. Ama görünüşe göre sosyopatlık sınırına ulaşmıştım. Bavuluna gidip bir diş fırçasıyla bir tüp Colgate çıkardım ve ikisini de Dallas’a götürdüm. Ben koltuğumda ılık kahvemi yudumlarken onun duş almasına, dişlerini fırçalamasına ve kendine gelmesine izin verdim.

Otuz dakika sonra saçları nemli ve yüzü pespembe hâlde, üzerinde bavulundan çaldığı MIT yazılı, kapüşonlu sweats-hirtümle çıkageldi. Göz ucuyla iki tabak sandviçle bir kutu kolayı mideye indirmesini izledim.

Bitirdiğinde etrafına bakıp iç çekti. “Hiç de yorgun değilim.” Gözlerimi gazeteden ayırmadım. Belki hareket etmezsem öldüğümü düşünüp konuşmayı keserdi. “Hadi öpüşelim.”

KARANLIK ROMEO'M

Hâlâ bariz şekilde sarhoş olduğu ve *eau de kismuk* kişisel olarak büyüleyici bulduğum bir koku olmadığı için onun pek de cazip olmayan teklifini duymazdan geldim.

“Hadi ama!” Kurabiye çıplak ayaklarıyla yürüyerek yanıma geldi. Elimdeki gazeteyi kenara atıp kucağıma oturdu. “Aslında şu anda sana tahammül edebilecek kadar sarhoşum. Bu teklifi benden bir daha duyamazsın. Belki orgazm olmak uykuya dalmama yardımcı olur.” Kollarını boynuma doladı.

“Sana yardım etmem için bana bir neden söyle.”

Sırıttı. “Mutlu eş, mutlu hayat sözünü duymadın mı?”

O anda aklıma bir şey geldi. “Hiç orgazm oldun mu?”

“Sanırım bir yıl önce yanlışlıkla kendi kendime oldum.” İri, masum gözleri büyüdü.

Böyle anlarda onu çalmaya beni neyin teşvik ettiğini hatırlıyordum. Amerika’da başka nerede yirmi bir yaşında, karalayıp çizebileceğim ve istediğim gibi şekillendirebileceğim böylesine boş bir sayfa bulabilirdim ki?

Oliver’a kız kardeşini çekici bulduğu için çok kızmıştım ama açıkçası Dallas da bir o kadar bakir ve yasaktı. Dış dünyadan uzak büyümüştü.

Bu söyledikleri merakımı uyandırdı. “Nasıl başardın peki?”

“Arazi bisikletine binerken.”

Gülmemek için dudaklarımı sıktım.

“Gülme.” Kaşlarını çatıp göğsüme vurdu. “Bütün ailem oradaydı. Ağzımdan bir inilti kaçtığında annem bileğimi burktuğumu sandı. *Acıyormuş* gibi davranmak zorunda kaldım, hatta bir saat boyunca topallama numarası yaptım. Çok üzücüydü.” Gerçekten de dört yaşından beri ilk kez bu küçük baş ağrısı yüzünden mi kahkaha atacaktım?

“Kucağımdan in,” dedim.

“Belki de kucağında beni *zirveye* çıkarırsın.” Kaşlarını oynattı. Ve kışını da.

“Çok sarhoşsun. Benim yeterince sarhoş olmamamdan bahsetmiyorum bile.”

Onu parmaklarımla boşaltmamın önündeki tek engel sarhoş olmasıydı. Ne yazık ki tamamen sindirilmiş makaron, tart ve muhallebi parçalarını dışarı attığını görmüş olmam bile beni o ağzın sikimin etrafına sarılmasını istemekten beni alıkoymuyordu.

Genelde standardımı bu kadar düşürmezdim, *nefes alsın yeter* Ollie'nin tarzıydı ama Kurabiye'yi garip bir şekilde baştan çıkarıcı buluyordum. Shep bana kızının karşı konulmaz olduğunu söylediğinde yüzüne gülmek istemiştim. Şimdiyse eğlenmekten ziyade endişeliydim.

“Anlamıyor musun? Sarhoş olmam başımıza gelebilecek en iyi şey.” Ellerini göğsüme koydu. “Hadi seks yapalım. Seninle olmasına aldırmam bile. Zaten bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum.” Şimdi ona bekâretinin parmaklarımla ya da merhametli olursam dilimde bozulacağını söylemenin sırası değildi.

“Kucağımdan hemen kalk.”

Genelde kontrolün tamamen bende olmasından zevk alardım. Ama Dallas'la birlikteyken, anlayamadığım bir nedenden ötürü prensiplerime uygun davranmak yük oluyordu.

Sadece varla yok arası bir tanga giydiği vajinasını kasıklarına sürttü. Tabii ki sertleşmişim. Birkaç saniye geçmeden kanım aletime hücum etmişti. “Sen beni hiç dinlemezken ben seni neden dinleyeyim?”

Dudaklarımı büktüm. “Çünkü boşanma davası açıp seni bir çiftlik çocuğuyla evlendirilmek üzere Chapel Falls'a geri göndermeme ramak kaldı.”

Tekrar göğsüme vurdu. “Benden faydalan, lanet olası.”

Ensesini kavrayıp onu öpmek ve kıyafetlerimizin üzerinden onu çıgılık attırarak becermek istiyordum. Ta ki sesi kesilene kadar. Sonra onu bacaklarımla arasına oturtup o zarif, kalkık burnuna, bebeksi çillerine ve büyük Disney karakteri gözlerinin üzerine boşalmak.

Ama kendimde daha sonra pişman olabileceği bir şey yapacak cesareti bulamadım. Takıldığım şey centilmence olmaması değil, rızasının şüpheli olmasıydı. Özellikle de onu en kısa zamanda kendi şartlarımla elde edeceğim bu kadar açıkken.

Tam onu kanepeye yatırmak üzereydim ki yüzü boynumun kıvrımına düştü. “Kanımı emmeyi planlıyorsan...”

Yarım kalan tehdidimi yumuşak bir horlama böldü. Sonra salyasını hissettim. Boynumda. *Yüce Tanrım*. Üzerimde uyuyakalmıştı. Aletim hâlâ bacaklarının arasındaydı. Yapılacak en akıllıca şey onu kanepeye yatırmak ve işime geri dönmektir. Bunu yapacaktım tabii. Ayağa kalkıp kendimi ondan kurtaracaktım.

Ama yapmadım.

Belki de uyanması ve yeniden boş boş konuşması riskini göze alamadığım için belki de vajinasının sıcaklığını aletimde hissetmek dünyadaki en kötü şey olmadığı için.

Sebep ne olursa olsun, üzerimde uyumasına izin verdim. *Wall Street Journal*'ı okumaya başladım ve çiçeği burnunda karımın ne kadar vahşi olduğu konusunda bana bok atacak Zach'le Oliver burada olmadığı için talihime şükrettim.

Onu bir güzel evcilleştirecektim.

Sonuçta kafeslemeyi çoktan başarmıştım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Romeo

Dört saat sonra sükûnet aniden sona erdi. Kurabiye uyandı, üstümde yattığını fark edip panik içinde halıya yuvarlandı ve bacaklarımı tekmeledi, bu sırada tamamen ayılmıştı.

“Çekil üstümden!” diye kükredi yerde yatarken.

Gazetemin bir sayfasını daha çevirdim. Yaklaşık üç aydır aynı makaleyi okuyor olabilirdim. Tüm vücudunu aletime bastırırken konsantre olmak zordu. Normalde kadınların cazibesine karşı bağışıklığımla övünürdüm. Yine de böyle çekici görünen birinin yanında bu kadar çok zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

“Üstünde değildim ki.”

Kurabiye kaşlarını çattı, bir ayak bileğini diğerinin üzerine koydu, sonra alnına vurdu. Son on iki saatin anıları zihninden hızla geçiyor olmalıydı. Her şeyi hatırlamasını umdum. Yasal olarak evlendiğimizi. Sonra bir küveti dolduracak kadar içtiğini. Uçağın kanatları dışında her şeyin üzerine kustuğunu, bana bir tele-pazarlamacı ustalığıyla seks teklifinde bulunduğunu ve sonra üzerimde sızdığını.

“Sanırım kendimi sana sürttüğümü hatırladığım için tekrar kusacağım.” Ağzını kapadı, gözle görülür şekilde titriyordu. “Umarım sana yakınlığım yüzünden cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmamışımdır.”

“Bu gece bol bol dua et, belki cinsel organımdaki siğilleri sana bulaştırmam.” Esnedim ama içimden ona, cinsel yolla bu-

laşan hastalıklar konusunda bu kadar endişeliyse önüne gelenle yatan Madison'la birlikte olmadığı için şükretmesi gerektiğini haykırmak istiyordum. Adam kemerini o kadar çok açıp kapatıyordu ki delikleri süzgeç görevi görebilirdi.

İnanamayan gözlerle bana baktı. "Ciddi ol. Son zamanlarda hiç test yaptırdın mı?"

"Hayır. Ama son zamanlarda cinsel olarak aktif de değildim."

Kaşlarını çattı. "Değil miydin?"

Başımı iki yana salladım, neden bu insan müsveddesine kendimi açıklamayı seçtiğimi bilmiyordum. "Morgan'la bile mi?"

Özellikle de Morgan'la. Dünyada başka kadın kalmasa ve ikimiz dünyayı yeniden doldurmak zorunda olsak bile Morgan'a dokunmazdım. Böylece tüm uygarlık çökerdi. "*Hiç kimseyle.*"

O güzel kafasının içinde çarklar dönmeye başladı ama ne düşündüğünü merak edecek kadar umursamadım. Düşündüğü her neyse, buna tamamen karşı olduğumu söylemem yeterliydi.

"Sakin bana gerçekten sadık kalmayı düşündüğünü söyleme." Sanki bu kötü bir şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. Ne yani, aldatan, pislik tiplerden mi hoşlanıyordu? Bu, neden hâlâ Licht'e özlem duyduğunu açıklardı.

"Benim için delik deliktir. Seninki de olabilir."

Başını geriye atıp kuru kuru güldü. "Ailenin sana romantik kahramanların en güzelinin adını vermesine şaşmamalı. Nasıl bir beyaz atlı prens olacağını tahmin etmiş olmalılar."

"Adımı babamdan aldım, babam da kendi babasından." Ama bu iş benimle sona erecekti. Artık Romeo Costalar olmayacaktı. Dünya bana daha sonra teşekkür edebilirdi.

Dudağını ısırdı. "Seksle ilgili... şeyleri merak ediyordum."

Gazeteyi kucağıma koyup ona meraklı bir bakış attım. "Bu bir davet mi?"

"Davete icabet edecek misin?" Sırıtarak dudaklarını ısırdı. Gülecek gibi oldum. Yer israfı olmadığı zamanlarda şaşırtıcı derecede katlanılabilir biriydi.

Kaşımı kaldırdım. “Hâlâ sarhoş musun?”

Yanakları pembeleşti. “Hayır.”

“Beni öldürmeye çalışacak mısın?” Çocuğunu azarlayan bir ebeveyn gibi yavaşça sormuştum.

“Bu sefer değil.”

Sessizlik oldu. Hostesin mutfakta meşgul olduğunun farkındaydım, tuhaf konuşmamıza kulak misafiri olmuyormuş gibi davranıyordu. Neyse ki bizi izlemesinden o kadar da endişe etmiyordum.

Gazeteyi bir kenara atıp dizime vurdu. “Gel, kucağıma otur.”

“Bana emir verme.” Diş fırçası istediğinde onu terslediğim tonu taklit etmişti.

Dilimin ucuna seksin zevklerini Tumblr ve bir dildo aracılığıyla öğrenmesini söylemek geldi. Ama sonra Zach’in sözlerini hatırladım. *Çaba göstermeye çalış.* Karşımdaki bu nefis, dik başlı, basit yaratıkla dalaşmak için ortada hiçbir neden yoktu. Arada bir ona şaka yaparsam birlikte geçirdiğimiz kısa zaman daha keyifli hâle gelebilirdi.

“Lütfen.” Bu kelimenin dilimdeki tadı yabancıydı. Gülümsemeye çalışarak dudaklarımın iki köşesini yukarı kaldırdım.

“Ah, şu ifadeyi yapmayı kes. Beni yemeyi planlıyormuşsun gibi görünüyor.” Evet, onu yemeyi *planlıyordum* ama onun düşündüğü şekilde değil. Kafası karışmış hâlde etrafına bakındı ama arkasındaki hostesten tamamen bihaberdi. “Ah, her neyse. Hayat çok kısa ve biri sorarsa sana yaklaştığımı inkâr edeceğim.” Ayağa kalkıp yanıma geldi. Ardından kendini kucağıma bırakıp gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. “Şimdi ne olacak?”

Hepsi de pis ve ahlaksız birkaç seçenek vardı ama en güvenli yolun onu daha fazlası için yalvartmak olduğunu düşündüm. Bu da kendi rahatımı ertelemek ve onu geleceğe hazırlamak anlamına geliyordu. Bazı zevklerime ve kurallarıma uyum sağ-

lamak zorunda kalacaktı, bunlardan bazılarını henüz ben de keşfetmemiştim.

Gözlerim üzerindeki MIT sweatshirtüne kaydı. “Onu giymen için sana izin verdim mi?”

“Şey, hayır ama...”

“Çıkar. Hemen.”

Kurabiye karşı çıkmak için ağzını açtığı anda ona meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım. “Tamam. Tamam.” Dudaklarını büzdü, sweatshirtü eteğinden tutup çıkardı ve böylece sütyeniyle kaldı. “Sanırım... seksi konuşma yapıyoruz, değil mi?”

Sevimli mi yoksa acınası mı olduğuna karar veremiyordum. Büyük ihtimalle her ikisiydi de. Ama straplez sütyeninin zar zor tuttuğu, ilgi için âdeta yalvaran muhteşem memelerine bakarken sahibini tamamen unuttum. Kıçını kavrayarak aletime sürtünmesi için kendime doğru çektim. Öne doğru eğildi, yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı.

“Bak bana neler yaptın.” Onu kalçasından tutup kaldırdım, sonra tekrar aletimin üzerine oturttum. Nefes nefese kalırken gözleri parladı. “Senden hoşlanmamanın da ötesine geçtim, Kurabiye. Aslında sana karşı hislerim için tamamen yeni bir kelime icat etmeliyim. Yine de neden bilmem ama cazibene karşı koyamıyorum.”

Benimle tartışmak yerine işi kavrayıp ıslak bir öpücük beni susturdu. Sadece dil ve dişler devreye girmişti. Acemice bir öpücüktü bu, tıpkı ilk kez bacaklarının üzerinde durmaya çalışan bir ceylan gibi. Beceriksiz ama büyüleyici.

Nefes almak için bile geri çekilmedi. Dili benimkini buldu, artık ürkek ve kararsız değildi. Elleri her yerimde geziniyordu. Yüzümde, saçlarımda, omuzlarımda, göğüs kaslarımda, yara izlerimde. Pürüzlü, sert derimin üzerinde oyalandılar, ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyordum.

Dudaklarımı çenesine, sonra boynuna ve köprücük kemiğine doğru kaydurdım, ardımda sıcak, ıslak öpücükler bı-

rakıyordum. Kurabiye başını geriye atıp inledi. Parmaklarıyla saçlarımı kavradı, sertçe, arzuyla çekiştiriyordu. Sütyenini aşağı çekip memelerini serbest bıraktım.

“Yalnız değiliz.” Nefes nefese aletime sürtünüyordu.

Uçaktan indiğimizde ve taşaklarım morarıp yaban mersini rengine döndüğünde bundan pişman olacağımı biliyordum fakat kendimi durduramadım. “Biliyorum. Ama tek kelime etmeyecek. Sözleşmesi var.” Dudaklarımı tenine gömüp inledim, meme ucunu dişlerimin arasına alıp acıdan nefesi kesilene kadar çekiştirdim.

Uçağın alçaldığını hissediyordum, Paris’e yaklaşmış olmalıydık. Ancak ne hostes ne de pilotlar, ben Dallas’ın memelerini son yemeğimmiş gibi yutmakla meşgulken bana yaklaşacak kadar aptallık etti.

Suluk pembe meme uçlarını yaladım, emdim, çekiştirdim ve dişledim. Onları avuçladım ve ara sıra hafifçe tokatladım.

Aletim bacaklarının arasında zonkluyordu, klitorisini gergin fermuarıma daha çok bastırmaya başlamıştı. Bu sürtünme onu çıldırtıyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. “Ah, Tanrım. Bu çok... çok...” Ama doğru kelimeyi bulamıyordu, onu konuşmaya teşvik etmek için acele etmedim.

“Efendim...” O esnada arka taraftan bir ses geldi. Erkek olduğu anlaşılıyordu ve bu da hostesin benimle bizzat ilgilenmek istemediği anlamına geliyordu. Bunun yerine pilotlardan birini göndermişti. “Le Bourget’ye hızla yaklaşıyoruz. Aslında, on beş dakika içinde inmemiz planlanıyor, kuleden onay aldı...”

“Hayır,” dedim kararlılıkla, Dallas’ın memesi ağzımın önündeydi. Masumiyetinin çoğunu kollarımla kapadıysam da adamın sapık gibi yakınımızda olması hoşuma gitmemişti. “Çık dışarı.”

“Efendim, iniş için hazırlanmamız gereki...”

“Hayır, gerekmiyor.” Başımı Kurabiye’nin memesinden kaldırıp ona ters ters baktım. “Benim uçağım, benim kurallarım. Bir saat daha dönüp dolaşacak kadar yakıtımız var.”

“*Bir saat* mi? Yakıtı israf etmiş ol...”

“Senin bütün varlığın israf. Karımı tatmin ettiğimi görmüyor musun? Ya kokpite geri dönüp işimiz bitene kadar Paris’in etrafında dönersin ya da seni buradan kendim atarım.”

Pilot kokpite geri döndü, ben Dallas’ın memelerine hak ettiği ilgiyi gösterirken hostesin de uçuşun geri kalanında ayak altından çekileceğini varsaydım.

Adam gider gitmez Dallas gülüp memelerini yüzüme doğru iterek ilginin tadını çıkardı. “Çok kötüsün.”

“Sevgili Paddy’ye uçağı geri döndürmesini söylediğimde onu savunduğunu hatırlamıyorum.”

Karım ve benim için en uygun görünen şeyi yapmaya geri döndüm: Onu boşaltmadan orgazmın eşiğine getirdim ve o da gülerek beni kel bırakmak istermiş gibi saçlarımı çekti.

Uçak bir saat sonra indiğinde Dallas’ın memeleri kırmızı izlerle doluydu. Ama bu izler MIT sweatshirtüm ve ne olur ne olmaz diye ona verdiğim montumun altında kalmıştı. Fakat en azından, bir önceki uçuş deneyimimizin aksine, birini öldürmenin eşiğine gelmemiştim.

Bu da bana şunu hatırlattı... O pilot bozuntusu Scott şu anda her neredeyse umuyorum ki yeni hayat düsturunu hatırlıyordu: Romeo Costa Jr.’a ait olana asla dokunma.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallas

Paris'teki balayım için çok büyük bir beklentim yoktu ama kocam *yine de* beni hayal kırıklığına uğratmayı başarabilmişti.

Dünyanın en romantik şehri Paris'e indikten sonra Romeo'yla birlikte LeBristol Paris'teki şatafatlı balayı süitine yerleştik.

Yapmam gereken şey sweatshirtünü üzerimden çıkarıp atmak ve uçaktaki yakınlaşmamızın izlerini güzel bir duşla silmekti.

Fakat bunun yerine bavulumu sapından tutup çevirerek açık teras kapılarından Montmartre'i seyrettim. "Önce bruncha ardından da turistik yerlere gitmek ister misin?"

Romeo smokin ceketini çoktan çıkarmış, yatağımızın üzerine jilet gibi başka bir takım sermişti. "Bazı müşteriler ve eski bir üniversite arkadaşımınla arka arkaya toplantım var." Ne yani, *balayımızda* beni bir başıma mı bırakıyordu?

Olmayan vicdanına seslenmeye çalışmak boşa uğraş olacağından başka şekilde yaklaşmaya karar verdim. Krem şanti taktığıyla.

"Olabilir." Omuz silkip yatağın ayak ucundaki bavulumu açtım. Cara benim için bütün Fransız ulusunu baştan çıkarmaya yetecek kadar iç çamaşırı koymuştu. "Neyse, bir ara görüşürüz o zaman."

Banyonun önünde durdu, düğmeleri açık gömleğinin altından yara izleri görünüyordu ve telefonunu çıkarıp elime tutuşturdu. "Numaranı kaydet. İhtiyacım olan son şey buralarda kaybolman."

KARANLIK ROMEO'M

Şansım yaver giderse *Takip* filmlerindeki gibi fidye için kaçırılırdım. Ama kesin beni kaçırانlarla bile daha iyi arkadaşlık ederdim. Numaramı kaydedip telefonunu ona geri verdim. Arama tuşuna bastı ve zil sesim içeride çınlar çınlamaz aramayı sonlandırdı. *İşte güven problemi diye buna denir.* “Akıllı kız.”

“*Kötü koca.*”

“Benimle vakit geçirmek istiyormuşsun gibi davranmayı bırak.”

Ne yazık ki onunla vakit geçirmek *istiyordum*. İnsanlarla diyalog kurmayı özlemiştim. Onu tam olarak insan olarak tanımlayamasam da ona yakın bir şeydi.

O duşa girdiğinde kalem etek, ipek bluz ve önünde kırmızı bir çizgi olan ince siyah külotlu çorap giydim. Sonra komodine koşup cüzdanını açtım.

İptal ettiği kartın yerine bana başka bir şey vermemişti, bu yüzden cüzdanının ortada durmasını işimi görmem için açık bir davet olarak yorumladım. Ve tabii ki işimi gördüm. O düşünu bitirdiğinde kapattığım telefonum ve limitsiz kredi kartıyla çoktan odadan çıkmıştım.

Önce Champs-Élysées’de kendime öğle yemeği niyetine dört *courseluk* bir ziyafet çektim. Midem daha fazlasını kaldıramadığında da zenginliğimi hem mecazi hem de gerçek anlamda göstererek mekândaki her müşterinin hesabını ödedim.

Daha sonra bir taksi beni Saint-Honoré Caddesi’ne kadar bıraktı, burada kendime üç Hermès çantadan oluşan mütevazı bir düğün hediyesi aldım. Daha uygun fiyatlı (leş gibi pahalı olmaktan bir tık daha uygun) Birkin modellerinden birini satın almaktansa kocamı utandırmamak için sınırlı sayıda üretilenleri almaktan başka çarem yoktu. Tanesi 120 bin, çarpı üç...

Bana kalırsa oldukça kârlı bir alışverişti.

Ve tabii ki sonra anneme bir, Frankie’ye de iki tane çanta beğendim. Hermès’ten Dior’a, oradan Chanel’e geçtim, son durağım da Balmain oldu. Yerel tasarımcıları desteklemeden

ayrılmak ayıp olur diyerek türünün tek örneği butiklere de ciddi miktarda para yatırdım. Telefonumun kapalı kaldığı ve limitsiz kartın Tracy Anderson gibi ter döktüğü bu yorucu çile on saat sürdü.

Saatın akşam dokuzu göstermesiyle bir taksi çağırmadan önce yedi yüz bin dolara yakın para harcamıştım. Paris hâlâ cıvıl cıvıldı. Göz kamaştırıcı ışıklar karanlıkta ateş böcekleri gibi parlıyordu. Âşık çiftler kaldırımları dolduruyordu. El ele tutuşuyor, gülüşüyor, büyük bir aşkla birbirlerine bakıyorlardı. Yani benim asla yapamayacağım şeyleri yapıyorlardı. Güneşi öpmek kadar ulaşılmaz şeyleri... Kalbim kıskançlıkla doldu. Dünyadaki hiçbir para bu insanların arasındaki gerçek, doyurucu sevgiyi satın alamazdı.

Taksi otelin girişinde durdu. Şoföre beş yüz euroluk bahşiş verip düzinelerce çantayla boğuşarak araçtan indim. Kapıdaki görevli beni kurtarmak üzere yanıma koştu. Kollarıma dolanan çantaları kapıp aldıklarımı altın kaplama bir taşıma aracına koyarak beni takip etti.

Topuklularımın lobinin mermer zemininde çıkardığı umursamaz ve ölçülü *tıkırtılar* beni kandırmaya yetmemişti. Süitte beni neyin beklediğini biliyordum. Öfkeli bir koca. Romeo'nun parmaklarını çıtlatıp dudaklarını yalayarak beni cezalandırmak için beklediğini hayal ettim. Telefonumu açtığımda tam da tahmin ettiğim gibi ekranda üç cevapsız arama ve çok sayıda mesaj belirdi.

Romeo Costa: Toplantılarım bitti. Neredesin?

Romeo Costa: Susmanı istemediğim tek zamanda sus pus olman tam senlik hareket.

Romeo Costa: Telefonunu aç.

Romeo Costa: 200 bin mi? Alışveriş mi yapıyorsun sen? Paranın ne olduğundan haberin var mı senin?

Romeo Costa: Siktiğimin 700 bin dolarıyla ev alınıyor, ev!

KARANLIK ROMEO'M

Eyvah.

Küfretmişti.

Oysa *hiç* etmezdi.

Birileri bardağın dolu tarafından bakmayı asla beceremiyordu. O kartta harcamanın %1.5'i kadar nakit iadesi vardı. Ona 10.500 dolar kazandırmıştım. Babamın bir keresinde matematikten sınıfta kaldığım için bana kızdığına inanabiliyor musunuz?

Asansör gıcırdayarak açıldı. Yorgunluktan tükenmiş bacaklarımla koridorda yalpalayarak yürüdüm. Artık bedel ödeme vakti gelmişti. Tam da o sırada sırf kaba kocama inat olsun diye etkileyici bir malikâne satın alacak kadar para harcamanın ne kadar ahmakça olduğunu fark ettim.

Otel görevlisi kopmak üzere olan fırtınadan habersiz arkamdan alışveriş torbalarımı getiriyordu. Anahtar kartımı dört denemeden sonra yuvasına yerleştirebildim. Kapıyı açtığımda Romeo beklediğim gibi salonda oturuyordu. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, bacaklarını sehpanın üzerine atmış hâlde bir yandan sakız çiğniyor diğer yandan da viskisini yudumluyordu.

Chanel mağazasının yarısıyla içeri girdiğimi görünce yüzündeki buz gibi ifade değişmedi. Kadehini *Bloomberg*'in son sayısının üzerine koyarak ön cebinden nakit para çıkardı ve ayağa kalkarak bir avuç dolusu banknotu görevlinin eline sıkıştırdı.

Çocuk teşekkür ederek çıkarken kapıyı ürkütücü bir tıkırtıyla kapadı. Artık sadece Romeo ve ben vardık. Düello öncesi iki düşman gibi karşılıklı duruyorduk. Romeo'nun sakın vücut dili beni tedirgin etti. Yüzünde nadir ama kötücül gülümsemelerinden biri vardı. "Keyifli bir gün geçirdin mi, tatlım?" Acaba kendimi bir hız treninde oturuyormuşum da uçurumdan düşmek üzereymişim gibi hissetmeden onun gözlerinin içine bakabilecek miydim?

"Evet, güzeldi." Mini bara doğru gidip bir Evian aldım. "Seninki nasıldı?"

“İyiydi. İlginç bir yerlere gittin mi?”

Sırtım ona dönük hâlde omuz silktim. Çantalarından anlamamış mıydı? Suyun yarısını içtikten sonra şişeyi tam Romeo’nun viskisinin yanına koyuyordum ki eli boynuma dolandı. Hafif bir baskı uygulayarak yüzümü yukarı kaldırdı, böylece bakışlarımız buluştu.

Mavi gri gözleri beni delip geçiyordu. “Tekrar soracağım ve bu sefer bana tam ve tatmin edici bir cevap vereceksin. Neredeydin, Dallas Costa?”

“Alışverişte. Başka nerede olacağım?”

“O güzel bacaklarını başkası için açabileceğin gizli bir yerde mesela.” Dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı. “Madison gibi biri için mesela.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Madison mı?” Romeo’nun çenesi kasıldı. Beni bırakıp yatak odasına doğru yürüdü. Merakıma yenik düşerek peşinden gittim. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Umarım onun iyiliği için orgazm taklidini masumiyet taklidinden daha iyi yapıyorsundur. Madison’ın iki kapı aşağıdaki süitte kaldığını bilmiyormuş gibi davranma.”

Bana baktı. İlk kez gözlerinde belli belirsiz de olsa bir kaygı ifadesinin belirdiğini gördüm. Buna karşın hâlâ aynı soğuk Romeo tavrındaydı. Ama bu tavrının altında başka bir şeyler vardı. Anlık ortaya çıkan bir çocuksuluk. Yeni okulun ilk gününde bir çocuğun yüzünde görebileceğiniz o tereddüt ifadesi.

“Madison’ın Paris’te olduğunu bilmiyordum.” Doğruyu söylüyordum. “Peki sen nereden biliyorsun?” Bana, *nasıl bilebilirim sence*, der gibi baktı. Gözlerimi kapayıp avuçlarımı gözlerime bastırdım. “Onu takip ettiriyorsun.”

Tanrım. Bu ikisi arasında ne yaşanmıştı?

“Çıkarım yeteneğin muazzam. Matematik âleminde çok başarılı olabilecekken İngiliz Edebiyatı okumak istediğinden emin misin?”

KARANLIK ROMEO'M

“Sana söyledim, burada olduğunu bilmiyordum.”

“Yirmi dört saatten kısa bir süre önce birlikte bana karşı komplo kurduğunuzu söylemeseydin buna inanabilirdim. Ayrıca bunu söylerken bana onun nişan yüzüğüyle şov yaptın.”

Ah, canın cehenneme.

Yanımdan geçip banyoya ilerledim. Beni takip etti, adımları telaşsız, geniş omuzları rahattı.

“Eski kız arkadaşını falan mı çaldı?” Makyaj masasından bir saç fırçası alıp tutamlarımı taramaya koyuldum. “Konunun benimle ilgili bir kıskançlık olmadığını biliyorum çünkü umurunda bile değilim, o yüzden başka bir şey olmalı.”

“Madison bırak kız arkadaşımı, arka bahçemden bir kum tanesini bile çalamaz.” Yoğun bakışları aynadan benimkileri yakaladı. “Onun burada ne işi var?”

Hiçbir fikrim yoktu. Ama bu cevabı kabul etmeyeceğini zaten biliyordum.

“Tahminimi söyleyebilirim... Seninle oyun oynuyor.” Aslında Madison'ı hedef göstermekten nefret ediyordum ama bunu yapmazsam ben hedef olacaktım ve bu duruma düşmek istemiyordum. Her neyse, Madison tam bir dangalaktı, buraya gelip Romeo'yu kışkırtarak yanlış bir hamle yapmış, ikimizi de tehlikeye atmıştı. Artık kendi başımın çaresine bakma zamanım gelmişti, bir başımaydım.

“Belki de ondan önce davranıp bekâretini almalıyım. Ne dersin?” Bana yaklaştı. Ondan uzağa döndüğümde makyaj masasının önünde kapana kısıldığımı fark ettim. Belim mermere dayandı. Romeo saniyeler içinde yanıma gelerek elini eteğimin içine daldırıp kalçamı kavradı. Her adımda onunla savaşıyor beynimin aksine, bedenimin ona bu kadar çabuk boyun eğmesi şaşırtıcıydı. Arkamdaki mermeri kavradım.

“Ne dersin?” Romeo vahşi bir alaycılıkla dudaklarıma yapışarak beni sertçe öptü. Sakızını ağzıma attı, normalde bunu

iğrenç bulsam da dişlerimin arasında kalmasına izin verdim. “Çiçeği koparalım mı?”

Sakızı çiğnedim, beni aşağılamasını kabul etmek istemesem de onu durdurmak istemiyordum. Dizlerinin üzerine çöküp eteğimi yukarı kaldırdı ve iç çamaşırımın bel lastiğine sıkıştırdı. Tasarım külotlu çorabımı ortasından yırtıp külotumu kenara sıyırdığında nefesim kesildi. Sıcak dilini bacak arama sürttü.

“Ahhh.”

Romeo’nun dişleri beni aralayıp açarken, “Bekâretini kaybetme hevesine bakılırsa elimi çabuk tutsam iyi olur. Yoksa çoktan seninle birlikte oldu mu?” diye sordu.

Ardından dilini vajinanım dudaklarının arasına daldırarak tüm sinir uçlarımı uyandırdı. Sanki bacaklarımın arasında bana Fransız öpücüğü veriyordu. Şehvetli bir ritimle vajinamı yalamaya devam etti. Dizlerimin bağı çözülürken içim ısındı ve meme uçlarım sertleşti. *Ah, Tanrım.* Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Bilhassa da bisiklet vakasından.

Romeo dilini içimden çıkarıp klitorisimi emmeye koyuldu. “Cevap ver bana.” İlk orgazmım ayak bileklerimin etrafından sarmaşık gibi kıvrılarak vücudumun geri kalanını sararken sadece inlemekle yetindim. Dilini içime daldırırken başparmağıyla da klitorisime masaj yaptı. “Sana dokundu mu?”

Ne yaptığını biliyordum. Bekâretimi bozmak, kızlık zarımı yırtmak istediğinden fazlasıyla emindim. Yine de bütün mantıklı düşünceler zihnimden uçup gitmişti.

Konuşmakta zorlanıyordum. “Hayır, hayır, yemin ederim. Onu bugün hiç görmedim.”

“Yine de tedbirli davransam iyi olur.” Dilini içimin derinliklerine gömdü. Sırtım gerilirken başım geriye düştü ve çığlık atmanın eşiğine gelecek kadar yüksek sesle inledim.

“Ahhhhh.”

“Sonuçta ineği ben satın aldım. Sütü de benim sağmam gerekir.” Araziyi, yani *beni* keşfe çıkmıştı. Dilinin ucunun bir

dirençle karşılaştığını hissediyordum. Yarattığı baskıya acı eşlik etti ama aynı derecede de zevk de alıyordum. O kadar zevkliydi ki durursa öleceğimi düşündüm. Onun için o kadar kayganlaşmış, o kadar ıslanmıştım ki şehvetimin izleri bacaklarımdan dizlerime kadar akıyordu.

“Lütfen.” Arkamdaki mermeri kavrayan parmaklarımın eklemleri bembeyaz olmuştu. “Lütfen durma, çok yaklaştım.”

“Bir çocuğun elinden şekerini alır gibi.” Dilini tekrar içime itti. Sonra bir kez daha. Ve bir kez daha.

Doruk noktasına ulaşırken vücudumdaki her kası harekete geçirdi. Tepeden tırnağa sarmaşıklarla sarınmış gibiydim. Sıcak suda yüzmek gibi garip bir histi bu. Kendimi yüzüne bastırdım, santim santim çözülüyordum.

Puslu zihnime tiz bir zil sesi nüfüz etti. Bunun üzerine Romeo ayağa kalkarak benden uzaklaştı. Telefonunu kulağına dayayıp elinin tersiyle ağzını sildi. Dili ve dudakları pespembe olmuştu. Masumiyetimin hatırası da sol yanağını lekelemişti. *Kanım*. Ağzında kızlık zarımın kanı vardı.

Dudaklarına aç bir memnuniyet yerleşti. “Lekelenmemiş olduğun için kendini şanslı saysın.” Parmaklarını boynuma dolayıp kulağımı dudaklarına doğru çekti. “Yoksa onu öldürür, sana da her şeyi izletirdim.”

Yapışkan bir sıvı bacaklarımdan aşağı sızdı, muhtelemen kanımla karışmıştı ama bakmaya cesaret edemedim. Romeo’nun dili benden uzaklaştığında kenara sıyırdığı külotum eski yerine kaymıştı. Ve kesinlikle lekeliydi. İşte, kocama bir aferin daha. Artık bakire değildim. Sonunda yapmıştı. Bana sahip olmuştu.

Romeo kaşlarını çatıp telefonunu kulağına götürdü. “Üçüncü kez kontrol ettin mi?”

Nabzım hızlanmıştı, kalbimin göğsümde kırmızı konfetiler misali patlayacağını düşündüm. Neden bu kadar endişeliydim? Ondan gizlediğim bir şeyim yoktu. Bütün akşamı mağaza mağaza dolaşarak geçirmiştım. Romeo telefonunu cebine atıp

memnuniyetsiz bir ifadeyle beni izledi. Sanki birkaç saniye önce aramızda hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanki benden çok değerli bir şey almamış gibi.

“Elini yüzünü yıka ve üzerine bir şeyler giy. Gidiyoruz.”

“Beni takip mi ettirdin?” Öfkeden nefesim kesilmişti. Hayatım boyunca hiç bu kadar kadın düşmanı bir davranışa maruz kalmamıştım. Büyüdüğüm dindar kasabada bile.

Romeo dönüp cüzdanını ve anahtar kartını aldı.

Saç fırçasını kapıp peşinden gittim, omuzlarım orgazmın etkisi ve taze, yakıcı bir öfkeyle titriyordu. “Cevap ver bana!”

Ama vermedi. Sadece... *duymazdan* geldi. O anda o kadar kızgın, o kadar üzgündüm, beni içine soktuğu bu çarpık evrende o kadar kaybolmuştum ki fırçayı var gücümle ona fırlattım. V şeklindeki sırtına çarpıp yere yuvarlandı. Romeo bir anda hareket etmeyi bırakırken ben de nefes almayı bıraktım. Ne yapmıştım ben? *Kocana saldırdın*. Oysa daha önce hiç kimseye şiddet uygulamamıştım. Hem de hiç.

Benden tarafa dönmesi bir ömür sürmüş gibi geldi. Gözleri kül rengine dönmüştü, boş ve karanlık bakıyordu.

“Ben... Ben istemedim...” Cümlemin devamı boğazımda düğümlendi. Üzerime gelirken geriye doğru sendeledim. Öfkeli bir hâli yoktu, ölçülü, mantıklı ve emin adımlar atıyordu. Onun öne doğru attığı her adımda ben bir adım geriledim. Sırtım duvara çarptığında kollarıyla beni hapsetti. Çenemi kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdı. Tenimde gezinen sıcak nefesi ben gibi kokuyordu. Daha doğrusu bana yaptığı şey gibi. Titrek bir nefesle göğsüm şişerken daha önce ağzıma attığı sakızı yuttum.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, benim güzeller güzeli, akli dengesi yerinde olmayan karım. Eski nişanlın kafamı bir kazığa oturtmak istediğine göre, Madison’la ikinizin bana bir oyun çevirmeyeceğinizden emin olmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Vajinanı yemiş olmamı şefkatle karıştırma. Bu

ikisinin birbiriyle alakası yok. Bana karşı tek bir sadakatsizlik örneği gösterirsen seni mahvederim.”

“Ben öyle bir şey...”

Başparmağını köprücük kemiğimde gezdirerek sözümü kesti. “Alışverişe gelince... ne kadar para harcadığın umurumda değil ama aramalarımı kasıtlı olarak cevaplamayıp telefonunu kapatırsan cezalandırılırsın. Son olarak, bu evlilikte rızamız olmadan birbirimize el sürmeyeceğiz. Bu aynı şekilde cansız nesneler, evcil hayvanlar ve küçük bebekler için de geçerli. Bir. Daha. Sakın. Üzerime. Bir. Şey. Fırlatma. Anlaşıldı mı?”

Saç fırçasıyla kafasını kırmaktan kıl payı kurtulduktan sonra beni yalnızca bir uyarıyla bıraktığına inanamıyordum. Yani, nasıl büyük bir hızla fırlattığım ortadaydı. Gülle atma dünyası benim gibi doğal bir yeteneği kaçırmıştı.

Romeo kendini fazlasıyla açık bir şekilde ifade etmiş olsa da bu, benim için belirlediği şartları kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Ama şimdi tartışmanın sırası değildi. Hele de istese beni polise şikâyet edebilecekken. Yüzümü yana çevirerek elinden kurtuldum ama cevap vermedim.

“Tanrı şahidim olsun, Dallas...”

“Senin bir Tanrın yok.” Onu itmeye çalıştım. Bileklerimi ellerinin arasına alarak ağırlığıyla beni duvara yasladı. Gözleri ateş saçıyordu. Çenesinin keskin hatları o kadar sertti ki kaslarının fırlayacağından korktum.

“Hoşuna gitse de gitmese de biz evliyiz. Bu değişmeyecek. İşlerimin kötü gitmesi ikimizin hayatı için de gerçek bir risk yaratır. Telefonun açık, şarjın dolu ve kullanıma hazır hâlde olacak. Her zaman. Tartışmalı yaşam tarzına gelince...”

“En kötü yaşam tarzım seninle evli olmak. Aslında...” Kendimi kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. “Bu bir seçim bile değildi.”

“Benimle evli olmak gerçekten bu kadar korkunç mu?” Şaşırmışa benziyordu. Sanki arzulanmıyor olma fikri ona tamamen yabancıydı. Sanırım gerçekten öyleydi.

“Evet. *Bin kere evet!*” Boğazım ağır bir çaresizlik hissiyle düğümlendi. “Şaka mı yapıyorsun? Varlığın kafamı allak bullak ediyor. Beni evliliğe zorluyorsun, evine sürüklüyorsun, yalnız bırakıyorsun, tehdit ediyorsun. Bir saniye önce okşuyor, bir saniye sonra azarlıyorsun. Sen... Sen...”

“Ateşkes.” Birden geri çekilerek bana alan açtı.

Ellerinin baskısından kurtulduğumda neredeyse fayansların üzerine yığılacaktım. Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Sana ateşkes teklif ediyorum. Beyaz bayrak çekelim. Yeniden başlamak için bir fırsat yaratalım. Söyleyeceklerini dinlemeye ve bu anlaşmayı senin için daha katlanılabilir kılmaya hazırım. Bu evlilikten ikimiz için de bir çıkış yolu yok, bunu biliyoruz. Bu durumda böylesine çekici ve romantik bir teklife hayır demek zor.”

Tereddütle onu inceledim. “İşin içinde bir bityeniği var ama ne?”

“Bityeniği falan yok.”

“Söz konusu sensen her zaman vardır.”

“Teklifimi ister kabul et ister etme, Kurabiye. Ama şimdi reddedersen beş dakika sonra geçerli olacağını sanmıyorum.” Çenesi kasıldı. “Bana ait olana kolayca el uzatan ve beni alaşağı etmek isteyen bir adamla sıkı fıkı olan biriyle husumet içinde olmak işime gelmez.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ayrıca ara sıra boş zamanlarımda tadına bakmak o kadar da kötü bir fikir değil.”

“Kes şunu, romantizmden öleceğim.”

“Ne yazık ki seninle nişanlılık dönemini cinsel organını sığabileceği her deliğe sokmakla geçiren Madison Licht gibi romantik olamıyorum, üzgünüm.”

“O gerçekten burada mı?” Kavgamızın nasıl başladığını hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Romeo başıyla onayladı. “İlginç bir şeyler satın aldın mı?”

Başımı hayır anlamında salladım, konuyu kapadığı için rahatlamıştım. “Bir sürü tasarım kıyafet işte. Bir de Henry Plotkin’in Fransızca serisinin tamamı. Bütün dillerdeki kitapları topluyorum. Alışveriş çılgınlığımın en önemli parçasıydı.”

“İlginç.”

“Hayır, değil. En azından senin için değil.” Cebimdeki limitsiz kartla oynadım. “Madem fazla harcama yaptım, kartı iptal ettirebilirdin, biliyorsun. Bunu yapmadığına şaşırdım.”

“Elimde yaşadığına dair tek kanıt oydu.”

“Ne yani, beni takip ettirmiyor musun?”

“Öğle yemeğinde onlara Paris mutfağından ısmarladığın otuz bin euroluk şişirilmiş yemekler yüzünden sana teşekkür etmek için masanın etrafına toplanan kalabalıkta güvenlik görevlilerini atlatmayı başardın.”

“Sen de *fricassée de coquillages*larını deneseydin yemeği şişirilmiş bulmazdın.”

Çok da farklı davranmamama rağmen ilk kez varlığım karşısında bütünüyle dehşete düşmüş görünmüyordu. Bana isteksiz bir kabullenişle baktı. Sanki üstesinden gelmesi gereken bir angarya gibiydim. Her ne oluyorsa onun için tamamen yeni bir şey olduğunu söyleyebilirdim.

“Baştan başlayalım, olur mu? The Eye of Paris’te rezervasyonum var. Şehre bakan bir terasta. Benimle gel.”

Kulaklarımı ovuşturdum. “Çok garip. Kulaklarım iyi duymuyor olmalı çünkü L harfiyle başlayan kelimeyi duyamadım.”

“Az önce ateşkes yapmışken sana *laçka* demek uygunsuz göründü.”

“*Lütfen* sözcüğünü kastetmiştim.”

Onu beni boğazlamanın eşiğine getirdiğimi anlayabiliyordum ama Madison ondan önce davranmasın diye bekâretimi diliyle bozduktan sonra birkaç küçük galibiyet elde etmek zorundaydım.

Romeo o kelimeyi söylemektense cinsel organını paslı bir peynir rendesine sürtmeyi tercih eder gibiydi ama sonunda, “Lütfen,” diye mırıldandı.

“Hızlıca bir duş alıp üzerime bir şeyler giyeyim.”

Otuz dakika sonra omzu açık, yeşil saten bir elbiseyle lobiye indim. Bizi bekleyen şoföre doğru yürürken Romeo homurdanarak, “Fena görünmüyorsun,” dedi.

“Ah, iltifat etme yoksa bayılırım.”

Benim için kapıyı açtı, ben de arabaya bindim. Artık sözde bir ateşkes içinde olduğumuz için nasıl davranmam gerektiğinden emin olamıyordum.

“Bu gece için özel bir isteğin var mı?” diye sordu. Her kelime diline çivilenmiş gibi ağzından güçlkle çıkıyordu.

“Ölmen gibi mi?” Kendime engel olamadan onu tersledim.

“Ben daha çok helikopter gezisi ya da mücevher gibi bir şey düşünmüştüm.”

Bedenim göz devirebilseydi muhakkak yapardı.

Restorana vardığımızda üniformalı personel bizi kapıda karşılayarak üst kattaki özel bir masaya yönlendirdi. Siparişlerimizi verdikten sonra elime şampanya kadehimi alıp Seine Nehri’nden geçen tekneleri izleyerek Romeo’nun sessizliği bozmasını bekledim. Dilime bir dizi hakaret geldi. O sözleri kullanmadan söyleyecek pek bir şeyim olmadığını fark ettim. Hakarete alternatif olarak onu yaraları konusunda sıkıştırmak istedim. Aklımı sık sık meşgul eden bir soruydu bu ama cevap vermeyeceğini biliyordum. Zaten sonrasında takınacağı aksi tavır maydanoz ve tereyağlı salyangozumu mahvederdi.

Sessizliğimiz yan masalardaki meraklı bakışları üzerimize çekmeye başlayınca sonunda kendimi tutamadım. “Çocuklarımız olduğunda, onları Chapel...”

“Çocuğumuz olmayacak.” Romeo bileğinin bir hareketiyle peçetesini kucağına serdi.

KARANLIK ROMEO'M

“Hemen olsun demedim zaten.” Ona öldürücü bir bakış attım. Onun çocuklarımın babası olması fikrine bayıldığım söylenemezdi. Bir limonlu turta bile ondan daha fazla duygusal zekâyâ ve sakinliğe sahipti.

“Çocuğumuz olmayacak. Ne şimdi ne de sonra. *Hiçbir zaman.*”

“Neden?”

Onu doğru duyamıyordum herhâlde.

Kötü davranışlarını, vicdansızlığını ve her zamanki pisliklerini boş verebilirdim ama *bu*, anlaşılmamızı bozardı. Çünkü bu hayatta istediğim tek bir şey vardı. O da çocuktu. Dört tane. Çocukları, çocuklarla ilgili her şeyi çok seviyordum. Tombul yanaklarını, şen kahkahalarını ve saf sevimliliklerini. Romeo'nun beni evimden kaçırdığı o pazar günü bile kilisedeki zamanımı dışarıda küçüklerle oynayarak geçirmiştım. Büyükanнем de her zaman çocuksuz bir evin ruhsuz bir bedene benzediğini söylerdi.

Romeo kaşığına kaz ciğeri doldurdu. “Çünkü çocuk istemiyorum.”

“Ama *ben* istiyorum.”

“Aletimi emerek ya da amını yalatarak hamile kalmakta iyi şanslar o zaman çünkü yaşayacağın tek cinsel ilişki bu olacak.”

Arkasındaki kadının uskumru turşusu boğazında kalmış gibi görünüyordu.

“Yani benimle seks yapmak istemiyor musun?”

“Seninle seks yapmak istiyorum. Bu kadar istediğim çok az şey var, Kurabiye. Tesadüfe bak ki çocuk sahibi olmamak da bunlardan biri, yani cevabım hayır.”

O kadar şaşkındım ki etrafımızdaki insanların yarısının yemek yemeyi bırakıp bir film galasındalarmış gibi bizi izlemeyi tercih etmesini umursamadım bile. “Asla, asla deme.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca söz olabilir. İnsanlar pek çok şey için asla der. İpsiz *bungee jumping*, eroin, ananaslı pizza...”

“Ananaslı pizzayı severim.”

İçkisinin yarısını tek seferde bitirdi. “Tanrım. Gittikçe kötüleşiyorsun.”

Arkama yaslanıp hangisini daha itici bulduğumu anlamaya çalıştım; kocamın kişiliğini mi yoksa tabağımdaki tadı üç boyutlu yazıcıdan çıkmış gibi olan salyangozları mı? “Çocuklara neden bu kadar karşısın?”

“Bizzat onlardan nefret etmem dışında mı? İnsanın uykusunu bölüyorlar, yaşam kalitesini düşürüyorlar, her ânını onlara ayırman gerekiyor ve yetişkinliğe ulaştıklarında da genellikle büyük bir hayal kırıklığı oluyorlar.”

Kötü kötü baktım ama gözlerime bakmadığı için, “İkimiz de çocukların bir yatırım değil, kendini ispat etme projesi olduğunu biliyoruz. Uygarlığın kendini korumak için verdiği bir tepkidir bu. Seni çocuk sahibi olmaktan alıkoyan daha büyük bir şey var ve bunun çocukları sevmemekle ilgisi yok. Onlarla hiç uğraşmak zorunda kalmadan çocuk yetiştirebilecek mali özgürlüğün var,” diye karşılık verdim.

Gözlerinde sözlerime ilgi gösterdiğine dair bir parıltı belirdi. “O kadar da aptal değilsin, ha?” Sorusuna cevap vermeden kollarımı göğsümde kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım. “Haklısın. Bütün bunların arkasında daha büyük bir neden var. Çocuk sahibi olmak istemiyorum çünkü Costa Hanedanı’nın devam etmesini istemiyorum.”

“Bruce’la Costa Industries için kavga ettiğinizi sanıyordum.”

“Ediyoruz.”

“Gelecekte evladına devretmeyeceksen neden bu şirketi miras almak istiyorsun ki?”

“Eh, biraz düşün bakalım, Kurabiye.”

Bunu anlamam bir saniyeden az sürdü. *Devralarak şirketi mahvedebilirdi. Batırabilirdi. Soğuk ellerinin dokunduğu diğer her şeyi yok ettiği gibi onu da yok edebilirdi.* Yok etmek onun göbek adıydı.

O yemekte babasının sadece tek bir şeyi önemseydiğini anlamıştım: Costa Industries. Onun tek aşkını öldürmek, ölmeden önce ona vuracağı acımasız bir darbe olurdu. Yani Romeo saf bir intikam eyleminin peşindeydi. Bu büyük nefretinin sebebini merak ettim. Bana açılacağını düşünecek kadar saf değildim ama yine de aklıma bir fikir geldi.

Romeo çocuk istemiyordu. Ben de onu yakınımnda istemiyordum. Peki hamile kalırsam ne yapardı? Beni boşar mıydı yoksa onuruma ve alyansıma zeval vermeden Chapel Falls'a geri mi gönderirdi? Planımın mükemmel olduğu söylenemezdi. Bir kere, çocuğumun bir baba figürüne sahip olmayacağını düşünmek canımı acıtiyordu ama anne olma hayalimden de vazgeçemezdim. Her neyse, Townsend ailesi zaten gelecekteki çocuğumun emrinde olacaktı. Tam bir korkak olduğu için dedelik görevinden azledilen babam hariç tabii.

Romeo'ya bizim için kurguladığım planı anlatmak anlamsızdı. O yüzden şampanyamı yudumladım. "Peki."

Gözleri kısıldı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Sen asla bu kadar kolay pes etmezsin."

"Kusura bakma, *kocacığım* ama DNA'n pek de cazip sayılmaz."

"Gerçekten çocuk isteseydin Trader Joe'nun organik poşetlerinden biriyle bile ürerdin sen."

"Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmamı mı istiyorsun?"

"Evet ama bebek için değil."

Durumumuzda komik bir şey olmadığı için boş boş gülererek, "Haksız değilsin. Çocuklar benim gibi tembel ve dağınık bir kız için çok zaman alır ve yorucu olur. Ama hamile kalmadan da seks yapabiliriz, biliyorsun," dedim.

"Bu bilgilendirici haber için teşekkürler." Yemeğini bir beyin cerrahının hassasiyetiyle parçalara bölerken gözleri parlıyordu. "Ama tedbirli davranmakta her zaman fayda vardır."

Eh, tedbirli olmak asla işe yaramayacaktı. Hamile kalarak planlarını bozacak, ona hiç istemediği bir vâris verecek ve kendimi onun pençelerinden kurtaracaktım. Çatalı dudaklarının önüne kaldırdı. “Yemek hoşuna gitti mi?”

“Evet, bana eşlik etmen kadar çok hoşuma gitti,” dedim imalı imalı.

Yemeğin geri kalanında normal bir çiftmişiz gibi davrandık.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dallas

“Dışlerini kaybetmeye bu kadar hevesli bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.”

Romeo'nun mırıldanmasıyla kafamı Frankie'nin mesajından kafamı kaldırdım. Kalbim öyle çarpmaya başladı ki boğazımda hissettim. Madison sırtını odamızın kapısına dayamış, koridordaki halının üzerinde oturuyordu. Telefonundan gelen mavimsi ışık alnına vuruyordu. Bizi görür görmez ayağa kalktı ve yüzüne pişmanlık dolu bir ifade yerleşti.

Amacını anlamıştım. Romeo'yla kurnazca bir oyuna başlamışlardı. Ben öylece aralarında paslaştıkları bir hedef, bir toptum. Birdenbire Madison'la yaptığım plan gözüme son derece aptalca göründü. Suç ortağımın başıboş gezen bir güvenin hayatta kalma içgüdülerine sahip olduğunu fark ettiğimden artık devam edemeyeceğim bir plandı bu.

“Dallas.” Birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca beni görmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştı. “Konuşmamız gerek. Seni düşünmeden duramıyorum.”

Kalakaldım. Romeo ilk kez haklıydı. Madison canına susamıştı.

“Düşünmek derken? Senin kıt zekân sadece hayatta kalma işlevini yerine getirmene yardımcı oluyor.” Romeo koridorda ilerleyip Madison'ı yakasından tuttuğu gibi kapıya yapıştırdı. Sesi her zamanki gibi sakin çıkıyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun, Licht?”

Madison topraktan koparılmış bir solucan gibi çırpındı. “Bana ait olanı geri alıyorum.”

Neredeyse gülecektim. *Ne klişe ama.*

“Öyle söyleseydin ya.” Romeo onu bıraktı, cüzdanından boş bir çek çıkarıp Madison’ın göğsüne yapıştırdı. “Al.”

Çek, Madison’ın makosen ayakkabılarının önüne düştü. “Bu ne?”

“Burnunu kırdığım için beni dava ettiğinde sana ödeyeceğim tazminat.”

“Ama burnumu kırma...”

Romeo yumruğunu Madison’ın suratına indirdi. Eski nişanlığının burnundan fışkıran kan takım elbisesinden aşağı damlayarak halıyı kırmızıya boyadı. Madison sendeleyerek duvara çarparken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Lan ben senin!” Madison burnunu tutarak inledi. “Polisi arayacağım.”

Romeo umursuyormuş gibi yaparak anahtar kartını kolaylıkla okuyucuya soktu. “Peki onlara ne söyleyeceksin? Amerika’dan onca yolu başka bir adamın karısını baştan çıkarmak için geldiğini mi?”

Madison, Romeo’yla kapının arasına girdi. “Dallas’la konuşmak istiyorum. Son bir kez konuşmamız gerekiyor.”

Bu iki kaçığı hak etmek için önceki hayatımda insan ırkına karşı ne tür iğrenç suçlar işlemiştim acaba? Daha da kötüsü, çocuk istiyorsam –ki istiyordum– bu muhtemelen Romeo’dan olacaktı.

İçimi çekip kan lekesine dikkat ederek ayakkabımın ucuyla Madison’ı kenara doğru ittim. “Eve dönene kadar bekleyemez miydi? Üzgünüm, Mad, ama bu biraz... gereksizdi. Ayrıca seni hastaneye götürsek iyi olacak.”

“O kendi başının çaresine bakar.” Romeo kapıyı açıp beni içeri soktu ve geniş omuzlarıyla Madison’ın önüne dikildi. “Ma-

dison'ın kemiklerini kıran ilk koca değilim ve yaptığı maskaralıklara bakılırsa son da olmayacağım."

Madison öne doğru atıldı. "Charity'ye dokunmamıştım bile."

Ah, iğrenç işler.

Romeo'nun parmağını alnına koyup itmesiyle sersemlemiş hâldeki Madison duvara çarptı. "Bir daha seni karımın yakınlarında görürsem Tanrı bile sana yardım edemez. Şimdi kendine çeki düzen ver. Amerikalıları, Fransızların zannettiği kadar görgüsüz gösteriyorsun."

Ardından kapıyı çarparak kapadı. Madison'a yardım etme düşüncesi iki saniyeliğine aklımdan geçse de buraya bir amaç için geldiğini ve bu amacın muhtemelen balayımı sabote etmek ya da kocama karşı bir şeyler planlamak olduğunu hatırladım. Ne pahasına olursa olsun. Planını uygulamak için beni bile ezip geçerdi.

Görünüşe göre benden başka kimse *benim* çıkarımı düşünmüyordu. Bunu düşündükçe hamile kalma fikri kulağa daha cazip geliyordu. Romeo'nun beni Chapel Falls'a onuruma ve alyansıma zeval gelmeden geri göndermesini sağlamanın en hızlı yolu bu olurdu. Elbette beni ailesinin göremeyeceği bir yere kapatırdı. Hatta belki de çocuğumuzun Costa Hanedanı'ndan herhangi bir ayrıcalık elde etmemesi için boşanmamıza bile izin verebilirdi.

Omuzlarımı gevşettim. *Az önce olanları unut. Bebek operasyonuna başla.* Evet, stratejimin bariz eksileri vardı ama bebek sahibi olup eve dönme ihtimali her şeye üstün geliyordu.

Gösteri zamanı.

"Madison'ın burnu hakkında sızlanmadan önce..." Romeo ceketini yırtarcasına çıkarıp askıya astı. "Başka erkek olmayacak kuralı koyuyorum. Yüzüğümü takarken hiçbir koşulda onlarla komplo kurmayacak ya da yatmayacaksın. Çok büyük bir istek olduğunu sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Onu rahatlatacak gücü kendimde bulamıyordum. Ayrıca kavga etmek bu geceki planlarıma ters düşerdi. Onu kapıya itip elimi göğsüne koydum. Yavaş, sakince atan kalbinin üstüne. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öyle durduk.

Sonunda kaşlarını çattı. “Bana Henry Plotkin büyü mü yapıyorsun?”

İstemsiz kahkahalar boğazımda düğümlendi ama yutkundum. Utanç verici gerçek şuydu ki bekâretimi Romeo’ya kaybetme ihtimali başımı döndürüyordu. Bu kadar soğuk bir adamın, bana her dokunduğunda beni nasıl yakıp kül ettiği üzerine bilimsel bir araştırma yapılmalıydı.

Göğsünün üzerine parmaklarımla kalp şekli çizdim. “Bana öğretmeni istiyorum.”

“Görgü kurallarını mı?”

“Ben daha çok... yatakla ilgili şeyler düşünüyordum.”

“Neden? Uyumak zaten senin uzmanlık alanın gibi görünüyor.”

“Romeo. Ciddi ol.”

Dudaklarını yaladı. Bu fikri çekici bulduğu belliydi. Göğüslerimiz birbirine dayanmıştı. Parmaklarımı âdemelmasının üzerinde gezdirdim.

Bileğimi sıkarak beni durdurdu. “Neden hep benimle oyun oynuyormuşsun gibi hissediyorum, Kurabiye?”

Çünkü oynuyorum.

Kirpiklerimin altından ona bakarak dudak büzdüm. “Tek istediğim balayında birlikte iyi vakit geçirmemiz. Mutsuz hissetmekten bıktım.”

Ona ciddi olduğumu göstermek için elbisemin fermuarını açıp kumaşı üzerimden ittim. Bir şelale gibi vücudumdan aşağı döküldü. Sütyen ya da külot giymediğim için (hatları giysiden belli olurdu) karşısında çıtırçıtlak kaldım. Gözleri her yerimde geziniyor, vücudumun her santimini okşuyordu. Kendimi kötü

KARANLIK ROMEO'M

hissetmem için bu kadar uğraşan birine göre bana değer gördüğümü hissettirmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı.

Yutkundu. Mükemmel otokontrolüne rağmen bana pis, ağza alınmayacak şeyler yapmak istediğini biliyordum. Düşüncelere dalmış hâlde bir parmağını karnımda, kaburgalarımnda, memelerimin çevresinde gezdirdi.

“Seni içimde hissetmek istiyorum.” Bakışlarım yüzüne sabitlendi. “Bunu bir düşünsen olmaz mı? Birlikte ilk seferimiz olacak...”

“Hayır.” Bu kelime dudaklarını yırtarcasına, boğuk ve kısık bir şekilde çıkmıştı. Dokunuşu karşısında tenim arzudan alev alev yanıyordu. “Ama şimdi kıcını biraz esnetmeye başlarsam muhtemelen önümüzdeki hafta New York’taki toplantımdan döndükten sonra içine girebilirim.”

Dilimin ucuna verilebilecek sayısız karşılık geldi. Önerisini bir yerine sokabileceğini söylemeyi çok isterdim ama bu, planımı açığa çıkarırdı. Oysa şu anki planım, kocasıyla cinsel ilişkiye girmekten başka bir şey istemeyen uyumlu bir eş olmaktı.

“Tamam...” Boğazımı temizledim. “Ben... şu şeylerden bir tane alırım...”

Ah, ne deniyordu onlara? O kadar da saf değildim. Ne olduklarını biliyordum. Hatta Amazon’da bir tanesini görmüştüm.

“Anal tıkaç,” dedi Romeo.

“Evet, şey... ondan.”

“Gerek yok. Elektrikli diş fırçam var, anal oyunlar için harika bir başlangıç seti. İdeal genişliği ve şekli var, titreşimleri seni boşaltır.”

Kocamla bu konuşmayı yaptığıma inanamıyordum.

Diş fırçasını kıcıma sokmak istediğine inanamıyordum.

Beni inceleyerek bir tepki bekledi. Ben bir şey söylemeyince, “Sana arkadan girmeme izin ver, Kurabiye, günlerce boşalacak kadar zevk alırsın,” dedi.

İçimden ona ağız dolusu küfretmek geldi. Ben kendimi neye bulaştırmıştım böyle? Bir de saçma sapan planlar peşinde koşuyordum. Düşüncesizliğim bana her zaman pahalıya mal oluyordu. Yine de bu işten vazgeçmemi beklediğini biliyordum. Ne kadar korkarsam korkayım ona bu zaferi tattırmayacaktım.

Bir kolumu boynuna doladım. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Beni duydun. Ne o, korkuyor musun, *kocacığımı*?”

Romeo blöfümü görerek banyoya gidip diş fırçasıyla geri döndü. Endişeli gözlerle onu inceledim. Aslında çok büyük görünmüyordu ama onu en mahrem yerime sokma ihtimali histeriye kapılmama neden oluyordu. Bunu istemiyordum. Bunda yanlış bir şey olduğunu düşündüğüm için değil, cinselliğimi keşfetme yolunda diğer istasyonlara uğramadan buralara kadar geldiğim için. Sanki bir uçurumdan diğerine atlamışım gibi hissediyordum.

Çıplak hâlde titreyerek Romeo’nun yapacaklarını bekledim.

Diş fırçasını çalıştırdı. Kapamadan önce aramızda vızıltılı ve uğultulu bir senfoni yankılandı. “Aradığın zevki daha az tercih edilen yollardan almakta utanılacak bir şey yok.” Cevap vermedim. Tekrar düğmeyle oynadı. “Bunu istediğinden emin misin?”

Titrememeye çalıştım. “Evet.”

“Yatağa geç o zaman, Kurabiye.”

Yatağa oturup yaklaşmasını izledim. Her adımda nabzım daha da aşağılara iniyordu, ta ki bacaklarımın arasında güm güm attığını hissedene kadar.

“Arkanı dön.”

Döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Arkamda sıcaklığını hissedebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde aleti içeri itmedi. Aksine, kolunu karnıma dolayarak beni geri çekti. Dudakları sırtımda gezindi, en aşağıdan enseme doğru öpücükler kondurdu.

Arkamdan memelerimle oynadı ve dilini çene çizginde gezdirerek bacaklarımın arasına sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Dokunuşunu, öpücüklerini, bu ilgisini çok sevmeme rağmen kendimi buna kaptıramazdım. Madison'ın kanı parmaklarına bulaşmışken ve bana ne yapmak istediğini biliyorken bu mümkün olmazdı. Tek yapabildiğim boğazımda beliren yumruyu yutkunmak, kıpırdamadan durarak kaçınılmaz olanı beklemektir.

Elini bacak arama sokup ıslaklığımı önden arkaya yayarak çok hafif bir tempoyla kenarlarda dolaştı. Benimle oyun oynuyordu. Bedenim kaskatı kesilirken gözlerimi kapadım.

Durdu. "Kurabiye?"

"Yap artık şunu."

Sessizlik. *Mutlak* bir sessizlik oldu. Her şeyi berbat ettiğimi işte o zaman anladım. Belimi kavrayarak beni sırtüstü çevirdi. Lüks yastıklardan oluşan bir bulutun üzerine düştüm, gözyaşlarımı serbest bırakmaktan korktuğum için gözümü kırpmaya dahi cesaret edemiyordum. Aptal diş fırçası hâlâ elindeydi.

Kan gelene kadar dilimi ısırdım. "Neye bakıyorsun?"

"Ağlıyorsun."

Ağlamıyordum. Ama çok yakındım. Aslında ağlamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Dudaklarımı büzüp hiçbir şey söylemedim. Planım bozulmuştu. Hem de dönüşü olmayacak şekilde. Aptal Chapel Falls ve onun aptal kuralları... Baştan çıkarma konusunda bana biraz tecrübe kazandırmak kasaba halkını öldürür müydü?

Romeo diş fırçasını komodinin üzerine attı. "Üstelik titriyorsun."

Fırça yanımdan uçup giderken sanki kendi başına içime girebilirmiş gibi nefesim kesildi. "Sadece biraz üşüdüm."

Bu yaşananların bir başka cilvesi olarak beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Hangisinin beni daha çok şaşırttığını bilmiyordum: İnsancıl tepkisinin mi yoksa kalplerimizin karşı karşıya atışının mı? Planımın suya düşmesi karşısında duydu-

ğum öfke yerini rahatlamaya bıraktı. Ama maalesef titremeye başlamıştım. Zayıflıktan nefret ettiğini bilsem de hayatım boyunca kendimi bu kadar zayıf hissetmediğimi hatırlamıyordum. Burada, nefret ettiğim bir adamın kollarında çırılçıplak yatıyor, onun tesellisinden besleniyordum.

Başımı değerli, güzel bir şeymişim gibi avuçlarının arasına alıp saçlarımı okşadı, dudaklarını şakağıma bastırdı. Bana *ağlama* demesini bekliyordum. Ama Romeo bu kalıba uyacak biri değildi.

“Bunların hiçbirini sen istemedin, Dallas. Farkındayım. Hayatındaki her erkek seni hayal kırıklığına uğrattı, buna ben de dâhilim.”

Aydınlanma ânı yaşadım. Zihnim onun çocukluk odasına giderek fotoğraflar arasında gezindi. Biriktirdiği koçanlar. Bir zamanlar duyduğu *sevgi*. Romeo Costa kalpsiz bir canavar olarak doğmamıştı. O da sevmişti. *Morgan’a kadar...*

Sonunda Romeo beni bıraktı. Fransız pencerelerin ardındaki zifiri karanlığa baktım, saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Yanağımı kavrayarak, “Anal oyunları falan unut. Yapabileceğimiz başka pek çok şey var,” dedi.

Başım la onayladım. “Biliyorum. Gerçekten. Sadece... çok üzgünüm çünkü...” Romeo çok iyi tanıdığım canavardan bu kaygı dolu adama dönüşmemek için mücadele ederken kendime hedefimi hatırlattım. “Üzgünüm çünkü geleneksel anlamda birinin bana sahip olmasının nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim.” En masum ifademi takınarak mırıldandım. “Bunu daha önce yaptın, değil mi? Yani... sonuna kadar gittin.” Evet, işte şimdi ondan faydalanıyordum.

“Bu sorunun cevabını biliyorsun.”

Burnumu çektim. “Evet, biliyorum.”

Duraksadı. “Sana göstermek istesem bile prezervatifim yok.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.”

KARANLIK ROMEO'M

“Doğru, anlamıyorum. Sen benimle yatmayacağın için ben de asla seks deneyimi yaşayamayacağım. Tabii ki üzgünüm. Üzgün olmaya hakkım var.”

Yataktan kalkıp odada volta attı. Suçluluk duygusu çok yoğun ve elle tutulur biçimde bedeninden yayılıyordu. Demek ki vicdanı *vardı*.

Gözlerim hareketlerini takip ederken sonunda yatağın önünde durdu. “Giyin,” dedi.

Karşı çıkmadan bavulumdan beyaz, pamuklu külot ve lavanta rengi saten üst aldım. Tam saten altını da giymek üzereydim ki Romeo araya girdi. “Bu kadar yeter. Yatağa geri dön.”

Başımı kaşıdım. “Az önce giyin dedin...”

“Fikrimi değiştirmeden önce hemen dediğimi yap, Kurabiye.”

Vay be. “Tamam, madem kibarca rica ettin.” Yatağa gidip kendimi bıraktım.

Bana bakıyordu. “Uyu,” dedi.

“Ne?”

“Uyu,” dedi daha yavaş ve daha yüksek sesle.

“İlk seferinde de duymuştum ama...”

“Birazdan geliyorum.” Cüzdanını alıp gitti. Öylece *gitti*. Hiçbir açıklama yapmadan. *Fikrimi değiştirmeden önce* dememiş miydi? Belki de gerçekten fikrini değiştirmişti.

Bugünün yeterince hareketli geçtiğine karar vererek kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktım. Rüyamda kitapların içinde boğuluyordum. Mürekkep kokulu ciltli kitaplar. Kelimelerle, evrenlerle, uzak ve yabancı yaratıklarla.

Rüyamda koca kılığına girmiş bir canavar yoktu.

En önemlisi, evlilik kılığına girmiş bir kalp kırıklığı da yoktu.

ÖTÜZUNCÜ BÖLÜM

Ollie vB: Kız seni hâlâ mahvetmedi mi?

Romeo Costa: Beni kimse mahvedemez.

Zach Sun: Son zamanlarda bir Sia şarkısı gibi konuşman beni dehşete düşürüyor.

Romeo Costa: @ZachSun, ne zamandan beri güzel sanatlarla ilgisi olmayan kültürel referanslarda bulunuyorsun?

Ollie vB: Ailesi onu geçen hafta bir *influencer*la buluşmaya gönderdi.

Romeo Costa: Beyin hücrelerinden kaçısı hayatta kaldı?

Zach Sun: Neredeyse hepsi. Gizli gürültü önleyici kulaklık kullandım ve iki dakikalık aralıklarla gülümseyip başımı salladım.

Romeo Costa: Gayet umut verici. Düğün tarihi ne zaman belli olur?

Ollie VB: @Romeo Costa, o tatlı, dar amcığın tadına henüz bakmadığını mı söylemek istiyorsun?

Romeo Costa: Seni bir dahaki görüşümde dilini tereyağı bıçağıyla keseceğim.

Ollie VB: Niye tereyağı bıçağı? Sadece işleri gerek uzatıp etrafı pisletmekten başka bir işe yaramaz.

Romeo Costa: İstedğim tam olarak bu.

KARANLIK ROMEO'M

Ollie vB: @ZachSun, karısının tadına bakıp bakmadığını sorduğumda evet ya da hayır diye cevap veremiyor, gördün mü? Sen ne düşünüyorsun?

Zach Sun: Lafı dolandırıyor.

Zach Sun: Sarhoşlar gibi.

Zach Sun: O kadar sarhoş ki ayakta bile duramıyor.

Ollie vB: Düşüşü muhteşem olacak.

Romeo Costa: İster inanın ister inanmayın ama birinin sizi baştan çıkarmasına karşı koyabilirsiniz.

Ollie vB: Bu ancak pasta için geçerli olabilir. Karına benzeyen bir kadın için değil.

Ollie vB: Kız kardeşi hâlâ lisede mi?

Romeo Costa: Son soruşunun üzerinden on saat geçti, yani evet, hâlâ lisede.

Ollie vB: Beklerken zaman geçmek bilmiyor.

Zach Sun: Gayrireşit birinin ırzına geçmekten içeri girdiğinde gardiyana da öyle dersin.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Romeo

Saint-Honoré Faubourg Sokağı'nda bir aşağı bir yukarı yürüyor, yedi tane sakızı birden çiğneyerek neredeyse saçımı başımı yoluyordum. O *lanet* diş fırçasıyla neden Kurabiye'yi korkutmuştum ki? İnatçı küçük su perisi de neredeyse buna razı olmuştu. Bu benim için bir meydan okumaydı. Muzzam şekilde yüzümde patlayan bir meydan okuma. Küfretmeme *ve* ona sarılmama neden olmuştu.

Tabii, eczaneye gidip çif korumalı bir paket prezervatif isteyebilirdim. Sonra paketi bitirip üstüne bir tane daha alırdım. Sonra bir tane daha. Yüz kadar kondomdan –Dallas bir dahaki sefere kıcını domaltıp beni içine girmeye davet ettiğinde bu sayıya ulaşmamız kaçınılmazdı– biri yırtıldığında, TLC bizi *19 Kids and Counting*'in kadrosuna ekleyebilirdi. Almayayım.

Hap ve rahim içi araçların da dezavantajları vardı. Birincisi, vücuduyla ilgili kararları ben veremezdim. İkincisi, hapları içeceğine ya da rahim içi aracı çıkarmayacağına asla güvenemezdim çünkü belli ki çocuk istiyordu. Son ihtimal olarak makas altına yatabilirdim ama vasktomu operasyonlarının başarı oranı sadece %99.9'du. Şansımın farkındayım, o minicik ihtimal kesin gelip beni bulurdu. Ne de olsa diğer her anlamda –zekâ, görünüş, vergi dilimi, vb. bakımdan– o ufacık ihtimallerin kanlı ~~canlı~~ örneğiydim.

Sonra kafamda bir fikir belirdi. Kaldırımda bir aşağı bir yukarı volta atarken keyfim yerine geldi. Kurabiye beni sadece

bir kez hissetmek için yalvarmıştı. Sadece bir kez yapacaktım. O kadar da önemli değildi, dediğini yapıp hayatıma devam edebilirdim.

İkinci kez düşünmeye fırsat bulamadan otele döndüm. Aslında Dallas'ın uyuyakalacağını beklemiyordum. Hele de böylesi bir günün ardından. Ama karımın tembelliğini hafife almıştım. Sadece derin bir uykuya dalmakla kalmamıştı, göğsünde yarısı yenmiş bir çörekle horluyordu.

Yatağın kenarına oturup çöreği komodinin üzerine koydum ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Oliver haklıydı. Karşı konulmaz biriydi. Her nasılsa hem güzel hem masum hem de cesurdu. Yabani bir gül kadar zarif ve dikenliydi. Ayakkabılarımla pantolonumu çıkarırken tereddüt dahi etmedim. Sadece iç çamaşırımla bacaklarının arasına diz çöktüm ve burnumu iç çamaşırının üzerinden küçük yarığına doğru bastırdım.

Uykusunda mırıdanıp küçük poposunu hareket ettirdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sıcak dilimi ortasına bastırdığımda soluğu kesildi. Pamuklu kumaş ağzım ve onun ıslaklığıyla nemlenmişti. Niyetimi anladı. İnce kumaşın üzerinden parmaklarımı içine daldırıp klitorisini emerek onu iyice hazırladım.

Meme uçları saten kumaşın altında sertleşince Dallas gözlerini açtı. Büyük bir zevkle kıvranırken hâlâ uyukluyordu ve tam olarak ne yapmaya hazırlandığımızı anlamamıştı. Belki de değişiklik olsun diye susuyordu. Yumuşak bir iniltiyle vajinasını yüzüme itti. "Daha fazla."

Klitorisini daha sert emerek baskıyı azalttım. Hem işaret hem de orta parmağımı içinde kıvırdım, incecik külot iyice gerilmişken onu parmağımla becermeye devam ettim.

"Ahh. Çok güzel."

Güzel mi? Neredeyse beş yıldır bir kadına dokunmamıştım. Sadece *güzel* demek yeterli değildi. Kurabiye titreyen bacaklarını

iki yandan kulaklarıma bastırdı. Parmaklarıyla saçımı kavrayıp acımasızca çekiştirdi. Daha hızlı, daha sert hareket ederek memelerinden birini avuçlayıp ucunu sıktım. Sonunda gözleri açıldı. Masum bir şehvet perdesinin ardından bana gözlerini kırptırarak baktı.

Bir an için buna alışabileceğimi düşündüm. Sonra Oliver'ın onun hakkında söylediklerini hatırladım. İçim sahiplenici bir güçle doldu ve üçüncü parmağımı da devreye soktum. Dilimin ucuyla klitorisine daireler çizdim.

Öne doğru sarsılarak kendini burnuma kaydırıp ve ardından güzel, terbiyeli yetiştirilmiş Güneyli karım, “*Siktir!*” diye bağırdı. “Babamın erkeklerle çıkmamıza izin vermemesine şaşmamalı. Bu kadar iyi hissettirdiğini bilseydim sınıfımdaki her erkekle seks yapardım.” Neredeyse külotunun üzerinde boğuluyordum. Gülmekten mi yoksa öfkeden mi, emin değildim. “Evet. Evet. İşte böyle ama biraz... biraz daha hızlı.”

Sesindeki çocuksu neşe nabzımı hızlandırdı. Kaburgalarıma çarpan kalbimin en son ne zaman düzgün çalıştığını hatırlamıyordum. Genelde beni minimum düzeyde hayatta tutar ama daha fazlasını yapmazdı.

Dallas altımda kıvranıp inleyerek başımı bacaklarının arasına ölümcül bir şekilde kenetleyip geri çekilmemi engelledi. Oysa geri çekilmem için ancak kıyametin kopması gerekirdi. Dallas Costa sanat eseri gibiydi, daha sonra ona sahip olma arzusu her belirindiğinde bu âna geri dönebilmek için onu şimdiki hâliyle çerçevelemek istedim. Dallas çok uysaldı. Gerçek bir heyecanla dolup taşarken bana verdiği tepkilerin hiçbirisi önceden planlanmış ya da hesaplanmış değildi. Acımasızca dürüsttü. Tıpkı benden tüm benliğiyle nefret ettiğini söylerken olduğu gibi. Onu dilimle ve parmaklarımla ilmek ilmek çözdüğümde olduğu gibi.

En güzel yanı da ancak sarhoş olduğunda –ki ayık gezdiği pek görülmezdi– onu dilimle boşaltmama izin veren Morgan

Lacoste'tan çok farklı olmasıydı. Acımasız, hesapçı Morgan, seks sırasında iyi görünmeyi eylemin kendisinden zevk almaktan daha çok önemserdi.

"Evet. Evet! Yaklaştım!" Evcilleştirilmemiş küçük porno yıldızım beni bacaklarının arasına o kadar sert çekti ki nefesim kesildi. Orgazm dalgalar hâlinde bedenini ele geçirirken kasları külotunun üzerinden hareket eden parmaklarımı sardı. İçinden taşan sıcaklık pamuklu kumaşı ıslatmıştı. Onu kumaşın üzerinden tekrar tekrar öptüm ama yarın her şeyin yerli yerine döneceğini biliyordum; sınırlarımın, takıntılarımın, şeytanlarımın...

"Ben de karşılığını verebilir miyim?" Dallas hafifçe doğrulup oturdu. "Ama külotunun üzerinden değil. Erkek iç çamaşırları hep günlerce beklemiş keçi peyniri gibi kokar. Bunu biliyorum çünkü hizmetçimiz ne zaman tatile gitse çamaşırları sırayla yıkardık ve şey, bunu gerçekten söylememeliyim ama babam..."

İçinde bulunduğumuz ânın babasının iç çamaşırları yüzünden mahvolmasını istemediğim için öne doğru uzanıp kendini tadacağı bir öpücükle o geveze çenesini kapadım. İlk başta dudaklarını büzdü, tadı hakkında ne düşündüğünden emin olmadığını belli eden bir yüz ifadesi takındı. Ama sertleşen aletimin ucunu kıyafetlerimizin üzerinden yarığına sürttüğümde çılgına dönerek beni tekrar öptü, dilini boğazıma öyle bir soktu ki akşam yemeğimi çıkaracağımdan korktum.

"Evet." Bana sürtünüp kıpırdandı. "*Lütfen efendim, biraz daha alabilir miyim?*"

Ah, bu şekilde becerilirken bile *Oliver Twist*'ten alıntı yapıyordu. Bu kadın gerçekten bambaşka bir şeydi.

Bunun aptalca, tehlikeli ve deli işi bir şey olduğunu bile aletimin ucumu içine ittim. Külotunun üzerinden yaptığım onca şeye rağmen hâlâ daracıktı ama olacaklara hazır hâlde sırıl sıklam ve pırıl pırıl parlıyordu. Daha sert ittim, çıkarmadığım iç çamaşırımın incecik kumaşının ardından onu usul

usul becerdim. Dudaklarımı onunkinden ayırıp aşağı baktım, o kadar dardı ki içine zar zor sığabiliyordum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey olabilirdi.

Nefes nefese, “İnsanların kuru seks dediği bu mu?” diye sordu.

Hayır. Yaptığımız şeye dair hiçbir şey kuru değildi. Onu iç çamaşırımın içinden beceriyordum. Ona şu an –ya da hiçbir zaman– bunun sorunlarım yüzünden benim gözümde tam bir seks olduğunu açıklamaya niyetim yoktu.

“Aynen.”

Her hareketim beni doruğa daha çok yaklaştırıyordu. Onu arzudan çıldırtmak için tasarlanmış yavaş, kontrollü, alaycı itişlerden sarsıntılı, manik, bu-kadının-gerçekten-içinde-olmam-gerek hamlelerine geçiş yaparak kontrolü kaybettim. İnsanla kurulan herhangi bir yakınlığa, şefkate, cinsel ihtiyaçların karşılanmasına ve tatmin edilmesine o kadar açtım ki başım dönmeye başladı.

Dallas’ın penetrasyon yoluyla tekrar orgazm olmayacağı ihtimalini göz önünde bulundurmuştum. Yani onu gezegendeki kadınların büyük çoğunluğunun arasına yerleştirmiştım. Ama şimdi altımda titriyor, sırtımı tırnaklayarak bana tutunmaya çalışıyor, orgazm olmaya hazır görünüyordu. Her darbemde memeleri sallanıyordu. Dudakları zevkle aralandı, muhtemelen bu orgazm ilk ikisinden farklı hissettirdiği içindi. Daha derin ve daha şiddetliydi.

Gömleğimin yakasını kavrayıp yüzünü bana doğru kaldırdı. “Şu iç çamaşırını çıkar.” İtişime karşılık verdi, penisimin ucu iç çamaşırdaki delikten çıktığında inledi. “İçime boşalmanı istiyorum. Seni hissetmek istiyorum.”

Talebini yerine getirmeme ramak kalmıştı. Neyse ki bu akşam direksiyonun başında aletim yerine mantığım vardı da beni tam bir felaketten kurtardı.

Boşalmadan önce geri çekilip onu yüzüstü çevirmeyi zar zor başardım. Çıplak poposunu hedeflemiştim ama bir şekilde saçlarına boşaldım. Önemli değildi. İsteddiği kadar yıkayabilirdi.

Dallas yastıkların üzerine düştü, yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Artık resmîleşti." Beni de kendisiyle birlikte yatağa çekip yüzüme ıslak, rastgele öpücükler kondurarak bana bir köpek yavrusundan pek de farklı olmadığını bir kez daha hatırlattı. "Seks yapmak yeni favori sporum."

"Seks bir spor değil."

"Olmalı. Öyle bir şey olsaydı bütün gün yapardım."

"Var zaten. Adına fahişelik deniyor."

Zayıflığını umursamadan üzerine abanıp komodine uzanarak ağzıma iki naneli sakız attım. "Başka sefer olmayacak." Sonra üzerinden yuvarlanarak diğer tarafa geçtim, vücudum terden sıırılsıklam olmuştu, kaslarım yıllar sonra ilk kez gerginliğini atmıştı.

"Elbette, tatlım." Memelerini koluma yapıştırdı. Altımızdaki çarşaf az önce yaptığımız şeyle sıırılsıklam olmuştu. "Sadece bir seferlikti."

Ama cazibesi beni aşıyordu. Sonunda balayımız boyunca kendime izin verme kararı aldım. Hafta sonu boyunca bulduğum her fırsatta Dallas'ı iç çamaşırının üzerinden becerdim. Her gece sadece diline ve memelerine boşalmaya dikkat ederek tatmin oldum. Louvre'a gittiğimizde onu neredeyse oracıkta soyup becerecektim. Sonra La Madeleine'de onun o küçük tatlı amını yedim. Onca yer arasından bir kilisede çünkü baş belası karım otele dönene kadar bekleyememişti.

Hatta Dodo Manege'da onu parmaklamam için yalvarmıştı. Bu da otele dönerken takside göğsüne örttüğüm paltonun altından memelerini de emdiğim anlamına geliyordu.

Seks bağımlılığı eğilimleri olan bir kadınla evlenmiştim ve onu istediği şeyden mahrum bırakmayı hiç istemiyordum. Bir kere o şehvetin kırbacını yemiştim. Hatta öylesine kapılıp

gitmiştim ki bu iyiliğe karşılık vermesini istemeyi, beklemeyi ve onu eğitmeyi tamamen unutmuştum. Onun o güzel vajinasına o kadar âşık olmuştum ki spermlerime aç bir sinekkapan bitkisi gibi olduğu aklımdan uçup gitmişti.

Kesinlikle emin olduğum bir şey vardı ki o da ABD'ye döndüğümüzde karımdan olabildiğince uzak durmam gerektiği idi. Onunla yakın olmak psikolojik savaşımızda beni savunmasız bırakıyordu. Bir ayda işimi bitirirdi. Belki iki ay. En iyi ihtimalle bir yıl dayanırdım. Ama iliklerime kadar biliyordum ki sonunda beni onu gerçekten becermeye ikna edecekti. Hem de olabilecek en pis şekilde. İçi tamamen spermlerimle dolana kadar.

Dallas Costa istediği her şeyi elde edebilen bir kadındı.

Ve şu anda tek istediği bir vâristi.

ÖTÜZ İKİNCİ BÖLÜM

Dallas

Romeo'nun penisi insanın depresyonunu bile tedavi edebilirdi. Ancak ne yazık ki nefreti tedavi edemiyordu ve bu söz konusu his bende hâlâ fazlasıyla mevcuttu. Regl lekeli iç çamaşırlarımı çöpe atıp bir tampon aldım. İçime dolan hayal kırıklığı, hemen hamile kalmayı beklememden kaynaklanmıyordu. Sadece Guinness orgazm rekoru kırma macerama geçici bir mola vermek istemiyordum.

Lavabonun yanına tüneyip sinirimin geçmesini bekledim. Vajinam zaten ağrıyordu, fazlasıyla zorlanmış ve sadece bir haftalık çalışmadan sonra dinlenmeye çekilmeye hazırды. Meme uçlarım sütyenime her sürtündüğünde cansız his acıya dönüşüyordu. Uçak kalktığında Romeo'nun gazetesinin sayfalarını çevirmesini izlemek için tam zamanında ana kabine döndüm. Güçlü ellerini her gördüğümde bacaklarım karıncalanıyordu. Fransa'da zamanımızı ya tartışarak ya da orgazm olarak geçirmiştik. Sadece kendiminkini değil, gelecekteki çocuğumun bekâretini de tehlikeye atmış olma ihtimalim yüksekti.

Romeo'nun beni görmezden geleceğini tahmin ederek pelüş kanepeye uzandım. Aslında jete adımızı attığımız andan itibaren e-postalarına benden daha fazla ilgi göstermeye başlamıştı. Peki, öyle olsun. Kimin umurunda. FaceTime'dan Frankie'yi, annemi ve Sav'ı aradım, ağzıma deniz yosunu ve pirinç unlu krakerler atıp Romeo'nun o zalim, zorba kışını görmezden geldim.

Eve döndüğümüzde Hettie ya da Vernon'dan komodininin üzerindeki beyaz gülü sulamalarını istemeyi unuttuğumu fark ettim. *Off!* Hatırladığım anda üst kata fırlayarak Romeo'yu bavullarımızla birlikte şaşkın ve her zamanki gibi hoşnutsuz hâlde antrede bıraktım.

"1.4 milyon dolarlık balayı için rica ederim, Kurabiye." Onu duymazdan geldiğimde kendi kendine, "Tabii, ne zaman istersen," diye mırıldandı. Basamakları ikişer ikişer çıkıp nefes nefese odama daldım. Çiçeklerin ölmesinden nefret ederdim ne de olsa umudu ve gücü temsil ederlerdi. Her kışın ardından bahar geleceğini ve beraberinde çiçekleri de getireceğini hatırlatırdı. Bakımlı bir çiçek dallanıp budaklanırdı. Aslında insanlar hakkında da aynı şekilde düşünüyordum. Mevcut koşullar altında ben de kendimi geliştirebilir, dallanıp budaklanabilir miydim?

Beyaz gülün öylesine koyduğum saksıda mükemmel bir şekilde açtığını görünce şaşkına döndüm. Tek bir yaprağı bile solmamıştı. *Vay be.* Vernon mu sulamıştı? Gülün önünde diz çöktüğümde içinde yüzdüğü suyun yeşile çaldığını fark ettim. Hayır. Gül kendi başına hayatta kalmış gibi görünüyordu. *Şu işe bakın hele.* Belki de Vernon haklıydı, âşık olmak için gereken süre boyunca hayatta kalabilen bir gül türü yaratmıştı.

"En azından birimiz az bakım istiyor." Dikenli sapa parmaklarımla dokundum. "Hayatta kaldığın için teşekkürler. Sen gerçek bir savaşçısın, Rose."

Ne? Az önce evcil gülüme Rose ismini mi takmıştım? *Evet, sanırım bunu yapmıştım.*

"Anlaşılan bitkilerle konuşmayı da bitmek bilmeyen tuhaflıklar listene eklemen gerekecek.

Romeo kapımın çerçevesine yaslanmış buzdan bir heykel gibi duruyordu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Paris'in romantik havasından uzaklaştığımıza ve artık yüzünü bacaklarımla arasına sokamayacağıma göre bir kez daha ondan *hiç* hoşlanmadığıma karar vermiştim. Kesin olarak belirtmek gerekirse: Hem de hiç.

“Buraya... şey, *oynaşmak* için geldiysen halam geldi.”

“Akrabaların beni hiç ilgilendirmiyor. Şimdiye kadar tanıştığım Townsendler yüzünden yoğun bir travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum zaten.” Kapının çerçevesinden doğrulup davetsizce odama girdi. “Aslında buraya seni tatmin etmeye gelmedim, Kurabiye. İster inan ister inanma, ilgi alanlarım senin yatağından biraz daha derinlere uzanıyor.”

“Merak etme. Hayat amacının babanın imparatorluğunu mahvetmek olduğunu biliyorum. Üstünkörü yazılmış bir Marvel kötü karakteri gibisin, sadece saç kesimin daha iyi.”

Kıpırdamadan bana baktı, artık tepemde dikiliyordu. “Buradan taşınıyorum.”

Parke zeminde dizlerimin üzerinde durmaya devam ettim. Ama bu manzara yürekleri sızlatacak kadar aşağılayıcıydı, bu yüzden hemen ayağa kalkıp elbisemin tozunu silkeledim.

Romeo metal kutusuna uzanıp ağzına iki sakız attı. “İşler çok yoğun, Savunma Bakanlığı'yla büyük bir anlaşma yapmak üzereyiz.”

Bunu yerel haberlerde okumuş ancak beynimdeki *Umrunda Değil* klasörüne kaldırmıştım. Lichtler ve Costalar arasında altı yüz küsur milyon dolarlık bir sidik yarışı daha.

Gözlerimi devirdim. “Senin işlerin hep yoğun. En azından dürüst ol ve benden uzak durmak istediğini itiraf et.”

Bana sanki trafik durumunu dinliyormuş gibi bir ilgiyle bakıyordu. “Dikkatimi dağıtıyorsun, böyle şeylerle uğraşamam.”

“Ben senin *karınım*.”

“Şimdi de benim sana söylediklerimi tekrarlıyorsun.” Sonra iç çekerek gözlerini benden kaçırdı. “Muhtemelen hafta sonu evde ne var ne yok diye uğrarım. Akrabalarını ve arkadaşlarını istediğin gibi davet edebilirsin. Yeter ki bu kapıdan başka erkekler girmesin. O pek bu kategoriye uymasa da erkeklere Madison'ı da dâhil ediyorum.”

“Bekle, böyle gidemezsin.” Yanından hızla geçip kapıyı kapadım. Gideceğini kabullenmekte neden bu kadar zorlandığımı bilmiyordum.

Yanımdan geçmeye çalıştı. “Giderim ama sen yoluma çıkıyorsun.”

Önüne geçip kollarımı kapının iki yanına dayadım. “Sarırm tek çıkış yolun bu ve ben buna izin vermiyorum.”

“Pekâlâ.” Başını yana eğerek bana baktı. “Öyle olsun, Bayan Costa.” Romeo beni tuttuğu gibi omzuna attı ve sanki koca bir insanı taşıymıyormuş gibi koridorda yürümeye başladı. “Bırak beni, seni ruhsuz... taş kalpli... ahmak...”

“Ben ahmak değilim.” Tek hareketle beni diğer omzuna aldı, bunu ağırlığımdan ziyade bana verdiği rahatsızlıktan dolayı yaptığından şüphelendim. “Diğer sıfatlar uyuyor ama.”

Başım sallanıp her adımda sırtına çarpıyordu. Beni hafif nefeslerle ve sonra daha da hafif adımlarla taşıdı. İyi tarafından bakarsak daha çok yemek yiyebilirdim çünkü anlaşılan tüy gibi hafiftim.

Romeo merdivenden indi. Koridorda sadece benim bavulum duruyordu, eve vardığımızda kendi bavulunu içeri sokmadığını fark ettim. Yalan söylemiyordu. Başından beri gitmeyi planlamıştı.

Dönüp beni şaşkın hâldeki Hettie’nin önünde mutfığa bıraktı. “Şu andan itibaren Bayan Costa sizin sorumluluğunuzda, Bayan Holmberg. Olası patavatsızlıkları ve aksilikleri de dâhil olmak üzere bütün davranışlarını denetleyeceksiniz. Beladan uzak durmasını sağlayacaksınız çünkü sonuncusu peşini bırakmıyor gibi görünüyor.”

Hettie kaşlarını çattı. “Bu işin bana ne faydası olacak?”

“150 bin dolar zam ve işine devam edebilme imkânı.”

“Tamamdır.” Islık çaldı ve iki parmağını alnına koyarak asker selamı verdi. “Anlaştık, patron.”

“Hainsin,” dedim.

“Mavi yakalıyım,” diye düzeltti.

KARANLIK ROMEO'M

Ve saniyeler sonra Romeo sanki Paris hiç yaşanmamış gibi evden de hayatımdan da çıkıp gitti.

Öfkeyle Hettie'ye döndüm. "Vay canına. Bana sırt çevirmen için 150 bin yetti, ha."

Hettie öfkemden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "150 bin dolar sıradan insanlar için çok büyük para, Dal."

Haklı olduğunu biliyordum. Ama artık Romeo burada olmadığına göre öfkemi birinden çıkarmam lazımdı.

"Artı." Hettie omuz silkti. "Hiçbir zaman iyi bir bakıcı olduğumu iddia etmedim. Benim işim onun yulaf ezmesini pişirmek. Ek işimi kötü yapsam bile kimse beni suçlamaz." Göz kırptı.

Ben de ona sıırıttım. "Sağ ol."

"Ne demek. Sadece yokluğundan faydalanıp büyük seks partileri düzenleme ve evi yakıp yıkma, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," derken içimden bana verdiği liste dışında her şeyi yapacağımı düşündüm.

Kendimi basamaklardan yukarı sürükleyerek odama döndüm ve günümün geri kalanını kitap okuyup üzümlere geçirdim. Zihnim, kitabımın geçtiği krallıktan binlerce kilometre uzağa sürüklendi. Yatağa atlamadan önce gülün bir yaprağının düştüğünü fark etmiştim. Sadece bir tane.

Gördün mü, Vernon? Gül soluyor ama kocama olan nefretim hâlâ yerli yerinde.

Başımı üzüntüyle sallayarak yatağa girdim.

Romeo Costa'dan intikamımı alacaktım. Yapacağım son şey olsa bile.

ÖTÜZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ollie vB: @RomeoCosta, annen az önce BougieBaby'den yanında karın ve yaklaşık beş yüz alışveriş poşetiyle çıktı. Bize söylemek istediğin bir şey var mı?

Romeo Costa: Evet var, kendi işine bak.

Zach Sun: Peki sen o mağazada ne yapıyordun @OllievB? Bize söylemek istediğin bir şey var mı?

Ollie vB: Bougie Baby'nin atış poligonumun hemen yanında olduğunu bilmenizi isterim.

Romeo Costa: Atış poligonundan bahsetmişken...

Zach Sun: O konuya hiç girme. Çifte cinayet olur. Hapiste elli yıl. Sadece gerçekleri söylüyorum.

Romeo Costa: Hamile değil. Kendi iyiliği için fazla seksi olabilir ama hamile değil.

Ollie vB: Seksi aslında People Dergisi'nin bana verdiği bir ünvan. Gerçek adım Oliver.

Romeo Costa: Gerçek yaştın da beş.

Zach Sun: Gelin, kayınvalidesiyle bağlarını güçlendiriyor. Akıllıca bir hareket.

Romeo Costa: Ne yazık ki tahmin ettiğim kadar aptal değilmiş.

Ollie vB: Kabul et, Costa. Yanlış hesap yaptın. Aptal ve moron bir tip olsun istedin ama en güzelini ve en zekisini seçtin.

Ollie vB: Alexa, American Idiot'ı aç.

KARANLIK ROMEO'M

Zach Sun: Ollie haklı. Onun oyuncağın olacağını düşündün. Oysa hava durumu üzerinde bile daha fazla kontrolün var.

Romeo Costa: Kişiliği henüz yürümeye başlayan bir çocuğunki gibi. Eninde sonunda yorulacaktır.

Zach Sun: Yorulacak mı gerçekten? Bu noktada hepimiz bir simülasyonda yaşıyoruz ve Detroit Townsend'in sisteme yönetici erişimi var. Beni başka türlüüne ikna edemezsin.

Romeo Costa: Detroit COSTA.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

Dallas'ın beyninin çalışma şekli insanlığa karşı işlenmiş mutlak bir suçtu. Potomac'e döndüğümde yaptığım ilk şey Hettie'ye mesaj atıp damlalığı azgın karımın bulamayacağı bir yere saklamasını söylemek oldu. İçine boşalmayı reddetsem de Kurabiye'nin en yakın sperm bankasına gidip kendine bir şeyler ısmarlama ihtimalini es geçemezdim.

Kaosun diğer adı karımla dört gün boyunca görüşmemeyi başarmama bakılırsa seks perhizi bana yaramıştı. Yine de arazime yayılmış kırk dokuz güvenlik kamerasından onu izlemeye devam ediyordum.

Kurabiye bir hayli sıkılmıştı. Ben de canı sıkılan bir Kurabiye'nin yıkıcı olduğunu öğrenmiştim. Hiçbir şey yapmadan çok şey başarma yeteneği takdire şayandı. Günlerini yemek yiyerek, yarınlara yokmuşçasına kitap okuyarak –bazen yirmi dört saat içinde bütün bir seriyi bitiriyordu– ve korkunç miktarda para harcayarak geçiriyordu.

Doğal olarak aklıma ilk gelen hiçbirini gerçekten istediği için değil, yalnızca beni kızdırmak amacıyla aldığından şüphelenmek oldu tabii ki. Sonra kredi kartı ekstresini inceledim ve Chattanooga'ya bir yetimhane, bir okula son model donanım bilgisayarlar ve Ani Bebek Ölümü Sendromu araştırmaları için yedi haneli bir çek gibi bağışlarda bulunduğunu fark ettim. İşte bu, her bebek görüşünde kendinden geçmesini doğruluyordu.

KARANLIK ROMEO'M

Evet, her gün bana yüz binlerce dolara mal olarak beni devreye girip harcama çılgınlığına son vermem için kışkırtıyordu.

Klimalı ofisimden sevgili karımı her gün düzenli olarak kontrol ediyor, annesini, kız kardeşini, arkadaşlarını ve yeni işe aldığı özel masözünü, manikürcüsünü, kuaförünü ve tek amacı kaşlarını taramak gibi görünen bir kadını karşılamasını izliyordum.

İzlendiğini fark ettiğini de anlamıştım, anlamamak pek de mümkün değildi. Bazen bir kameranın önünde durup bana hareket çekiyor ya da memelerini gösteriyordu, güvenlik ekibimin evdeki görüntülere erişme ihtimalini de pek umursadığı yok gibiydi. Böylesine kaba bir kadınla evlenmem başlı başına rezaletti ama kendimi onun bu asi dönemini atlatacağına inandırdım.

Fakat gerçek şu ki bu bir dönem değil, onun normal hâliydi.

Kafasına estiği gibi davranıyordu ve hiçbir şey, hiç kimse onu değiştiremezdi.

Ayrı geçirdiğimiz dört günde babam, Bruce ve Costa Industries yönetim kuruluyla toplantılara girip çıktım, dinleyen herkesi Licht Holding el koymadan önce Savunma Bakanlığı'yla olan büyük sözleşmemizi güvence altına alabileceğime dair ikna etmeye çalıştım.

Bu bir yalan değildi ama tam anlamıyla gerçek de sayılmazdı.

Endişelenmek için herkesin geçerli nedenleri vardı. Üst düzey yöneticiler Costa Industries'i savunma şirketleri listesinde üst sıralarda yer alamayacak kadar gözden düşürmüşlerdi. Ve Bruce da tam bir yaltakçı olarak bütün bunların yaşanmasına izin vermişti.

Beşinci gün monitörde gözüme bir şey çarpmasaydı bütün bir haftayı Dallas'la hiç temas kurmadan geçirmiş olacaktım. Piyasa raporunu ofis masamın köşesine ittim.

Giriş kapısında bir kargaşa olmuştu. Oysa arazimde –daha doğrusu Kurabiye'nin kapladığı ufak alanın dışındaki arazide– hiç böyle şeyler yaşanmazdı.

Bütün hayatımı yalnızlık eğilimlerime uygun tasarlamıştım. Bu yüzden sokağımda yedi lüks arabanın sıralandığını gördüğümde öfkeden kıpkırmızı kesildim.

Girişteki otomatik kapı yavaşça açıldı ve bir yığın araç garaj yoluma girdi. Gözlerimi kısarak içlerindekiyi seçmeye çalıştım.

Tam o sırada Cara elinde bir tomar dosyayla hışımla içeri girdi. “Bay Costa, Savunma Bakanlığı’ndan Bay Reynolds’la saat 14.00’teki randevunuz...”

“Şimdi olmaz, Cara.”

Rolls Royce’un içinde kapıdan giren ilk kişiyi tanıdım. Barry Lusito. Eski üniversite arkadaşım ve neredeyse yedi yıl önce Morgan’a asıldığında sektörden şahsen aforoz ettiğim adamdı. Onun hemen arkasında, Costa Industries’in mühendislerinden –ya da daha doğrusu eski mühendislerinden– biri tarafından kullanılan Bentley bir kilometrelik garaj yolumda ilerliyordu. Bu adamı da düğünden kısa süre önce cinsel tacizden kovmuştum. Dallas nasıl bir oyun oynuyordu?

Barry’dan sonra kapıma birkaç mütevazı araba daha yanaştı, içlerinde kadınlar vardı, bazılarının karımın yeni personel ekibinden olduğunu fark ettim. (İşi olmayan, gönüllü çalışmalar yürütmeyen ve hiçbir fiziksel rahatsızlığı bulunmayan birinin personele ihtiyaç duymasını anlayamıyordum.) Kadın sürüsünün ardından gösterişli Aston Martin DBX’iyle Oliver von Bismarck gelerek bir de kameraya el salladı. Peşi sıra Lexus LC’siyle (aşırı pahalı, güvenilmez arabalardan nefret ederdi) Zach geldi.

Ve son olarak... Madison Licht. Tekrar ediyorum, Madison Licht. Yüzünün yarısı kameradan görünmediği için tam emin olamadım ama burnu bir tür şeffaf bandajla kapatılmış gibi görünüyordu.

“Efendim...” Cara belgelerini düzeltti. “Üç haftadır Bay Reynolds’ın dikkatini çekmeye çalışıyorsunuz. Bekletilmeyi hoş karşılayacağından emin değilim...”

“Toplantı iptal.” Hışımla ayağa kalktım, ceketimi koltuk başlığından kaptım ve çıkarken üzerime geçirdim. “Bugünkü diğer bütün işler de öyle.”

Madison Licht malikânemin koridorlarında dolaşıp etrafı kolaçan ederken Thomas Reynolds’ı Arlington’daki merkezimizde ağırlamamın imkânı yoktu.

“Bay Costa...”

“Sana *iptal* dedim.”

“Bay Reynolds’a ne söyleyeyim?”

“Acil bir durum olduğunu söyle. Ailevi bir durum.” Sonuçta uydurma değildi. Acil bir durum olmuştu.

Hışımla asansöre bindiğimde kapının önünde, tam karşımda telaşlı, bitkin bir Cara vardı.

“Efendim, sizi tanıdığım on bir yılda hiçbir randevunuzu kaçırmadınız.”

“Beni tanıdığın on bir yılda kaderimi güzel bir sosyopatla birleştirmemiştin de ondan.”

Asansör kapıları yüzüne kapanmadan önce söylediğim son şey buydu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Romeo

Bakışlarımı ileriye kenetleyerek malikânemin araba yoluna girdim. Yoksa tüm yerel gazetelere sıçrayacak bir yangının fitilini ateşleyecektim. Dallas'la ikimiz için açılan ve sürekli büyüyen *hashtag*lerde paylaşılanlardan bahsetmiyordum bile.

Bir zamanlar önde gelen bir birliğin generaline ev sahipliği yapmış on dokuzuncu yüzyıldan kalma malikânemin, şımarık bir Georgialı vârisin entrika parkına dönüşmesini kabullene-miyordum.

İnsanlar evimin ön kapısından dışarı döküldü. Biri Bentley'yi süzmeye koyulurken ön cama bira sıçrattı. İçlerinden birini bile tanıımıyordum.

Genelde uyuşuk kalbim kadar soğuk akan kanım da öfkeyle birine, hem de çok güzel birine, acı çektirmek için duyduğum acil ihtiyaçla cayır cayır yanıyordu.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. *Ya da* psikotik.

On altı arabalık garajımda on sekiz farklı araç vardı. Kendi mülkümde park yeri bulmam sekiz dakika sürdü. Dışarı kaçmaya çalışan panik hâlindeki Vernon'ın yanından geçerek içeri girdim.

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş Hettie beni kapıda karşıladı. elini de kaldırmıştı. "Küçük bir arkadaş toplantısı dedi. Yemin ederim, Rom."

Anlaşılan Kurabiye'nin küçük bir toplantıdan anladığı şehir kulübü partisiydi. Kimdi bu insanlar? Potomac'e geleli daha iki ay olmamıştı.

Kendi arkadaşlarımı tanıdım, sonra Hermès'deki özel alış-veriş asistanını, Dallas'ın restoranlarını sık sık ziyaret ettiği üç Michelin yıldızlı iki şefi ve excel listeme yazdığım insanların büyük çoğunluğunu.

"Selam bile vermeyeceğim" insanlar listemdekiler.

Ne pahasına olursa olsun sistematik olarak kaçındığım insanlar.

Kurabiye bir şekilde onları bulmuş ve her birini evime davet etmişti. İnanılmazdı.

Bu kadar öfkeli olmasaydım bu başarısından etkilenirdim.

"Çekil yolumdan."

Hettie başını eğerek kenara çekildi. Ferragamo deri ayakkabıları ve Bally eşofmanlarıyla şık giyinme zahmetine dahi girmemiş insanlar, şarap mahzenimdeki kaliteli içkilerin, özel günler için sakladığım şişelerin tadını çıkarıyorlardı.

Partilerde davetli başına 1800 dolar alan ve butik hizmet veren Nibbles'ın ikramlarıyla her tezgâha yayılmış eksiksiz bir yemek servisi vardı.

İnsanlar gülüyor, yiyip içiyor, birbirleriyle kaynaşıyor ve rahatça ortalıkta dolaşıyorlardı. Tabii bu arada son derece gürültü de yapıyorlardı.

Ruhum, gerçekten bir ruhum varsa tabii, mermi gibi bedenimden fırlayıp can havliyle kaçmak istedi.

Merdivenin başında birinin omzuna çarptım. Adam dönüp baktı.

Oliver.

Yaptığım ilk şey suratının ortasına bir yumruk atmak oldu. Burnunu kıracak kadar sert değildi ama son davranışları hakkında ne düşündüğümü gösterecek kadar öfkeli bir yumruktu.

Boktan yetiştirilme tarzım yüzünden kavgacı bir insandım. Her durumda ilk içgüdüm kavgaya tutuşmak oluyordu. Yıllardır kendimi dizginleyememiştim. Ama Kurabiye daha şimdiden beni pek çok masum kurbanın üzerine salmıştı.

“Ah.” Oliver yanağını ovuşturdu. “Bunu neden yaptın ki şimdi?”

“Karım hakkında cinsiyetçi şeyler söylediğin, yüzüme karşı onunla ilgili teklifte bulunduğun ve açıkçası sinir bozucu bir suratın olduğu için.”

İç çekti. “Tamam, hakkın varmış. Bil diye söylüyorum, artık karınla yatmakla ilgili şaka yapmayacağım. Bunun gelecekte kız kardeşiyle birlikte olma girişimlerimi engelleyeceğini düşünüyorum.”

Hayatımda akıl yaşı on üçten büyük biri var mıydı?

“Ee, peki kendini nasıl savunacaksın?” Amerika’da satışı bile olmayan Belçika birasından bir yudum aldı. Tanrım. Başımın belası karım kısa evliliğimiz boyunca ne kadar para harcamıştı acaba?

Oliver kaşlarını çattı. “Neyle ilgili?”

Sabırım tükeniyordu. “Onun parti davetini kabul etmeye seni teşvik eden neydi?”

“Ah, davetiye falan yoktu.” Parmağını etrafta döndürdü. “Bu küçük parti tamamen anlık gelişti. Bizi son dakikada bir araya getirdi. İnanılmaz, değil mi? Ondan harika organizatör olur.”

Kurabiye’nin bir işte çalışması ya da sorumsuz benliğinden başka birine hesap vermesi fikri hem gülünç hem de akıl almazdı. Bu konuşma kalan sabrımı da tüketti. Oliver bira şişesini dudaklarına götürdü.

Şişenin dibini tutarak onu birayı ya kafasına dikmeye ya da üzerine dökmeye zorladım. “Oliver. Neden buradasın?”

Şişeyi bıraktığımda sırtarak toparlandı ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. “Çünkü bomba gibi partiler veriyor. Bu partide özel yemek servisi, Avrupa’dan ithal alkol ve ateş gösterisi

olacağını söyledi. Dahası, Derbyshire henüz beni hayal kırıklığına uğratmadı.”

Ateş gösterisi mi? Benim evimde?

O çok sevdiğim otokontrolün son kırıntısını da kaybederek gömleğini kavradım. “Nerede o?”

Oliver omuz silkti, daha doğrusu omuz silkmeye çalıştı. “Son gördüğümde bir hatunla birbirlerinin kıyafetlerini deniyorlardı.”

“Başkalarının önünde çıplak mıydı?” Kalp krizi geçirecektim. Hem de otuz bir yaşında.

“Neden böyle bir kriz yaşadığını anlayabiliyorum, kardeşim. İki ayaklı seks makinesi gibi. O popoyu korumak için ne yapıyor? Günde beş yüz squat mı?”

İki koli Oreo ve bir McFlurry yiyor.

Düzinelerce insanı yararak Dallas’ın odasına ulaştım. Kapısı kilitliydi. Tabii ki kilitli olacaktı. Tekme atarak kırdım. Genelde beş bin dolarlık rustik kapılara zarar vermekten hiç hoşlanmazdım ama çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlardı.

Çaresizlikten bahsetmişken karım, üzerinde ona ait olmayan şatafatlı, yemyeşil bir kokteyl elbisesiyle yatağının kenarında oturuyordu. Madison’sa önünde diz çökmüş, kucağında ağlıyordu.

Paris’te ona yaptığım burun estetiği yüzünden gözlerinin altı hâlâ mosmordu. Yine de yanında koca bir ordu olmadan benim bölgeme girecek kadar aptaldı.

Dallas sıkkın ve rolüne tamamen hâkim görünüyordu. Bu büyük girişi yapmamı uzun zamandır beklediği belliydi. Dikkatimi çekmek istemişti ve şimdi bunun talihsiz sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Madison ayağa fırlarken Dallas tatlı ve dolgun dudaklarında memnun bir ifadeyle ağır ağır kalktı. Bu raundu o kazanmıştı, bunun farkındaydı.

Burada olmak için toplantılarımı iptal etmek zorunda kalmıştım.

Avcı edasıyla Madison'ın etrafında dönmeye başladım. Gözlerimi üzerine dikip, "Söylesene, Licht. Tanrı akıl dağıtırken sen yok muydun?" diye sordum.

"Herkesin içinde bana zarar veremezsin." Madison poker oyunumuzda kartlarını ortaya serdi. "Ve ne tesadüf ki halka açık bir yerdeyiz. Burada neredeyse yüz kişi var."

Haklıydı. Biz konuşurken bazıları odanın önünde oyalanıyor, kapının neden yere yapışmış olduğunu ve üçümüzün neden bu kadar gergin görüldüğünü merak ediyordu. En azından birimizin ceset torbası içinde çıkacağı belliydi.

"Bana hak etmediğim kadar itibar ediyorsun." Parmak eklemlerimi çıtlattım, sakın ve kontrollü görüntümden vazgeçmeye çok yakındım. "Az önce karşılaştığım manzarayı hemen açıklamazsan seni şuracıkta öldürürüm."

Kurabiye suratını astı. "Son bir konuşma yapıyorduk."

Saklı anlamı sezmiştim. Madison'la aramızdaki savaşta bir oyuncu olmayı seçmişti ve işe yaramıştı da. Artık teminat olmaktan çıkmıştı.

"Telafi konuşması da diyebilirsin," diye karşı çıktı Madison. "Nasıl baktığına bağlı."

Beni hata yapmaya zorladıkları o kadar barizdi ki Times Meydanı'na reklam verselerdi daha iyi olurdu. Yine de hayatımda ilk kez onun tuzağına düştüm. Etrafında dönmeyi bırakıp yumruğumu boğazına geçirmek üzere elimi kaldırdım. Tam soluğunu kesiyordum ki biri dirseğimi yakaladı.

"Tanrım, Rom. Ne yapıyorsun?" Zach arkamdan kulağıma tıslayarak beni Madison'dan uzaklaştırdı. Sadece Zach olsaydı muhtemelen ondan kurtulabilirdim. Benzer vücut ölçülerine sahiptik ama insanların elinden kurtulma konusunda tecrübem vardı ve şu anda içimde beni güçle dolduran bir öfke kabarıyordu.

Ama ne yazık ki Oliver da diğer kolumu tutuyordu. "Bütün eğlenceyi mahvedeceğini biliyordum. Bir dahaki sefere onu davet etme, Daly City."

Dallas onu duymazdan geldi.

Madison kıkırdadı. "Tam bir ortaokul çocuğu gibi davranıyorsun, Costa. Duygularını kontrol edemiyor musun?"

"Duygularım gayet iyi. Aslında, Paris'te burnunu kırdıktan beş dakika sonra eski nişanlını dilimle becermek ekstra güzel bir *duyguydu*."

Omuzlarımın arkasından bir dizi iç çekiş yükseldi. Çoğu insan beni asla çizgilerin dışına çıkmayan ya da dedikoduya fırsat verecek bir şey yapmayan, anlayışsız ve iyi bir iş adamı olarak görürdü. Olumlu, olumsuz ya da başka türden sebeplerle. Ama şimdi bu imaj yerle bir olmuştu. Hem de Kurabiye yüzünden. İkinci skandalımın da başkahramanı olmuştu.

Madison gözlerini kısarak bana şampuan şişelerinde neden kullanma talimatı olduğunu hatırlattı. "Bana yaptıkların için seni dava etmeliyim."

"Etmelisin. Böylece ben de bana yaptıkların için seni dava edebilirim." O da ben de tam olarak neyi kastettiğimi biliyorduk. Gülümsemesi kayboldu. Dakikalar önce sohbetten kopan ve şimdi tırnak diplerindeki etleri incelemekle meşgul Dallas'tan uzaklaştı. Dallas'ın kıvrık dudaklarında memnuniyetsiz bir ifade vardı. İyi ki bugün manikürcüsünü de davet etmişti.

"Pekâlâ, dostum. Bu sefer yüzünü ben mahvetmeden önce buradan gitsen iyi olur." Oliver neşeli bir sırıtışla Madison'ı on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir okul müdürü gibi kulağından tutup herkesin görebileceği bir yere sürükledi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... çok samimiyim, zaten fevkalade vasat olan yüzüne daha fazla zarar gelmesini göze alamazsın."

İnsanlar gergin kahkahalar attı. Bize doğrultulmuş telefonlar olmadığını fark ettim. Kurabiye, misafirleri geldiğinde onlara el koymuş olmalıydı. *Akıllı kız*. Birazdan onu gebertecektim ama yine de akıllıydı.

Oliver, tekmeler atıp yasal işlem başlatmakla ilgili tehditler savuran Madison'ı sürükleyerek malikânedен çıkarırken hayatı-

mın mahvolmasının gerçek suçlusuna döndüm. “Peki sen nasıl bir açıklama yapacaksın?”

“Bir açıklamam yok aslında.” Suratını astı. “İkimiz adına bütün konuşmayı sen yapıyorsun zaten. Gerçekten mi, Rom? Herkese otel odasında yaşadıklarımızı mı anlatıyorsun?”

Pek de akıllıca değildi, hakkını vermeliydim. Ama bunu itiraf edecek durumda değildim. “Balayındaydık. Bu çatı altındaki hiç kimse süitimizde iskambil oynadığımızı ve Dante şiirleri üzerine tartıştığımızı düşünüyor olamaz. Şimdi... cezalandırılmaya hazır mısınız?”

“Rol yapma oyunu mu oynuyoruz? Burası beni şaplaklayacağın yer mi, babacığım?”

Tam da korktuğum gibi aletim kıpırdandı. Bu sırada Zach muhtemelen sonradan pişman olacağını düşündüğü –Dallas’ı evimden kovmak ve Henry Plotkin kitaplarını Potomac Nehri’ne atmak gibi– bir şey yapmamdan korkarak etrafta dolanıyordu.

“Attığın her yanlış adımdan Hettie’nin sorumlu olduğunun farkında mısın?”

İşte bu dikkatini çekmişti. Kurabiye doğruldu, hızlı adımlarla yanıma geldi. “Onun suçu yok. Küçük bir buluşma olacağına söz vermiştim. Ama bu kadar çok insanın geleceğini hiç beklemiyordum. Senden vebadan kaçır gibi kaçacaklarını sanıyordum.”

“Excele yazdığım kara listemdeki herkesi davet etmenin basit ve masum bir hata olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Dudağını sarkıttı. “Ben onu senin arkadaş listen sanmıştım. *Sürpriz?*” İfadem değişmeyince ayaklarının üzerinde sallandı. “O listenin ne olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun! Senin hakkında tek bir şey bile bilmiyorum. Hangi şehirde doğduğunu. İlk evcil hayvanının adını. Annenin kızlık soyadını. Çocukken en sevdiğin yemeği...”

“Sorarak öğrenirsin, Dallas. Uluslararası Uzak İstasyonu’ndan duyulacak kadar öfkeli naralar atarak değil.”

KARANLIK ROMEO'M

“*Soruyorum* ama cevap vermiyorsun.”

“Potomac’te doğdum. Evcil hayvanım olmadı. Annemin kızlık soyadı Serra. Kalorisi olan her şeyi severdim. Bak ne kadar kolaymış, gördün mü?”

“Rom.” Zach yanıma yaklaşmış, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Onu görmezden geldim.

“Bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

“İlk arabanın markası ve modeli neydi?”

“Porsche Cayenne.”

“Rom.”

Zach’e döndüm. “Ne?”

“Bu sorular sana bir şey çağrıştırıyor mu? Ne bileyim... Banka hesabının güvenlik soruları olabilir de.”

Dallas ona sert bir bakış attı. “Ne yani, partimin tadını çıkarıp iş parasını ödemeye geldiğinde yan mı çiziyorsun? Kredi kartımı kapattırırsa faturaları sen mi ödeyeceksin? En azından işimi bozmazsan sevinirim.”

Koridorda bekleyen Oliver katıla katıla güldü. “Rom, bu kızı çok sevdim ben. Gerçekten!”

Geri geldiğini fark etmemiştim bile. Kapıyı işaret ederek, “Dışarı,” dedim. “İkiniz de. Dışarı. *Sen...*” Dallas’a döndüm. “Benimle geliyorsun.”

“Neden?” Saçlarını savurdu. Onu belinden tutup seyircilerin önünde o uyuz şımarıklığını sikip atmamak için kendimi zor tutuyordum. Beni durduran tek şey, bunun ne yazık ki planının bir parçası olmasıydı.

“Çünkü ben öyle söylüyorum.”

Abartılı bir davranışla nefes kesilmiş gibi yaptı. “Ah, neden baştan söylemedin ki, canım? O hâlde sen önden yürümeye başla, ben *hemen* arkadandan geliyorum.”

Gülümsedim. “Çünkü ateş gösterin başladığında Henry Plotkin serisi etrafında dans eden alevlerle muhteşem görünecek.”

Bu sözlerim yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi sildi. “Yürü hadi.”

Mutlak bir sessizlik içinde yatak odama geçtik. En azından aramızda mutlak bir sessizlik vardı. Evse BTS konserinden daha gürültülüydü. Kapıyı kapayıp önlem olarak kilitledim. Yalnız kalmamızla narin yüz hatları belirsizlikle dolmuştu. Soğukkanlılığımı kaybederek üzerine yürüdüm.

Sırtını pencereme yaslamıştı. “Kalp krizi mi geçiriyorsun?” diye sordu ama sesindeki bilmişlik gitmiş, yerini ürkeklik almıştı. “Düzen manyağı olduğunu ve trilyonlarca insanın şu anda burada parti yaptığını düşünürsek...”

“Üzerindeki kimin elbisesi?” Elbisenin kumaşını tutup pürüzsüz teninin üzerinde gerilene kadar çektim.

“Morgan’ın.” Bana baktı, çenesini dikleştirmişti. “O da burada.”

Bir an bile durup düşünmeden, “Mümkün değil,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü onunla işim bittikten sonra kendisini Norveç’e sürgün ettim. Son altı yıldır Amerika’ya adımını atmadı. Benimle görüşmektense canına kıymayı tercih eder.”

Bunlar soğuk sözlerdi, içinde zerre kadar sempati yoktu. Morgan bundan daha kötülerini hak ediyordu.

Kurabiye bana dehşetle baktı. “Tanrım, zavallı kadına ne yaptın?”

“Sadece hak ettiği karşılığı verdim. Şimdi soruma cevap ver, bu elbise kimin?”

“Abby Calgman.”

Abby Calgman. Madison’ın ilişki yaşadığı kadınlardan biriydi. Onu sık sık katıldığımız davetlere getirirdi. Aslında ondan gerçekten hoşlandığından şüpheleniyordum. Mal varlığımın kalıntıları ve onu mahveden vahşi karım üzerine bahse girerim ki hâlâ görüşüyorlardı.

KARANLIK ROMEO'M

“Elbisesini geri versem iyi olacak...” Dallas yutkundu. Utançtan yanakları kızarmıştı, muhtemelen partideki herkese memelerini ve poposunu göstermesinin taze anıları yüzündendi. “Gitmeliyim.”

Kolumun altından kaçmaya çalıştı ama yüzümde kötü bir gülümsemeyle onu iyice köşeye sıkıştırdım. “Ah, Bayan Costa, korkarım bana adamakıllı veda etmeden gitmenize izin veremem.”

“Ne demek is...”

Tek bir hareketle elbiseyi göğüs dekoltesinden aşağıya doğru yırttım ve iki parça hâlinde parke zemin üzerine düşmesine izin verdim. Dallas şimdi siyah straplez sütyeni ve onunla uyumlu dantel tangasıyla önümde duruyordu.

Ağzı açık kalmıştı. “Sen delisin.”

Kemerimi çözmeye başladım. Günümün yarısını boşaltmamın hiç değilse faydalı bir karşılığı olmalıydı. Sertleşmiş aletimi serbest bırakır bırakmaz Dallas’ın bütün itirazları ve öfkesi silinip gitti. Dudaklarını yaladı.

“Nerende istersin?”

Bakışları benimkilerle buluştu. “İçimde.”

“*Nerende?* Açıkça söyle. Bir sürü deliğin var ve hepsi de şu anda içine girmem için can atıyor.”

Bir anlığına, Kurabiye’nin bunu bir ceza değil ödül olarak göreceğini ve bunun onu kötü davranışlarda bulunmaya teşvik edecek istenmeyen bir yan etki olabileceğini düşündüm. Ama aynı zamanda aklıma, inatçı karımın önümüzdeki birkaç dakika içinde aletime dokunmazsa onu yakmaya çalışabileceği de geldi.

Dallas dudaklarını büktü, oyunuma katılmayı reddediyordu. Başına ne geliyorsa bu gururundan geliyordu.

“Buraya mı?” Aletimi tutup külotunun üzerinden yarığına sürttüm.

Bütün bedeni titredi. Aklımın bir köşesinde kışını pencereye dayadığını hatırladım. Aşağı bahçedeki konuklardan bazıları yaptıklarımızı görebilirdi. Ama hiç umursamadım. Kontrolden

çıkmuş genç karımın var olduğunu bile bilmediğim özelliklerimi ortaya çıkardığını anladığım iç karartıcı bir sonuca varmıştım.

Çenesini yukarı kaldırsa da cevap vermedi.

“Ya da belki... buraya?” Onu belinden tutup çevirdim ve cama doğru ittim. Parmağımı tangasının lastiğine geçirip kenara sıyırdım. Sonra aletimin başını kıkırda gezdirdim. Dudaklarından bir inilti kaçarken aletimin bir santimini içine alabilmek için sırtını gerdi.

Hâlâ tek kelime etmemişti.

Ağzımı kulağına dayayıp meme ucunu parmaklarımın arasında sıktım. “Belki de sonunda seni defalarca yalamamın karşılığını vermeye hazırsındır.”

Kurabiye pencere pervazını kavrayıp öne doğru eğildi ve kendini bana doğru itti. Aletim ıslaklığıyla içine kayd, çekilmeden önce utanmaz bir zevkle tıslamama neden oldu. Var gücümle içine girmek istiyordum, o da bunu biliyordu.

“Pis oynuyorsun,” deyip meme ucunu sıktım.

Nefesi kesildi, bacaklarının arası arzusuyla ıslanmaya devam ediyordu. “Sen başlattın.”

“Tadımı hiç merak etmedin mi, Kurabiye?”

“Hayır.”

“Birazdan öğreneceksin.” Onu tekrar çevirdim, elimi bacaklarının arasına soktum. Tangası sırlıklam olmuştu, heyecanla bana sürtünüyordu. Sıklaşan nefesleri yüzünden memeleri göğsüme çarpıyordu. Bütün bunları bilerek yaptığının farkındaydım. Tam da böyle bir tepki vermesini bekliyordum zaten. Yine de kendimi durduramadım.

“Dizlerinin üstüne çök, Kurabiye.”

“Rüyada görürsün, seni pislik.”

Ona kâbuslarımın başrolü olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu. Ama maalesef aletim benimle aynı fikirde değildi, aramızda zonklamaya başlamıştı.

Dallas aşığı bakıp dudaklarını yaladı. "Tamam. Ama bunu onun için yapıyorum, senin için değıl."

Ela gözlerini gri gözlerimden kaçıarak dizlerinin üstüne çöktü. Elini aletimin etrafına sardığında yemin ederim neredeyse o anda yüzüne boşalacaktım. Tecrübesizliğine rağmen sergilediğı özgüven beni benden almıştı. Başka bir kadın, dini terbiyeyle yetiştirilmiş ve sekste deneyimsiz herhangi bir kız, yönlendirme bekler ya da bunun kötü bir performans olabileceğini düşünerek peşin peşin özür dilerdi. Ama benim karım öyle değildi. Hayır, o kendi küçük evreninde yaşıyordu. Benim ve büyülediğı diğerk bütün erkeklerin onun etrafında döndüğü bir evrende.

Kurabiye öfkeli, sabırsız bir adam olduğumu umursamadan aletimi santim santim inceledi, ardından sıcak, ıslak dilini başında gezdirdi. Bir homurtuyu bastırarak başımı geriye attım.

"Biraz tuzlu," dedi, sonra şaşırtıcı bir şekilde sikimi dudaklarının arasına aldı. Dudakları her yerinde hareket ediyor, onu kökünden kavramış hâlde yarı öpüyor, yarı yalıyordu. O kadar erotik, o kadar gerçekçiydi ki tek yapabildiğim şaşkınlıkla bakmaktı. Ardından, "Güzel kokuyorsun," dedi ve görünüşe göre bana değıl aletime tekrar bakmak için geri çekildi.

Sonra, tam dizlerimin üzerine düşüp beni emmesi için ona yalvarmak üzereyken, ağzını tamamen açıp aletimi içine aldı ve uzun, açgözlü hamlelerle emmeye başladı. *Siktir. Siktir. Deliriyordum.*

Dallas penceremin önünde beni emerken bildiğim her şeyi unutmuştum. Bir elimi cama dayayıp diğerk elimi gür kestane rengi saçlarına doladım. Mutlu sesler çıkararak beni çileden çıkarıyordu, öyle ki durmazsa on saniye sonra dizlerimin bağının çözüleceğinden ve bir ergen gibi boşalacağımdan endişe etmeye başlamıştım.

Onu saçlarından tutup geri çektim. "Yatağıma geç."

Yatağıma geç mi? Ona neden bunu söylemiştim ki? Morgan'dan beri yatağıma hiçbir kadın girmemişti ve bu tesadüf değildi. Bunun hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir davet olduğunu anlayan Kurabiye ayağa fırlayıp yatağa koştu. Freni olmayan tren artık istasyondan kalkmıştı.

Onu iterek yorganın üzerine dümdüz yatırdım, başı iki yastığımın üzerindeydi. Yatağa çıkıp onu bacaklarımı iki yanına yerleştirdim ve yatak başlığına tutunup aletimi ağzına tuttum. Saf bir heyecanla bana bakıyordu. Aslında onu cezalandırmaya çalışıyordum ama o bunu canla başla istiyordu. İnanılmazdı.

“Şimdi o ukala ağzını becereceğim, Kurabiye.”

Başka bir kadın olsa en azından bunu düşünmek için duraksardı. Uzunluğu yirmi, kalınlığı on beş santim olan bir alet pek de çocuk oyuncacı sayılmazdı.

Ama Kurabiye ne büyüklüğüne ne de kalınlığına aldırarak ağzını sonuna kadar açtı. “Tamam!”

Aletimi boğazının arkasına kadar ittim. Boğulur gibi bir ses çıkardı. Gözleri yaşardı. Durup onu inceledim, beni itmesini bekliyordum ama o, tam da ondan bekleneceği üzere kalçamı kavrayıp beni kendine daha da yaklaştırdı. Ağzındaki aletimin büyüklüğüne alıştıktan sonra kapkara kirpiklerinin altından bana baktı. Gözlerinden heyecan taşıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki atardamarlarımın patlayacağını düşündüm.

Çekildim, sonra tekrar ağzına girdim.

Sonra tekrar...

Ve tekrar...

Kısa bir süre sonra ağzını acımadan beceriyordum. Başka hiçbir şeyi umursamadan. Bunu yaparken ona istediği her şeyi verdiğim gerçeğini umursamadan. Yatağın yayları gıcırdıyordu. Dallas inliyor, inlemesi benim homurtularıma karışıyordu. Gürültümüz içeriği dolduruyordu. Buna rağmen normalde olacağım kadar tetiklenmemiştim. Aletimi boğazına kadar her soktuğumda testislerim geriliyordu, yakında boşalacağımdan emindim.

KARANLIK ROMEO'M

Dallas beni emdi, yaladı, her hareketi açlığını ortaya koyuyordu, her santimimi en sevdiği yemekmiş gibi yutuyordu. Sadece ağzıyla bile bu hâle geliyorsa gerçekten içine girdiğimde ne olacaktı?

“Ağzına boşalacağım ve sen hepsini tutacaksın, ağzını güzelce aç, tadına bakıp sonra hepsini yutacaksın. Anlaşıldı mı?”

Tüm itaatsizliğine rağmen yatak odasında talimatlara uymakta şaşırtıcı derecede iyiydi. Heyecanla başıyla onayladı. Ağzına daha hızlı, daha sert ve daha derin girip çıktım. Gözyaşları yanaklarından akıyordu. Üzüntüden olmadığını bilsem bile onu ağlarken görmekten hoşlanmadığım için hızımı yavaşlattım.

Orgazmım muhteşemdi. Bir kadının ağzında –herhangi bir *kadınla*– orgazm olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Memimin çokluğu şaşırtıcıydı. Venti boy bardağı dolduracak kadar çoktu. Dudaklarının kenarlarından güzel boynuna ve dolgun memelerine doğru akıyordu.

Geri çekildim ve onun beklenti dolu bakışlarını hayranlıkla izledim. “Ağzını aç.”

Söylediğimi yaptı. Ağzından daha fazla meni aktı. Beyaz ve kıvamlı. İşaret parmağımı dudaklarının köşesinde gezdirip birkaç damla aldım ve gergin meme ucuna sürdüm. Geri kalanını da nazikçe ağzına geri soktum.

“Ağzında gezdir, tatlım.”

Dediğimi yaptı, iyice tadını aldı.

“Hoşuna gitti mi?”

Başıyla onayladı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, cildi kızarmıştı.

“Bakalım doğru mu söylüyorsun.”

Elimi bacaklarının arasına götürdüm ve tangasını yana kaydırarak parmağımı dar amma soktum. O kadar ıslaktı ki içine çekiç soksam hissetmezdi. Boşalalı daha bir dakika bile olmamışken aletim yeniden sertleşti.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. “Sana istediğim her şeyi yapmama izin verirsin, değil mi, Kurabiye?”

Omuz silktili, ağzı hâlâ benimle doluydu.

“Kıçını becerebilir miyim?” Başıyla onayladı. “Aynı anda hem amını hem de kıçını parmaklayabilir miyim?” Şimdi başını daha *hevesli* sallıyordu. Yapmayacaktım ama bana izin vereceğini bilmek güzeldi. Kaşlarımı kaldırdım. “Arkadaşlarım da bize katılabilir mi?” Bu hileli bir soruydu çünkü tek bir cevabı vardı, o da lanet olası *hayırdı*. Ama Dallas yine başını evet der gibi salladı, yüzüne yayılan gülümseme çenesinden aşağı daha fazla meninin damlamasına neden oldu. Çenesini kaldırarak ağzını kapadım. “Yanlış cevap. Şimdi hepsini güzelce yut ve bittiğinde ağzını aç.”

Birkaç kez yutkundü. Ağzını açtı. Dili pembeydi. Terte-mizdi. Manzaraya hayranlıkla bakarken tek düşünebildiğim Oliver ve Zach’i becermeye evet demesiydi.

Ondan uzaklaşıp iç çamaşırımı giydim. “Tebrikler. Dik-katimi çekmek istediysen çektin. Sadece burayı yıkmayacağından emin olmak için eve geri taşınacağım.”

“Tek duyduğum beni özlediğin,” diye mırıldandı ve tem-belce yatağıma yayıldı.

“Kulaklarını kontrol ettirmelisin.”

“Kalbini iyileştirmelisin.”

“Ben bu hâlimden memnunum.” Yatak odamın kapısını açarak konuşmamızın bittiğini işaret ettim. “Buzla kaplı ve sadece tek bir amaç için atıyor, o da intikam.”

Eşiği geçtiğimde ne oldu dersiniz? Abby dışarıda bekliyordu. Daha doğrusu kapıyı dinliyordu, ben kapıyı açınca paldır küldür ayaklarımın dibine düşmüştü. Panik ve utanç içinde toparlanıp kalktı, üzerinde hâlâ Dallas’ın pembe şifon elbisesi vardı.

“Merhaba, Rom. Uzun zaman oldu.”

“Evet, çünkü senden bilerek kaçıyordum.”

KARANLIK ROMEO'M

Abby suratını asarak takma kirpiklerinin ardından bana baktı. “Elbisemi almaya gelmiştim.”

“Elbisenin yatak odamın kapısından kulağına akacağı mı sandın?”

Kızardı, ofladı ve bir elini beline koydu. “Elbisemi geri alabilir miyim?”

“Sen bana karımın elbisesini geri vermeden olmaz.”

Arkamda Dallas durumu ele alış şeklim yüzünden utançtan yorganın altında girmişti. Ona az bile oluyordu. Morgan’dan bu yana ilk kez yatağında bir kadın olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten kaçındım. Bu konuya girersem çıkamazdım.

Abby homurdanarak pembe elbisesini çıkarmaya başladı. Sütyen giymemişti, bu yüzden memeleri göğsümün tehlikeli biçimde yakınlarında sallanıyordu. Üzerlerine kuma isteğime direndim.

“İşte.” Kollarını yana doğru savurdu. Elbise topuklu ayakkabısının üzerinde, ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı. “Şimdi mutlu musun?”

“Hiç değilim. Burada bekle.” Döndüm, iki parça hâlinde penceremin dibinde duran elbiseyi alıp ona fırlattım. “Licht’e selamlarımı ilet.”

“Bir dakika, elbise yırtılmış,” diye cırladı.

“Çok zekisin.”

Abby tepindi. “Seni piç kurusu.”

Bir şey demeden kapıyı suratına kapadım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Dallas

Romeo partimin olduğu gün eşyalarını geri getirdi. Herkesi dışarı attıktan hemen sonra da iki haftada bir gelen temizlik şirketine “duvarlar ve tavan dâhil tüm evin çamaşır suyuyla yıkanması” için talimat verdi.

Bir ordu dolusu çalışan bavullarını içeri taşıırken yatak odamın penceresinden onları izledim. Kollarımı kavuşturup birkaç saat önce aramızda olanları düşündüm.

Romeo ağzıma boşaldığında menisinin bir kısmını dilimin altında saklamıştım. Bir yerde spermin jel formunda kaldığı sürece ağızda da yaşayabildiğini okumuştum.

Hâlâ yaşıyordu.

Odama koşup meniye bir gargara kabına tükürdüğümde hamile kalmayı deneyebileceğime karar vermiştim. Ama sonra lavaboya yaslanıp küçük kapta yüzen beyaz şeyi izlerken bir şey beni bunu yapmaktan alıkoymuştu.

Belki de adabımdı.

Kocam adabını bir yerlerde kaybetmiş olsa da ben hâlâ sıkı sıkı tutunuyordum. Bu yaptığımı sperm çalmaya girerdi. Yanlış bir şeydi. Ne yazık ki benim bile aşmayı reddettiğim bazı sınırlar vardı.

Elbette etik yolu kullanmak gibi bir zorunluluğum yoktu. Romeo'nun bana yaşattıklarından sonra buna mecbur değildim. Beni pek çok yönden aldatmıştı, bu yüzden benim de onu aldatmam adil olurdu.

KARANLIK ROMEO'M

Yine de gururum bu şekilde gebe kalmama izin vermiyordu.
Tükürülmüş spermle.

Bir banyoda.

Hırsız gibi.

Hayır. Romeo'nun çöküşü kendi eseri olacaktı. Direncini kırmaya niyetliydim. Çatlaklar zaten belirgindi, her birinin izini davranışlarında görebiliyordum.

Beni istiyordu.

İhtiyacı olan son şey bu olsa bile beni istediğini biliyordum. Yakışıklı, berbat kocamın donuk yüzüyle bahçede telefonunu kulağına dayamış, şüphesiz işle ilgili bir şeyler tartışmasını izlerken onu dize getirmenin nasıl bir his olacağını merak ettim.

Bunu kesinlikle öğrenecektim.

ÖTÜZ YEDİNCİ BÖLÜM

Romeo

Romeo Costa: Cara eve bir elbise gönderdi. Akşam tam sekizde hazır ol.

Dallas Costa: Üzgünüm, başka planım var.

Romeo Costa: *Dead to Me* izleyip Vietnam yemeği yemek plan sayılmaz.

Dallas Costa: Madem öyle, üzgünüm, gelmek istemiyorum.

Romeo Costa: Bu davet bir hayır gecesi için.

Dallas Costa: Yapabileceğin en hayırseverce şey sadece bir çek göndermek ve insanların eğlencesini mahvetmek için bizzat orada olmamak.

Romeo Costa: Sekizde hazır ol.

Kurabiye mesajımı görmezden geldi. Üç gün önceki olaydan sonra bana cevap yazması bile mucizeydi. Pentagon'dan bir bağlantımla yaptığım toplantı başlayalı on dakika oluyordu ama gözüm hâlâ okundu işaretindeydi. Ne yazık ki yanımdaki koltukta Bruce oturuyordu. Daha da kötüsü, işinde insanı çileden çıkaracak kadar iyiydi. Dürüst olmak gerekirse Bruce'un tek kusuru babamın evcil hayanı olmaktı. Konu işe geldiğinde etkileyici ününü sonuna kadar hak ediyordu. Doğrudan Savunma Bakan Yardımcısı'yla çalışan Walkman onun sözünden çıkmıyor, patronunu bizim lehimize yönlendireceğine söz veriyordu.

KARANLIK ROMEO'M

Bir buçuk saat sonra otoparka giden asansörde mesajlarımı kontrol ettim. Hâlâ cevap yoktu. Kurabiye'nin hayır gecesine katılmaya niyeti olmadığı belliydi. Ancak başka seçeneği yoktu. Babam orada olacaktı, bu da Costa Industries'in tüm yönetim kurulunun orada olacağı anlamına geliyordu. Karım olmadan oraya gitmek, Dallas'la son birkaç ayda çıkardığımız bütün dedikoduları doğrulardı. Kurabiye'nin verdiği partinin sosyete haberlerinin baş sayfasına taşınması da her şeyin tuzu biberi olmuştu.

Bruce bir Treasurer Luxury Black paketini açarak sigarasını parmaklarının arasında çevirdi. "Evde sorun mu var, Küçük Costa?"

Şeftali kokulu aşırı tatlı parfümü kapalı alanı istila etmişti. Doğruca Bruce'dan geliyordu. Bruce ve babamın pek çok ortak noktası olduğunu bir kez daha hatırladım. Örneğin ikisi de zinayı günlük kardiyo egzersizleri olarak görüyordu.

Telefonumu cebime atarken ölüm tutkumun tütün endüstrisini de kapsıyor olmasını diledim. Bruce'un elindeki sigaranın onu bir an önce yok etmesini. "Shelley, sosyetenin yarısını becerdiğini biliyor mu?" diye sordum.

"Shelley her şeyin farkında ama aynı zamanda bu geceki hayır gecesine gelecek kadar da itaatkâr. Tam bir asker gibi." Sigarasını dişlerinin arasında kaydırды. "Peki senin evcilleştirilmemiş vahşi kedin ne durumda? O da katılacak mı?"

Bir mağara adamı gibi onu saçlarından sürüklemem gerekse bile katılacak.

Eve vardığımda Dallas'ı bulamadım. Önce mutfığa, sonra sinema salonuna ve son olarak da yatak odasına baktım. Kurabiye yoktu. Ama yorganının üzerinde altın gül desenli Yumi Katsura kutusunu buldum. Açılmamıştı. El yazısıyla yazılmış teşekkür kartı hâlâ üstünde duruyordu.

Eve geri dönmemin tek amacı baş belası karımı kontrol altında tutabilmektir ama kendisi şimdilerde eve gece yarısından sonra dönüyor, öğleden sonra üçte uyanıp tekrar evden

çıkıyordu. Bu iş artık sona ermeliydi. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım.

Romeo Costa: Malikânedeyim, sen yoksun.

Dallas Costa: Ben öğle yemeğinde *ota'ika* ve *lu sipi* yedim. Sense Brüksel lahanası ve tavuk.

Bunu tahmin etmesi zor değildi. Ne de olsa ben her gün aynı şeyi yiyordum. Her öğün. Yılda üç yüz altmış beş gün. Düşünümüzde bile.

Romeo Costa: ?

Dallas Costa: Ne? Birbirimize bugün neler yaptığımızı söylemiyor muyduk?

Ne yazık ki mantıksal muhakeme kapasitesi bu kadardı. Mesajlardan çıkıp korumasını aradım ve Kurabiye'yi şehrin öbür ucundaki küçük, pek bilinmeyen bir kitapçıda buldum. Korumasının söylediğine göre bütün günü civardaki fırınları gezerek geçirmiş ve sonunda köşebaşındaki bir Tongan restoranında karar kılmıştı. Sonra bir çocuk hastanesine uğramış ve o kadar büyük bir bağış yapmıştı ki bu kadar parayı oraya harcayacağıma kendi hastanemi açardım. Son iki saattir de bu kitapçının Romantik ve Fantastik bölümlerindeki her kitabı alıp inceleyip geri bırakıyordu.

Elimde kıyafet çantasıyla Dallas'a yaklaştım. Arabada üstünü değiştirmesi gerekecekti ama girdiği her ortamda en güzel kadın olmak için çabalaması gerekmediğinden şansına şükretmeyliydi.

Omzuna dokunduğumda irkildi ama beni görünce omuzları düştü. "Ah. Sendin demek." Parmaklarını bir başka kitabın üzerinde gezdirip raftan çıkardı. İsmi *Kirli Dokunuş*'tu.

"Bu gece bir yardım etkinliği için var. Katılım zorunlu."

Kitabı yerine koyup başka bir koridora geçti. "Biliyorum. Mesajını okudum. Gelmiyorum."

O bilmiş dili içimde tek bir fitili ateşledi. *Sabırsızlık*. "Rica etmiyordum."

“Güven bana, isteksiz olduğumda beni koluna takıp bir yere götürmek istemezsin.”

Haklı olduğu için onun anladığı tek dilde konuştum: Yemek.

“Ev sahipleri Hokkaido'dan *itamae* getirdi.”

Sonunda tüm dikkatini bana verdi. “Suşi mi?”

Daha iki saat önce yemek yediğini biliyordum. “Evet. On bir servislik menü.”

“Hımm... *prix fixe*.” Bir an düşündü, Erotika bölümüne geçmeden önce Korku ve Fantastik arasında durakladı. “Balık yumurtası hariç her şeyi yerim.”

“Dünyada yemeyeceğin bir şey var demek?”

“Daha çok çocukluktan kalma bir tiksinti diyelim. Emilie ve Sav bir keresinde bana balık yumurtasının midede çatladığını ve *aşğıdan* çıkana kadar yüzdüklerini söylemişlerdi... lağımdan okyanusa geri döndüklerini.”

“Yılda bir kez beyaz sakallı, göbekli bir adamın tek bir gecede milyarlarca bacadan aşağı süzülerek evlere girdiği de söylenir.”

Yüzüne eğlenir gibi bir ifade yerleşti. “Çocuktum.”

“Çocukluk aptallığın mazereti olamaz.” Elbise çantasını uzatıp iki eliyle tuttuğu ciltli kitabın üzerine bıraktım. *Âşğın Darbesi*. “Mekâna vardığımızda çeneni kapalı tutmanı öneririm.”

“Seni utandıracağımdan mı korkuyorsun?”

“Kendini utandıracağından korkuyorum. Ağzını açtığında herkes seninle keskin zekân için evlenmediğimi anlayacaktır. Sonrasında ne düşünürse düşünsünler, bu ne benim sorumluluğum ne de hatam olur.”

“Gelmeyi kabul etmedim ki.”

“Gelmemek gibi bir seçeneğin yok.”

Çantanın içine baktı. “Ahhh... bu yeni sezon Yumi Katsura. Tyson's Galleria'da elbiseler tükenmişti, merkezi aradım, yeniden sipariş verdiklerini söylediler.”

1 (Fr.) Fiks menü. —y.h.n.

“Tabii ki aradın.”

“Bu elbisenin her rengini istiyorum.”

“Çoktan ayarlandı.” Bunun sevgiyle ya da ilgiyle bir alakası yoktu. Elbise gerçekten muhteşemdi. Dallas da öyle. Birbirlerine çok yakışacaklardı.

“Tamam.” Çantayı alıp kollarıma geri itti ve yerine başka bir ciltli kitap daha koydu. Bu seferkinin adı *Profesör Gözlerimi Bağlarken*’di. “Katılmayı düşüneneğim.”

“Her zamanki ağır kanlılığıyla mı düşüneneceksin? Etkinlik bir saat içinde başlayacak.”

“Ne tür bir hayır etkinliği olacak demiştin?”

“Bir şey dememiştim.”

“Romeo.”

Zamanı boşa harcamamak için pes ettim. “Friedreich’s Army.”

Kurabiye’nin dudakları aralandı. Düğünden sonra bu yardım kuruluşunu Google’da araştırdığına hiç şüphem yoktu. Friedreich ataksisi hastalığını biliyordu. Hastalıkla babam arasındaki bağlantıyı kurduğuna emindim.

Beklediğim gibi hemen anlayıp, “Tamam, geliyorum,” dedi.

Davete hasta babam yüzünden katılamadığımı ona söylememeyi tercih ettim, daha ziyade gittiği her yerde onu takip eden oy sahibi yönetim kurulu üyeleri sürüsü yüzünden orada bulunmam gerekiyordu. Karım olmadan halka açık bir etkinliğe katılmadığım sürece aslında sadece sperm donörüm olan babamı çok, *çok* derinlerde bir yerlerde önemsemişimi düşünmesine izin verdim.

Dallas seks bağımlılığıyla ilgili kişisel gelişim kitaplarından oluşan bir sıranın yanından geçerek kalın harflerle yazılmış *Daddy-Dom-Little-Girl* hashtaginin altında beş acı biber emoji bulunan tabelaya doğru ilerledi. “İşler sıkıcı olmaya başladığında okuyacak bir şeye ihtiyacım var.” Kapağında yarı çıplak bir kadının önünde diz çökmüş, boynuzlu ve kuyruklu iki gömleksiz adamın yer aldığı ciltli kitabı seçti.

“Kesinlikle olmaz.” Kitabı elinden çekip aldım ve ulaşamayacağı yere kaldırdım.

“Oyunbozanlık yapma. Başka bir kitabın şömizini geçireceğim. Klasikler bölümünden bir tane seçebiliriz.”

“Bunun için vaktimiz yok.”

Sıra sıra dizili ciltli kitaplara doğru ilerleyip bir tanesini çıkardı ve altı farklı şekilde okşadı. Kitabı burnuna götürüp koklamasını izledim. Sonra sayfaları açtı ve her birini tek tek kontrol etti. Ardından parmaklarını sert kapağında gezdirerek kabartmalarını hissetti. Sanki daha sonra *Suç ve Ceza*’nın cildiyle kapanmayacakmış gibi. Son olarak kitabı göz hizasına kadar kaldırdı ve bir sıkıntı olup olmadığını kontrol etmek için her açıdan inceledi. Ne arıyordu bilmiyordum. Toz mu? Yırtık mı? Akıl sağlığını mı? Yoksa hepsini mi?

“Acele et.” Saatime baktım ve yelkovanın on ikiye yaklaştığını fark ettim. “Kitapçıyı satın alacağım. Davetten sonra geri dönüp istediğin kitabı seçebilirsin. Gerekirse tüm dükkânı alabilirsin.”

“Zenginsin. Anladık.” Esnedi. “Ama benim sevdiğim milyarderlerin hepsi hayal ürünü.”

“Yine de bu dünyadaki varlığını sadece bir milyarder karşılayabilir. O da zar zor.” Kabarık saçlı mağaza çalışanıyla göz göze geldim ve onu ters bakışlarımla yanımıza çağırdım. “Patronun burada mı?”

“Evet.” Saçları da başıyla birlikte sallanıyordu. “Sanırım.”

“Onu bul ve dışarı çağır.”

Çocuk ağırlığını bir ayağından diğerine vererek çalışan telsizine konuştu. “Depodaymış. Birazdan çıkar, efendim.”

Centurion kartımı cüzdanımdan çıkarırken inatçı karım yanımdan hızla geçip çıkışa yöneldi. Kendimi bir kez daha onu takip ederken buldum. “Bir şey satın almayacak mısınız?”

Dolgun dudaklarını büzerek yolcu koltuğuna oturdu. “Burayı satın almaya niyetlendiğine göre artık burada alışveriş yapamam. Sana para kazandırmak istemiyorum.”

İnanılmaz.

ÖTÜZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Romeo

“Buz dediğin... erimeye mahkûmdur.” Zach, bir mimar ekibinin on beş bin metrekarelik galeriye dönüştürdüğü yeraltı garajındaki Elmer Nelson Bischoff tablosunu incelerken viskisini bardağında döndürdü.

Zach arabaları, kıyafetleri, kadınları ve kariyeri söz konusu olduğunda mantıklı biriydi ama konu sanata geldiğinde tam bir fanatikti. İki ay önce özel koleksiyonunun dörtte birini Sotheby’s’e ödünç verdiğinden beri mekânı yeni şeylerle doldurma fırsatı bulmuştu.

Söz konusu buz kalbimdekiydi. On üç gün önce Dallas’ın partisinde Madison’la yaşadığımız hesaplaşmayı kastediyordu. Ünlü bir Japon şefin çok gizli tariflerini çalmakla geçirdiği hayır gecesi dışında evde geçirdiğim nadir zamanları sevgili karımı tamamen görmezden gelerek ve CEO pozisyonuna gerçekten layık olduğumu kanıtlamak için ofisime kapanıp durmaksızın çalışarak geçirdiğimi bildirmekten mutluluk duyuyordum.

“Kalbim aslında buz tutmuş falan değil, sadece dünyayı umursamıyorum.” Sesim duvarlarda yankılandı. Uçsuz bucaksız alanda ilerleyerek Gerhard Richter’ın soyut tablosunun önünde durdum.

“Doğru.” Oliver boş bir duvara yaslanarak sert içki yudumladı. “Umursamayan birini düşündüğümde aklıma baş düşmanını kendi lanet evinde –ki o ev lanet Pentagon’dan bile

daha korunaklı— düzinelerce insanın önünde öldürmeye kalkışan bir salak geliyor. Hem de sırf karısıyla konuşmaya kalktı diye.”

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama Ollie’ye katılıyorum.” Zach bir elini mürekkep karası saçlarında gezdirdi. “Bu kız seni tersyüz ediyor.”

“Bu kız derlenip toplanmaya ihtiyacı olan bir dağınıklık,” diye karşı çıkarak bir sonraki sanat eserine doğru ilerledim.

“En azından derleyip toplama konusunda boktan olduğunu kabul edebilir miyiz?” Oliver duvardan ayrılıp bir Picasso tablosuna doğru yürüdü. Dokunmak için uzandığında Zach ışık hızıyla önünde belirip elini tokatlayarak uzaklaştırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? Burası hayvanat bahçesi değil.”

Oliver esnedi, sonra muhtemelen nü eserleri bulmak için etrafı inceledi. “Bunlarda ne bulduğunu asla anlayamayacağım.”

“Picasso’nun *Les femmes d’Alger*’inde mi?” Zach, sanki Oliver eserin yerine kendi dışkısının portresini koymayı önermiş gibi ona ters ters baktı.

Oliver vintage alkol arabasına gidip kendine bir şişe viski buldu. Şişeyi boynundan tutarak etrafı işaret etti. “Hepimiz bu *sanat eserinin* canı sıkılmış Orta Batılı bir ev kadınının, sekreteri için onu terk eden sigortacı kocasıyla yıkılan evliliğinin acısını ifade etmek için yerel YMCA’da çizdiği bir şeye benzediğini görmezden mi geleceğiz?”

Zach gözlerini kırptırdı. “Bu tirat inanılmaz ayrıntılı ve şaşırtıcı derecede cahilceydi.”

Biramla Zach’i işaret ettim. “Küçümseyici ve basmakalıp demeyi de unutma.”

“Ben mi? Ben mi küçümseyiciyim?” Oliver içkisini yudumlar larken boğulur gibi oldu. “Ben sıradan halkın gerçeklerinden bahsediyorum. Bu...” Cy Twombly’nin *İsimsiz* tablosunu işaret etti, “yedinci sınıftaki matematik defterimin arkasına benziyor. Ve bu da...” Jackson Pollock’un *17A* tablosuna döndü, “ucuz bir Noel kazağıyla bir tüy yumağının birleşiminden doğmuş gibi.”

Zach burnunu kırıştırarak gidip duvardaki kırmızı panik düğmesine bastı. “Güvenlik, burada mülkünden çıkarmanızı istediğim bir adam var.”

Bir kaşımı kaldırarak söz konusu adamı süzdüm. “Ben olsam Oliver’a adam demezdim.”

Oliver başıyla onayladı. “Evet, efsane demek daha doğru olur.”

Zach bana döndü. “Karının Morgan’dan haberi var mı?”
“Şöyle böyle.”

Kurabiye ufak tefek şeyleri bilse de beni kalpsiz bir canavara dönüştürenin o olduğundan haberi yoktu.

“Peki planı ne?” Oliver kadehini bir Yunan tanrıçasının avucuna bıraktı. Onun “*anladığı*” tek heykel buydu. “Belli ki bir planı var.”

Birbirimizden ayrıldık, hepimiz farklı yönlere doğru ilerliyor, bize hitap eden sanat eserlerinin etrafında dönüyorduk.

Jeff Koons’un balon köpeğinin önünde durdum. “Hamile kalmak istiyor.”

Oliver kıkırdadı. “O zaman ona kolay gelsin.”

Tabii ki Dallas’ın hedefine hızla yaklaştığını, evimizde kısacık geceliklerle dolaştığını ve sürekli beni baştan çıkarmaya çalıştığını itiraf edemedim.

“Her neyse, Bayan Costa şu anda beni ilgilendirmiyor.” Biramı tek yudumda bitirip şişeyi alkol arabasına attım. “Licht Holding bugün halka açıldı.”

“Gördüm.” Zach çenesini sıvazladı. “Hisse senetlerinin tavan yapacağı tahmin ediliyor.”

Yani dizginleri ele alıp işlerine burnumu sokmaya başlamanın zamanı gelmişti.

“Denetimlerini inceledim.” Burberry paltomu alıp sırtıma geçirdim. “Devrilmez değiller. Son birkaç yılda gelirleri öyle büyük bir artış göstermemiş.”

“Çünkü işin üretim değil, teknoloji tarafında çalışıyorlardı.”

KARANLIK ROMEO'M

Oliver dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi, dudakları yukarı doğru çekildi. "Bir de Savunma Bakanlığı'yla yıllardır süregelen anlaşmanızı hâlâ resmî olarak çalmadıkları için."

Costa Industries'in yerle bir olduğunu görmek istemeseydim arkadaşımın sevincini tatsız bulurdum. Yine de CEO'luk görevini devralabilmem için bu meseleyi halletmem gerekiyordu.

Babamın, atalarının kârlı yatırımını mahvetmekte ne kadar başarılı olduğunu düşünürsek bu hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

"İzninizle beyler, yapmam gereken önemli bir iş var."

Tam da bu sırada Zach'in güvenlik ekibi garaja daldı. Igor'la Dane doğruca Oliver'a ilerlediler. Zach, Oliver'ı gerçek bir boşboğaz olduğu gerekçesiyle ilk kez kapı dışarı etmiyordu.

Oliver kendiliğinden kapıya yöneldi. "Zahmet etmeyin, beyler. Ben kendim çıkarım."

Üçümüz de aynı sokakta oturuyor olmamıza rağmen arabalarımıza doğru ilerledik. Oliver yolcu koltuğuna oturmadan önce ona neyi olduğunu sormamı ister gibi bana bakarak iç geçirdi.

İsteğini yapmanın hata olacağını biliyordum ama yapmamak da otuz yıllık bir geleneği bozardı.

"Neyin var?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Rom."

"Mümkün olduğunca az kelimeyle ve hızlıca söyle."

"Karın o küçük partiyi verdiği gün..." Duraksayıp beni şöyle bir süzdü. Kurabiye'den bahsedince gardım hemen yükseliyordu. "Bana iş attı."

"İş mi attı?" diye tekrarladım. "Nasıl yani? İş teklif etti demek istedin herhâlde çünkü bu daha mantıklı olurdu." Ayrıca genel karakterine de uyardı.

"Hayır, farklı türde bir teklif işte." Dirseğini Alfa Romeo'sunun açık kapısına dayadı. "Sırf sana inat olsun diye yapacağını söyledi."

İşte buna inanırdım.

Sırf alay etmek için Dallas'a onu arkadaşlarımla paylaşmayı teklif ettiğimi ve onun da kabul ettiğini hatırlayınca söyledikleri daha mantıklı gelmeye başladı. Parmaklarım onu boğmak için karıncalanıyordu. Yıllardır uykuyan duygular yeniden gün yüzüne çıktı; karanlık, boğucu ve öfke dolu duygular.

"Peki sen nasıl tepki verdin?" diye sordum sonunda tükürürcesine.

Oliver dişlerini gösterdi. "Tabii ki ona boşandıktan sonra beni aramasını söyledim."

Oliver'a saldırmam için bu kadarı yetmişti. Saniyeler içinde onu asfalta yapıştırdım ve gömleğinin yakasını kavrayıp burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştırdım, öfkeden titriyordum. "Ona bir kez daha yan gözle bakarsan..."

Cümlemi bitiremeden arkamdan bir alkış sesi geldi. Zach garajdan çıktı. "Aferin, von Bismarck. Elli bin papel kazandın. Parayı fahişelere yedirmemeye çalış."

Oliver beni itip ayağa kalkarak kıyafetini eliyle silkti. "Fahişeler benim tutkum, onlardan vazgeçemem."

Doğrulup sinirle ikisine baktım. "Bahis neydi?"

Zach çenesiyle Oliver'ı işaret etti. "Von Bismarck, Morgan'la ilgili olaydan bile daha sert tepki vereceğini söyledi." Sonra başını yana eğerek bana baktı. "Tanrım, Costa, One Direction konserinde bile kendine daha iyi hâkim olan ergenler görmüştüm. Karın söz konusu olduğunda deliye dönüyorsun."

"Bana iş attığı falan yok, dostum." Oliver omzuma vurdu, ardından öne eğilip gözlerimin içine baktı. "Yine de şunu bil... olur da bir gün bana asılırsa ona öyle bir karşılık veririm ki vücudunun her yerinde aletimin şeklinde izler çıkar."

Bazen Oliver'ın annesinin hayatta olmasını diliyordum, sırf onu becermek ve sonsuza dek bu konuda onunla alay edebilmek için. Her şeye rağmen geceyi tutuklanmadan bitirmeye karar vererek onu yolumdan itip geçtim. Gerçi daha babamla buluşacaktım, geceyi tutuklanmadan bitireceğim kesin değildi.

KARANLIK ROMEO'M

“Bu farklı bir durum,” diye mırıldandım. “Kıskanç değilim. Ona karşı korumacı hissediyorum. Dallas var olmaktan başka yanlış bir şey yapmadı.”

“Denver pek çok yanlış yaptı.” Zach’in yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Ama sen ne yaparsa yapsın onu affetmeye devam ediyorsun.”

ÖTÜZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dallas

“*...Tam iri altı haneli rakamlara mal oldu...*”
“*...Doğu Kanadı'na daha fazla kamera lazım...*”
“*Çeşmenin ortasındaki Roma heykelinin lanet penisinin nereye gittiğini bilen var mı?*”

Kelimeler birbirine karışmış, kafatasımın içinde yankılanıyordu. Tanımadığım sesler her yönden kulağıma doluyordu. Olanlara inanamayan yüksek perdeden sesler.

Tek gözümü açtığımda önümde bulanık beyaz noktalar uçuşuyordu, onları yok etmek için gözlerimi kırptırdım. Restorasyon uzmanlarından oluşan bir ordu, dün gece *Friday Night Tykes* izlerken uyuyakaldığım oturma odasına doluşmuştu.

Son birkaç haftadır malikâneye girip çıkıyor, tarihî mülkü eski hâline getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Görünüşe göre ev sahipliği yaptığım küçük parti büyük hasar bırakmıştı. Eh, ne yapalım, en azından Romeo partilemeyi bilen insanlarla tanışmıştı.

Hettie önümde belirerek bir bardak yeşil meyve suyunu bana uzattı. Bardağı alıp iki yudumda içtim. Saatlerce testlerin ve matkapların senfonisi arasında uyumaya çalışırken beynim zonkluyordu.

“Romeo yatağının üzerine bir kutu bırakmış.”

Minderlerin üzerine geri çöktüm. Sık sık bezinin değiştirilmesi gereken ve ilk kelimesi *anne* olacak bir şey olmadığı sürece kocamın bana verdiği şeylerle ilgilenmiyordum.

“Yardım gecesinden önce istediğin kitapları seçememişsin, öyle bir şey dedi.”

Üzerimdeki örtüyü fırlatıp yatak odama koştum. Yatağımın üzerinde dev bir kitap kutusu duruyordu. Hemen atılıp yatak örtüsünün üzerine bir dolu ciltli kitap yığdım. En az on tane olmalıydı.

Sonra kaşlarım çatıldı.

Finansın Radikal Tarihi.

Paranın Psikolojisi.

Vahşi Yatırımcı.

Her başlık bir öncekinden daha kötüydü. Benim okuduğum kitapların içinde bol miktarda penis, vajina ve meni kelimeleri geçtiğini hepimiz biliyorduk. Ona bunları okuyacağımı düşündüren neydi?

Şüphesiz bu, başka bir cezalandırma şekliydi.

Malikânenin 1800'lerden beri tadilat görmediği ve şiddetle yenilenmeye ihtiyaç duyduğu düşünülürse aslında Romeo'ya iyilik yapmış bile sayılabilirdim. Hatta restorasyon ekibi hazır el atmışken belki fuayede asılı duran Lincoln döneminden kalma çirkin kristal avizenin yerine parlak bir LED Sputnik avize takabilirdi.

Bütün kitapları kutuya geri koydum. Okumak yerine göz-bebeklerimi yakmayı tercih edeceğim kitaplar olmalarının yanı sıra Romeo'nun bu kitaplara bir şey –sayfalarını fare zehriyle kaplamak gibi– yapıp yapmadığından da emin olamıyordum.

Kutuya bakıp ne yapacağımı düşündüm. Kitapları bir yere bağışlasa mıydım? Ama ya gerçekten içlerine bir şey sürdüyse? Yerel Kurtuluş Ordusu'na istemeden zehirli kitaplar göndererek hapse düşmek tam da benim şansıma yakışır bir şey olurdu.

Sonra hiçbir şeyi riske atmamaya karar verip interkomdan Vernon'ı aradım.

Birkaç saniyenin ardından hoparlörden sesi duyuldu. “Buyurun, ben Vernon.”

“Birkaç hafta önce bir şenlik ateşi çukuru görmüştüm. Kullanabilir miyim?”

“Arazinin doğu tarafında olan mı? Potomac’e bakan?”

“Evet. Benim için ateş yakabilir misin?”

“Tabii ki, tatlım.”

KIRKINCI BÖLÜM

Romeo

Elimde bir yığın belgeyle Costa Industries'in lobisine doğru yürüyordum. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama şahsi kaos elçime dönmek için hiç acelem yoktu. Asıl ölü olmasını *dilediğim* babam dışında bina tam anlamıyla ölü gibiydi.

Odasına girdim.

"Birinin odasına girmeden önce kapıyı çalmak nezaket gereğidir."

Davet beklemeden karşısındaki koltuğa oturdum. "Oğlunun birlikte yaşadığı nişanlısını becermemek de öyle."

Babamın ağzı düz, memnuniyetsiz bir çizgi hâlini alarak kapandı. Bunu ona hatırlatmaktan bıkmayacaktım. Çatı katı daireme çıktığımda babamı öğle yemeği niyetine nişanlımın vajinasını yerken bulduktan sonra bunu yapmamam imkânsızdı.

Morgan kolları ve bacakları açık hâlde yemek masamızda uzanırken üzerinde sadece ona Noel hediyesi olarak aldığım Louboutin marka topuklular vardı. Babamsa onun üzerinden kendi menisini yalamaya devam etmişti.

Aralıkta olmamıza ve kalbimden bile daha soğuk bir gün geçirmemize rağmen Morgan'ı cırılçıplak kapının önüne koymuştum. Bir polis aracı onu durdurmadan önce üzerinde yalnızca topuklu ayakkabılarla utanç yürüyüşü yapmasını balkonumda viski içerek izlemiştim.

Daha sonra pederle bir anlaşma yapmıştım. Ben Monica'ya onu –yine– aldattığını söylememiştim, o da karşılığında beni Costa Industries'in tarihindeki en genç CFO yapmıştı.

Yirmi dört yaşında milyarlarca dolarlık sözleşmelerle ilgiliniyordum. İyi de iş çıkarıyordum ama asıl planım başından beri peder bey için önemli olan her şeyi yok etmektir.

O veliaht istiyordu. Bense ona bu zevki yaşatmamaya ant içmiştim.

Şirketini, muhtaç olduğu oksijenden bile daha çok seviyordu. Sırf nalları dikmeden önce yüzündeki acıyı görebilmek için şirketi batırmaya, tasfiye etmeye ve gerekirse parasını yakıp kül etmeye yemin etmiştim.

Morgan benim tek normalleşme girişimimdi ve babam bu çabayı yok etmişti.

Peder arkasına yaslandı. “Bunu sonsuza kadar başıma mı kakacaksın?” Elleri titriyordu. Son zamanlarda hep böyleydi.

Esnedim. “Başına kakılmayacak şey mi? Nişanlımı becerdin.”

Alnı buruşuk bir peçete gibi kırıştı. “Yıllardır kötü söz kullanmamıştın. Değişmeye başladın.”

Kurabiye hayatıma girdiğinden beri insanların bana ne kadar değiştiğini söylemesinden bıkmıştım. Artık başkalarıyla yaptığım konuşmaların ortasında bile düşüncelerim Dallas'a kayıp duruyordu. Başka nereye kayacaktı? Aletimin en sevdiği yerin karımın içi olduğunu öğrendiğinden beri dünya meselelerine olan ilgimi kaybetmiştim.

Belgeleri masaya yaydım. “Sadede gelelim.”

“Licht Holding bu sabah halka açıldı.”

“O haber eskidi bile.” Kâğıtları karıştırıp belli bir sayfayı aradım. “Thomas Reynolds'la görüşemedim.” Bunun başlıca nedeni bir ev partisini dağıtmak ve Dallas'ın o güzel ağzını becermek gibi önemli bir görevle meşgul olmamdı. “Ama dün gece onunla telefonda konuştum. Savunma Bakanlığı'nın bizimle sözleşme yenilemeye niyetli olmadığını doğruladı.”

Babam sanki sözlerimle onu tokatlamışım gibi yanağını ovuşturdu. “Nedenini söyledi mi?”

“Teknolojimiz Lichtlerinkine kıyasla çok eski.” Aradığım şeyi bulup –Licht Holding’in bizim perakende fiyatımızın çok altında ürettiği silah ve mühimmatın listesi– belgeyi ona uzattım. “Üstelik daha uygun fiyatlı. Sen fabrikanı asgari ücretin çok daha yüksek olduğu New England’da işletirken onlar Güney’de üretim yapıyor. Ayrıca çelik ve çip şirketleriyle de bazı kârlı anlaşmaları var.”

Peder belgeyi önündeki yemeği yemek istemeyen bir çocuk gibi geri itti. “Bunu görmek istemiyorum. Çözüm üretmeni istiyorum.”

“Beni CEO yap, çözeyim.”

“İşi çöz seni CEO yapayım.”

Pederin yüzü bir zamanlar genç ve yakışıklıydı. Licht Holding oyuna dâhil olduğunda onları durdurmayı bilhassa istemiştim. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde yüzünde griler, kırışıklıklar ve koyu renk halkalar oluşmuştu.

Gerçek şu ki Costa Industries’i kenara çekilip onu kurtarmamı izleyecek kadar çok seviyordu. Bu şirket onun mirasıydı. Hiçbir işe yaramayan babasının (tarih gerçekten de tekerrürden ibaret, değil mi?) ona bıraktığı tek şeydi.

“Bak.” Kollarını havaya savurdu. “Artık bu iş için uygun olmadığım ortada. Bir yıldır emekli olmak istiyorum. Bruce’un benim yerimi alacak kişiler arasında hâlâ ilk sırada olmasının tek nedeni, benden intikam almak için çılgınca bir şey yapmayacağına tamamen güvenememem.”

Tam on ikiden vurmuştu. Ama elbette bunu reddedecektim.

“Kendini fazla önemsiyorsun. Bunu CEO pozisyonunu hak ettiğim için istiyorum. Ve kimsenin bu şirkete benim kadar iyi bakamayacağını bildiğim için. Veliaht benim.”

“Ama aynı zamanda kindar bir pisliksin *de*.” Kır saçlarını geriye doğru taradı. “Benim sana yaptığımdan çok daha azı yüzünden zavallı Madison Licht’in başına gelenleri gördüm.”

“Madison Licht zavallı falan değil ve bana yaptıklarının boyutunu asla bilemeyeceksin.”

“Neyse ne, bizi Licht sorunundan kurtar, ben de sana CEO pozisyonunu vereyim. Geçmen gereken son sınav bu. Söz veriyorum.”

Sessiz kaldım. Hatta o kadar uzun süre sessiz kaldım ki masanın altında bacağını sallamaya başladı.

“Bunu yazılı olarak istiyorum.”

Başıyla onayladı. “İmzalamaktan mutluluk duyarım.”

“Avukatlarım seninkilerle temasa geçecek.” Belgelerimi topladım, ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

“Biliyor musun, bana teşekkür etmelisin.” Belli ki oksijen israfı olmak onu kesmiyordu, bir de deli olmalıydı.

“Ne için?” İlgileniyormuş gibi yaptım. “Beni bok gibi yetiştirdiğin için mi yoksa tek normal ilişkimini mahvettiğin için mi?”

Gerçi söylemek gerekirse bu işte Morgan’ın da büyük suçu vardı. Kimse onu babama bacaklarını açmaya zorlamamıştı.

“Morgan’ın senin için evlenilecek kadın olmadığı açıktı, seni bu konuda uyarmıştım. Ama karını tanıdığın birkaç ay içinde kabuğundan sıyrıldın, biraz olsun hayatın tadını çıkardın ve ağzın yine bozulmaya başladı.”

“Evet, Dallas beni küfretmeye ittiği için Pulitzer’i hak ediyor.”

“Demek istediğim, daha iyi birini buldun.”

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Geçen sefer duygularınla hareket etmiştin.” Ayağa kalktım. “Ama ikinci kez olmayacak, baba. Dallas’a yaklaşırsan seni kendi ellerimle öldürürüm. İstirap çektiğinden de emin olurum.”

Gülümsemesi kayboldu. “Neden aynı hatayı iki kez yapacağımı düşünüyorsun?”

KARANLIK ROMEO'M

Tepesine dikildim. “Çünkü kendine hâkim olamıyorsun. Doğduğum andan itibaren sahip olduğum her şeyi istedin. Peki ya ben? Bense sadece sahip olduğun tek bir şeyi istedim, ünvanını.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ollie vB: @ZachSun, bana verdiğin elli binle ne yaptığımı bilmek ister misin?

Zach Sun: Düşkünlere, yoksullara, özgürce nefes almaya çalışan kitlelere mi bağışladın?

Ollie vB: Vay be. Şu an Harvard'daki yasadışı partilere davet edilmemene çok şaşırdım.

Romeo Costa: Devam et ve bizi aydınlat, @OllievB

Ollie vB: Bir sanat eseri satın aldım.

Zach Sun: Yalan söylüyorsun.

Romeo Costa: @ZachSun Sanırım eski Playboy baskılarından bahsediyor.

Ollie vB: Ey, inançsızlar!

Zach Sun: Özel baskı Penthouse dergisi mi?

Ollie vB gruba bir görsel gönderdi.

Romeo Costa: Öncelikle bu dosyayı açmanın beni FBI'ın izleme listesine sokmayacağına dair güvence ver.

Ollie vB: Bu grupta maruz kaldığım istismar yüzünden bir gün kendimi bir terapistin kanepesinde bulacağım.

Zach Sun: Her hâlükârda haftada üç kez gitmelisin zaten. Ülkedeki insanların toplamından daha fazla sorunun var.

Ollie vB: Şu resmi açıp bakın.

KARANLIK ROMEO'M

Zach Sun: Bu bir... tweet.

Romeo Costa: Bikiniyle dondurma yiyen üniversiteli kız tweeti.

Ollie vB: Bu bir NFT, bebeğim.

Zach Sun: Ollie.

Zach Sun: OLLIE.

Zach Sun: NFT'ler Dünya'nın düz olmasından bu yana uydurulmuş en büyük yalandır.

Ollie vB: Diğer bütün gök cisimlerinin yuvarlak olması bizimkinin de öyle olduğu anlamına gelmez, @ZachSun. Her şeyi körü körüne kabul etme. Kutunun dışında düşün.

Zach Sun: Bahsettiğin kutu oval şekilli sanırım?

Romeo Costa: Az önce elli bin doları boşa harcadın, dostum.

Ollie vB: Ama Reddit'teki bir adam bana bunun bir gün milyonlar değerinde olacağını söyledi.

Zach Sun: Bence bunu gerçekten satın almadın.

Ollie vB: Tabii ki almadım. Sadece O KADAR aptal olduğumu düşünüp düşünmediğinizi görmek istedim.

Romeo Costa: Sanırım cevabını aldın.

Ollie vB: Evet. Yine de Rom'un bir Victoria's Secret modeliyle evli olup onu hamile bırakmaya yanaşmaması ama buna rağmen benim düşük IQ'lu olduğumu söylemeniz beni hâlâ şaşırtıyor.

Zach Sun: QI mı demek istedin?

Ollie vB: Siktir git, Sun.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Romeo

Pek de hoş olmayan bir alışkanlık edinmiştim. Bu alışkanlık, iş saatlerinde evimdeki güvenlik kamerlarından Dallas'ı izlemek ve ne zaman evden çıksa onu takip etmesi için koruma tutmaktı.

Çekişmelerin bol olduğu iş sektörünün beni yürüten bir hedef hâline getirdiğini görünce onun güvenliği için de endişelendiğimi söyleyerek kendime bahaneler uydurabilirdim. Ama içten içe aslında onu yasakladığım bir şeyi yapmadığından emin olmak için izlettiğimi biliyordum.

Sadece tek bir yasağı vardı, diğer erkekler.

Eve geri döndüğümden bu yana geçen haftalarda, narin bir çiçekten farksız olan karım Emory lisans programından resmen ayrılmak, tek başına bir Ani Bebek Ölümü Sendromu farkındalık ayı galasını finanse etmek, en az üç bölgesel çocuk hastanesinin mevcut tıbbi borcunu ödemek ve araba mesafesindeki Michelin yıldızlı tüm restoranları denemek de dâhil olmak üzere epey bir şeyin altından kalkmayı başarmıştı.

Günlerini kitap okuyarak, ABÖS araştırmalarına bağış yapmaları için büyük şirketleri zorbalıyarak, Hettie ve Vernon'la masa oyunları oynayarak geçiriyordu. Geceleriye Netflix'te abuk sabuk şeyler izliyor, sosyal medyada başkalarının bebeklerini ağzının sularını akıtıyordu.

Şahsen çocuklarla ilgili neyin bu kadar ilgi çekici olduğunu anlamıyordum. Ama Dallas'ın bırakın birden fazla çocuğu, bir-

KARANLIK ROMEO'M

ranesini bile bu kadar çok istemesi, bir hobiye ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Birçok kez beni ikna etmeye çalışmasına rağmen yemek yemek bir hobi değildi.

Ayrıca evimi yeniden düzenlemeyi, mobilyaları olmamaları gereken yerlere çekmeyi de kendine görev edinmişti. Beni kızdırmak için yaptığını sanmıyordum. Daha ziyade çevresini de kendisi gibi kaotik hâle getirme arzusunu dizginleyemediği için yapıyordu.

Bir sabah onu çalışma odamda, ofis sandalyemde tünemiş hâlde buldum. Hettie kolçağın üzerine oturmuş, beyaz Oreo dolgusunu kurabiyesinden ayırıyordu.

Masama doğru yürüyüp dizüstü bilgisayarımı aldım. “Burada ne yapıyorsun?”

Kurabiye bir Oreo’nun içini yaladı. “Düğün fotoğrafımızı asıyorum.”

“Çalışma odama mı?”

“Başka nereye olacaktı?” Vernon’a sol kenarı yukarı kaldırmasını işaret etti, sonra da Oreo’sunu kaldırarak durmasını işaret etti. “Mükemmel.”

Fotoğrafı inceleyip önemli bir ayrıntıya dikkat çektim. “Fotoğrafta ben yokum.”

Yüzü aydınlandı. “Biliyorum. Mükemmel, değil mi?”

Neden bilmiyorum ama çerçeveyi indirtmedim. Fakat içeri her girdiğimde fotoğrafı âdeta beni izliyordu. Hisse senedi portföyüm de net değerim gibi evlendiğimden beri dibe vurmuştu ve arkadaşlarım her fırsatta bu konuyu açmaktan zevk alıyorlardı.

Ollie vB: Görünüşe göre milyoner olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun. Tebrikler.

Zach Sun: Bu hızla gidersen net servetini Bankman-Fried’dan daha hızlı tüketeceksin.

Ollie vB: İsminin tersten okunuşu Fried Bank Man olan birine para vermenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?

Romeo Costa: Bunu, logosu ters çevrildiğinde bir yengeci beceren robota benziyor diye Chicago Bulls'a yatırım yapan adam söylüyor...

Ollie vB: O aslında İncil'den okuma yapan uzaylı bir papaz yardımcısı. Bir de bana dinsiz dersin.

Zach Sun: Dinsiz senin için çok hafif kalır. Pagan desek? Kâfir? Uygarlığın çöküşünün başlıca sembolü?

Çoğunlukla Dallas'la birbirimizin varlığını görmezden gelerek huzur içinde bir arada yaşıyorduk. Kurabiye günler sonra terden sıırılsıklam olmuş hâlde çalışma odama dalıp Zoom toplantımı böldüğünde bu huzuru bozdu. Toplantıdan ayrılırken olmam gereken kadar sinirli değildim.

Bana selam vermek yerine –ki bu benim baş belası karım için fazla nazik bir davranış olurdu– faremi kucağıma fırlatarak yumruklarını masamın üzerine koydu. “Yardıma ihtiyacım var.”

Dallas'ı şöyle bir süzdüm, yumruğunun içindeki kumandaya ve yanaklarını süsleyen öfkeli kızarıklığa baktım. Bir *Cheaters* bölümü yüzünden bu kadar sinirlenmeyi ancak o başardı.

Sandalyeme yaslanıp parmaklarımı birbirine geçirerek ne için pazarlık yapacağımı düşünmeye başladım. “Konu liseden arkadaşına bekârlığa veda partisi için tank satmaksa, sana söyledim, elim kolum bağlı.”

“Bebek ürünlerinin güvenliği için siyasi bir lobi grubu kurmama yardım et.” Alnındaki teri sildi. “Washington'da bağlantıların olduğunu biliyorum.”

Çocuklarla ilgili takıntısı bu noktada beni, birini kaçırp kendi çocuğu yapacak diye korkutmaya başlamıştı.

Faremi yerine koyup Cara'dan gelen e-postayı açtım. "Gayeni destekliyor olsam da Costa Industries savunma sanayisine ait lobi faaliyetleri dışında siyasetle ilgilenmez. İki partinin desteğini korumak şirket politikamızdır."

"Costa Industries hiçbir şey yapmayacak." Başparmağını göğsüne bastırdı. "*Ben* lobi için çalışacağım."

"*Sen* benim karımsın, dolayısıyla Costa Industries'in bir uzantısısın. Benden sana tavsiye, lobicilik bırak sana uygun bir meslek olmayı, genel olarak imkânsız bir iştir. Koşmadan önce yürümeyi dene." Şakağındaki boncuk boncuk tere baktım. "Kanepeden çalışma odama yaptığın yolculuk bile seni yormuşa benziyor, bu hâlde nasıl çalışmayı planlıyorsun?"

"Öncesinde başka bir işim vardı."

"Üniversite basketbol takımının öpücük kamerasını yönetmek işten sayılmaz. Hele de kovulduğunu düşünürsek."

"*Haksız yere!*"

"Öpücük kamerasını resmen bebek kamerasına çevirmişsin."

"Ee, ne olmuş?" Kumandayı bırakıp masanın etrafından dolaşarak önümde durdu. "Haberlerde beşik koruyuculara getirilen yasağın kaldırılması için bir yasa tasarısı hazırlandığını söylediler. ABÖS riskini artırıyormuş."

Acaba ABÖS'yle ne alıp veremediği vardı? Daha şimdiden kredi kartı ekstresinde bildiğimden çok daha fazla ABÖS yardım kuruluşuna yapılmış onlarca harcama kaydı bulmuştum.

"Bruce'la pederin eleştireceği bir şey yapmayı göze alamam." Tashih için bir belge gönderip finansal analistten gelen e-postaya geçtim. "Buna uzun zamandır var olan bir şirket politikasını çiğnemek de dâhil."

"*Rom.*"

"Cevabım değişmeyecek."

Bir an duraksadı, hafifçe geri çekildi, sonra yeniden yaklaştı. Gözlerini yumup yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Bir an için nefes almadı. Ben de öyle.

Sonunda gözlerini açtı. Her iki yumruğunu dizine dayayarak gözlerimin içibe öyle bir baktı ki ruhumu görüp görmediğini merak ettim. “Sana kelimenin tam anlamıyla yalvarıyorum, Romeo.”

“Ve ben de bu isteğine en mantıklı şekilde cevap veriyorum...”

“Sikerler mantığı!” Nefesi ağır ve düzensiz çıkıyordu, gözleriyle âdeta odaya ateş püskürüyor, sıcaklığı yükseltiyordu. “Neden bu kadar önemseydiğimi merak etmiyor musun?”

Ediyordum.

Hem de nasıl.

Ama hiçbir şey söylemeden devam etmesini bekledim.

“Altı yaşımdayken Frankie ve ben sonunda dileğimize kavuşmuştuk. Bir kardeşimiz olmuştu. Kız kardeş. Çok güzel bir bebektir. Annem adını bizim koymamıza izin vermişti. Victoria.” Boğazı düğümlendi. Bakışları üzerimdeydi ama beni gördüğünü sanmıyordum.

Koltuğumda kaskatı kesildim. Yıllar sonra ilk kez panik bedenimi sarmıştı, bu şaşırtıcı aşinalık kemiklerime işledi.

Kahretsin.

“Çok güzeldi. Çok tatlı, tombul yanaklı ve mutluydu. Sağlıklıydı. Sağlıklıydı, Rom.” Dallas hâlâ dizlerinin üzerinde, narin kaşlarını çatmış hâlde titreyen parmaklarının arasında anılarını toplayıp geçmişini örüyordu. “Onu bulduğum günü hatırlıyorum. Pazar günüydü. Kilise için uygun elbiseleri seçmek üzere erkenden kalkmıştım. Victoria, biz ona Tory derdik... sadece dört aylıktı.”

Duraksadı, sanki acısını dindirebilecekmiş gibi bir elini göğsünde gezdirdi. “Onu morarmış ve kaskatı kesilmiş hâlde

buldum. Hâlâ uyuyor gibiydi. Melek gibi ve huzurlu. Sadece... rengi morarmıştı.”

Kız kardeşi ABÖS'den ölmüştü.

Bu konuya olan ilgisini şimdi anlıyordum. Bebeklere olan bu düşkünlüğünü. Tanık olduğu ilk ölüm, devasa boyuttaki bu trajedi onu bambaşka bir insan yapmıştı.

Ve bu travmasıyla savaşmak için bana yalvarıyordu.

Ama benim savaşmam gereken kendi sorunlarım vardı.

“Romeo.” Ellerini kucağıma koymuş bana meydan okurcasına, acı dolu bir ifadeyle baksa da ağlamıyordu. “Lütfen. Bunu Victoria için yapmama yardım et. O öldü ama hatırası hâlâ yaşayabilir.”

Bunu yapmak beni öldürüyordu. Onu böylesine derin ve önemli bir şeyden mahrum bırakmak.

Bu isteği tam da Kurabiye'ye özgü bir şeydi.

Parmaklarımı çenesinde gezdirip başını yukarı kaldırdım ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. “İstedğin çocuk hastanesine istediğin kadar bağışta bulunabilirsin. Para sorun değil. Ama bir lobi kurman söz konusu bile olamaz.”

Dallas yavaşça ayağa kalktı. Nefesimi tuttum.

“Sen bir korkaksın.” Duygudan yoksun bir sesle konuşuyordu, ifadesi boştu. “Neyse ki *benim* korkağımsın. Artık zayıf noktayı biliyorum, Romeo. Ve bundan sonuna kadar faydalanacağım.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

Dallas çalışma odamda geçmişiyile ilgili gerçeği anlattıktan günler sonra çok sayıda Chanel elbisesinden birini üzerine geçirip pahalı mücevherlerini takarak dudaklarına en sevdiği kırmızı rujunu sürdü.

Çıkışta bir güvenlik kamerasının önünden geçerken bana orta parmağını gösterdi ve Jared'ın Maybach'ının arka koltuğuna geçerek yola koyuldu.

Costa Industries'teki ofisimden, onu takip etmesi için tuttuğum eğitimli dövüş ustası Alan'ı aradım.

“Karım evden ayrıldı. Güvende olduğundan emin ol.” Acaba bu yalan ona benim kulağıma geldiğinden daha inandırıcı geliyor muydu? “Nerede ve kiminle olduğunu bana mesaj atmayı unutma.”

“Peki, efendim.”

“Jared onu nereye götürüyor?”

“Görünüşe göre ofisinize geliyorlar, efendim.”

Hiçbir işe yaramayan hain kalbim kaburgalardan oluşan kafesinde yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. İnsanlara inandırıcı gelmesi için Kurabiye'nin masamda tuttuğum fotoğrafına baktım.

Beşik koruyucusu yasağına kongreden gelen desteği gizlice manipüle ettiğimi bir şekilde öğrendin mi? Elbisenin altına gizlediğin seksi bir şeyle bana teşekkür etmeye mi geliyorsun?

Dolma kalemimi belgelerin üzerine bırakarak arkama yaslandım ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek dudaklarıma bastırdım. Son hatamın üzerinden onu bir kez daha tadacak kadar zaman geçtiğini varsayıyordum.

Cam perdenin kumandasını kapıp perdeyi sonuna kadar kapamam, Dallas'la ilgili giderek kötüleşen muhakeme yeteneğim hakkında bana ipucu vermeliydi.

Ne yazık ki beynim bu ipucunu almadı.

Beyin hücrelerimi çalışmak gibi üretken bir şey yapmak için kullanmak yerine sakızımı parçalarcasına çiğneyip sanki düzenli olmak onun takdir edeceği bir şeymiş gibi zaten tertemiz olan ofisimi düzenledim.

On dakika yirmi dakikaya çıktığında o ebedî soruyu düşünmeye başladım: *Ne oluyor lan?* Yine de Alan'ı arayıp hastalıklı bir adam gibi karımın nerede olduğu sorgulamak bana göre değildi.

Belki de trafiğe takılmışlardı. Trafik kazaları bu bölgede pek de sıra dışı değildi. Diplomatik dokunulmazlıkla korunan bir sürü yabancı elçi, sanki bir GTA göreviymiş gibi iş dışındaki zamanlarında insanları eziyordu.

Yirmi dakika otuza çıktığında parmaklarım Alan'ı aramak için seğirmeye başladı. Tam bu sırada telefonum masamın üzerinde titredi ve ekranda adı belirdi. Açtım. "Evet?"

"Hedefine ulaştı, efendim."

İmkânsız. Gerçekten hedefine ulaşmış olsaydı masamın altında diz çökmüş aletimi yalıyor olurdu.

"Öyle mi?" Sakızımı azı dişlerimin arasında ezdim, Kura-biye'nin kendine hak gördüğü özgürlüğü göz önünde bulundurulunca haklı olarak temkinliydim. "Tam olarak nerede?"

"Az önce Le Bleu'ya girdi. Balkon bölümünde caddeye bakan bir masaya oturup bir şişe şampanya söyledi. Birini bekliyor gibi görünüyor."

Beni beklemediği kesindi. Le Bleu, bulunduğum binanın tam karşısındaki iki Michelin yıldızlı bir restorandı. Hatta Bruce'un ofisi doğrudan orayı görüyordu. İki şey kafamda gün gibi netleşti: Birincisi, bu Dallas'ın beni kızdırmak için yaptığı bir başka güç gösterisiydi. İkincisi, bu beni son oyuna getirişi olacaktı.

Artık ona ikinci bir şans vermeyecektim.

Pazarlık etmek gibi bir lüksü yoktu.

"Yakınlarda paparazi olup olmadığını kontrol et." Çenem kasıldı. Bütün servetim ve sağ testisim üzerine bahse girerim ki gizlice bekleyen birileri vardı.

Alan boğazını temizledi, bir süre sessiz kaldı, muhtemelen etrafa göz atıyordu. "Evet efendim, var. Caddenin karşısında." Costa Industries'in binasının kışının dibinde başka bir şirketin daha genel merkezi vardı. Licht Holding. "Efendim, biri ona yaklaşıyor. Telefonu kapayıp görüntülü arama başlatacağım, böylece siz de..."

"Gerek yok." Ayağa kalkıp ceketimi omzuma atım. "Dur tahmin edeyim; uzun boylu, sarı saçlı, kırık burunlu, özel dikim takım elbise giyen, karizma denen şeyden nasibini alamamış bir adam mı?"

"N-nereden bildiniz?"

"Birazdan orada olurum."

Telefonu kapayıp koridorun karşısındaki konferans odasına geçtim. Her nasılsa Kurabiye peşine adam taktığımı fark etmiş, bundan hoşlanmamış ve Madison'la halka açık bir yerde buluşarak bana misilleme yapmaya karar vermişti.

Mesaj alınmıştır.

Şimdi sıra benim mesajımı iletmeye gelmişti. Madison'ın bu olaydaki amacını gözlerim bağlı hâlde Washington Anıtı'nın tepesinden bile görebilirdim. Karımla birlikte görülmesi, üstüne üstlük bunun yerel gazeteler tarafından belgelenmesi beni aşağılayıcı bir duruma sokacaktı.

KARANLIK ROMEO'M

Ama ben uzun vadeli oynardım. Restorana girip olay çıkar-
madan geçirdiğim her dakika onları daha da huzursuz edecekti.

Parmağım dâhili telefonun düğmesine gitti. "Cara."

Asistanım manikürlü parmakları arasında tuttuğu iPad'i
ve topuklu ayakkabılarıyla koşturarak arkamda belirdi. "Evet,
Bay Costa?"

"Sana acilen araman gereken kişilerin bir listesini gönde-
receğim."

"Ne kadar acil?"

"Hemen aramanı gerektirecek kadar."

Dallas'la Madison elli beş dakika boyunca restoranda oya-
landılar, bense o sırada konferans görüşmesini bitirip ardından
şiketteki özel şefimin hazırladığı bir tabak Brüksel lahanasıyla
tavuk göğsünü yedim. Alan'ın mesajları periyodik aralıklarla
geliyordu.

Alan Reece: Çok garip, efendim. Konuşmadan birbir-
lerine bakıyorlar.

Alan Reece: Görünüşe göre bir şey bekliyorlar.

O şey bendim.

Alan Reece: İkisi de orkinos yiyor. Adam her iki saniyede
bir saatini kontrol ediyor.

Madison onu herkesin içinde dövmemi umuyorsa büyük
bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Genç karıma da hakkını vemeliydim. Duygularının da-
ima düz çizgide ilerlemesiyle övünen bir adama hissetmenin ne
olduğunu yeniden göstermişti. Öfke, hayal kırıklığı, kızgınlık
ve tiksinti... Ama sonuçta bir şeyler hissediyordum.

Sonunda, Dallas ve eski nişanlısı Le Bleu'ye girdikten bir saat
sonra oraya doğru yola çıktım. Alt katta Bruce asansöre bindi.

"Görünüşe göre senin küçük Güneyli güzellik yine drama
yaratıyor." Düğmeye basıp kapıların üstündeki rakamların aşağı

inişini izledi. Madison'la Dallas'ı ofisinden görmüş olmalıydı. Sonuçta dışarıdaki paparazi ordusunu kaçırmak zordu. "İtibarın için pek hoş bir durum değil."

Bir elimle takım elbisemi düzelttim. "Bir CEO adayının golf sahası görevlisiyle ilişki yaşadığı haberinin *Page Six*'te yayımlaması da pek hoş bir durum olmaz."

Bunun üzerine gülümsemesi, Olive Garden'da Dallas'ın önüne getirilen ücretsiz galeta sepetinin boşalmasıyla aynı hızda soldu. "Bu düpedüz kötü niyetli bir söylenti."

"Bunu küçük Ginny'ye söyle istersen çünkü öğrenci kredisi borcunu ödersem hakkında yazacağına söz verdi."

Costa Industries'in döner kapısından çıkar çıkmaz paparaziler aç pirana balıkları gibi etrafımı sarıp yüzlerce fotoğrafımı çektiler.

Altmış dakikalık beklentileri ben caddeyi geçerken yok oldu. Kurabiye, Le Bleu'nün balkonunda sandalyesinin ucunda oturuyordu. Beni görünce sırtı dimdik oldu. Beni baştan aşağı inceleyip şahin gözleriyle ifadesiz yüzümü okumaya çalıştı.

Kurabiye'nin bakışlarını takip eden Madison da bana dik dik baktı. Yüzüme nadir rastlanan neşeli bir gülümseme kondu-rup damarlarımdaki her damla dinginliği kullanarak restorana giden üç kat merdiveni hızla çıktım. Çift kapıya ulaştığımda bir hostes ve iki garson kapının kanatlarını açarken eğilerek bana selam verdiler.

Demek ki geleceğimin haberi yönetime ulaşmıştı.

Şimdiden emeğimin meyvesinin tadını çıkarıyordum.

Kurabiye'ye doğru ilerleyip dolu masalardan birinden izin almadan bir sandalye kaptım ve karımla eski nişanlısına katıldım. "Orkinos nasıl, hayatım?"

Çatalını kapıp kendime güzel, sulu bir parça kesip ağzıma attım. Dallas şakağını kaşdı, kaşları çatıldı. Kameraların flaşları çevremde parlıyordu.

KARANLIK ROMEO'M

“Sevgilim, lütfen ağzını kapa,” dedim. Parmağımın ucuyla uzanıp ağzını kapadım, sonra ölü balığın bir parçasını çatalıma takıp kaldırdım. “Yediğin şeye benzemek sana hiç yakışmıyor.”

Madison boğazını temizledi. “Burada bir şey konuşuyorduk.” Gözeneklerinden ter akıyordu çünkü öfkelenmemi beklemiş ancak umduğunu bulamamıştı. “Seni masaya davet etmedik.”

Ona döndüm. “Çok haklısın. Ama buraya bir teklifle geldim.”

Tek kaşını kaldırıp baktı. “Her ne teklif edeceksen umurumda değil.”

“Önce bir dinle.”

“Romeo...” Kurabiye bardağını eline aldı. İçindeki su titrek eli yüzünden bardağın kenarından döküldü. Günün her ânında başıma musallat olan o meydan okuyan tavrına ne olmuştu? Şaşırtıcı bir şekilde, onun bu çekingen hâlini alıştığım ateşli hâli kadar çekici bulmamıştım. Onun şu yönünü bu yönünü seviyorum diyecek hâle gelmem aslında beni endişelendirmeliydi.

Madison'ın çene kasları seğirdi. Başarısızlıkla sonuçlanan beni küçümseme girişimi o anda gerçek bir kahkaha atmama neden oldu.

Dallas'ın keten peçetesini alıp dudaklarımın kenarlarını sildim. “Sizin birbirinizden uzak durmakta zorlandığınızı görünce kaçınılmaz bir sonuca vardım. Hayatta bir kez yaşanacak bir aşk hikâyesine daha fazla engel olamam.”

Masadaki sessizlik o kadar yoğundu ki buranın bir morg olduğunu düşünebilirdiniz. Önce Madison konuştu. “Ama onunla evlendin.”

“Evet, evlendim. Yine de boşanma denen bir icat var. İnanılmaz etkili ve hızlı, özellikle de bizim gibi evlilik sözleşmesi yapan insanlar için.” Dallas'ın taş gibi duran elini sıktım. “Bu doğru değil mi, tatlım?”

Dallas yeni yağmış kar gibi solgundu ve bir o kadar da donuk görünüyordu. Her zamanki gibi duyguları yüzünden okunuyordu.

Evet, planın geri tepti.

Evet, Madison Licht'i köpek balıkları tarafından parçalanmaktan bile daha az istediğini biliyorum.

Ve evet, ikimiz de Madison'ın içinin benimkinden daha çürük olduğunu biliyoruz.

Madison peçetesini tabağına fırlattı. "Onun bekâretini aldın."

"Böyle namuslu havalarına girme, Licht. Senin bekâretin o kadar uzun zaman önce ve o kadar titizlikle kayboldu ki bizimle aynı evrende olmasına bile şaşarım. Ayrıca..." Başımı Dallas'a çevirdim. "Hep bunu istiyordun, değil mi? Kendini bu evlilikten kurtarmayı?"

"Evet." Kelimeler dudaklarının arasından güçlkle çıktı. "Ama başka bir toksik ilişkiye sürüklenmek için değil."

Cık cık edip düşünceli düşünceli bir tavırla çenemi ovuşturdum. "Söyleseydin keşke."

Madison'ın gözleri Kurabiye'ye kaydı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Kurabiye reddedilmekten zerre kadar etkilenmeden sandalyesini geriye itti. "Ben de."

"Ne üzücü," deyip esnedim. "Ben de çöpçatanlık yeteneklerim sayesinde cennetlik olurum diyordum." Ayağa kalktığımda onlar da aynısını yaptılar, korku ve dehşetin baş döndürücü karışımıyla bana yakın duruyorlardı. "Bay Licht..." Bütün vücudumu ona doğru döndüm. "Hemen burayı terkedin."

Madison omuzlarını geriye atıp duruşunu dikleştirdi, beklediği hesaplaşmaya hazırды. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Burası senin restoranın değil."

"Aslında öyle." Telefonumu elime alıp ekranı ona doğru çevirdim. "Tapu az önce imzalandı. Jean-Pierre'i Fransa'daki uykusundan uyandırıp bu güzel mekânı bana satmaya ikna etmek zor oldu ama senin de çok iyi bildiğin gibi ben bu konularda asla başarısız olmam."

Madison sözleşmeye bakakaldı. “Bu restorani sırf beni kovmak için mi *satın aldın*?”

“Bu caddedeki diğer tüm restoran ve yiyecek satan mekânları da,” diye onayladım, etrafımızı saran kameramanların kulak misafiri olamayacak kadar uzakta olduklarının farkındaydım. “Bu da öğle aralarının seni bilhassa zorlayacağı anlamına geliyor.”

“Bunu yapamazsın.”

“Az önce açıkça yaptığımı kanıtladığım bir şeyi yapamayacağımı söylemenin anlamı ne?”

“Aklını kaçırmışsın. Söylentileri duymuştum ama şimdi doğruluğu kanıtlanmış oldu.”

“Aslında aklım *hiç* yerinde miydi bilmiyorum.” İç çektim. “Güvenliği aramadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?”

Söyleyeceği bir şey varsa bile ne yazık ki beni sözlerini duyma zevkinden mahrum ederek yemeğe geldiği kadına bir veda bile etmeden mekânı terk etti.

Kurabiye'ye döndüm. Bu, bir ay içerisinde mahvettiği ikinci iş günüydü. Pederin şirketini sevmediğim için kimse beni suçlayamazdı ama en azından umursuyormuş gibi davranmam gerekiyordu. “Harika tatlılarımızın keyfini çıkar. Sana eşlik edemediğim için özür dilerim.”

Bunu söyledikten sonra arkamı dönüp gittim.

Fakat tam da tahmin ettiğim gibi peşimden geldi. Maybach'ımın arka koltuğuna geçtiğimde davetsiz bir şekilde o da diğer taraftan arabaya bindi ama dönüp ona bakmadım bile.

“İki seçeneğin var.” Jared, Le Bleu'nun otoparkından çıkarken kahverengi deri koltuğa yayıldım. Dallas bana doğru eğildi, hayatının dudaklarımın arasından çıkacak kelimelere bağlı olduğunu bilerek kulak kesilmişti. “Hem çocuk sahibi olmayı hem de ailenin yanına dönmeyi ne kadar çok istediğini bildiğimden sana ikisini de vermeyeceğim, bunun yerine seni Hamptons'taki malikâneme kapatacağım, orada sevdiğin her

şeyden ve herkesten uzakta kalacağın gibi hayatıma ciddi bir zarar da veremeyeceksin. *Ya da...*"

Çenemi sıvazlayarak biraz düşündüm.

Genel bir kural olarak kötü davranışları ödüllendirmezdim. Ancak Kurabiye söz konusu olduğunda sık sık istisnalar yapıyordum, yemek sırasında asi davranışlar sergilemesine rağmen hayır gecesine katıldığı için ona hediye ettiğim bir kutu kitap da buna dâhildi.

(Bir pop yıldızının memelerinin üzerinden uni shot içmeye çalışmıştı. Onu kenara çekip toplum içinde nasıl davranması gerektiği konusunda azarladığımda omuz silkmiş ve büyük gücün büyük sorumluluk getirdiğini söylemişti.)

Ama bu sefer o hayatıma girmeden önce var olmayan bağışlayıcı yanımla ona ikinci bir şans vermek istedi.

Daha doğrusu bininci şans.

Bunu hayatını mahvetmeme bağladım. Karşımdaki kıza karşı hâlâ sabırlı davranmamın nedeni bu olmalıydı.

Kurabiye'nin kaşları kalktı, neredeyse saçlarına değecekti. "Ya da?"

"Sana istediğini verecek, senden boşanacağım. Chapel Falls'a dönüp yaşayan, nefes alan bir skandal hâline geleceksin. İtibarın yerle bir olacak. Muhtemelen dul, boşanmış ya da çocuklu bir adamla evlenecek ve o çok arzuladığın özgürlüğe kavuşacaksın."

Birbirimize bakarak hangisini seçeceğini beklerken ciğerlerimin oksijensizlikten yanması beni son derece kızdırdı. Ona bilerek son çare olarak başvuracağı ufacık bir cazip seçenek bile sunmamıştım. Dallas'ın durumun ciddiyetini kavraması gerekiyordu.

Sonunda *-en sonunda-* sessizliği bozdu. "Bunu eve giderken düşünebilir miyim?" Söyleyebileceği en kötü şey buydu. Beklemek tam bir işkence olacaktı. Omuz silkip dikkatimi mesajlarıma verdim.

Jared bizi bıraktığında Hettie'yle Vernon araba yolunda bekliyordu. Hettie, Kurabiye'nin kapısı daha tam açılmadan, "Ee?" dedi. "Başarabildin mi?"

Vernon da arkasında belirdi. "Sonunda evde tatlı bir cücemiz olacak mı?"

Evime ilk ben girdim, bu da kendi karım tarafından bana karşı doldurulan sadakatsiz personelimin kıpkırmızı olup gözlerini benden kaçırarak geri çekilmesine neden oldu. "İkiniz de defolun."

Nazik dev Vernon gözlerini kırıştırdı. "Ama nereye gidelim?"

"İşinizi kaybetmek istemiyorsanız yıkılın karşımdan," diye uyardıktan sonra paltomu çıkarıp merdivenlere doğru ilerledim. Kurabiye'ye göz ucuyla bile bakmadım. "Ben bazı telefon görüşmeleri yaparken cevabını düşünmek için otuz dakikan var. Hazır olduğumda odana gelirim."

Merdiven boyunca uzanan geniş cam pencereden Kurabiye'nin sırtından aşağı dökülen saçları ve güzel elbisesiyle alt basamağa çöküp başını kollarının arasına gömüğünü izledim.

Bir bebeği olmayacaktı.

Benden boşanmayacaktı da.

Elde ettiği tek şey acı gerçekler olacaktı.

Ben mi?

Ben *her zaman* istediğimi elde ederdim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

Onu merdivenlerde hıçkırarak ağlarken bıraktıktan kırk beş dakika sonra ağır adımlarla Kurabiye'nin odasına gittim. İçerinin boş olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Kulak pamuğu kutusuna koyduğu o aptal gülün yaprakları her yere dökülmüştü. Temizlikçinin komodinin altındaki zemini silip yaprakları temizlememesi de bilmiş karımın işi olmalıydı. Evime öyle bir yerleşmişti ki gitmeyi seçerse burası bambaşka bir yer olacaktı.

Koridorlarda Dallas'ı aradım. Yağmur çatıya vuruyor, pencerelere çarpıyordu. Paris'ten döndüğümüzden beri hava sıcaklığı hissedilir derecede düşmüştü. Soğuk beni hiç rahatsız etmezdi, hem içimin hem de dışarının soğuğuna alışkındım. Ama karımın sonbaharın ardından gelen kış ayazından hoşlanamayabileceğini düşündüm.

Saklambaç oynayacak havada değildim, telefonumu çıkarıp güvenlik kameralarından nerede olduğunu kontrol ettim. Görüntüleri geri sardığımda, büyük boy Louis Vuitton bavulun sapını sanki bir ceset saklıyormuş gibi iki eliyle kavrayarak yeraltındaki garaja sürüklediğini gördüm.

Bavul. Hışımla garaja yöneldim. Midem yoğun bir öfke ve panikle fokurduyordu. Ne yaptığını sanıyordu bu?

Ona sunduğun seçeneklerden birini seçiyor. Seni terk ediyor işte, ahmak herif.

Dallas'a tepki vermem artık beni bile şaşırtmıyordu, olağan hâle gelmişti. Ama onun tenime ne kadar derinden işlediğini

kabullenmek içimi ve organlarımı bir endişe yumağına dönüştürüyordu. Ulaştığı yer öyle derindi ki iliklerime kadar sızmıştı. Kök hücrelerime, beynime ve kalbimin buzlu katmanına kadar ulaşmıştı. Beni en hassas yerden vuruyordu. Acının kaçınılmaz olduğu yerden. Ondan hoşlandığım yoktu, Dallas Costa'dan zerre kadar hoşlanmıyordum.

Ama onu *istiyordum*. Arzuluyordum. Çünkü ona dokunmak lanet olsun ki düşünebildiğim tek şey hâline gelmişti.

Garajın kapısından içeri daldığımda içimde Vegas'ı aydınlatmaya yetecek bir öfke vardı. Yine de soğukkanlılığımı kusursuz bir şekilde korudum. Dallas, Maybach'ın yanındaki bavul dağının tepesine oturmuş, çilek kremasıyla kaplı Pocky çubukları atıştırıyordu. Bacakları bir çocuğunki gibi havada sallanıyordu. Bu kadar basit birinin üzerimde bu denli güç sahibi olması midemi bulandırdı.

Ellerim arkamda kenetlenmiş hâlde etrafında döndüm. “Güzel bir yere gidiyorsun herhâlde?”

“Senden uzak olan her yer güzeldir.”

İçimden *bir ses* onu kalmaya zorlamam için haykırıyordu. Ona tahammül edebildiğimden değil, onu kaybetmek Madison'a kaybetmek anlamına geleceği için.

“Chapel Falls mu Hamptons mı?”

“Chapel Falls.” Çubuğu kutuya geri bırakmadan önce üzerindeki çilek kremasını yaladı. “Çocuklu biriyle evlenmek benim için sorun değil. Etrafımı saracak daha fazla çocuğa asla hayır demem.”

Bu kadının çocuklara bu düşkünlüğü neydi?

“Jared'ı arayacağım.” Telefonumu kulağıma götürürken otuz bir yaşında ilk kez birinin blöfümü gördüğüne ve bu kişinin Henry Plotkin kitapları okumaktan, *Cheaters* izlemekten hoşlandığına inanamıyordum.

“Gerek yok.” Bir Pocky çubuğunun daha tadına bakarken boğazından tatmin edici bir ses yükseldi. “Onu çoktan aradım. Birazdan geliyor.”

Ona bir ulti­matom verdin. O da seçimini yaptı. Şimdi onurunu koruyarak çek git ve Licht’le uğraşmanın başka bir yolunu bul.

Telefonumu cebime koydum. “Avukatlarım boşanmayı sonuçlandırmak için sana bazı evraklar gönderecek. Evlilik sözleşmesi yaptığımız için çok uzun sürmez.”

Ağzında çubukla otuz iki dişini de göstererek tatlı tatlı sırıttı. “Harika!”

“Yine de...” Ona doğru bir adım attım. “Henüz evleneli çok kısa bir süre olmuşken belki de evliliği feshetmek daha iyi bir seçenek olabilir.”

Evliliği feshetmek onu Chapel Falls’ta bir günahkâr gibi gösterirdi. Kasabalı bunu unutmasına asla izin vermezdi.

Dallas saçlarını bir omzunun üzerine atsa da yerinden kıpırdamadı. “Beni dinle, Costa. Beni yanımda kullanılmış prezervatiflerle ya da bir grup Chippendale’le birlikte gönder­sen bile umurumda değil. Sürekli izlendiğim, aynı anda da görmezden gelindiğim ve dilediğim tek şeye, bir bebeğe bile sahip olamadığım bir hapishanede yaşamaktansa kasabaya rezil olmayı tercih ederim.”

“Gerçekten de tek arzun bu mu?” Kaşlarımı çattım. “Dün­yaya bir başka can getirmek, sonra da önümüzdeki on sekiz yıl boyunca onun hizmetkârı olmak mı?”

“Evet. Ama sen ataerkilliğin duvarlarını yıkmam gerektiğini belirtmeden önce hemen söyleyeyim, benim için anne olmayı istemek ve bunun tutkum olduğunu kabullenmek, beyin cerrahı olmak kadar asil bir şey.”

Her zamanki gibi onunla aynı fikirde değildim ama bunu tartışmak anlamsızdı. Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordu esneyerek. “Git bura­dan. Jared birazdan gelir, artık senin için talihsiz bir anıdan başka bir şey olmayacağım.”

Gitmeliydim. Öylece arkamı dönüp gitmeliydim. Neyse ki tam da bunu yaptım. Ayak seslerim çıplak duvarlarda yan-

KARANLIK ROMEO'M

kılandı. Arkama bile bakmadım. Ona bir kez bakarsam hata yapacağımı biliyordum. Böylesi en doğrusuydu. Kayıplarımı azaltmanın, otuz bir yıllık hayatımdaki tek hatamı kabul ederek yoluma devam etmenin zamanı gelmişti. Hayatım normale dönecekti. Huzurlu ve düzenli hâline. Gürültüsüz olacaktı. Ve tabii ki *çok daha masrafsız*.

Elimi garaj kapısının koluna attım, açmak üzereydim ki sesini duydum.

“Hey, pislik.”

Durdum ama arkamı dönmedim. Ona cevap vermeyecektim.

“Yola çıkmadan önce son bir kez yapalım mı, ne dersin?”

Bunu yapmamam gerektiğini bilsem de omzumun üzerinden ona baktım. Yakında eski karım olacak Dallas'ı Maybach'ımın kaputuna yaslanmış hâlde buldum, elbisesini beline kadar kaldırmış, külot giymediğini gözler önüne sermişti. Çıplak amı parlıyordu, benim için hazırdı. Bu asla geri çevirmeyeceğim bir meydan okumaydı.

Saçma sapan konuşmasıyla yakmadığı son beyin hücrelerime aldırmadan hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Arabaya ulaştığımda beni durdurmak için elini kaldırıp avucunu göğsüme dayadı. “O kadar hızlı değil.”

Sana bakarak bile boşalacak gibi olduğuma göre bir hayli hızlı olacak.

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne oldu? Birden soğudun mu?”

“Hayır, soğukluk senin olayın. Elinden almak istemem. Ya sonuna kadar gideriz ya da hiçbir yere gitmeyiz. Ya hep ya hiç.”

Ona ne zaman bir seçenek sunsam başka bir seçenek uydurarak beni çileden çıkarıyor, kendi yarattığı bir seçenekle benimkileri değiştiriyordu. Şimdi de ultimatoma karşılık kendi ultimatomunu vermişti.

Ben de lanet olası bir aptal gibi *hepi* seçtim.

Çöküşümü seçtim.

Dillerimizin ve dişlerimizin dâhil olduğu sert bir öpücükle birbirimize kenetlendik. Beni yarı boğar, yarı kucaklar hâlde boynuma sarıldı. Kumaş pantolonumun fermuarını çekiştirerek açtım. Ucu uyarılma sıvısıyla ıslanmış aletim ânında dışarı fırladı, o kadar sert, o kadar şişmişti ki beklemeye dayanamıyordum. Dişlerimi çenesinde gezdirip boynuna yöneldim ve tam beş yıldır yapmadığım şeyi yapıp bir anda içine girdim. *Korunmadan.* Aletim içinde kaybolarak sıcak bir noktaya çarptı, kasları onu koparacakmış gibi etrafına sarıldı.

Ah, siktir.

Alnımı alnına dayadım. İnce bir ter tabakası bizi birbirimize yapıştırmıştı. Hayatımda hiçbir şey bana bu kadar iyi hissettirmemişti. Buharlaşıp havaya karışmak ve içine sızıp bir daha asla geri çıkmamak istiyordum. Güzel, çıldırtıcı, iş birlikçi, insanı çileden çıkaran karımın içinde yaşamak, nefes almak ve var olmak istiyordum. O asla istemediğim ama aynı zamanda deli gibi arzuladığım tek şeydi. En kötüsü de ister bir elbise ister bir mücevher parçası olsun, istediği tek bir şeyi bile ondan esirgeyemeyeceğimden emindim. Belki de kalbimi bir şişe geçirip yemesi için tepside sunabilirdim. Kanlı kanlı, hâla atmaya devam ederken.

Geri çekilip bu kez içine daha sert girdim. Parmaklarımla belinden kavrayıp şehvet ve arzudan çılgına dönmüş hâlde onu kaputa bastırdım. Sekse aç bir adamın sarsıntılı, çılgın hareketleriyle içine dalarak canına okudum.

Artık mantığımı tamamen bir kenara bırakmıştım. Boynunu kavrayıp dişlerimi alt dudağına geçirdim. Naneli nefesim yüzünde gezindi. Arabanın kaputu çalışan motor yüzünden hâlâ sıcak olduğundan kalçasını ısıtıyor, aramızdaki sıcaklığı daha da artırıyordu.

Boşluktaki tek ses benim homurtularım, birbirine çarpan tenlerimizin gürültüsü ve onun küçük zevk dolu iniltileriydi. Araba itişlerimin ritmiyle ileri geri sallanıyordu. Dallas boy-

nuna dolanan elime yapışarak ben onu sertçe becermeye devam ederken gözlerini yüzümden ayırmadı.

O esnada arkamızdaki kapı açıldı ve Jared içeri girdi. “Ah, özür dilerim. İstemedim ol...”

“Çık dışarı,” diye kükredim. Sesimin yankısı duvarları öyle bir sarstı ki ben bile şaşırdım. Kapı hemen kapandı.

Belki de şimdiye kadar yaşadığım en zevkli deneyim olduğu içindi ama hemen orgazm olmadım. Sinsice ilerledi, pençeleriyle her bir uzvumu ele geçirip beni bir uyuşturucu gibi avucuna aldı. Olacaklardan pişmanlık duyacağımı biliyordum. Yine de durma fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Dallas altımda titriyordu. Bacaklarındaki kaslar gerildi, sıcak darlığının içinde birkaç kez daha hareket ettikten sonra patladım. Muhteşemdi. Bir yandan da sanki biri göğsümü yarıp içini boşaltmış gibi hissediyordum. Boşalarak her şeyimi içine akıttım.

Sonunda aletimi çektiğimde bacaklarımız yapış yapıştı. Bacaklarının arasına baktığımda koyu kıvamlı beyaz meninin şişmiş, kırmızı yarığından arabamın kaputuna damladığını gördüm. Birkaç pembe kan damlası bulanık, süt gibi sıvının içine dağılmıştı. Nefes nefese ilk defa kendimi böylesine kaybettiğimi fark ettim. Her şeyi unutmuştum. Onun burada olduğu *bile* aklımdan çıkmıştı.

Bakışlarımı şişmiş vajinasından gövdesine doğru ilerledi. Seks sırasında bir ara farkına bile varmadan elbisesinin üst kısmını yırtmıştım. Açıkta kalan memeleri kırmızı çizikler ve ısırıklarla doluydu. Boynunda hâlâ parmaklarımın izleri vardı; ona ne kadar sert davranmıştım? Yüzündeki ifadeyi görmekten korksam da kendime engel olamadım. Başımı kaldırdığımda neredeyse iki büklüm olup kusacaktım. Yüzü kıpkırmızıydı ve tek bir damla gözyaşı yanağından öylece akıyordu. Neredeyse altın tonlarında parlayan ela gözleri ıslak ve göğsüm kadar boştu. Dudaklarının köşesinde de ince bir kan izi vardı. Ama bunu

o yapmıştı, ben değil. Çıglıklarını bastırmak için dudaklarını ısırmıştı. Kurabiye onu böyle becermemi o kadar çok istiyordu ki her şeye rağmen sesini çıkarmamıştı. İçime emsalsiz bir vicdan azabı çöktü. Acıdan boğazım düğümlendi. Böyle bir şeyi hiç tercih etmememe rağmen zevk alıp almadığını düşünmeden ona sahip olmuştum. Bunu yaparken de onun ilk gerçek seks deneyimini mahvetmiştim.

“Üzgünüm.” Dallas’tan uzaklaşıp gevşeyen aletimi pantolonuma geri soktum ve fermuarımı çektim. “Tanrım. Siktir. Ben...” Cümlemin geri kalanı boğazımda düğümlendi. Başımı iki yana salladım, onu kan ve gözyaşı içinde becerdiğime hâlâ inanamıyordum. Yüzüne bakmayı bile unutmuştum.

Kaputun üzerinde doğruldu. Yanağından süzülen o tek damla gözyaşı, yüksek sesle hıçkırarak ağlamasından bile daha kötüydü. “Sakızın var mı?” Sesine sinen o kusursuz soğukkanlılık beni sarstı. Aslında Dallas’la ilgili her şey beni sarsıyordu.

Otomatik pilottaymış gibi teneke kutumdan iki tane sakız çıkarıp ona uzattım. İkisini de bir daha asla öpüp beceremeyeceğim o güzel ağzına attı.

“Kurabiye...” Durdum. Özür dilemek işe yaramazdı.

“Hayır. Konuşma sırası bende.” Kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. Ya da beni tokatlamak, polisi, ailesini, kız kardeşini aramak için. Menim hâlâ bacaklarının arasından akıyordu. Arabamın kaputuna kan bulaşmıştı.

Ona tehdit oluşturmayacak kadar uzakta durup dinledim.

“Beni takip ettirmeyi kesmeni istiyorum.” Kelimeler dudaklarından sanki bir toplantı odasının soğuk duvarları arasında söylenmiş gibi dökülüyordu. Sanki kocasıyla değil de hissedarlardan oluşan bir ordunun önünde konuşuyordu. “Artık Jared’ı takip eden araba olmayacak. Korumalar da. Artık beni kameralarla izlemeyeceksin. Kendimi yarışmayı asla kazanamayacağımı bildiğim bir BBG yarışmacısı gibi hissediyorum.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Buranın evim olmasını istiyorum, hapisanem değil.”

Kalmak istediğini duyunca yaşadığım şaşkınlık beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecekti. Yine de yüz ifademi koruyup ayakta durmaya devam ettim. Babamdan öğrendiğim bir şey varsa o da gurur duyacak hiçbir şeyin olmasa bile dik ve gururlu durmaktı.

Sakızı dişlerinin arasında sıkarken yüzünde boş bir ifade vardı, bu hâli bir an için bana kendimi hatırlattı. “Bana anladığını söyle ve bu iş bitsin, yoksa buradan taşınacağım ve tam da istediğin gibi senden boşanacağım.”

Dilimin ucunda onu İncil kokulu kasabasına yollayacak bir Uber çağıracağımı söylemek gelse de mantığım, gururumun duygularımın önüne geçmesine engel oldu. “Bu kabul edilebilir bir talep.”

Hırıltılı bir nefes aldı. “Bebek istiyorum.”

Bense bir ertesi gün hapi almasını istiyordum ama ondan bunu istemek artık korkaklık olurdu. Kontrolü kaybetmem onun suçu değildi. İkimiz de kazanmak için oynamıştık. Ev sahibi takım, yani ben, bugün beklenmedik bir mağlubiyet almıştı. Onu zaferinden mahrum bırakmaya gerek yoktu. Sonucu ne kadar büyük olursa olsun. Hamile kalabilirdi. Son yirmi dakikada olanlar hayatımın geri kalanını belirleyebilirdi.

Sakız kutumu açıp ağzıma bir sakız attım. “Eh, ben istemiyorum.”

“Neden üremeye bu kadar karşısın?”

“Travma.”

“Bana bunu anlatmayacak mısın?”

“Hayır.”

Bu cevabıma şaşırmış ya da üzülmüş görünmüyordu. Ona doğru ilerlerken yüzündeki *hâlâ* kurumamış gözyaşının üzerinde küçük kabarcıklar olduğunu fark ettim. Hayır. Gözyaşı değildi.

Yoksa... *tükürük* müydü? Birden Dallas'ı ağırlarken görmediğimi fark ettim. Hem de hiç.

O anda içimde bir şeyler değişti. Artık Dallas Costa'yı bir baş belası olarak görmüyordum. Ne de olsa neredeyse tüm akıl oyunlarımızın galibi hep o oluyordu. Bu sefer beni uçurumun kenarına getirmiş, sonra o da uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Onunla korunmasız seks yaparak kendimi suçlu hissetmemi *ve* pazarlığa oturmamızı sağlamıştı. Dallas Costa oyuncak değildi. O benim dengimdi ve bu saatten sonra ona öyle davranmak akıllıca olurdu.

Kurabiye kaşlarını çattı, büyük olasılıkla ne için pazarlık yapmak istediğine karar vermeye çalışıyordu. İlk konuşan olmasına fırsat verseydim isteği muhtemelen ruhum olacaktı.

"Sen bana zaman verersen ben de sana özgürlüğünü veririm." Kelimeler ağızından kendiliğinden dökülmüştü.

"Ne için zaman istiyorsun?"

Madison Licht'i mahvetme görevimi tamamladıktan sonra seni kendi şartlarımla bir kenara atmak için.

"Çocuk sahibi olmakla ilgili düşünmek için," diye yalan söyledim. Sözlerimi düşündü. Cevap veremedi ekledim. "Ama benim de bir şartım var."

Dudaklarını yalayıp başıyla onayladı. "Madison'la bir daha asla görüşmeyeceğim."

"Söz ver."

"Söz veriyorum."

Maybach'ın kaputundan atladı, yırtık pırtık elbisesi hâlâ belinin etrafına dolanmış hâldeydi. Menim bacaklarından aşağı damlıyor, dizlerine ve ayak bileklerine doğru ilerliyordu. Kurumuş kan da bacaklarının iç kısmında damga gibi iz bırakmıştı. İkimiz de sessizce bacaklarının arasındaki manzarayı izledik.

"Seni yalamamı ister misin?" diye sordum homurdanır gibi bir sesle.

"Evet, teşekkür ederim."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Dallas

O yunculuk yeteneğimi çoğu zaman gözümde büyüttüğüm söylenebilirdi ama bugün bir istisnaydı. Bugün biraz kötü bir şey yapmıştım. Tamam, tamam, *çok* kötü bir şey yapmıştım. Yalandan ağlamıştım. Ne diyebilirim ki? Romeo'nun nefret ettiği bir şirketi ABÖS'yi önlemeye tercih etmesinden sonra perişan olduğumu düşündüğü için kendini kaybettiğini görmek duygusal rahatlamaya neden olan bir deneyimdi.

Perişan değildim. Hem de hiç. Aslında boğazımı sıkmasına, meme uçlarımı ısırmasına bayılmıştım ve içime o kadar sert girmişti ki neredeyse karnıma ulaştığını hissetmiştim. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımdan kendi menisini yalayarak kasıklarına ulaşip dilini içime soktuğunda, beni yalayıp emdiğinde, klitorisimi öptüğünde ve yüzüne boşalana kadar dişlerini üzerinde gezdirdiğinde bana yaptığı şeyleri tekrar yapması için böbreklerimle karaciğerimi bağışlamaya hazırdım.

Romeo'yu milyonuncu kez Madison'la kışkırtmak ahlaksızlık mıydı? Elbette. Kocamı bebek düşünmeye ikna etme çabalarım suçluluk duygusu yaratıyor muydu? Belki. Ama bu konuda kendimi kötü hissediyor muydum? Asla.

Saatler sonra, internetten aldığım Disney pijamalarıyla evin içinde keyifle geziniyordum. Romeo'nun bu pijamaları onaylamasına imkân yoktu, bu da beni bütün renklerinden almaya iten başlıca nedendi.

Benim fırından çıkar çıkmaz mideye indirdiğim, onun da yemek odasında yediği akşam yemeğinden sonra Romeo çalışma odasına kapanmış, muhtemelen sıkıcı, yetişkin işlerini yapmaya koyulmuştu. Ben de Frankie'yle telefonda dedikodu yaparken şekerleme atıştırıyordum. Onunla yaptığım anlaşmayı her hatırlayışımda yanaklarımda bir gülümseme belirliyordu.

Tamam, ilk cinsel deneyimim... *garipti*. Orgazm olmamıştım. Ta ki o beni yiyip bitirene kadar. Vajinamın hâlâ çok dar olması canımı acıtmıştı ama evlendiğimizden beri kocamın ilk kez kontrolünü gerçekten kaybettiğini görmenin heyecan verici bir yanı vardı.

"Sana hâlâ zorluk çıkarıyor mu?" diye sordu Frankie. "Seksi, sinir bozucu piç."

Ona, bana başka zorluklar da yaşattığını söyleyemezdim. Anlamazdı. Aslında ben de Romeo'yla aramda neler olduğunu anlamıyordum. Aşk ve şehvet arasında kalın, kırmızı bir çizgi olduğunu biliyordum ama bu çizgiyi aştığımızda olacakları öğrenmek istemiyordum.

Şekeri dişlerimin arasında ezerken neşeli bir sesle, "Kesinlikle korkunç biri!" dedim. "Çok kötü biri. Sürekli onu kızdıracak şeyler yapıyorum. Daha bugün Madison'la öğle yemeğine çıkıp mekâna paparazileri de davet ettim."

"İyy, Madison." Frankie öğürdü. "Geçen hafta Chapel Falls'taydı. Sana söyledim mi? Seni ne kadar özlediğini söyleyip durdu. Yalancı pislik. Timsah gözyaşlarıyla hem Deidre Sweeting'i hem de Jean Caldwell'i yatağına atmayı başardı. Herkes bunu konuşuyor."

"Frankie. Kötü dedikodu yapmak bize yakışmaz."

"Of, Dal." Kaşlarını abartılı bir şekilde çattığını hayal edebiliyordum. "Ama iyi dedikodular çok sıkıcı."

İkimiz de kıkırdadık.

"Okul nasıl gidiyor?" Romeo hakkında uzun süre konuşursak yatak dışında ondan nefret etmeme rağmen yatakta onun

bir numaralı hayranı olduğumu itiraf edeceğimden korktuğum için konuyu değiştirdim. “İlginç bir şeyler oldu mu?”

“Vizelerimin çoğundan kalarak herkesi şaşırttım. En azından annem, babam ve meraklı komşularımızı.”

İç çektim. “Biraz çaba göstermelisin, Frankie.”

“İyi de çaba gösteriyorum zaten. Evlenmeden önce *bekâretimi* kaybetmemek için çaba sarf ediyorum ama bu çok zor.”

“Frankie. İnek satın alınmadan süt verirse ne olacağını biliyorsun.”

“Belki de satın alınmak istemiyorumdur. Belki de lanet olası yirmi birinci yüzyıla ayak uydurmak istiyorumdur.”

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. İkimiz de yetiştirilme tarzımızın ürünü olduğumuzu biliyorduk. Geldiğimiz yerin kurallarına göre oynuyorduk. İnsan doğası kaydettiği tüm ilerlemelere rağmen hâlâ kabile hayatına ayak uydurmaya müsaitti. Potomac’e taşınmak beni özgürleştirmişti ama değişen tek şey kafeslerdi.

“Özellikle hoşuna giden biri var mı?” diye sordum ve Romeo’nun bunu yaptığım için bana kızıp kızmayacağını görmek üzere ikinci katın tırabzanlardan kayarak indim. Güvenlik kamerasından beni izlemeye devam edip etmediğini anlamak istiyordum. Evin sessizliği bozulmadı. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu.

Onu göremesem bile sırtıttığını anlayabiliyordum. “Bir sürü var.” Frankie’nin sesi bir anda kasvetli bir hâl aldı. “Üzgün müsün, Dal? Nefret ettiğin bir adamla evli olduğun ve asla seks yapamayacağın için...”

Bunu yapamazdım. Ona bu işi çoktan yaptığımı, bunun ilkel, heyecan verici ve şaşırtıcı derecede iyi bir his olduğunu, tek istediğimin kocamla seks yapmak ve bareberinde gelen diğer şeyler olduğunu söyleyemezdim.

Özellikle de seks fikrinin cazibesıyla sınanırken ve bunu evlilik dışında yapma ihtimali varken ona seksin ne kadar

eğlenceli olduğunu söylemek istemiyordum. Dar görüşlü biri değildim ama bir gün Chapel Falls'tan ayrılacak olursa onu ne tür belaların bekleyeceğinin de farkındaydım.

Ne yazık ki bunu ilk elden biliyordum.

Mutfağın girişinde yalın ayak kalakaldım. “Bir gün yaşayacağımdan eminim.”

“Evet. Onu bir noktada dize getireceksin ve seni boşayacak. Bundan eminim.”

Ama bu, inanılmaz derecede ateşli kocamla artık dünyayı sarsacak, hayatımı değiştirecek kadar iyi seks yapamayacağım anlamına gelirdi. Onun yetenekli dilinin altında daha fazla orgazm yaşayamazdım. Gri gözlü bebeklerini doğuramazdım. Hayır. Boşanmak istemiyordum. Hem de hiç.

Telefonu kapayıp günün üçüncü yemeğini de –Hettie’nin özel tarifiyle *bistek tagalog* ve *kızarmış lumpia*– bitirdikten sonra Romeo’nun sürgünden geri getirdiği Henry Plotkin kitaplarımı okumak için odama çekildim. On dördüncü ve son kitabın öncesinde seriyi yeniden okuma zamanı gelmişti.

“Kurabiye.” Romeo’nun kendini beğenmiş sesi çalışma odasının kapısından yankılandı. “İçeri gel.”

Yani... bugün senin içime geldiğin gibi mi? Kendi kendime kıkırdayarak istediğini yaptım. Maun masanın arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, arkasında da şimdiye kadar gördüğüm bütün okunamaz kitaplardan oluşan bir kütüphane vardı.

“Evet, ne oldu?” Komik çoraplarımı Minnie Mouse eşofmanımın üzerine çekmek için eğildim.

“Cadılar Bayramı’nı mı kutluyorsun?”

“Yoo.”

“O zaman neden yeni yürümeye başlamış bir çocuk gibi giyindin?”

Yanına yaklaşıp ona neşeyle gülümsedim, bunun onu daha da uyuz ettiğini biliyordum. “Önce rahatlık gelir, değil mi?”

“Yanlış.” Parmakları klavyenin üzerinde kayıyordu. “Konfor, vasat insanların başarısının ancak çok çalışmakla geldiğini anladıktan sonra sığındığı şeydir.”

İstemsizce kitaplığına yönelip en alt sıradaki on beş kadar kitabı fark ettim. Sert kumaş kapaklı, üzerinde ismi olmayan ya da içinde ne olduğu hakkında herhangi bir belirti göstermeyen kitaplar. Birini elime aldım, sonra yeniden yerine koydum.

“Bunlar dekorasyon için mi?”

Neden bahsettiğimi görmek için dönmedi bile. “Hayır.”

“Hangi kitabın hangisi olduğunu nasıl anlıyorsun?”

“Açarak.”

“Bu zengin insanların, fakirlerin onların ne okuduklarıyla ilgili tahmin yürütmesini sağlamak için yaptıkları garip bir estetik numara mı?”

“*Sen de zenginsin.*”

“Evet, ama ben anormal zengin biriyim.”

“Sen anormal birisin. Nokta. Ve hayır, bu *zengin insanların fakirlerin tahmin yürütmesini sağlamak için yaptıkları garip bir estetik numara* değil.”

“O zaman... kitapçı onları sana böyle mi sattı? Bu bir suç olmalı.”

“Hayır, geldiklerinde üzerlerinde şömizleri vardı.”

Dudaklarım aralandı, o şömizleri çöpe atmış olabileceğini düşününce dehşete kapıldım. “Onlara ne oldu peki?”

“Artık sana verdiğim kitapların üzerindeler.”

“Hangi kitaplar?”

Gerçekten *o kitapları* kastediyor olamazdı.

“*Kirli Dokunuş. Âşığın Darbesi. Profesör Gözlerimi Bağlar-ken. Uzaylı İki Alfanın Elllerinde.* Devam etmeli miyim? Bunları konuştuğumuz her saniye bir beyin hücremi kaybediyorum.”

Şömizlerin altına bakıp kitapların gerçekte ne olduğunu görmeye zaman ayırıp ayırmadığımı hatırlamaya çalıştım. Hayır, içlerine hiç bakmamıştım. *Eyvah.* “Ha, şu kitaplar...”

Romeo'nun gözleri kısıldı. "Evet. O kitaplar. Hepsini bitirdin mi?"

Evet, işlerini bitirdim...

"Öyle de denebilir..."

"Ne oldu?"

Esnedim ve sonraki sözlerimi gizlemek için elimi ağzıma kapadım. "Onları yakmış olabilirim."

"*Yaktın.*" Çenesi seğirdi. Belli belirsiz bir hareketi. Kocamın her ayrıntısına dikkat etmiyor olsaydım fark etmezdim bile.

Eşofman üstümün yakasıyla oynayarak Minnie Mouse'a baktım. Özür dilemek için çok geç olduğunu biliyordum. Olan olmuştu artık. "Evet." Elim salladım. "Üzerinden uzun zaman geçti, geçmişe dönmeye gerek yok."

"Hazır başlamışken tarih derslerini de yasaklayabiliriz. On iki yıllık eğitimini de."

"Hı hı. Yasaklamalıyız." Hızlı hızlı başımı sallayarak Romeo'ya gülümsedim. "Geçmişte kadınların çok işine yaramıştı."

Ama hayır. Hâlâ özür dilemeyi kendime yediremiyordum. Neden böyleydin? Daha iyi bir soru sorayım: *O* neden böyleydi?

Bozulmaz sessizliği karşısında beni bir ateş bastı, yanaklarımı ne idiği belirsiz kumaş ciltli bir kitapla yelledim. Romeo dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam etti. Bir an duraksadı, eski teneke kutusunu açıp içinden beyaz, dikdörtgen bir şey çıkarıp ağzına attı. Sakızdı.

Ona biraz daha yaklaşmak istedim. Geçmişine dalmak. Tek bir kusuru olduğunu az önce fark ettiğim kabına gizlice göz atmak. Köşesinde, pürüzsüz mat yüzeyini bozan küçük bir göçük vardı.

Ama sonra yeniden rafları incelemeye koyuldum. Parmaklarımla her bir kitabın sırtını okşadım. Kitaplardan özür dilemekte sorun yaşamıyordum. Avuçlarımı birbirine bastırıp şenlik ateşinde yaktığım her bir kitap için sessizce dua ettim.

KARANLIK ROMEO'M

Lütfen Tanrım, beni günahlarımdan arındır ve bu kitaplara öbür dünyada daha iyi bir yuva bul. Tercihen zevk sahibi birinin yuvası olsun. Mali Tabloların Geniş Tarihi mi? Gerçekten böyle bir kitap olabilir miydi?

İşin iyi tarafı, Romeo'nun sakız ve benim sefaletim dışındaki diğer bağımlılığını nihayet keşfetmiştim: Para. Rafların tamamı sıra sıra finans kitaplarından oluşuyordu.

Bunu garip bulmuştum. Mükemmel gözetleme becerilerime dayanarak lisansta mühendislik okuduğuna ve Yüksek Lisan için de Girişimcilik Yönetimi'ne yöneldiğine yemin edebilirdim.

Derken aklıma bir şey gelince başımı yana yatırarak ona baktım. "O kitapçada beğendiğim kitapların ismini aklında mı tuttun?"

Sonunda sessizliğini bozup bana döndü ve buz gibi gri gözleriyle kafamda bir delik açarken soruma cevap verdi. "Üstün hafızamın bir sonucu işte, çok önemli değil. *Geçmişe dönmeye gerek yok.*" Kitabı elimden çekip alarak ağzımın içine, tam dişlerimin arasına sıkıştırdı. "Bitti mi?"

Cevap vermemi beklemeden dizüstü bilgisayarına döndü.

Kitabı dişlerimin arasından çıkarıp ona doğru ilerledim. "Finans işine girmelisin. Bahse varım, hoşuna giden bir şey yaparsan *Görevimiz Tehlike: Babadan Öç* planından vazgeçersin."

"Harika düşünmüşsün. Costa Industries'deki tüm kariyerimi bırak..."

"Bu bir kariyer değil, intikam arayışı. Ayrıca çocukça. İçindeki neşeyi ve ruhu tüketiyor." Avucumun içinde duran ve *Nesilden Nesle Zenginlik: Vasat Nepo Bebeklerinin İmparatorluk Tarihi* ya da ona benzer sıkıcı bir ismi olan ciltli kitabı salladım. "Parayla çalışmaya *bayılıyorsun*. Hayat sevdiğin şeyi yapmamak için çok kısa."

"Hayat her ikisini de yapabileceğim kadar uzun."

Aniden ona sarılma dürtüsüne kapıldım. “Ah, Romeo. Bir sonraki nefesinin son olup olmayacağını asla bilemezsin. Ânı yaşamamakla büyük aptallık ediyorsun.”

O sırada yanındaki duvara monte edilmiş televizyona bir son dakika haberi yansıdı.

Licht Holding’e Hacker Saldırısı.

Manşette, kimliği belirsiz bir bilgisayar korsanının yeni bir teknolojik silahın planlarını çaldığı ve beklendiği gibi internete sızdırarak bütün üretimi değersiz hâle getirdiği bildiriliyordu. Bu işte kocamın parmağı olduğu belliydi. Bu adam Madison’ın gırtlığına çökene kadar rahat etmeyecekti.

Dudaklarımı büzüp ekrana gözlerimi kısıtım. “Vay canına. Zach’in bilgisayar korsanlığıyla uğraştığını bilmiyordum.”

Sav, Emilie’nin pijama partisinde sütyenimi çikolatalı turtalarla doldururken beni videoya çekip sınırlı sayıda üretilen Jimmy Choos ayakkabılarım için bana şantaj yaptığında neredeydi acaba?

Romeo gözlerini ekranından ayırmadan tuşlara basmaya devam ediyordu. “Öyle bir uğraşı yok zaten.”

Zaten sırrını bana açmasını beklemiyordum.

“Peki, neden buradayım?”

“Sana bir sürprizim var.”

Kalbim rekor bir hızla atmaya başladı. Bacaklarımın arasında bir baskı hissettim. “Masanda yapabilir miyiz? Ah! Yukarı çıkıp seksi bir sekreter gibi giyinebilirim.” *Nihayet* Cara’nın bana aldığı o kalem etekleri kullanmak için bir fırsat doğmuştu. Neredeyse Romeo’nun bir işe girmem için verdiği subliminal mesajlar olduklarını düşünmeye başlayacaktım.

Gri gözleri ekrandan bana döndü, bakışlarında şaşkınlık ve... bu gördüğüm şey neşe miydi yoksa? “Seksten bahsetmiyordum.”

“Ah.”

“Ama bu öğleden sonranın ardından seni sonsuza dek seksten soğutmadığımı bilmek güzel.”

KARANLIK ROMEO'M

Bana attığı bakış o gözyaşlarının numaradan olduğunu bildiğini, eğlenceli bulmadığını ve bunun için beni daha sonra cezalandıracağını söylüyordu. Umarım bunu yatak odasında, dizlerinin üstünde yapardı. İşte o zaman tam da bu senaryoyu öngörerek satın aldığım liseli kız öğrenci üniformasını giyebilirdim.

Yargılayıcı bakışlarına aldırmadan kitabı bırakıp masasının köşesine oturdum. “Pekâlâ. Neymiş o hâlde?”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp eşofmanımın üzerinden bacağımlı tuttu ve sert avucuyla belimi kavrayana kadar elini yukarı kaydırды. “Bugün gözyaşlarına kanacak kadar aptal olduğum için ailemiz adına iki bina bağışladım. Biri Georgetown’da, diğeri Johns Hopkins’te.”

Ne demek istediğini anlamayarak bön bön baktım. “O binaları benim için kütüphaneye mi dönüştüreceksin? O okullarda okuyan öğrencilerin diplomalarını ellerinden almak biraz aşırıya kaçmak gibi görünüyor...”

“Artık üniversite eğitimini tamamlamak istediğin okulu seçebilirsin.” Kalkık çenesine bakılırsa bana bir iyilik yaptığını düşünüyordu.

Bense onu tokatlamak istiyordum. Yaptığı şey o kadar aptalcaydı ki... Beni hiç mi tanımıyordu? Yüzümdeki şaşkınlığı minnettarlık olarak yorumladığında güzel dudaklarına sinsi bir sırıtış yerleşti. “Teşekkürümü oral seks olarak alacağım ama seni mutfak tezgâhında yemeye de hayır demem.”

Ellerimi havaya kaldırıp inledim. “Bunu bana nasıl yaparsın?”

İşte bu yüzündeki gülümsemeyi silmeye yetmişti.

“Emory’yi yarıda bıraktın,” dedi, sanki bu ayrıntı gözüm-den kaçmış gibi.

“Evet.” Suçlayıcı bir tavırla parmağımı göğsüne bastırdım. “Ayrıca benimle evlendiğinde zaten okulu bırakmayı dört gözle bekliyordum.”

“Üniversite diploması istemiyor musun?” Gözlerindeki kayıtsızlık maskesi geri gelmişti.

“Tabii ki hayır.” Başımı iki yana salladım. “Üniversite diploması olan değerli birini tanıyor musun?” Bana tamamen farklı bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı. İçimi çekip bizim neslin en zeki insanlarını sıralamaya başladım, hepsi de diplomasızdı. “Steve Jobs, Mark Zuckerberg, Bill Gates, Jack Dorsey...”

“Kurabiye...” Kaşlarını çatı. “Dünyayı yeni yetişen bir teknoloji dehasından mahrum bırakma riski teşkil ettiğini sanmıyorum. Telefonun donduğunda yeniden başlatmak yerine sert bir yüzeye çarpıyorsun. Bunu yaptığını gördüm. Birçok kez. Teknoloji ve sosyal medya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ayrıca bu insanların neredeyse tamamı, kabul edilmek için bina bağışlamaya ihtiyaç duymadıkları Ivy League üniversitelerini yarıda bıraktı.”

“Aptal olduğumu mu söylüyorsun?” Sesime aşağılayıcı bir ton kattım, asıl amacım onu yarım kalan üniversite diplomam konusundan uzaklaştırmaktı.

“Hayır. İnanılmaz derecede zeki olduğunu kanıtladın.”

“O zaman sorun ne?”

“Eğitimsiz bir kadınla evli olamam.”

“Bunu tam da öyle birini kaçırmadan önce düşünecektin.” Sırf genelde dokunulmayan bu odaya izimi bırakmak için eşyalarının yerini değiştirmeye başladım, kalemler, zımba, kâğıt ağırlığı, elime ne gelirse. Düşündüm de buraya biraz sanat eseri iyi giderdi. Belki bir renk cümbüşü yaratmalıydım?

“O diplomayı alacaksın.” Çalışma alanını daha fazla dağıtmamam için beni bileğimden tutup nazikçe çekti. “Hepsi bu kadar.”

“Yoksa ne olur?” Masasından kalkıp bacaklarımı iki yanına koyarak kucağına oturdum. Kollarımı omuzlarına dolayıp yüzüne baktım. “Beni Hamptons’a mı gönderirsin? Yoksa Chapel Falls’a mı?”

İkimiz de hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorduk. Bunun aramızdaki bir sessiz anlaşmaya neden ya da nasıl dönüştüğünü

ram olarak bilmiyordum ama sanırım bu malikânede her ne oluyorsa, ikimizin de daha önce yaşadığı gerçeklikten –tamamen sağlıklı bir şekilde olsa bile– daha iyiydi.

Kalçamı kavrayıp beni ereksiyonuna doğru bastırdı. Çene kasları kaskatı olurlen gözleri kapandı. “Siktir et. Sana bir diploma satın alırım.”

“O diplomayı yakarım,” diye karşı çıktım. “İnsanların kendi kendimi yetiştirdiğimi bilmelerini istiyorum.”

“Nasıl? Kanepede oturup Oreoların kremasını yalayarak mı?” Sertleşmiş penisi kıyafetlerimizin üzerinden klitorisime baskı yapıyordu. “En azından bir vakfın yönetim kurulu başkanı falan ol.”

Başımı iki yana salladım. “Gizli gizli hayır kurumlarına bağış yapmaya devam edeceğim.”

Şaşkınlıkla beni inceledi. “Neden?”

“Çünkü kimseyi etkilemeye ihtiyacım yok, senin de öyle.” Onu öpmek için eğildim. Dudaklarımı dudaklarının arasına alıp beni uzun uzun, diliyle hâkimiyet kurarak öptü. “Şimdi... artık soyunayım mı?”

“Elbette.” Beni üzerinden iterek dikkatini yeniden işine çevirdi. “Ama sadece giydiğin şey beni rahatsız ettiği için. Şu an meşgulüm.”

Her ne kadar beni çaktırmadan çalışma odasından kovmuş olsa da dışarı çıktığımda oldukça mutluydum. Bu bizim ilk toksik olmayan etkileşimimizdi. Bunun beni sevindirmesi fazlasıyla acınasıydı ama sevinmiştim işte.

Bir şişe su almak için mutfığa döndüm, böyle konuşmalardan sonra heyecandan hep susardım. Üst kata çıkarken yine çalışma odasının önünden geçtim. Dirseklerini masasına dayamış, başını ellerinin arasına almış aşağıya bakıyordu.

Bıkkın ve canı sıkkın görünüyordu.

Ve artık benden nefret etmiyor gibiydi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Dallas

Romeo ve ben bir rutin oluşturmuştuk. İstediğim her şeyi istediğim zaman yaptığım ve onun da beni bu konuda rahatsız etmediği, çoğunlukla Hettie'yle öğle yemeği randevuları, yerel kütüphanelere geziler, on dördüncü ve sonuncu kitabı beklerken yaptığım Henry Plotkin okumalarından oluşan bir rutin.

Bu akşam da diğer akşamlar gibi geçiyordu.

Ocağın başındaydım, Hettie'nin servis etmesine bile fırsat vermediğim adobo domuz etini tencereden yiyordum. Romeo da sıkıcı çalışma odasında sıkıcı tavuğunu yiyordu. Tanrı korusun, karısıyla birlikte çalışanlarının önünde medeni bir şekilde yemek yerken görünmeyi asla istemezdi.

“Sen bir sünger değilsin, Dal.” Hettie tencereyi benden uzaklaştırdı. “Tencereyi yalayarak temizlemene gerek yok.”

“Buna verimlilik deniyor, canım. Kuraklık riski sebebiyle su tasarrufu yapıyorum.”

“Ülkenin öbür ucundaki kuraklık riski için mi?”

“Buna vatanseverlik deniyor, Hettie.”

“İkimiz de biliyoruz ki Lucifer'la sevişebilmek amacıyla beni erkenden kovmak için her akşam yemeği iki saniyede silip süpürüyorsun.”

Söylediklerinde hiçbir yanlış olmadığı için ben de aynen dediğini yaptım, onu ve Vernon'ı kapı dışarı ettim. Romeo odama girdiğinde onu yorganımın üzerinde cırılçıplak, bir elimde Henry Plotkin, diğer elimde fosforlu kalemle bekliyordum.

Gerçekteyse reglime kadar günleri, saatleri, dakikaları sayıyordum. Sabah (tamam, öğleden sonra) uyanıp hâlâ regl olmadığımi fark etmeyi delicesine istiyordum.

Hiçbir şey beni hamile olmaktan daha mutlu edemezdi. Bundan emindim. Benim mutluluğum Romeo'nun felaketi olsa bile.

Romeo yanıma gelip ciltli kitabı elimden çekmeye çalıştı.

"Bekle." Suratımı asarak kitabı geri çektim. "Madison tam da..."

Kaskatı kesildi. "Madison mı?"

"*Karakter* olan. Henry'nin kız kardeşi."

Peki ya bizim Pislik Madison? Le Bleu'daki hesaplaşmadan beri ondan haber almamıştım.

Aramız bozulduğu için kendimi iyi hissediyorum dersem yalan söylemiş olurdum. Suçluluk duyduğumdan değil. Madison beni kocama karşı bir araç olarak kullanmış, bunun sonucunda Romeo da beni ona karşı bir araç olarak kullanmıştı.

Yargıç olsaydım *ikisi de* bu suçtan hüküm giyerdi. Üçümüzün de güç, ego ve para arafında sıkışıp kaldığını bilmek çok kötü bir histi.

Kitabı bırakıp Romeo'nun onu komodinin üzerine koymasına izin verdim. Sonra bana cehennemim olması gereken bir yerde cenneti göstermeye başladı.

Seks dışında her şeyi yaptık. Birbirimizin vücudunu keşfetmek için saatler harcadık. Her bir kası. Her kıvrımı. Hepsi yalandı, öpüldü, emildi.

Artık vücudumu avucunun içi gibi biliyordu. Sağ kalça kemiğimin altındaki beni. Omzumdaki her bir çili.

Ben de onu dikkatle incelemiş, tam olarak neresinin gıdıklandığını (karın kaslarıyla kalça kemiği arası), neyin nefesini kestiğini (penisinin ucunu ağzıma alıp hava üflememin) ve sadece hoşuma gittiğini bildiği için nelere (kulağının dışını

yaladığımda tüyleri diken diken oluyordu) tahammül ettiğini öğrenmiştim.

Gece yarısını iki gece pantolonunu üzerine geçirdi. Yatakta uzanıyordım, dudaklarım şişmiş, saçlarım dağılmıştı ve vücudum nefis bir şekilde ağrıyordu. Romeo zavallı çiçeğe bakıp kulağa, "...bırak koca bir çocuğu, bir ev bitkisine bile bakamıyorsun," gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Vernon'ın gülü imkânsız, yani güneşten mahrum odamı, suyunun kirli olmasını ve dikkatsizliğimi yenmişti.

Romeo zaman zaman çiçeğe bakıyor, taze su veriyordu. Bir keresinde kaşlarımı düzeltmek için kullandığım küçük makası alıp tepesini budamıştı.

Belki de bu yüzden düzenli olarak beraber vakit geçirmeye başladığımızdan beri gülden sadece bir taç yaprağı düşmüştü.

Hangisinin beni daha çok etkilediğini bilmiyordum: Vernon'ın bir gül alt türü yaratma yeteneği mi, yoksa kocamın her şeye müşfik bir baba şefkatiyle bakmak gibi gizli bir yeteneğinin olması mı?

Ertesi sabah Hettie'yle mutfak adasının etrafında dolanarak çikolata yarışı yapıyorduk. Dünyadaki bütün markalar önümüze serilmişti. Godiva, Cadbury, Dove, Ghirardelli, Lindt ve La Maison du Chocolat.

Jürimiz Vernon, Romeo'nun ofisinden çalıp bar taburesine yerleştirdiğim dört kalın finans ders kitabının üzerinde oturuyordu. Ne Hettie ne de ben gözlerimiz bağlıyken onu görebiliyorduk.

Ahududulu bir çikolatayı kemirdim. "Bu Godiva."

Tam o esnada Vernon boğazını temizlermiş gibi öksürdü ve 4-3 öne geçmemin sevinci yarım kaldı. "Bayan Costa, bir misafiriniz var." Her zamanki gibi bana Bayan Costa demektedir ısrar ediyordu. Ben de her zamanki gibi gözle görülür biçimde ürperdim.

Nefes nefese kalarak gözlerimdeki bağı çözdüm. "Frankie!"

KARANLIK ROMEO'M

Ama o değildi.

Annem de değildi.

Ciğerlerim boşaldı, dudaklarımın arasından hırıltılı bir nefes kaçtı.

Babam Shepherd Townsend tam karşımdaydı.

Elinde şapkasıyla ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kapının yanında dikiliyordu. Üzerinde en sevdiğim takım elbisesi vardı. Siyah üzerine sarı çizgili. Bu, ona Bubba Bee lakabını kazandıran komik bir seçimdi.

Sanki o günler yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Artık gülmüyordum.

“Dallas. Telefonlarıma cevap vermiyorsun.”

Çikolatayı kenara ittim. “Evet, farkındayım.”

“Biraz konuşabiliriz diye düşündüm.” Omzunu silkti, ilk kez kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Onun bu hâli kalbimi titretti. Bana yaptığı şeye rağmen ondan ölesiye nefret edemiyordum.

Önümdeki tatlı dolu masayı işaret ettim. “Açıkçası biraz meşgulüm.”

Yakıcı bir öfke boğazıma tırmandı. Bu öfkenin nedeni benim rızam olmadan Romeo'yla anlaşmasının da ötesindeydi. Babam bunu daha önce Madison'a da yapmıştı. Fakat beni içten içe yakan şey, şimdiki kocamın beni çocukluk evimden yalın ayak ve geceliğimle alıp götürdüğü o aydınlanma ânıydı. O anda, yeni parlatılmış bir aynanın netliğiyle babamın beni kurtaramayacağını fark etmiştim. Ama babaların, ailelerinin itibarından önce çocuklarını koruması gerekirdi.

Shepherd Townsend erkeklerin dünyasında yaşıyordu. Kadınların obje olarak görüldüğü, gözlerinde bir kredi kartıyla susturulabilecek basit, aptal yaratıklar olduğumuz bir dünyada.

Babam, Madison'la mutluluğu bulacağıma inanıyordu, tıpkı Romeo'ya da alışacağıma bahse girdiği gibi. Ne de olsa ikisi

de hem göze hoş geliyordu hem de çok zenginlerdi. Bir kadın daha ne isteyebilirdi ki?

Gerçekten, ne isteyebilirdi?

Belki bir sese sahip olmak. İnsan yerine konmak. Saygı görmek.

Ama babam şovenistti. Tıpkı Chapel Falls'un geri kalanı gibi. Artık onun çatısı altında yaşamadığıma göre dünya görüşü hakkındaki düşüncelerini yüzüne vurabilirdim.

Babamın yüzünde şaşkın bir ifade belirirdi. "Bana en azından birkaç dakikanı ayırabilirsin."

Hettie'yle Vernon hızlıca uzaklaşıp bize istemediğim bir mahremiyet sağlarken ben de adanın etrafında dolanıp ev yapımı krem şanti için gerekli malzemeleri topladım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Büyütecek çocuğum, süpürmem gereken yerler, organize etmem gereken öğle yemekleri olmadığı için mi? Kadın olduğum için mi sana zaman ayırabileceğimi düşündün, baba?"

Bu gidişle beş karış açık çenesini kapayabilmek için bir forklifte ihtiyacı olacaktı. İyi tarafından bakarsak, belki de gözlerini bilime bağışlayarak şovenizmi için toplumdan özür dileyebilirdi. O gözbebeklerinin bu kadar büyüyebileceğini hiç bilmezdim. Ya da iki ıssız gezegen gibi bu kadar boş bakabileceklerini.

"Bu da nereden çıktı? Sen eskiden tatlı bir kızdın." Şapkası parmaklarının arasından kayıp yere düştü. "Sana ne oldu böyle?"

"Chapel Falls'tan kaçan her kızın başına gelen şey oldu." Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirdi. "Büyüdüm ve Chapel Falls'un sarmaşıklarla kaplı duvarlarının ötesinde de bir hayat olduğunu fark ettim. Ve buradaki hayatta kadınların hata yapmasına, insan olmasına, korkunç bir bedel ödmeden hayatı erkekler kadar eksiksiz ve bütün olarak deneyimlemesine izin verilebildiğini gördüm."

“Evlenmeden önce bir erkekle yakalanırsan ne olacağını biliyordun. Kuralları ben koymadım. Gelenek gelenektir.”

“İki bin yıl önceki gelenekler. Amerikan toplumunun çoğu artık bizim gibi yaşamıyor.”

“Maryland’e taşınmadan önce de bana kızgındın.” Nedense şimdi gözüme daha küçük görünüyordu. Daha yaşlı. Hatırladığımdan çok daha az güçlü. Ayrı geçen zaman, bir zamanlar ondan yayılan o güçlü havayı söndürmüştü. Gerçeklerin farkına varmadan önce her kızın babasında gördüğü gücü.

“Evet.” Ellerimi yıkayıp babamın benimle ilgilendiğine dair bütün yanılsamalarla birlikte bir bez parçasına sildim. “Sen beni Romeo’ya verdikten sonra fark ettim ki Madison’ı ben seçmemişim. O zaman seni üzmemek için kabul etmiştim. Bana hiçbir söz hakkı vermedin. Şimdi beni gönderdiğin bu altın kafeste kendi sesimi bulmam ne kadar ironik, değil mi?”

Babam etrafa göz attı. Güzelliğe. Cömertliğe. Zenginliğe. “Sana iyi davranacağını düşünmüştüm. Costa’nın ünü ortada zaten ama burası gerçekten o kadar mı kötü?”

Hayır. Hiç de değil.

Ama bu da benim *seçimim* değildi.

Tam ona aklımdan geçenleri söylemeye hazırlanırken koridorda ayak sesleri yankılandı. Hızı. Sessiz bir güvenle dolu oluşu. Bu yalnızca kocam olabilirdi.

Aynı anda iki şey oldu. Birincisi, kahvaltıda benimle ziyafet çekmesinin üzerinden sadece üç saat geçmiş olmasına rağmen onu tekrar görmek için sabırsızlanan kalbim tekledi. İkincisi, zaten gergin olan sinirlerim, derimi lastik bantlar gibi koparırcasına gerdi.

Romeo içeri girdi, babamdan daha büyük ve daha tehditkârdı. Mutfaktan da. *Malikânesinden* de.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Şık kıyafetleri, köşeli çenesi ve kül rengi gözleriyle, kocamın bizzat bir savaş silahı olduğunu yeni anlıyordum.

Romeo babamın yanından geçip içeri girdi, ifademi fark edip bakışlarını Shep Townsend'a dikti. Aramızda soğuk bir hava esiyordu. "Sana davetiye gönderdiğimizi hatırlamıyorum."

Babamın göğsü egoyla şişti. Az önce alnında beliren kırışıklıklar bana karşı duyduğu hayal kırıklığını ele verirken Romeo'nun sözleriyle düzelmşti. Shepherd Townsend yarı yaşındaki bir adam tarafından dize getirilmeyi reddediyordu. "Davete ihtiyacım yok. Kızım..."

"Kızın, benim karım. Benim sorumluluğumda ve dolayısıyla bu durumda söz sahibi olan benim. Şu anda seninle konuşmak istemiyor. Yanılıyor muyum?" Romeo kaşlarını kaldırarak bana döndü. Onaylamama gerek yoktu. Gözlerimi okudu. *Beni* okudu. Tekrar babama döndü. "Git buradan."

"Dallas..." Babam –ki artık bana babalık yapmıyordu, bunu net bir şekilde anlamıştım– takım elbisesinin ceketini sıkarak benimle göz teması kurmaya çalıştı. "Gerçekten de öz babana bu şekilde mi davranacaksın?" Suçluluk duygusu göğsümden kaburgalarım, oradan da kalbime doğru ilerledi. Kollarımı kavuşturarak bu duyguya aldırış etmedim.

Vernon babamın arkasında belirip dirseğinden tutarak onu uzaklaştırırken babam ellerini havaya kaldırdı. "Annene mutlu olduğunu söylemiştin."

"Kalbi kırılmasın diye anneme çok yalan söyledim." Yutkundum. "Ama senin kalbin paramparça olmayı hak ediyor."

"İzin ver bunu senin için kolaylaştırayım, Shep." Romeo elini babamın omzuna koydu. Babamın boylu boyunca yere yığılmamasına, çatlakların arasında kaybolmamasına şaşırdım. "Buraya bir kez daha davetsiz gelersen hatalarının alışkanlık hâline gelmemesi için bacaklarını keserim. Benim acımasızlığımı hafife alma. Ne de olsa ilk çocuğunun itibarını, nişanını ve hayatını bir gecede mahvettim. Zalimlik söz konusu olduğunda ustayımdır. Bu kalıtsal bir yetenek. Beni düşman edinmek yüreksizlere göre bir şey değil."

KARANLIK 'ROMEO'M

Babamın zorla götürölüşünü izlerken omuzlarıma yerleşen mutlak sakinlik aslında beni üzmeliydi. Kendimi tanıyamıyordum. Yine de bir daha asla eski hâlime dönmeyeceğimi biliyordum. Ne olursa olsun.

Georgia her zaman ruhumun sahibi olacaktı ama kalbimin burada, Potomac'te attığından şüpheleniyordum.

İçimde tehlikeli bir umut kırıntısı belirdi. Belki de hamile kalmam Romeo'nun kusursuz hayatına o kadar da ters düşmezdi. *Ya onu babasını mahvetmektense bir cana hayat vermenin daha değerli olduğuna ikna edebilirsem?*

Gözlerim taburenin arkasına yaslanmış, şefkat ve nefret karışımı bir ifadeyle bana bakan Romeo'ya takıldı. Bana nezaket gösterdiği nadir zamanlarda bu davranışı için kendine kızıyordu.

Kaşlarını çattı, özlem dolu bakışlarımı yanlış yorumlayarak suçlama gibi bir şey sanmıştı. "Ondan kurtulmak istediğini sanıyordum."

"İstiyordum."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

"Normalde de böyle bakmıyor muyum ki?"

"Sadece sana oral seks yapmamı istediğinde ya da kredi kartını kaybedip yenisine ihtiyaç duyduğunda."

Tanrım, bu doğru muydu? Onu Shakespeare'in aşk acısı çeken karakteriyle karşılaştırmakla o kadar meşguldüm ki ne kadar korkunç bir eş olduğumu fark etmemiştim.

"Şu anda sana bakıyorum," diye tersledim. "Ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor."

Başını geriye attı. "Sarhoş musun?"

"Sana iltifat edemez miyim?"

"Bu ilişkide iltiraf eden taraf benim. Her ne yapıyorsan hemen kes." Fakat bakışlarımız birbirine öyle bir kilitlenmmişti ki gözlerimi ondan nasıl çekeceğimi bilmiyordum. Başını iki yana sallayarak önce o geri adım attı. "Ben spor salonuna gidiyorum."

Aslında onu takip ederdim. Gerçekten. Ama egzersiz aletleri gözümde giyotin uzaktan kuzenleri gibiydi. Bu dünyaya kendimi koruma içgüdüleriyle gelmiş olmam benim suçum değildi.

Dudaklarımı büktüm. “Zaten hep spor salonuna gidiyorsun.”

“Doğru.” Romeo buzdolabını açıp bir şişe su aldı ve tek seferde kafaya dikti. “Otuz üç yaşında ölmek istemiyorum ama senin hayattaki tek misyonun beni yıpratmak gibi görünüyor.” Plastiği avucunun içinde ezip geri dönüşüm kutusuna attı.

“Daha sonra odama gelecek misin?” Bu soruyu sorduğuma hemen pişman oldum. Kulağa yapışkan biri gibi geliyordum.

Romeo’nun gelmesini hiç beklemezdim. O kendiliğinden gelirdi zaten. Gelmediği nadir durumlarda da bunu fark etmemiş gibi yapardım.

Romeo bana dönerek şöyle bir süzdü. “*Neden?*”

Tamam. Bu şüpheli tavırlar olmadan da hayatıma devam edebilirdim.

“Belki de seni özlemişimdir,” diye mırıldandım.

“Umarım gerçekten özlememişsindir. Artık düşman olmayabiliriz, Kurabiye ama asla sevgili olmayacağız.” Mutfaktan çıkarken omzunu benimkine sürttü. “Hettie’nin tezgâhtaki erimiş çikolatayı temizlediğinden emin ol. Malikânemde tek bir karınca bulursam herkesin kellesi uçar.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Dallas

Romeo aklımı başıma getirdikten sonra sözlerinin izini tenimden temizlemek için banyo yaptım. Çift olmamızı istiyordum. Gerçek bir çift. Bunu ne zaman istemeye başladığımdan emin değildim ama artık bildiğime göre başka türlü bir sonuç benim için yıkım olacaktı.

Günün ikinci darbesi iç çamaşıırıma bulaşan pembe leke oldu. Kocaman, belirgin, ne olduğu gün gibi ortada olan bir leke. *Hem de* bir gün erken gelmişti. Sanki ne olduğuna dair herhangi bir şüphe varmış gibi kumaşı ışığa tuttum. Gördüklerim beni yıkıp geçti. Yarama tuz basılıyormuş gibi hissettim. Bu leke ihanet gibi gelmişti. Keder ve kendinden nefret etmek gibi. Kumaşı keskin bir makasla kesip parçalanmış kalıntıları çöpe attım ve kendi kanımda çürümeyi reddederek küvetin tıpasını çektim. Sabahtan beri genelev gibi kokmasaydım duş almaktan bile vazgeçerdim. Sonra en rahat, çocuksu pijamalarını giyerek yorganımın altına girdim.

Üçüncü darbe, kendimi ağlamaya zorlayıp hayatım boyunca benden kaçan gözyaşlarımı davet etmeyi başaramadığımda geldi. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ne şekilde olursa olsun. Ama bir kez daha bedenim beni yüzüstü bırakmıştı. Ağlayamıyordum. Hamile kalamıyordum.

Tamam. Sperm kıtlığı çekmeleri yumurtalarımın suçu değildi. Ben sadece bu basit gerçeği kabul etmemeyi tercih ediyordum, Ne kadar ısrar edersem edeyim Romeo benimle seks yapmayı

reddediyordu. Yaptığımız muazzam, aklımı başımdan alan, orgazmı tetikleyen *sekse yakın* her aktiviteye rağmen.

Bedenimi ele geçiren bir fırtınanın yaklaştığını hissediyordum. Babamın habersiz gelişi. Kocamın beni reddetmesi. Reglimin başlaması. Hayatımın seksten uzak oluşu. Hepsi bir araya gelip güç kazanarak uğursuz ve tehlikeli bir şeye dönüşüyordu.

Saatler sonra kapım ağır ağır açıldığında bu ziyaretin iyi sonuçlanmayacağını biliyordum. Romeo kapıyı hiç çalmaz, ben de bunu hiç umursamazdım.

Ama bu gece umursadım.

Gölgesi karanlığın içinde süzülerek tam tepemde dururken kokusu (nane, parfüm ve güçlü erkek kokusu) burun deliklerime doldu. *Gelmişti.*

Ben istediğim için mi? Beni özlediği için mi? Yoksa ihtiyaçlarının karşılanması gerektiği için mi?

Romeo parmak uçlarını yanağımdaki en sevdiği çillerin üzerinde gezdirdi. “Bu akşam menüde ne var, Bayan Costa?”

Boğuk, alçak sesi tenime işledi. “Yine mi altmış dokuz, yoksa sonunda o daracık kıcını becerebilecek miyim?”

Sözleri karşısında içindeki fırtına kasırgaya dönüştü, derinlerde bir yerde çürüyen şey yüzeye çıktı. Doğal felaketin aksine, dışarı çıktıktan sonra hızı ve öfkesi zayıflamadı. Arttı. Hem de katbekat.

Elini vurarak uzaklaştırdım. “Odamdan çık ve bir daha da gelme!”

Senden nefret ediyorum. Tüm benliğimle senden nefret ediyorum.

Tanrım, nefes almak hep bu kadar acı verici miydi? İnsanların söyledikleri doğrudu. Aşktan korunmak için bir yasa yoktu. İnsan sevgisinin karşılığını alamayabiliyordu.

“Bu tavrın daha önceki konuşmamızla mı ilgili?” Hafif, umursamaz ses tonu bir hançer gibiydi. “İkilem bir ahmağın en yakın arkadaşıdır. Kendine bundan daha büyük hedefler koymalısın, Kurabiye. Aşk bizim için söz konusu değil ama bu,

birbirimizin arkadaşlığından zevk alamayacağımız anlamına gelmez. Kısa münasebetlerimiz katlanılacak seviyede olmasaydı o çok arzuladığın boşanma gerçekleşirdi.”

Boşanmak istemiyorum, seni aptal, bencil budala.

Ben mum ışığında akşam yemekleri, sinema buluşmaları ve başka kimsenin anlamayacağı şakalaşmalar istiyordum. Öpücükler, rahatlatıcı sözler, kasvet onu ele geçirdiğinde parlayan ışığı olabilmek.

Yorganı başımın üzerine çektim. “Çık dışarı.”

“Neyin var senin?” Odadaki sıcaklığın düşmesi ruh hâlinin değiştiğinin işaretiydi. “Sabahtan beri bir garip davranıyorsun.”

“Biliyor musun,” diye mırıldandım yastığıma doğru. “Leonardo DiCaprio’nun *Romeo ve Juliet*’te pek başarılı olduğunu sanmıyorum. Bence insanlar onu *Titanic*’te daha çok sevdi ve onun için üzüldü. Aslında o kapı hem ona hem de Rose’a yeterdi.”

Ardından gelen sessizlikle içime bir panik dalgası yerleşti. Sahiden gitmemişti, değil mi?

Neyse ki gitmemişti. “Sözlerinin bir mantığı olduğuna eminim, Kurabiye ama ne yalan söyleyeyim, ben o mantığı anlamadım.”

“Bana o kapıda yer verecek biriyle seks yapmak istiyorum!” Yorganı üzerimden fırlatıp atarak karanlıkta ona baktım.

Sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi beni inceledi. Ölçüp biçiyor, notlar alıyor, konuya nasıl yaklaşmak istediğine karar veriyordu. “Deniz yolculuğuna çıkmak zorunda değiliz. Şahsen yatlardan hiç hoşlanmam...”

“Offf! Romeo!” Göğsünü iterek yataktan fırladım. Çaresizlikten tükenmiştim. Ne için çaresiz olduğumu bile bilmiyordum. “Yatlardan bahsetmiyorum!”

Işığı yaktı. İkimiz de bir şey söylemedik. Mantıklı bir şekilde konuşmamı bekliyordu. Acısına son vermeye karar verdim.

“Tebrikler.” Kapıya doğru yürüyüp açtım ve gitmesini bekledim. “Regl oldum.”

Romeo orada öylece durdu. Sessizdi. Mutlu olduğu hissine kapılmadım. Üzgün olduğu hissine de.

“Üzgünüm.” Sırf zorunluluktan böyle söylediği apaçık ortadaydı.

“Hayır, değilsin.” Kapıyı daha geniş açtım. “Şimdi git.”

“Yakın gelecekte tekrar davet edilecek miyim?”

“Sadece evli bir çift gibi seks yapmak istiyorsan.”

“Sıkıcı, hızlı ve iki haftada bir mi?” Tartışmak istemediğini, eski düşmanlığımıza dönmek istemediğini ama aynı zamanda, durum nasıl görünürse görünsün, benimle orta yolda buluşmak istemediğini de görebiliyordum.

“Prezervatifsiz.”

Daha önce içimdeki boşluğun dipsiz olduğunu düşünmüştüm ama Romeo geldiği gibi asık suratıyla giderken bu boşluk büyüdükçe büyüdü, öyle ki biri ağzımı açıp içeri doğru bağırırsa korkunç ve sonsuz bir yankı duyulacağından emindim.

Geri dönmeyeceğini biliyordum. Yarın. Gelecek hafta. Hatta gelecek ay bile gelmeyecekti. O kurşunu bir kez atlatmıştı ve bir daha dolu bir silahın karşısına geçmeye cesaret edemezdi.

Tek bir şansım vardı.

Ve bedenim o şans kullanamamıştı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallas

Soğuk savaşımızın beşinci gününde kocamı korunmasız sekse çekmeye çalışacak iradeyi nihayet kendimde bulabildim. Regl dönemimin sona ermesiyle birlikte, öğlen ikideki alarmımdan çok ama çok önce, enerjik bir şekilde uyandım ve çenemin altında kalan her yeri tıraş ederek güzelleşmek için saatlerimi harcadım.

Kavgamızdan beri Romeo benden her ne pahasına olursa olsun kaçıyordu. Buna bir son vermenin vakti gelmişti.

Romeo'nun yedi sekiz kilometre koştuktan ve buz gibi bir duş aldıktan sonra orada olacağını bildiğimden, sabahın altısında, tam saatinde, neşeyle yemek odasına girdim. Aslında onunla seks yapma konusunda temkinli davranması gereken *bendim*. Psikopatlık geni kalıtsal değil miydi?

İçeri girdiğimde Romeo gazetesinin sayfasını çevirerek dumanı tüten bir fincan kahveyi dudaklarına götürdü. Kendime bir kruvasan, biraz Vermont tereyağı, Hettie'nin her sabah pişirdiği hamur işi tepsisinden de iki Danimarka çöreği alarak karşısındaki sandalyeye oturdum.

Romeo başını gazetesinden kaldırmadı. "Günaydın, Kura-biye. Halüsinasyon mu görüyorum yoksa sen saat üçten önce yataktan mı çıktın?"

"Kesinlikle halüsinasyon görüyorsun."

"Tek bir kruvasana dört parmak kalınlığında tereyağı sürdüğüne göre bunun halüsinasyon olduğunu sanmıyorum. Serap

olamayacak kadar sana benziyor.” Gazeteyi kapayıp düzgün bir kare hâline gelecek şekilde katladı. “Biraz daha iyi misin?”

“Evet. Sayende demek isterdim ama değil.”

Kahvesini yudumladıktan sonra fincanını masaya bıraktı. “İster inan ister inanma ama bu hafta sonuna kadar yüzünü göstermeseydin seni kontrol etmeye gelecektim.”

Bir elimi etkilenmiş gibi kalbimin üzerine koydum. “Bir de romantizm öldü derler.”

“Romantizm *öldü*. Buluşma uygulamaları yüzünden yıllar önce ölmüştü zaten. Romantizme hâlâ inanan bir tek sen varsın. Ve *Hayalet Avcıları*’nı o kadar çok izliyorsun ki sen de korkunç bir hayalete dönüşeceksin diye endişeleniyorum.”

Kruvasanımı iki lokmada mideye indirdim. “Bugün beni eğlendirmeni istiyorum.”

Bilmediğim bir nedenden ötürü bana ayak uyduracağını biliyordum. Eninde sonunda bana istediğim şeyi verirdi.

Kahvesini bitirdi. “Programım izin verirse günün sonunda odanı ziyaret edebilirim, tabii cinsel ilişki kurallarında esneklik yaparsan.”

“Gündüz bir şeyler yapmayı kastetmiştim.”

“Peki ya benim iş denen o sinir bozucu uğraşım ne olacak?”

“O zaman işe beni de götür.”

“Hayır.”

“Sormadım.”

“Ben de teklif etmedim.” Sessizlik çöktü. Beni boğmamak için derin nefesler alıyordu. “Bugün olmaz. Bir silah demosu yapılacak ve benim de orada olmam gerekiyor. Tehlikeli.”

“Tehlikeyi severim.”

“Ben de seni tek parça hâlinde severim.” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. “En pahalı eşyalarımın birisin. Bakımın bana her ay yüz binlerce dolara mal oluyor.”

“Bugün seninle işe geliyorum.”

“Hayır.”

Bir tutam saçımı parmağıma dolayarak surat astım. “Sıkıldığımda neler olduğunu biliyorsun.” Elbette bunun onu sinirlendirdiğini bilerek, kasıtlı olarak huysuzlanıyordum.

Yansımam ölü köpek balığı gibi bakan gözlerinde parlıyordu. Bakışlarından geçtiğimiz birkaç ayın gözünde canlandığı anlaşılıyordu. Birbirimize yaşattığımız onca saçmalığı düşünüyordu. Ama sonuçta Romeo benim kötü davranışlarımdan hiç korkmazdı. Bu kez aklına bir fikir geldiğini yüzünden anladım.

Tavize karşı taviz.

Ne aptalca bir düşünceydi.

Tabii ki böyle düşünmeye devam etmesini umdum.

Bir çıkmazda kalmıştık.

Sonunda Rolex'ine bakıp ayağa kalktı. “Öğlen seni alması için Jared'ı göndereceğim. Demo açık havada bir pistte yapılacak. Rüzgârlı, soğuk, çamurlu ve rahatsız bir ortam olacak, bilgin olsun. Dikkat çekecek hiçbir şey giyme, özellikle de yüksek topuklu ayakkabılardan uzak dur. Oradayken yanımdan ayrılmayacaksın, etrafta dolaşmayacaksın ve birazdan çıktıktan sonra sana e-postayla göndereceğim kılavuzda olmayan hiçbir şeyi yapmayacaksın.”

“Tamam, babacığım,” diye mırıldandım.

“Uslu durursan, ki bundan şüpheliyim, daha sonra geç saatte bir öğle yemeği yiyebiliriz. Beni buna pişman etme, Kurabiye.”

Havayı yumruklayarak ayağa fırladım. “Kesinlikle etmeyeceğim!”

Başını iki yana sallayarak ceketini koluna attı ve dışarı çıktı.

Çıkarken, “Şimdiden pişman oldum bile,” diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Belki de Romeo'nun *dikkat çekmeyen bir kıyafetin* ne anlama geldiğini daha iyi tanımlaması gerekiyordu çünkü Maybach'tan inip uçsuz bucaksız pistte kırıtarak yürümeye başladığımda üzerimdekilerden hoşlanmış gibi görünmüyordu. Hoşlamamış derken kastettiğim, yakında bir uçurum olsa beni memnuniyetle oradan aşağı atacakmış gibi durmasıydı.

İlk kez gözlerinde ateş vardı ve bu ateş beni yakarak küle çevirmek istiyordu. Bana soracak olursanız askılı siyah mini elbisemde hiçbir sorun yoktu. Açıklıkları örten şeffaf naylondan küçük yamalarsa ancak son moda olarak tanımlanabilirdi. Görünümü tamamlamak ve Romeo'nun yanında cüce gibi kalmamak için on iki santim topuklu Louboutin çizmeler giymiştim. Rugan deri bacaklarımın üst kısmına kadar uzanıyor, üst bacağımın ortasında bitiyordu.

Alexandria'nın eteklerinde, ev büyüklüğünde bir Humvee'nin park ettiği pistte düzinelerce üniformalı adam dolaşıyordu. Hepsi ağızları açık, gözleri hülyalı hâlde bana bakıyordu.

Kocamın, babasının ve düşmanının yanına podyumdaymışım gibi yürürken kalçam hafifçe salınıyordu. Gürültü önleyici kulaklıklarıyla bir helikopterin yanında durmuş, gözlerini bana dikmişlerdi.

Yanımdan geçtiğim her erkeğin gözleriyle beni soyduğunu düşünürsek, Romeo'ya karısının ne kadar arzu edilen biri olduğunu hatırlatma amacıma ulaştığımı sanıyordum.

Yüzümdeki keyifli gülümseme Romeo'nun bakışlarını daha da sertleştirdi, kulaklıklarını hışımla çıkarıp Cara'nın ellerine tutuşturdu.

Babasıysa sanki arabasının anahtarlarını orada kaybetmiş gibi göğüs dekolteye bakıyordu. Yanındaki Bruce ise söz konusu anahtarları bulmaya gönüllü olmak için her şeyini verebilecek gibiydi.

KARANLIK ROMEO'M

Helikopterin pervaneleri etrafımızdaki havayı dalgalandı-
rıyordu. Yine de kükremelerin arasından baba Costa'nın sesini
açıkça duydum. "Ne yapıyor bu?"

"Menopoza girene kadar onu bir hücreye kilitleyeceğimden
emin olmak istiyor." Romeo çoktan harekete geçmişti, aramızda
dalgalanan rüzgârı bile geride bırakarak yanıma geldi. Pistin
ortasında buluştuk. Beş yüz metre yarıçapındaki herkesin gözlerini
üzerimize çektiğimiz için tenim farkındalığın etkisiyle kızardı.

"Merhaba, kocacığım." Kollarımı boynuna dolayıp onu
öpmek için topuklarımın üzerinde yükseldim. Dudaklarıma
değen dudakları soğuk ve tepkisizdi. Dilimi ağzının kenarında
gezdiren sonra da kulak memesini dişleyerek çektim.

Ama o kıpırdamadan duruyordu. "Tam bir sürtük gibi
görünüyorsun."

Bu kelime nefesimi keserek başımı döndürdü. Dengemi
kaybettim, sırtımdaki eli olmasa düşerdim. Bana daha önce hiç
böyle bir şey söylememişi. Kasıklarımı yüzüne dayayıp tatmin
edilmeyi talep ettiğimde bile –ki bu her gün oluyordu– böyle
demezdi.

Tanıdığım Romeo cinsel olarak özgürleşmiş kadınları gü-
nahkâr görmezdi. Belli ki bir şeyler onu tetiklemişti.

*Belki de sen onun bu toksik erkeklik gösterisini mazur gös-
termeye çalışıyorsun.*

Yüz ifadesi de omuzları kadar sertti. "Niyetin buydu, değil
mi?"

Argümanımın filizlenmeden, dallanıp budaklanmadan ve
onu boğarak öldürmeden çürümesine sinir olmuştum. Dürüst
olmak gerekirse, elbisemden daha fazla kumaşı olan iç çamaşır-
larıyla sevişen porno yıldızları görmüştüm. Rüzgâr ters yönden
esse çevredeki her erkek memelerimi net bir şekilde görebilirdi.

Ve çevrede *çok fazla* erkek vardı.

Rüzgâr da öyle.

“Pekâlâ, sana öyleymişsin gibi davranmamı istiyorsan tebrikler. Küçük fahişem olmana izin vereceğim.”

Hayal kırıklığı ve öfke içinde ondan uzaklaştım. Nefretimizin zirvesindeyken bile benimle böyle konuşmaya cesaret etmemiştii. Bana her zaman içten içe saygı gösterirdi.

Oysa şimdi o saygı yok olmuştu.

Üzerime gelip elini belime öyle sıkı doladı ki kemiklerimin toza dönüşeceğini sandım. Dudakları yanağımda dolaşarak kulağımanın kenarında durdu. “Şimdi dizlerinin üzerine çök, aletimi çıkar ve ben kıyafetinin her yerine boşalana kadar em. Yap hadi.”

Sol dizim içgüdüsel olarak büküldü ama kendimi dik durmaya zorladım. Acımasız rüzgâr üzerimize doğru esiyordu. Yola çıkmadan üzerinde çok çalıştığım bukleler, blender bıçakları gibi etrafımızda savruluyordu. Meme uçlarımı buradaki erkeklerin gözlerinden koruyan tek şeyin, onları örten el kadar kumaşı tenime yapıştıran ter olduğunun farkındaydım.

Cesaretim olsaydı bu blöfüne karşılık verir, dizlerimin üzerine çöker ve tüm çalışanlarının önünde onu ağzıma alırdım. Ama yapmadım. Bunun yerine, kıpırdarsam devrileceğimden korkarak ama Romeo’nun düşmeme asla izin vermeyeceğini bilerek dik durmaya çalıştım.

“Ben de öyle düşünmüştüm, Kurabiye.” Parmakları elbisemin hemen altından geçerek uyluğuma ulaştı. “Bu gece eve varır varmaz uygunsuz bulduğum diğer her şeyle birlikte bu kıyafeti de yakıp kül edeceğim. Sanırım artık benden kurtulacaksın.”

“Kurtulmak mı?” Ağzım kurudu. Bunu hiç istemiyordum. İstedğim tam tersiydi. “Nereye gidiyorsun ki?”

“Hapishaneye.”

“Ne?”

“Seni soymak ister gibi bakan erkeklerin gözlerini oyduktan sonra başka nereye gidebilirim ki?”

Yüzünde alaycı bir ifade ararken bulduğum tek şey keskin bir boşluk ve olacaklara dair bir uyarıydı. Pistin öbür ucunda araba beni bekliyor, kaçmaya davet ediyordu. Ama babasının ve iş arkadaşlarının önünde itibarımı zedelemeye niyetim yoktu. Romeo'ya asla bu zevki tattırmayacaktım.

“Ah.” Takım elbisesindeki görünmez tüyleri elimde silktim. “Gerçek bir erkekle kaçacağımdan mı korkuyorsun? Belki de babasıyla Vietnam büyüklüğünde sorunları olmayan biriyle?” Sert bakışlarını görmezden geldim. “Vietnam mı dedim ben? Orası çok küçük, Çin daha iyi.”

“Ağzını topla.” Uzaktan şefkatli bir okşayış gibi görünen bir hareketle parmaklarını saçlarıma geçirip çekiştirişindeki uyarıdan ne demek istediği tam olarak anlaşılmıyordu. “Yoksa bu gece seni öyle bir beceririm ki bir hafta yemek yiyemezsin.”

Sözleri külotumu ıslatmamalıydı ama yine de ıslattı. Her şeyden çok, benimle hâlâ işinin bitmemiş olmasına acınası bir şekilde sevinmiştim.

Gülümsemeye çalıştım. “Hele o aletini ağzıma bir sok, bebeğim. Onu ısırıp kopararak bu hayatta çocuk sahibi olmama dileğini yerine getirmiyor muyum görürsün.”

“Dallas, tatlım.” Babası ona katılmam için bana elini salladı. “Gel hadi. Tatbikata başlamak üzereyiz. Bu güzel gösteriyi kaçırmak istemezsin.”

Ona doğru aceleyle koştum çünkü kendimi kaybetmeden önce Romeo'nun yanından uzaklaşmak istiyordum. Babasının yanına ulaştığımda beni yanağımdan öpüp plastik bir gözlük uzattı. “Umarım oğlum sana çok fazla sorun çıkarmıyordur.”

Bruce da gürültü önleyici kulaklığı uzattı. “Küçük Costa bazen çocuk gibi davranabiliyor.”

Arkamı dönüp Humvee'ye odaklanmaya çalıştım. Hâkî renkliydi, bir alışveriş merkezini dümdüz edecek kadar büyük tekerlekleri vardı ve muhtemelen benim vergilerimle ödeniyordu. Eh, aslında Romeo'nun vergileriyle. İşsizliğin avantajları işte.

Babası aracı işaret etti. “ABD Ordusu’nun sekiz Humvee prototipinin tek üreticisiyiz. Bu bizim son eserimiz.” Dengesini sağlamak için bir elini Bruce’un koluna koydu. “Yılda yirmi binden fazla Humvee üretiyoruz ama hiçbirisi buradaki bebeğin yarısı kadar bile sofistike değil. İşte HMWWV3.”

Ben olsam daha akılda kalıcı bir isim düşünürdüm ama pazarlama taktikleri önermek muhtemelen bana düşmezdi. Ayrıca silahlar, televizyon ve radyo reklamlarının yardımı olmadan da rağbet gören bir şeydi. Başımla onaylayıp makineli tüfek yuvasına dik dik baktım, az önceki hesaplaşmayı unutmaya çalışıyordum. Hiç bugünkü kadar aşağılanmamıştım. Tam da bir nebze olsun ateşkes yapmaya başlamışken.

Romeo’ya bakmayı reddederek kendimi odaklanmaya zorladım. “Bu kadar özel olan ne?”

“Sorduğuna sevindim.” Babası kolunu koluma dolayıp kurşungeçirmez çelik kapıya yaklaştı, adımları düzensiz ve zayıftı. “Camı doğrudan bir darbeye dayanacak kadar sağlam ve aynı zamanda hafif. Bugüne kadarki en hızlı Humvee’miz. Rakiplerimizin üç katı askerî teçhizat taşıyabiliyor ve çoğu balistik füzeye dayanabilen amortisörleri var.”

“Ah, demek öyle.”

Ne güzel bilgiler, Dal. Sırada ne var? Tez mi yazacaksın?

Asıl bilmek istediğim Romeo’nun nereye gittiği idi. Babasının önünde Bruce’u ezme fırsatını kaçırmaması bana tuhaf gelmişti.

Siyah üniformaları, koruyucu gözlükleri ve kasklarıyla bir sıra adamın önünde durduk. Dördü de sanki onları uzaydan ziyarete gelmişim gibi gözlerini kırıştırtarak bana bakıyordu. Belki de kıyafet konusunda gerçekten de aşırıya kaçmıştım.

Yine de Romeo’nun patlaması tamamen yersizdi.

Babası, Humvee’ye en yakın adamı işaret etti. “Bu Matthew Krasinski, en iyi mühendislerimizden biridir. Matt, bu da gelinim, Dallas.”

Matt elime uzandı. “Memnun oldum.”

KARANLIK ROMEO'M

Elini sıktım, gözlerim yine Romeo'yu arıyordu. Onu hiçbir yerde bulamayınca panik bedenimi ele geçirdi. Yaşadığımız onca şeyden sonra bardağı taşıran son damla bu mu olmuştu? Aptal bir La Perla mini elbisesi bizi boşanma evrakını imzalamak üzere avukatın ofisine mi gönderecekti?

Sonra aniden anladım. Haftalardır içten içe bildiğim ama kendime itiraf etmekten korktuğum şey... Boşanmak istemiyordum. Boşanmanın tam tersini istiyordum. Ama dağınıklık yaratmak, tembellik etmek, şok edici davranışlarımla damarına basmak gibi eski numaralarım işe yaramıyordu. Onu kendime çekmiyor, aksine, kendimden uzaklaştırıyordum.

Matt devasa tankı işaret etti. "Bu bebeği iş başında görmeye hazır mısınız?"

Hiç değilim.

"Elbette."

Ama Humvee hareket etmedi.

Etrafındaki adamlar da.

Sonunda babası kıkırdayarak başını salladı. "Tamam, görüyorum ki herkesin dikkati biraz dağılmış. Onları biraz rahat bırakalım, Dallas, olur mu?"

Elini sırtıma koyarak beni helikoptere doğru yönlendirdi, Bruce da hemen arkamızdaydı.

Etrafa bakındım. "Romeo nereye gitti?"

Bruce diğer tarafıma geçti. "Muhtemelen somurtmaya. Küçük Costa bunu sık sık yapar. İnsanların babasına iyi davranmasına katlanamıyor. Liderlik pozisyonunu devralması beklenen birine hiç yakışmayan bir özellik."

Babası ona katılır gibi başıyla onayladı. "Seni mutsuz etmiyor, değil mi?"

"Hayır, hem de hiç," diye cevap verdim. Bedenimi garip bir sahiplenme duygusu sardı. Romeo'ya sadece *ben* laf edebilirdim.

"Her zaman, her konuda bana gelebilirsin. Bunu sana daha önce söylemeyliydim aslında. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

“Şey... teşekkürler.”

Romeo’yu aramaya devam ederken bir yandan da ters giden bir şeyler olduğunun farkına varmaya başlamıştım. Babasının eli kayarak popomun kıvrımına ulaştı. Eli tekrar yukarı çıktığında irkildim, omuzlarım çöktü.

Yanakları kıpkırmızı oldu. “Özür dilerim. Ne yazık ki ellerim eskisi gibi değil. Çok titriyorlar.”

Ona inanmak istedim çünkü diğer seçenek bana çok tuhaf geliyordu.

Bruce, Bay Costa’nın yanına koşarak kolunu uzattı. “Babasının ona ihtiyacı olduğunda Küçük Costa nereye kaybolur anlamıyorum? Gerçekten güvenilirmez biri.”

Tatbikat başlar başlamaz Romeo’nun beni neden burada istemediğini anladım. Tatbikatta eğitimli bir profesyonel tarafından sürülen Humvee, doğadan insan yapımı felaketlere kadar her şeyi yeryüzünden silmeye çalışırken asfaltta süzülüyordu.

Araç çamur, buz, su ve devrilmiş ağaçlar gibi bir dizi tehlikeli engelin ortasına dalıyor, bu sırada onlarca silahlı adam da ardından kurşun yağdırıyordu.

Tam gürültü kesilmişti ki topuklarımın altında bir patlama oldu. Yalpaladım, az kalsın sert betona yüzüstü düşüyordum. Bay Costa normalde bile dengezisini zar zor sağlayabildiğinden benden daha kötü durumdaydı. Bruce onun imdadına yetişerek kolunu uzattı. Tank durdu, motor sustu.

Elinde turuncu ışıklı çubuk tutan bir adam aracı ikinci engel parkuruna doğru yönlendirdi. Araç yanımızdan geçerken mini elbisem yukarı kalkarak popomun yan tarafını açığa çıkardı. Kendimi önümdeki tabikatı izlemeye zorlasam da aptal kıyafetimin içinde titriyor, Romeo’nun hava tahminini görmezden geldiğim için kendime küfrediyordum.

Bay Costa, Bruce’u kenara iterek telefonunu aldı ve bir roketatara doğrultarak görüntüyü kaydetti. “Bu benim en

KARANLIK ROMEO'M

sevdiğim kısım. Aracın bütün bunlardan nasıl hasar almadan çıktığına bak şimdi.”

Ama görünüşe göre yüce Humvee on metrelik basit bir sürüşe dayanamamıştı çünkü tekrar kükrer kükremez doğrudan bir hendeğe daldı.

“Ne oluyor böyle?!” Bay Costa sendeleyerek yola dik bir şekilde çıkıntı yapan tanka doğru ilerledi, araç aşağı yukarı altı metre derinlikteki çukura saplanmıştı. “Ne oldu?”

Sürücü sürünerek dışarı çıktı ve kaskını çıkardı. Matt ona yardım etmek için koşarken bana ters bir bakış attı. “Gelininiz, efendim. Steven ona bakmaktan kendini alamadı ve dikkati dağıldı.”

Steven ayağa fırladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Çok özür dilerim, efendim. Şey... efendim, o kıyafetin içindeyken her yeri...”

“Kendine gel, evlat.” Bay Costa kendi sesinin şiddetiyle sallandı. “Gelinimin kıyafeti hakkında yorum yapmak senin ne haddine? Oğlum nerede?” Matt, Steven’i çekiştirirken Bay Costa kalabalığı taradı.

“Birazdan burada olur.” Cara sarındığı şık paltosuyla ortaya çıktı. Ne kadar da zekice... Tamamen işlevsel bir palto. Dişlerim takırdadı, parmaklarım donmak üzereydi. “Helikopterden bir şey almaya gitti.”

“On beş dakikadır mı?”

Cara çenesini yukarı kaldırdı. “Yapması gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı.”

Hayır, telefon falan yoktu. Romeo’nun beni bu kadar insanın önünde öldürmemek için ortadan kaybolduğunu çok iyi biliyordum.

“Tatbikatı kaçırdı mı yani?” Bay Costa’nın ağzı açık kaldı. “Onun nesi var böyle?”

“Çalışanlarımıza kötü örnek oluyor,” diye ekledi Bruce. Bu ahmağın burada ne işi vardı? Kabul, benim de burada olmak

için gerçek bir nedenim yoktu. Zaten geldiğime de pişman olmuştum.

Cara dudaklarını büzdü. “Haddimi aşmak istemem, Bay Costa ama Romeo sizi Steven’in bu iş için çok deneyimsiz olduğu konusunda uyarmıştı.”

Bay Costa bana döndü. “Seni yemeğe götüreyim, Dallas, baksana, kaba oğlum kendi karısının gönlünü hoş tutamayacak kadar beceriksiz.”

“Aç değilim.” Bu sadece (şaşırtıcı) bir gerçek değildi, helikoptere ulaşmış olmamıza rağmen ihtiyar elini belimden çekmemişti. Tahmin etmem gerekirse özellikle böyle görünmek için elini orada tutuyordu ki bu hiç hoşuma gitmemişti.

“Efendim.” Matt koşarak yanımıza geldi ve Bay Costa’nın kolunu belime doladığını fark edince normalden birkaç adım geride durdu. Eline vurup uzaklaştırmamamın tek nedeni niyetinden emin olamamamdı. “Humvee’yi hendekten çıkarmak için yaklaşık kırk kişiye ihtiyacımız olacak. Yeterli insan gücümüz yok. Yardım çağırdım.”

Bay Costa parmağıyla hendeği işaret etti. “Yardım almadan çukurdan çıkamaması bile başlı başına bir rezalet. Bir 4x4 bile bu hurda parçasından daha iyi performans sergiler.” Sonra bana dönüp dişlerini göstererek güldü. “Sen gerçekten de küçük bir baş belasısın, değil mi?” Ona ellerini üzerimden çekmesini söyleyemeden –abartıp abartmadığım gerçekten önemli miydi? Sonuçta kendimi güvende hissetmiyordum ve bu yeterliydi– kalçamı yokladı. “Vay, vay, etliymişsin. Morgan’dan daha çok hem de. Sana neden bu kadar düşkün olduğunu anlayabiliyorum.”

Korkunç bir farkındalıkla şaşkına döndüm. Ne kadar iğrenç, şehvet düşkün, berbat bir adamdı bu böyle! Romeo’nun babasından bu kadar nefret etmesine şaşmamalıydı. Yapbozun tüm parçaları yerine oturmuştu.

Bay Costa ve Morgan.

Morgan ve Bay Costa.

KARANLIK ROMEO'M

Ortaya çıktığımda kocamın neredeyse kafamı uçuracak gibi bakmasına şaşmamalıydı. Babasının, benim kolay lokma olduğumu düşünmesini istemiyordu.

Acı, arzu ve hakikat aşkın DNA'sında vardı. Romeo bunlardan ikisine tik atmıştı ve ben de üçüncüsünü delicesine istiyordum. Şimdi onu avucumda tutarken de sonuçlarından korkuyordum.

“Ellerini karımın üzerinden çek yoksa bütün personelin önünde ikisini de kırarım.” Romeo'nun buz gibi sesi havada yankılandı.

“Ah, Küçük Costa,” diye mırıldandı Bruce. “Biz de senin Cara'ya altını değiştirmek için gittiğini ve varlığınla bizi tekrar şereflelendirmeyeceğini sanıyorduk.”

Başımı çevirip Romeo'nun helikopterin etrafından dönmesini izledim. Kaşmir Burberry paltosunu çıkardı. Paltoyu benim omuzlarıma örterken Bay Costa benden uzaklaştı. Bruce da kocamın karşısına çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Kendisine ait olanı çalışanlarına göstermemek için mi yoksa sadece soğuk olduğu için mi üzerimi örttüğünü bilmiyordum ama yine de içim minnettarlıkla dolup taşıtı. Sadece minnettarlık da değildi, sevinç de vardı.

Tanrım, ben gerçekten mahvolmuştum.

Yüzünü görünce kalbim yeniden atmaya başlamıştı, onu bir daha görememe düşüncesi...

Paltosunu küçük bir çocukmuşum gibi üzerime geçirip ilikledi ve içinde rahat etmemi sağladı. Alkol ve kan koktuğuna yemin edebilirim. Öfkeden kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu ve çenesinin sertliği onu ulaşılmaz kılıyordu. Yine de denemeliydim.

“Romeo, çok özür...”

“Genellikle aşağılık davranışlarının ardından gelen ve sonuçlarına asla katlanmadığın standart özürlerin umurumda değil.” Sonra Cara'ya döndü. “Karımı eve götür, ben gelene kadar bir yere ayrılmasın.”

Cara anahtarlarını sıkıca kavradı. “Elbette.”

Öğrendiğim şeylerin ardından her şey apaçık ortadaydı. Cara, Morgan’la Bay Costa arasında neler geçtiğini biliyordu. Ne de olsa yeni gardırobumu getirdiği gün bundan söz etmişti.

Bir başka bariz şey de bugün yaptığım numara yüzünden Cara’nın benden ne kadar nefret ettiğiydi. Onu suçlayamazdım. Patronuna yaptığım şey yüzünden ben bile kendimden nefret etmeye başlamıştım.

Cara beni Jared’in arabasına götürdü. Romeo’yla göz göze gelmek için umutsuzca boynumu çevirsem de bana bakmıyordu. Gözlerini babasına dikmişti. CEO pozisyonunu almak uğruna, tamamen haklı olsa bile, yumruklayamayacağı babasına.

Arka planda, ciplerden inen iri yarı adamlar hendeğe doğru koştular.

Ne felaket ama.

Ve hepsi de benim suçumdu.

Romeo’ya seslenmek istedim ama sesim çıkmadı.

Karanlık içime sızarak etimi ve kemiklerimi kesip doğruca ruhuma battı. Kocamın başına korkunç bir şey geldiğini ve bunun ailesi tarafından yapıldığını fark ettiğimde bir iblis paslı pençesini bana geçirmiş gibi hissettim.

Nasıl bu kadar kör olabilmişim?

Kitaplardan öğrendiklerimden ders çıkarmalıydım.

Canavar doğulmaz, canavar olunurdu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ollie vB: Siktir. Rom'un BU KADAR ileri gittiğine inanmıyorum.

Zach Sun: Belki de bunu yapan kişi o değildi? Belki de ana akım medya bir kez olsun doğru bir şey yapmıştır?

Romeo Costa: Yapmadı.

Zach Sun: İşte bu yüzden iyimserlik yasaklanmalı. Tam olarak bedava yanlış reklam.

Ollie vB: Haber doğru mu?

Romeo Costa: Doğru.

Ollie vB: Harika.

Zach Sun: Kimin için harika? Doğa için değil, insanlık için olmadığı da kesin.

Ollie vB: ROM için harika. En iyi arkadaşının keyfine sıçtığın için teşekkürler, Zach. Vicdan kelimesinin anlamını biliyorsun, değil mi?

Zach Sun: İnfaz kelimesinin anlamını da biliyorum.

Romeo Costa: @ZachSun, dur. Kafası biraz fazla çalıştı, birazdan patlayacak.

Zach Sun: Patlamadan bahsetmişken, şehirdeki söylentilere göre bugünkü tatbikat fevkalade geçmemiş.

Romeo Costa: Yaşanan felaket için karımı suçlayabilirsin, Ekstra insan gücü hariç zarar 800 bin dolar.

Ollie vB: Onun paraları ezme yeteneği gerçekten hayret verici. Yetenek Sizzsınız'e başvurmayı düşünür mü?

Zach Sun: Des Moines nasıl bu arada?

Romeo Costa: Benimle konuşmuyor.

Ollie vB: Evlilik harika bir şey gerçekten.

Ollie vB: @ZachSun, yakında sen de bu gerçeğe tanışacaksın.

Zach Sun: Asla (dengesiz) bir yabancıyla evlenmeyeceğim.

Romeo Costa: Asla asla deme.

Romeo

Kameralar aracılığıyla Kurabiye'yi kontrol etme dürtüsüne direndim. Pederin aksine, verdiğim sözlere ve yaptığım sözleşmelere sadık kalmayı severdim. Masamın çekmecesini açıp durdum. Her açtığımda biraz daha sakinleşiyordum.

İçinde bir Glock 19 vardı.

Boş olsa da güvende hissetmemi sağlıyordu.

Peder beni deliliğin eşiğine her getirdiğinde silaha bakıp kendime yakında öleceğini hatırlatıyordum. Maziye karışacak, çürüyen kemiklerden ibaret olacaktı. Yaklaşan ölümü ruh hâlimi düzeltse de aklıma yine Dallas'a dokunuşu geldi.

Orada olsaydım böyle bir şey yapamazdı. Karımı öylece bırakıp önleyici bir tedbir olarak kendimi helikoptere kilitlemişim. Tam olarak neyi önlemeye çalışıyordum? Ona dik dik bakan herkesin gözünü oymamı.

Helikopterde bir bardak viski içerek yumruğumun gücüyle bardağı avucumda parçalamıştım. Cam derimi kesmişti. Cara,

Dallas'ı eve bırakıp döndükten sonra bana dikiş atmak zorunda kalmıştı.

Pedere gelince, kendine hâkim olamayacağını bilmeliydim. Morgan'ı sırf bana ders olsun diye yatağa attığından Dallas'a musallat olmayacağını düşünmemeliydim.

Ama Dallas, Morgan değildi. O tartışmasız, *dönüşü olmaz* bir şekilde benimdi. Hayatımdaki bir değişmezdi. Bunu ilan etmek için korkutucu yollar seçebilirdim. Görünüşe göre ona sürük demek de buna dâhildi.

Çok az kelime bende tiksinti uyandırır.

Ve bu, onlardan biriydi.

Bu dünyada maçolar kadar omurgasız yaratık yoktu ve onlardan biri olduğumu muhteşem bir şekilde göstermiştim. Bugün bu sözcüğü ilk kullanışımı. Ve son olacaktı.

Dallas'ı kıskırtmak için bu sözcüğü kullanmak çocukça bir davranıştı. Özür dilemem gerekiyordu. Ancak hayatımda hiç kimseden özür dilemediğim için bunu berbat edeceğimden yüzde doksan dokuz emindim.

Zaten evliliğimizin genelini de bu şekilde idare ediyor gibi görünüyordum, berbat ederek.

Cara istediğim belgelerle ofise girdi. "Sana bir şey söylemeyi unuttum. Çok sevimli bulduğum bir şey." Dallas'la ilgili her zaman hoş detaylar yakalardı ama aynı ortamda bulunduklarında ona pek de sıcak davranmazdı.

"Aynı duyguyu paylaşacağımdan şüpheliyim ama sen yine de söyle."

"Eve girer girmez pijamalarını giydi."

"Aradığın kelimenin tembel değil de sevimli olduğundan emin misin?"

"Ama ondan sonra, ona bakmadığımı sandığında, yaptığı şey çok tatlıydı. Paltonu küçük, tüylü bir oyuncakmış gibi evin içinde sürükledi ve kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda kokladı."

Kurabiye sonunda evcilleşme belirtileri göstermeye başlamıştı. Bundan zevk alacağımı düşünebilirdiniz, ne de olsa onu elimde tutmak istiyordum.

Ama ne yazık ki saf karımın şehveti, daha derin bir şeyle karıştırdığını görmek bana hiç zevk vermiyordu. Ben sevilesi bir varlık değildim. Öyleymiş gibi davranmayacaktım.

Dudaklarımı büzerek konuşmayı gözden geçirdim ve bir saat sonra planladığım acil basın toplantısından önce hızlıca değişiklikler yaptım. “Teşekkür ederim, Cara.”

“Bir yararı olur mu bilmiyorum ama...” Cara iç çekerek oyalandı. “Olanlar yüzünden gerçekten sarsılmış görünüyordu. Sanırım pişman oldu. Ben de öyleyim, Rom.”

Cara’nın, Morgan’ın beni pederle aldattığını bilmesinden nefret ediyordum. Yıllar önce bana haberi verip acilen çatı katına gelmemi istemesinden de çünkü ona inanmam için yaşananları bizzat görmem gerektiğini biliyordu.

“Karımın ruhsal durumuyla hiç ilgilenmiyorum.” Ayağa kalktım, bir yandan sakızımı çiğnerken bir yandan da konuşmada yaptığım değişiklikleri ona uzattım, bugün bu kadar çok sakız çiğnemiştım ki çenemin hâlâ sağlam olmasına şaşıırıyordum. “Bunu düzenle ve yirmi dakika içinde bana geri gönder. Sonra bana altın rengi kravatımı getir. Kameralar için en uygun olanı.”

Yüzünü buruşturarak kâğıtları aldı. “Aklından yanlış şeyler geçiyor, Rom. Dallas, Morgan değil. O daha çocuk. Evet, biraz vahşi ama iyi bir çocuk. Morgan’ın günahlarının bedelini ona ödetemezsin.”

Haklıydı. Kurabiye, Morgan değildi.

Ama duvarlarım her şeye rağmen onun geçemeyeceğı kadar yüksek, kalın ve soğuktu.

ELLİNCİ BÖLÜM

Romeo

Keşke bu konuşmayı yaparken Madison'ın yüzünü görebilseydim, onu da çerçeveletip Zach'in galerisine asardım. Aslında Alan'ı tam da bu yüzden tutmuştum, basın toplantısını bir saat geciktirmememin nedeni de buydu.

Adamın mükemmel açığı bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

Genel merkezimizin basın odasındaki Costa Industries yazılı paravanın arkasında duruyordum. Birkaç dakika önce aynada yüz ifademi prova etmiştim çünkü bu pek de tecrübeli olduğum bir ifade değildi. Pişman, kendini şirketine adanmış ve kederli. Öğleden sonranın büyük bölümünü babamı öldürmemek için kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak geçirdiğimi düşünürsek hiç de fena sayılmazdı. Ulusal ve uluslararası medya kuruluşlarından bir grup muhabir, gazeteci ve fotoğrafçı önümde oturuyordu. Acele etmedim, memnuniyetimi belli etmemeye özen gösteriyordum. Gerçi bu büyük bir memnuniyet değildi çünkü Kurabiye günümün mahvolmasına neden olmuştu. Tıpkı hayatımı mahvettiği gibi.

“Hanımlar ve beyler, bugün Doğu saatiyle yaklaşık 10.30'da, ABD Ordusu'nu güçlendirmek için beraber hareket ettiğimiz, meslektaşlarımız ve ortaklarımız olarak gördüğümüz Licht Holding'in silah ürettiği küçük bir kasaba olan Newsham, Georgia'daki su kanalına zehirli PFAS kimyasallarını attığı haberini aldık.”

Duraksadım, kaşlarımı çatıp bunu umursuyormuş gibi davrandım. Sadece insanları gerçekten önemseydiğime inandırmaya ve basına haberi sızdıranın ben olduğumdan şüphelenmemelerine yetecek kadar.

“Detaylı bir araştırmanın ardından bunun zaten kritik durumda olan toplumumuzda yüksek oranda kanser, depresyon, intihar, öğrenme güçlüğü ve astım vakalarına yol açabileceğini doğruladık.” Bir duraksama daha. “Licht Holding’in bu düşüncesiz ve pervasız hamlesinin yol açtığı bütün acı ve ıstırapı öğrenme aşamasında olsak da Costa Industries adına bu eylemleri kınadığımı belirtmek isterim. Bizler, parçası olduğumuz topluma hizmet etmeyi görev edinmiş kimseleriz ve her zaman da böyle kalacağız.”

Birkaç gazeteci elini kaldırdı. Fotoğrafçılar hızla sayısız kare yakaladılar. Böyle bir haberi fotoğrafsız anlatamazdınız. Bu yüzden zehirli kimyasallardan etkilenen ailelere, ölen yakınlarının, mahvolan ciğerlerinin, perişan olan uzuvlarının ve kemoterapi sürecinde yaşadıklarının fotoğraflarını paylaşmaları için yüklü bir meblağ ödemiştin.

Bu konuda kendimi hiç de suçlu hissetmiyordum. Ne acılı insanlara trajik hikâyelerini paylaşmaları için para ödediğim için ne de bunu gün ışığına çıkarıp diğer şirketlerin gelecekte bu davranışı sergilemesini engellemeye çalıştığım için.

“Özel hayatımla ilgili kamuoyuyla çok az şey paylaşısam da eşimin doğma büyüme Georgialı olduğunu belirtmek benim için çok önemi. Bu nedenle bu eyalete bilhassa düşkünüm.”

Kalabalıktan kıkırtılar yükseldi. En azından yabancılar beni aşk adamı olarak görüyordu. Oysa Kurabiye’nin bugün bana söylediği son sözlerin, ona bir daha yaklaşırsam sikimi ısırtıp koparacağına dair bir tehdit olması çok kötüydü.

“Licht Holding CEO’su Theodore Licht’in oğlu Madison Licht’le birçok kez yan yana geldim ve onu sektörde bir akran olarak gördüm. Lichtlerin her ikisinin de Georgia’yla derin

bağları var, bu yüzden kendi insanlarına, kendi eyaletlerine, kendi doğal kaynaklarına bunu yaptıklarını öğrenmek beni şaşırttı ve derinden üzdü.” O kadar ağır konuşmuştum ki yarattığım etki beni bile şaşırttı. Ama şimdi aşırıya kaçmadan önce toparlama zamanı gelmişti. “Büyük ulusumuz belirsizlik, travma ve değerli hayatların dramatik bir şekilde kaybedildiği yeni bir dönemle yüzleşirken Costa Industries adına, bu ülkenin insanlarını asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz vermek istiyorum. Özellikle de üreticiler olarak bize ev sahipliği yapan eyaletlerde.”

Daha fazla el havaya kalkarak söz almak için sallandı. *Gazeteciler...* Gerçekten çok sabırsızlardı.

“Ayrıca PFAS hasarına ilişkin son bulgular ışığında, Costa Industries’in şu anda korkunç politikaların, sorumsuz yönetim ve kötü bir savunma şirketi örneğinin sonuçlarıyla mücadele etmek zorunda bırakılan Newsham işçilerine ve sakinlerine elli beş milyon dolar bağışladığını bildirmek isterim.”

Odada alkış sesleri yankılandı. Bazı insanlar –destek için kalabalığın arasına bizzat yerleştirdiklerim– ayağa kalktı.

“Costa Industries’e güvendiğiniz için teşekkür ederiz. İnancınıza ihanet etmeyeceğimize söz veriyoruz.” Alkışları âdeta soluyarak sahneden inmeden önce fotoğrafçıların her açıdan bir kare yakalamasına izin verdim.

Daha sonra halkla ilişkiler görevlimiz sahneye çıktı, şık takım elbisesinin içinde kocaman gülümsüyordu. “Bay Costa soru kabul etmeyecek. Anlayışla karşılayacağınız üzere bugün sevdikleriyle birlikte olmak ve eşinin ailesine destek vermek istiyor.” Aslında Townsend ailesi Newsham’a yakın bir yerde yaşamıyordu ve Shep Townsend bir kasabalıysa ben de bir Hooters garsonuydum ama düzenbazlığımı ortaya çıkarmak medyanın işine gelmezdi.

Ben kulise doğru giderken Cara ve finans analistim Dylan uzun adımlarıma ayak uydurmak için koşarak peşimden geldiler.

“Evet, şimdi bana iyi haberleri verin.” Kravatımı çözüp asansöre yöneldim.

Bu hikâyenin Amerika Birleşik Devletleri’ndeki bütün büyük medya kuruluşlarında yer alması için çok uğraşmıştım.

“Hisseleri hızla değer kaybediyor.” Dylan’ın bakışları iPad’indeydi. Gözlüğünü burnunun kemerinden yukarı itti. “Bu onlar için bir felaket olacak. En az yüzde elli değer kaybından bahsediyoruz. Dürüst olmak gerekirse bu duyulmuş şey değil. Parkersburg’dan bile kötü. Üstelik Licht’in hisseleri daha yeni halka açıldığından zaten sallantıdaydı.”

Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyordu.

Bu, Lichtlere verdiğim zararın ve acının tadını çıkarmak için fırsattı aslında ama şu anda tek hissedebildiğim sivrisinek gibi beni rahatsız eden, dırdırcı, ısrarcı suçluluk duygusuydu.

Dallas. Her zaman ruhuma sızmanın bir yolunu buluyordu.

“Efendim? Dediğimi duydunuz mu?” Dylan iPad’ini salladı. “Hisseleri çakılıyor. Neden mutlu değilsiniz?”

Harika bir soruydu. Cevabı en az onun kadar ben de merak ediyordum.

Cara telefonuna cevap verdi. “Tamam. Ona söylerim. Teşekkürler.” Bana arayanın kim olduğunu ya da ne istediğini söylemesine gerek yoktu ama söyledi. “Baban seni ofisine çağırıyor. Sesi çok mutlu geliyordu.”

Neredeyse bana CEO pozisyonunu verecek kadar memnun... Bunu hissedebiliyordum. Onu kazanmıştım. Beni ateş çemberinden atlatmıştı ve şu âna kadar alevler beni hep teğet geçmişti.

“Hemen gidiyorum.” Zafer çok yakınımıdaydı, o kadar kudretli ve tatlıydı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

Dallas

“Peki şimdi ne yapıyor?” Sırtüstü dönüp kitabımı yatağımın üzerine koydum, ayaklarım havada sallanıyordu.

Hettie’yi tam olarak hangi noktada kendi takımıma çektiğimden emin değildim ama artık kimin tarafında olduğu konusunda endişelenmiyordum. Bazen bir yurttaki oda arkadaşımıyışız gibi hissediyordum. Ya da yurtdışında uzun bir yaz kampında sıkışıp kalmış gençler gibi. Zorlu bir adamla yüzleşmek zorunda kalan ve bunu bir şekilde atlatan iki genç kadının yakınlığını paylaşıyorduk.

Kapıyla çerçevesinin arasındaki ince aralıktan dışarı baktı. “Hâlâ bir o yana bir bu yana volta atarak kendi kendine senin burada olduğunu bildiğini mırıldanıyor.”

Burnumdan gülerek başımı iki yana salladım ve kitabımı yeniden açtım. Birkaç sayfa sonra, “Peki şimdi?” diye sordum.

Hettie öne doğru eğilip gözlerini kıstı, kaşlarını çattı, ellerini ahşap panele bastırdı. “Sanırım seni tekrar aramaya çalışıyor.”

Komodinin üzerinde titreyen telefonuma bakmaya zahmet etmedim. Son baktığımda cevaplanmamış on altı arama vardı ve bu iki saat önceydi. Romeo hâlâ onu görmek istememenden rahatsız olduğunu gösteren bir işaret vermemişti.

“Seni görebiliyorum, Hettie.” Romeo’nun sesi kapıdan yankılandı. “Kapıyı açmazsan seni kovarım.” Hettie ağzını kapayarak kıkırdamasını bastırdı.

“Böyle bir şey yapamazsın,” diye bağırdım, bir sayfayı daha çevirerek. “Yapmaya kalkışırsan onu yeniden işe alırım ve bu sefer tam zamanlı arkadaşım olması için ona para öderim.”

“Kimin parasıyla ödeme yapacaksın, söyler misin?”

“Kendi paramla. Ah, söylemeyi unuttum. Nakit sıkıntısı çekmemek için tasarımı saatlerinden birkaçını sattım. Sakıncası yoktur, değil mi?”

Kapının diğer tarafındaki sessizlik, bana daha önce söylediği kırıcı sözleri telafi etmek için sabrının her damlasını kullandığını söylüyordu. “Kapıyı aç, Kurabiye.”

“Bana açmam iyi bir neden söyle,” diye meydan okudum, atışmamızın tadını çıkararak.

“Aç ki bana yer çekimi kurallarına karşı gelmeyi nasıl başardığını açıklayabilesin, hem de on bir milyon dolarlık evimde. Banyomun tavanında yemyeşil lekeler var.”

Şu anda tek umursadığı *bu* muydu yani?

Benim küçük cilt bakımı rutini kazam mı?

Umarım sıvı klorofil yüzüm için dergilerin iddia ettiği kadar etkilidir çünkü Romeo’nun değerli kartonpiyerinde kesinlikle etkili olmuştu.

“Bana teşekkür etmelisin. Evin biraz renge ihtiyacı vardı. Burada her şey krem ve bej.”

“Kapıyı aç.” Bu adam gerçekten bozuk plak gibiydi.

“Önce özür dile,” diyerek üsteledim.

“Ne için? Evimi iğrenç bir yeşil renkle kirlettiğin için mi yoksa sekiz yüz bin dolardan fazla tutan bir prototipi mahvettiğin için mi?”

“Tanrım, çok pahalı bir araç ama tavan penceresi bile yok.”

Kavgamızı gelecek yüzyıla –ve belki de ondan sonraki yüzyıla– taşımak istesem de her şeyin siyah ve beyaz olmadığını biliyordum. Babası bugün bana asılmıştı. Açıkça ve insanların önünde; dürüst, sadık ve çalışkan oğluna saygısızlık ederek.

KARANLIK ROMEO'M

Şüphelerim doğruysa Romeo maalesef Morgan ve babası tarafından korkunç bir ihanete uğramıştı.

Ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

“Ben artık gitsem olur mu?” Hettie bana döndü. “Yani açmazsan kapının önünde uyuyacağa benziyor.”

Başımınla onaylayıp kitabımı kapadım ve ayağa kalktım. “Tamam, sadece dışarı çıkarken onun içeri girmediğinden emin ol.”

“Tamamdır.”

Hettie'ye sarılıp vedalaştım. O dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapadım ve tedbir amaçlı kilitledim. Romeo diğer taraftan kapıyı yumrukladı.

Ah, *birileri* hızla sabrının sonuna geliyordu.

“Ben kırmadan önce bu kapıyı açmak için tam beş saniyen var. Adil bir uyarıda bulunayım: Kırdıktan sonra buraya yeni kapı taktırmam, seksi kıyafetlerin ateşi boylarken mahremiyetin de yok olur.”

Açık kıyafetlerimi yakmayı düşünmeye devam etmesi beni hiç şaşırtmadı. Söylememesi gereken bir şeyi söylemiş olması, hatalı olduğunu düşündüğü anlamına gelmiyordu.

Alnımı ahşap kapıya yaslayarak gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. “Şartlarım var.”

“Çekilmez birisin.” Ama sesindeki sertlik kaybolmuş, yerini farklı, neredeyse ikna edici bir şeye bırakmıştı.

Onu duymazdan geldim. “Bugün bana sürtük dediğin için özür dile ve bunu bir daha asla söylemeyeceğine söz ver. Sadece bana değil, kimseye söylemeyeceksin. Bu aşağılayıcı bir kelime, kadınların erkeklerle aynı ihtiyaçlara ve dürtülere sahip oldukları için utanç duymalarını sağlamak amacıyla kullanılıyor.”

Sessizlik oldu. Birkaç saniye için başka bir yere gitmiş olabileceğini düşündüm. Belki de daha yumuşak başlı bir eş bulmaya.

“Tamam, bunu söylememeliydim. Özür dilerim. Sürtük olduğunu düşünmüyorum ve kadınların cinsel dürtülerinden dolayı utandırılmaması gerektiğinde seninle hemfikirim.”

Daha önce böyle hissedeceğimi hiç hesap etmesem de sözleri rahatlamama neden oldu. Ne de olsa Madison'ın arkasından iş çevirdiğim için için bir araya *gelmiştik*.

“Bir daha asla olmayacak,” diye söz verdi kasvetli bir sesle. “Etrafta çıplak dolaşmaya karar versen bile. Ne yazık ki seni tanıdığım için bu ihtimali göz ardı edemiyorum.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Döndüm, gözlerim beyaz güle takıldı. Hâlâ hayatta olan güle. Tıpkı beklenmedik ilişkimiz gibi.

“Evet, diğer şartın ne?”

Yumuşak bir gümbürtü Romeo'nun bana, kapının diğer tarafına yaslandığını söylüyordu. Avucumu, dinlediğini hayal ettiğim ahşaba bastırdım. “Bana Morgan ve baban hakkındaki gerçekleri anlat.” Yutkundum. “Her şeyi.”

Ben çekinip vazgeçmeden önce kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü bile. Bir yanıml onları geri almak istiyordu. Bandı geri sarmak ve onu bu kalp acısından kurtarmak.

Ama ya *benim* ıstırabım ne olacaktı? Başkasının günahı için beni cezalandırdığı sürece gerçek mutluluğu asla bulamayacaktım.

Kapı aralığından sızan sessizlik ayak bileklerime dolandı ve beni yerime sabitledi. Bu sefer hâlâ orada olduğunu biliyordum. Zorlu nefes alışlarını duydum. Kalbinin ahşabın ötesinde güm güm attığını hissedebiliyordum.

Sonunda sessizliği bozdu. “Neden?”

“İyileşmene yardım edebileyim diye. Çünkü babanın kalan kısa ömrünü mahvetmeyi, kendi hayatından zevk almaktan daha çok istiyorsun. Benim kaderim de sonsuza dek seninkine bağlı olduğuna göre her şeyin nerede yanlış gittiğini bilmeyi hak ediyorum. Nefretin sevgiden daha değerli olduğuna hangi noktada karar verdiğini bilmeliyim.”

“Nefret *zaten* sevgiden daha güçlü bir dürtüdür.”

“Saçmalık.” Parmak uçlarımı sanki onun yüzüymüş gibi ahşabın yüzeyinde gezdirdim, sanki onu okşayabilirmişim gibi. Ona dokunabilirmişim gibi. Acısını dindirebilirmişim gibi. “Sevgi her zaman kazanır. Her savaştan sonra nüfus artışı olur. Her fırtınadan sonra bahar gelir ve her şey çiçek açar. En karanlık an, şafaktan hemen öncedir. Sevgi insanı zahmetsizce ısıtan güçlü bir yakıttır. Sürdürülmesi nefretten daha kolaydır. İnsan tüketmez, aksine *besler*. Sen yanlış enerjiyle çalışıyorsun, sevgili kocacığım.”

Bir duraksama daha oldu.

Derin bir nefes daha aldı.

Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Kalbim sıkıştı. Gitmişti. Gözlerimi sımsıkı yumup alnımı kapıya vurdum.

Aptal. Aptal. Aptal. Aptal. Bunu neden yaptın? Hazır olmadığı belliymken neden onu açılmaya zorladın?

Birkaç dakika sonra yeniden odama yaklaşan ayak sesleri duyuldu. “Kapıyı aç.”

Döndüm, anahtarı yavaşça çevirdim, diğer tarafta beni bekleyen şeyin hiç de hoş olmayacağını biliyordum. Kan çanağına dönmüş gözleri, dağılmış saçları ve bastırmakta zorlandığı yıkıcı hisleriyle karşımda duruyordu. Kravatı takım elbisesinin yakasından sarkıyordu, gömleğinin düğmeleri yarı açıktı. Göğüs kaslarının keskin hatları görünüyordu. Elinde iki bardak viski vardı.

Birbirimize bakarken bu konuşmadan sonra aramızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladım.

Bardaklardan birini bana uzattı. “Sana söyleyeceklerim bu duvarların dışına asla çıkmayacak.”

Kenara çekildim. “Ben Morgan değilim, Romeo. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Dallas

“**M**organ’la, Monica’nın Hamptons’taki evimizde verdiği yaz partisinde tanıştım.”

Romeo halımın diğer ucuna oturmuş, parmağındaki sade alyansla oynuyordu. Onu hiç çıkarmazdı. Yemin ettiğimizden beri bir kez bile çıkarmamıştı. Bunu daima iyi adam imajını riske atmak istemediği için yaptığını varsaymıştım. Oysa durum bu değildi. Romeo Costa son derece sadık biriydi.

“Caddenin karşısında yaşayan çiftin çocuklarına bakıcılık yapıyordu. Orta Batılı büyüleyici bir balerindi. Sarışın, güzel, etkileyici. Juilliard’da tam burslu okumuştı, gamzeli bir gülümsemesi ve kusursuz tavırları vardı. Çocuklarla arası çok iyiydi. Çok sevimliydi.”

Bardağını eline alıp kehribar rengi sıvıyı şöyle bir döndürdü. İçinde altın renki parıltılar oluştu. Kaşlarını çatarak onları inceledi. “Ben yirmi bir yaşındaydım. O on dokuz. Ben zengindim. O... değildi. O zaman benim için hiç fark etmemişti, şimdi de fark etmiyor. Ama peder beni ona bakarken yakaladığı anda asil kanın sıradan ölümlülerinkine uyum sağlayamadığını söyledi. ‘Ona okyanus gibi davran, evlat. Birkaç kez dalmak çıkmaktan bir şey olmaz ama çok derine inme.’ Sözlerine aldım etmedim. Gün sonu işten çıktığında Morgan’ı eve götürmekle başlayan ilişkimiz, arka koltuğumda seks yapmaya, okyanusa çıplak dalmaya ve sabahlara kadar konuşmaya evrildi.”

KARANLIK ROMEO'M

Kıskançlık yüreğimi yumruğuyla sımsıkı kavrayarak büktü. Bu ulaşılmaz, sıra dışı varlık bir davete gitmiş, etkinlikteki her kızı seçebilecekken sıradan bir kıza çocuksu bir şekilde kur yapmıştı. Babası büyük bir Amerikan şirketinin sahibi olmayan ve soyadı her kapıyı açmayan bir kıza.

İçkisini yudumladı, hâlâ duvara bakıyordu. “Yaz sona erdiğinde Morgan’la aramızdaki ilişkinin mevsimlik bir kaçamak olmadığını anlamıştım. Ben mezun olurken yanıma taşınmak için Juilliard’ı bıraktı. Tam da pederin beklediği bir hareketti bu. Onun soyundan gelen kadınların bizim gibi erkeklerle asla başa çıkamayacağını iddia etmişti. Servetim yüzünden Morgan’ın gözünün döndüğünü söylüyordu. Ama ben hayatım boyunca annemi aldattığını bildiğim bir adamdan aşk tavsiyeleri almayı kabul edemezdim tabii ki.” Çene kaslarının aniden kasılması, bana tavsiyeyi dinlemediği için pişman olduğunu gösteriyordu. “Her neyse, Morgan benim yanıma taşındı ve peder buna çok öfkелendi.”

Sonunun nereye varacağını anlamıştım. Bacaklarımı popomun altına katlayıp sinirlerimi yatıştırmak için viskimi yudumladım.

“Morgan hiçbir sıkıntı yaşamadan lüks hayata alıştı. Ben derslere devam ederken o alışveriş yapıyor, kuaföre gidiyor, spor salonlarına yazılıyor, kendini nitelikli bir eş olarak görüyordu. Ama henüz evli değildik. Nişanlı bile değildik. Ve bu onun için bir sorundu.”

Sanki hiç hoş olmayan bir şey hatırlamış gibi dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Evlenme teklif etmemi beklediğini söylemeden önce ben mezun olana kadar sabretti.”

“Ama daha çok gençmişsin...”

Bana bir bakış attı. “Senin bugün olduğundan daha olgundum.”

O anda benimle zorla evlendiğine pişman olduğunu anladım. Bu da ne yazık ki midemi daha da bulandırdı. Hiçbir

zaman gerçekten bana ait olmasa bile onu kaybetmeyi hayal edemiyordum.

“Ben farklıyım, bir eş ve anne olmak için yaratılmışım.” Emekler gibi ona doğru ilerleyip parmak eklemlerine dokundum. Geri çekilmese de parmaklarını dilediğim gibi benimkilerin arasından geçirmedi. “Kulağa eski moda ve vizyonsuz gibi geldiğini biliyorum ama arzuladığımız şeylerin önüne geçemeyiz. Neyse, lütfen devam et.”

Boşta kalan eliyle çenesini sıvazladı. “Evlenme teklif etmeye hazırdım. Onu sevdiğimi biliyordum, kusurlarına takılmadım. Tanrı biliyor ya, benim de kusurlarım vardı. Niyetimi babama söylediğimde çılgına döndü. Bana evlenmemde bir sakınca olmadığının ama kendi bulduğu biriyle evlenmemi istediğini söyledi. Gösteriş yapabileceği biriyle. Etkili bir soyadı olan, masaya kendi servetini koyabilecek ve bizi daha da zengin yapacak bir kadınla.”

Yani benim gibi biriyle. Romeo’nun normal şartlarda tercih edeceği biri olmadığını biliyordum. Bir zamanlar Madison’a ait olduğum ve kabul edilebilir bir soydan geldiğim için dikkatini çekmiştim ama bu hatırlatma beni öyle keskin bir bıçakla kesmişti ki acısını âdeta tenimde hissettim.

“Peder bana gerçeklerle yüzleşme zamanının geldiğini söyledi. Hatta uygun bir kızla evlendikten sonra istediğim gibi yaşamaya devam edebileceğimi hatırlattı. Sanırım sözleri şöyleydi: *Bunu herkes yapar, evlat. Tek eşlilik orta sınıfı kontrol altında tutmak için üst sınıfın yarattığı bir şeydir. Biz buna uymak zorunda değiliz.* Monica da çok zengin bir aileden geliyordu. Costa Industries’in dışarıdan sermayeye ihtiyacı olduğunda parayı ailesi ödemişti. Yani pedere göre iş sözleşmesi içermeyen bir evlilik tamamen anlamsızdı.”

Parmaklarımı elinden çektim. “Ama sen onu dinlemedin.”

“Morgan’a yüzük aldım. Ben yirmi iki yaşındaydım, o yirmi. Nişan yüzüğünü ailemin kredi kartından almak iste-

KARANLIK ROMEO'M

medim. İkisinin de bu birlikteliğe karşı çıktığını düşünürsek bunu yapmam yanlış olurdu. Monica babam kadar katı değildi, Morgan'ı her zaman bir servet avcısı olarak görmüştü ama o, istediğim hayatı yaşamama izin veriyordu. Ben de asistanlık işimden biriktirdiğim parayla Morgan'a bir yüzük aldım." Bu da çok büyük bir meblağ olamazdı. Romeo içkisinin kalanını bitirerek önsezimi doğruladı. "Morgan'a on bin dolarlık bir yüzük aldım. Bana çok kızdı."

Boğazım düğümlendi. "Hayır mı dedi?"

Romeo kıkırdadı. "Ah, hayır. Evet dedi. Ama başka şeyler de söyledi. Onu gerçekten sevmediğimi çünkü nişan yüzüğünün yeni zengin arkadaşlarınıninkine kıyasla utanç verici olduğunu. Şehir kulübüne bu yüzükle gidemeyeceğini. Ve yeterince ciddi olmadığımdan dem vurdu. O benim için Juilliard'ı bırakmıştı. Hayatını askıya almıştı."

"Ondan bunları yapmasını istemiş miydin?"

"Bir kez bile istemedim. Ama o zamanlar toy ve düşüncesizdim. Her biri için bir ödül talep edeceğini düşünmeden fedakârlıklarını memnuniyetle kabul ettim."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak devam etmesi için basmıla onayladım.

"O sıralarda Licht Holding ciddi bir rakip olarak oyuna dâhil olmuştu. Morgan ve ben arayı düzelttik. Onu Bahamalar'a tatile götürdüm. Döndüğümüzde bir yandan Costa Industries'te çalışmaya başladım, bir yandan da yüksek lisansa başvurdum. Costa Industries'teki ilk yılım, ilişkimizdeki gerginliğe merhem olmuş gibiydi. Ciddi para kazanmaya başlamıştım. Öz güvenim artmıştı, tabii bu da onun çok daha fazla harcama yapması anlamına geliyordu. Kalplerini kazanmasını umarak onu hafta bir ailemle akşam yemeğine götürüyordum. Monica'nın buzları çözülse de peder değişmemişti. Buna rağmen yemek masasında her zaman onunla flört ederdi. Üzerinde pek durmamıştım. Aralarında otuz yaş vardı. Üstelik o benim nişanlımdı."

Yüzümü buruşturarak en kötüsünü duymaya hazırlandım.

“Costa Industries’te tam zamanlı çalışırken yüksek lisansa başladığımda işler karıştı. Morgan’la çok az zaman geçiriyordum, o da buna içerlediğinden Madison’ın çevresiyle takılmaya başladı. Potomac’ı bir gecede dolduran zengin Georgialılarla. Burayı sıkıcı buluyorlardı ve sık sık New York’a gidiyorlardı. Morgan da sık sık onlara katılıyordu. Ona istediği kadar zaman ayıramadığım için gitmesine aldırmıyordum. O zamanlar Madison’la arkadaştık.” Morgan onu hem babası *hem de* Madison’la mı aldatmıştı? Romeo benim viskimi alarak dudaklarına götürdü. “Yüksek lisansımı bitirdiğimde Morgan ve ben ara sıra seks yapan oda arkadaşlarından farksız hâle gelmiştik. Ona olan sevgim zorunluluğa dönüşmüştü. Kariyerime saplantılı bir şekilde odaklandığım için bana kızdığını biliyordum ama sonuçta bir hedefim vardı.”

“Costa Industries’i alaşağı etmek?”

İntikam arayışını asıl tetikleyen Morgan’ın onu aldatması değilse neydi?

“Evet.” Ayrıntıya girmedim. “Biraz ilgisiz bir nişanlı olduğumu inkâr edemem ama aynı zamanda güvenilir, sadık ve sahip olduğum her kuruşu ayaklarının önüne seren biriydim. Bu yüzden aramıza soğukluk girdiğinde evliliğimizin yürüyeceğinden şüphe etmeye başladım. Yine de Morgan beni her zaman ağına düşürmeyi başarıyordu. Onu önceki hayatından kopardığım için kendimi zaten yeterince suçlu hissediyordum.

“İlk terfimi aldığım gün peder beni ofisine çağırdı ve benim için birkaç müstakbel gelin adayı bulduğunu söyledi. Morgan’la ilişkiyi kesmezsem devreye gireceğini açıkladı. Ciddi anlamda tartıştık ama kötü bir şey yapacağını hiç düşünmedim. Günler, haftalar geçti. Birgün düzenli olarak market alışverişimi yapan Cara aradı. Zach’e gidiyordum. Oliver ve onunla daha sık takılmaya başlamıştım çünkü ev bana hiç de evmiş gibi gelmiyordu.

KARANLIK ROMEO'M

Cara çatı katına gitmem için ısrar etti. Orada görmem gereken bir şey olduğunu söyledi. Haklıydı da.”

Gri gözlerinde kopan fırtına beni duygusal bir karmaşanın içine sürükledi.

“Babamı, bir çift topuklu ayakkabıdan başka bir şey giymeyen nişanlıma oral seks yaparken buldum. Ben içeri girdiğimde durmadı bile. Gözümün içine baka baka bana, *saygın ve asil bir kız yerine işçi sınıfından bir kızı seçersen böyle olur*, dedi. *Bu kız her zaman parayı sana tercih eder*, dedi.” Ben kusma dürtüsüyle savaşıırken Romeo bir an duraksadı. “Haklıydı. Ona bacaklarını açmasının ardında iki neden vardı: Limitsiz bir kredi kartı ve pederin ona verdiği, her pazar onu evinde ağırlayan *annemi* boşayacağına dair boş söz.”

“Ah, Romeo...” Elimle ağzımı kapadım.

Şimdi evliliği neden ciddiye almadığını anlıyordum. Hayatında hiç iyi bir evliliğe tanık olmamıştı. Anne babası mutsuzdu ve biricik kız arkadaşı onu en aşağılık şekilde aldatmıştı.

“Üzüntünü hak eden birine sakla. Güç, sevgi yerini alan harika bir duygudur ve bende ondan bolca var. Herkesin seni incitmeye teşebbüs edebileceği gerçeğini kabul edersen hayat çok daha kolay olur.”

Viskiyi göğsüme bastırdım, kalbim bardağa doğru çarpıyordu. Haklıydı ama en önemli kısmı atlamıştı. Evet, herkes herkesi incitebilirdi fakat önemli olan acıya katlanmaya degecek birini bulmaktı.

“Morgan’ı çırılçıplak sokağa attıktan sonra pederin pantolonunu giymesini izlerken başından beri haklı olduğunu anladım. İşçi sınıfından biriyle nişanlanmak. Yeteri kadar nüfuzluysan her şeyden paçayı sıyrabileceğin. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdim. Ne de olsa bu konuda deneyimim vardı.”

Yatağın ayak ucuna yaslandı. “Ama intikam soğuk yenen bir yemektir. Ve ben onun en sevdiği şeyi, yani işini mahvetmek için çoktan planlar yapmaya başlamıştım. Bu benim hesap

günüm olacaktı. Bu ve Costa hanedanının sonunu getirmek. Ne de olsa peder her zaman daha fazla çocuk sahibi olmayı planlamış ama işler istediği gibi gitmemişti.”

Romeo’nun dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Bu yüzden ben de uzun vadeli bir oyun oynamaya karar verdim. Ona karşı kullanmak için hâkimiyet ve nüfuz elde ettim. Morgan’ın bir hata olduğunu kabul ettim. Pederle oturup içki içtim ve vakti gelince ona istediği şeyi, yüksek statüden zengin gelini vereceğime yemin ettim.”

Romeo için çocuk sahibi olmak, babasının isteklerine boyun eğmek anlamına geliyordu. Bardağa öyle sıkı sarıldım ki kenarı tenimde bir iz bıraktı.

“Babanın nişanlıyla yattığını öğrendikten hemen sonra onunla oturup içki mi içtin?”

“Evet, öyle yaptım.”

“Bu berbat bir şey.”

Romeo omuz silkti. “Aşk diye bir şey yoktur. Evlilik bir amaç için kullanılan araçtır. Tek pişmanlığım bir başkasını da bu kötü yola sürüklemek oldu. Seninle tanışmadan önce, seni Morgan’ın üst sınıf versiyonu olarak görmek kolaydı. Yaşam kalitesi bozulmadığı sürece kiminle evlendiğini umursamayan aptal bir kadın. Seni Madison’dan çalmamı umursayacağını düşünmemiştim. Bu açıdan bakarsak babandan pek de iyi sayılmam.”

Ona kederle baktım.

Yüzüme yayılan duyguyu görmek istemeyerek arkasını döndü.

“Madison’dan neden bu kadar nefret ediyorsun? Onun bu olaydaki rolü neydi?”

Romeo’nun çenesi yine gerildi. Sakız çiğnemediğini fark ettim ve sakız olmadan kendini rahatsız hissettiğini anladım.

“Babamın onu kandırdığını anladıktan sonra Morgan yeniden gözüme girmeye çalıştı. Bu mümkün değildi tabii. Bana saat başı sesli mesaj atıyordu. Uzun mesajlar. Onu affetmem için yalvarıyordu. Meşgul olmama rağmen telefondaki bildirimleri

göreceğimi biliyordu. Saçmalıklarından birinde, 'Madison'a, bana sonradan zararı dokunabilecek hiçbir şey söylemediğinden' bahsetti. Salak, aslında o noktada kendini ele vermişti. Madison'ın ilişkimizin son altı ayında benim aracılığımla Costa Industries'e karşı istihbarat toplaması için ona para verdiğini öğrendim. Bu yüzden sonunda onu bana zarar veremeyeceği bir yere sürgün ettim."

İşte bu, Potomac'te tanıdığım ve sevmediğim Madison'a benziyordu. Ayrıca aralarındaki bu savaşı ilk başlatan kişi de eski nişanlımdı. İçimdeki nefret hiç bitmeyen bir alevle yanıyordu.

"Peki Madison ne öğrendi?" Cevaptan korkarak yutkundum.

Romeo'nun gözleri benimkilerle buluştu, bakışları boş ve soğuktu. "İşine yarayacak pek bir şey olmasa da beni utandıracak sayısız şey öğrenmişti. Morgan benim işimi hiç önemsemedi. Hakkında fazla bir şey de bilmek istemedi. Bu yüzden, kendine maddi kazanç sağlamak için Madison'a sırlarımı anlattı. Korkularımı. Benim... *karmaşık* çocukluğumu." Burun delikleri genişledi. Gözleri uzaklara daldı. "Ona ticari sırlarımı vermekten çok daha çirkin bir şey yaptı. Zayıf yönlerimi ve bunları bana karşı nasıl kullanacağını söyledi."

"Morgan şimdi nerede?" Bir yanımda bu sorunun cevabını bilmek istemiyordu. Çünkü gidip onu kendim boğabilirdim.

"Norveç'te." İsteksiz ses tonu bana neden ve nasilla ilgili daha fazla soru sormamamı söylüyordu. "Orada bir işte çalışıyor ve burnunu benim işimden uzak tutuyor. Çok iyi durumda değil. Hâlâ bekâr. Madison'ın ona verdiği parayı ayrıldıktan sonraki haftalarda harcamış. Yani sağlam bir yatırım yapmamış."

"Onu bir daha görebileceğini düşünüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Benim için öldü, bunu o da biliyor."

"O zaman orada kalması için bir neden yok. Amerika'ya dönmesine izin vermelisin."

"Hayır."

“*Evet.* Birinden haklı nedenlerle nefret ediyor olsan da onlara haksızlık ediyor olabilirsin. İntikam, seni inciten kişinin seviyesine düşmektir.”

Bana acı dolu gözlerle baktı. “Aptal olduğunu düşündüğümde senden nefret etmek çok daha kolaydı.”

Odaya sessizlik çöktü. Şaşırtıcı bir şekilde ona soracak pek sorum kalmamıştı. Ama aklımda hâlâ bir şey vardı... Diğer her şey çok açıktı. Amaçları. Arzuları.

“Bunların hepsi yıllar önce oldu,” dedim. “Neden benimle şimdi evlenmek istedin?”

“Birkaç nedeni var.” Bir tutam saçımı dalgın dalgın kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Birincisi, artık Costa Industries’in CFO’suyum ve CEO olmaya çok yakınım. Babamın hastalığı çok ciddi ve her an istifa edebilir. Ayrıca Madison nişanınızı kısa süre önce kamuoyuna duyuruldu. Tanıştığımız haftaya kadar varlığından bile haberim yoktu. Hem uzun zamandır yanımda bir kadın olmasına tahammül edemiyordum, dekorasyon amacıyla bile olsa. Zaman öfkemi köreltmmişti ama hafızamı bulandırmamıştı.”

Ondan uzaklaştım. “Bütün kadınların aynı olduğunu düşünmenden mi bahsediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, benim değerli Kurabiyem. Bir kez kırılan kalp bir daha asla onarılamaz. İşlevini görebilir, evet ama parçalanmış olan şeyi onaramazsın.”

Ona katılmasam da kalbimin hiç kırılmadığını fark ettim. Ancak şu anda buna tehlikeli biçimde yaklaşmış gibi hissediyordum.

“Eh, artık her şeyi biliyorsun.” Bardaklarımızı alıp ayağa kalktı. “Seni pederin önünde bedenini teşhir ederken görmekten neden nefret ettiğimi, pederin sana, senin de başkalarınca elde edilebileceğini bana göstermek istediği için dokunduğunu, neden asla çocuk sahibi olmayacağımı.”

KARANLIK ROMEO'M

Bana pazarlık için fırsat tanımıyordu. Üzerinde düşünmeye de. Oturduğum yerden onu inceledim. Bana tam olarak istediğim şeyi, yani gerçeği vermişti fakat bunun beni kalbini çözmeye yaklaştırmadığını fark ettim. Aksine, şimdi bu görev her zamankinden daha imkânsız görünüyordu.

“Seni asla sevmeyeceğim, Dallas Costa. Bunun için gerçekten üzgünüm. Çünkü sen kesinlikle sevmeye değersin.”

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach Sun: Bana mı öyle geliyor yoksa Rom'u haftalardır görmedik mi?

Ollie vB: Sana öyle gelmiyor. Sevgilisiyle meşguldü.

Zach Sun: Detroit mi?

Romeo Costa: @ZachSun, bu şaka bırak ellinci kezi, ilk seferinde bile komik değildi, farkındasın değil mi?

Ollie vB: Ah, işte buradasın, gün ışığım. Nereye kayboldun?

Romeo Costa: Çok yoğunum, günlerin nasıl geçtiğini bile bilmiyorum.

Ollie vB: Noel öncesi geleneksel kayak tatilimize katılamayacak kadar mı yoğunsun?

Romeo Costa: Korkarım öyle.

Ollie vB: Yalan. Sen hiçbir şeyden korkmazsın. Hislerine kulak vermek dışında.

Zach Sun: @OllievB, miyavlamaları duyuyor musun?

Ollie vB: @RomeoCosta'nın miyavlamasını mı? Evet.

Zach Sun: @OllievB, Rom'un taşakları olduğu zamanı hatırlıyor musun?

Ollie vB: @ZachSun, evet. Çok güzellerdi. Koştuğunda birbirlerine çarpar, düğün çanları gibi ses çıkarırlardı.

KARANLIK ROMEO'M

Romeo Costa: Düğünlerden söz açılmışken, seninki ne zaman @ZachSun?

Zach Sun: Hiçbir zaman.

Romeo Costa: Sana üç ay veriyorum.

Ollie vB: Cömert davranıp altı aya çıkarıyorum.

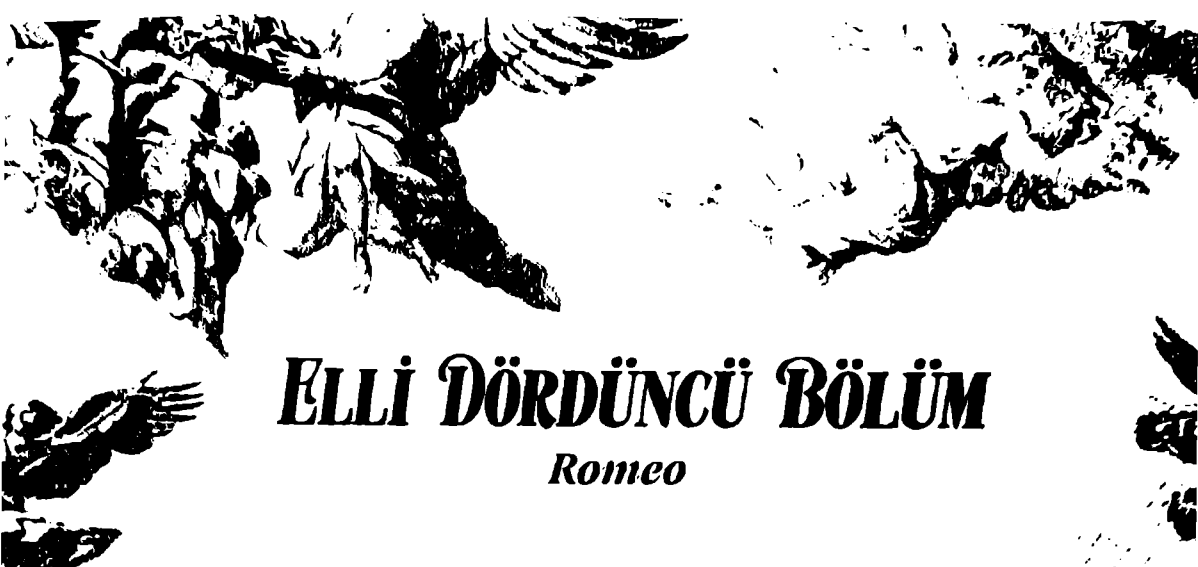
Romeo Costa: 100 bin papeline var mısın?

OllievB: Anlaştık. En yakın tahminde bulunan kazanır.

Zach Sun: İkinizden de nefret ediyorum.

Ollie VB: Ah, yine düğün çanları duyuyorum.

Romeo Costa: Yanlış alarm. Sadece Zach'in taşakları titriyor.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

Kurabiye'nin mahrem yerlerini örten not kâğıdından farksız ko kıyafetle ortalıkta dolaşmasından bir hafta sonra Tom Reynolds'ı Le Bleu'da yemeğe davet ettim. Aslında bu buluşmayı çok önce yapmalıydık ama geçen sefer Dallas içindeki Great Gatsby'yi çıkarıp büyük bir ev partisi verdiği için toplantımızı iptal etmiştim.

Bugünün gündeminde Tom'u, Savunma Bakanlığı'nın geçtiğimiz günlerde Licht Holding'le ilgili verdiği sözleşme yenileme kararını geri çekmeye ikna etmek vardı. İçime ihtiyatlı bir iyimserlik hissi doldu. Licht Holding bir halkla ilişkiler felaketinin ortasındaydı. Bu kapsamlı sözleşmenin yerine getirilmesi için öncesinde söndürmeleri gereken büyük bir yangın vardı.

Jared aniden frene basarak önüne kıran bir Tesla'dan kıl payı kurtuldu. "Ayy!" Kurabiye yan tarafıma çarparak Brunello Cucinelli ayakkabılarımın üzerine köpüklü elma şarabı döktü.

Şişeyi elinden alıp çöpe attım. "Restorandan sadece birkaç dakika uzaktayız. Buna gerek var mıydı gerçekten?"

"Isınma turu atıyordum."

"Ama üzerime döküyorsun."

Tom karısını davet ettiği için Kurabiye de peşime takılmak zorundaydı. Karımla ilgili hiçbir sorun yoktu. Çarpıcı, eğlenceli ve günah kadar tatlı olduğundan insansız hava araçları, tanklar ve yarı otomatik silahlarla ilgili şeyler duymak istediğinden şüphelendiğim Casey'nin dikkatini güzelce dağıtabilirdi. Dallas'la

KARANLIK ROMEO'M

ilgili tek bir sıkıntı vardı, o da ne zaman yanıma gelse kendimi onun içine gömmekten başka bir şey düşünemiyor olmamdı.

Kurabiye dudaklarını sarkıttı, elbisesinin dar korsesinden birkaç peçete çıkarıp cömert göğüs dekoltesini gözüme sokarak ayakkabılarımı sildi.

“Dallas.”

“Hımm?”

Ama ona ne diyebilirdim ki? Beni Tom'u silahlarımı görmek istediğine pişman edecek tüfek büyüklüğündeki ereksiyonumla uğraşmak zorunda bırakmadan memelerini burnumun dibinden çek mi diyecektim?

Ona bir mendil uzattım. “Sen kendi üzerini temizle.”

Dallas mendili elindeki yapışkan elma şarabını silmek için kullanmak yerine burnuna götürüp parfümümün kokusunu içine çekti. “Biliyorsun, bu gece gelmeyi kabul etmiş olmam işini onayladığım anlamına gelmiyor.” Mendili ondan alıp sözlerini duymazdan gelerek alkolü üzerimden sildim. “Demek istediğim, gezegene iyi bakmak konusunda insanlara güvenmiyorum, aslında tek ihtiyaçları olan şey kelimenin tam anlamıyla işleri bok etmemek. Neden güvenilmez insanların eline ağır silahlar verilir ki?”

“Ağır silahlar konusunda kimseye güvenmemen gerekir. Amacı bu zaten. En çabuk biten savaş, hiç başlamamış olandır.”

“Ne özlü bir söz.” Kirpiklerini kırıştırdı. “Nobel Barış Ödülü bu sene sana verilmeli. Ütülü takım elbiseni hazırla.”

Hayatımın gerçeklerini emanet ettiğim kadının böyle biri olması beni çileden çıkarıyordu. Tamam, sırlarımı güvende tutacağını biliyordum ama onun her kusurunu saptamak, incelemek ve yutmak istediğim için bu beni kesinlikle rahatlatmıyordu. Onu benim için daha az çekici kılacak her şeyi... Onun da pek çok kusuru vardı. Buraya ilk taşındığında onları ne kadar kolay fark ettiğimi hatırlıyordum. Ama hakkında nefret ettiğim şeyler... gürültülü kahkahaları, dağınıklığı, saksı bitkileri de

dâhil olmak üzere her şeyle ve herkesle arkadaş olma konusundaki esrarengiz yeteneği artık beni rahatsız etmiyordu.

Doğru, akademik olarak başarılı değildi ama dört aydan kısa bir sürede yerel kütüphanenin yarısını okumuştı ve korkutucu bir hızla espri yapabiliyordu. Vernon'ı satrançta ve Zeus on the Loose'da ezerek sayılar konusunda da yetenekli olduğunu göstermişti. Yemek takıntısı tehlikeli sınırlardaydı ancak mutfakla ilgili bilgisi beni büyülüyordu. En çok da karımın aslında tembel olmaması beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Bütün enerjisini çocuklarına aktarabilmek için anne olmayı bekliyordu.

Maybach'tan inip yeni satın aldığım restorana doğru yürürken mutsuz olmak için iyi bir neden keşfettim. "Bu kadar yüksek sesle nefes almak zorunda mısın? Eminim komşu gezegenlerdeki uzaylılar bile duyabiliyordur."

Sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Sen de mi onlara inanıyorsun?" Yüzümdeki ifadeyi görünce heyecanı söndü. "İnanamıyorum, şimdi de *nefes almamdan* mı rahatsız oldun?"

Ona kapıyı açtım. "Gençsin ve beslenme şeklinle alakası olmasa da anlaşılmaz bir nedenden ötürü mükemmel şekilde formda görünüyorsun. Neden nefes almakta bu kadar zorlanıyorsun?"

"Sadece düzenli nefes alıyorum, Rom. Belki de bana aşırı uyum sağladığın için sessiz olduğumda bile beni duyabiliyordur." Rom. Gül goncası dudaklarından dökülen lakabım o söylediğinde kulağa İngilizcedeki en güzel kelime gibi geliyordu. Oysa Oliver ve Zach bana böyle seslendiğinde onları yumruklamak istiyordum.

"Hayal görüyorsun, Kurabiye." Bir elimi sırtına koyarak onu masamıza doğru yönlendirdim. "Ama hayal dünyasında gezerken bir yandan da nazik, arkadaş canlısı ve terbiyeli olmayı unutma. Çünkü Reynolds'la anlaşmaya ihtiyacım var."

“Çatalımı onun tabağına daldırmayı planlıyordum ama şimdi sen böyle deyince...”

Tom’la Casey masada bizi bekliyordu. Yalnız değillerdi. Yeni yürümeye başlayan çocuklarını da getirmişlerdi. Böylece bir öpüşüp sarılma telaşı başladı. Casey hemen Dallas’ın saçlarını, elbisesini, gözlerini ve duruşunu övdü. Bu sırada eşim de yeni yürümeye başlayan bebeği yakalayıp göğsüne bastırdı. “Bu güzellik de kimmiş?”

“Freida. Dadısı son anda bizi ekti de.” Casey iç çekti. “Sakıncası yok, değil mi?”

“Sakınca mı?” Dallas’ın tepkisine bakan Casey’nin az önce eş değiştirmeyi teklif ettiğini zannederdi. “Çocuklara deli oluyorum ve bu tam yemelik bir şey, değil mi tatlım?” Bu son cümlenin onu FBI’ın izleme listesine sokma ihtimaline rağmen göğsümde bir sızı belirdi.

Dallas’ı inceledim, ona bir yabancıнын gözünden baktım. Güzelliğı rakipsizdi. Ancak bundan da öte tahammül gücüne, tatlılığına, arsız dürüstlüğüne ve çocuklara olan bağlılığına hayranlık duyuyordum. Aramızdaki şeyi yeterli bulduğunu düşünecek kadar kibirli değildim. Daha fazlasını istiyordu. Duygular. Romantizm. Mum ışığında yemekler. *Bebekler*. Hepsini hak ediyordu da ama onlara sahip olabilmesinin tek yolu gitmesine izin vermektir ve ben bunu kabul edemezdim.

Sandalyelerimize yerleşir yerleşmez havadan sudan konuşmalar başladı. Kıvrıkcık saçlı, sarı ekose elbiseli küçük Freida, Dallas’ın kucağında oturuyor ve parmaklarının arasında ezdiği yemekleri yiyordu. Kanye West’in marjinal azınlıklar hakkındaki görüşlerinden biraz daha az önemseydiğim Tom’un anne babasını, golf turnuvasını ve drone uçurma hobilerini sordum.

Ardından Dallas ve Casey’nin kaş kaldırma ameliyatı gibi vahim bir konuyu tartışmalarına kulak misafiri oldum. Aptallık ederek haftalardır peşinde koştuğum Tom Reynolds’ı dinlemeyi bırakıp Kurabiye’nin konuşmasına kulak kesilmiştim. Sabit ne-

fesi kulaklarımda çınliyordu; neşeli kahkahaları, ikram edilen ekmeği ktırdatarak yemesi ve pembe martinisini yudumlarken boğazından çıkan küçük yutkunma sesleri... hepsi kulağımda çalınıyordu. Freida'nın boynuna üflemesi ve her gerildiğinde çocuğun omzunu okşaması. Acaba haklı olabilir miydi? Ona fazla dikkat ettiğim için mi bu detaylara takılıyordum?

İş kafasına geçmem biraz zaman aldı ama bir kez geçince Dallas'ın varlığını unutuverdim. Reynolds'ın karısını bir hayli güzel oyalıyor gibiydi. Bu iş birliğinin karşılığında onu becererek ödüllendirmeyi unutmamalıydım. Bu konuda akıllıca davranmaya karar vermiştim. Artık regl döngüsünü bildiğime göre hamile kalma şansının az olduğu bir zamanda seks yapabiliydik.

“Dürüst olacağım. Licht Holding için işler pek iyi görünmüyor.” Tom derin bir nefes verdi ve nihayet konuya girdiğimizde başını salladı. “Halkın onları boykot etmesine göz yumsak bile sözleşmemize uyacaklarından şüpheliyim. Savunma Bakanı bu konuda pek hevesli değil. Hatırlarsan Cameron Lyons da Georgialı.”

Tom'un şarap kadehini yeniden doldurdum. Sözleri, müziğe alerjisi olan kulaklarıma sessizlik gibi geliyordu. “Üretimleri önemli ölçüde azaldı mı?”

“Onların işlerini seninle tartışmam yanlış olur. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, Costa.” Reynolds, diğer masalarda oturan ağır mücevherlerle süslü insanlara göz gezdirerek sesini alçalttı. “Ama Newsham'daki üretim üsleri kapatılmış ve Alabama'daki bir diğeri de ağır soruşturma altındayken, son teslim tarihini aylarca ötelemeden bunu nasıl başarabileceklerini bilmiyorum. Pentagon'a milyarlarca dolara mal olabilecek bir ertelemeden bahsediyoruz.”

“Onların yükünü alabilir ve son teslim tarihine yetişebiliriz. Hatta bazı ekipmanları erken bile teslim edebiliriz. Bildiğiniz gibi, Smethport fabrikamıza beş yüz işçi aldık. Buna Kuru Ke-

mik Kehaneti diyelim. Vaadedilmiş topraklarınıza, yani Costa Industries'e geri döndüğünüzde yeniden diriliş gerçekleşecek."

İşler benim istediğim gibi giderse, ki bu zamana dek hep öyle olmuştu, Savunma Bakanlığı ve Reynolds anlaşmanın karşılığını alamayacaktı. Costa Industries o zamana kadar çoktan batacaktı. Ezilmiş, tasfiye edilmiş, atıl hâle gelmiş olacaktı. Ama bunu zerre kadar umursamıyordum. Dallas'ın da sürekli belirtmekten hoşlandığı üzere ölüm ve gözdağı peşindeydim.

Reynolds çenesini sıvazlayarak başıyla onayladı. Kızı arka planda anlamsız sesler çıkarıyordu. "Lyons'la konuşacağım. Başlangıçta cazip fiyatlarından dolayı Licht Holding'i denemek istemişti ama artık bu mümkün değil, o yüzden ne yapabileceğimize baka..."

Tam o esnada büyük bir patlama sesi geldi. Çift kanatlı giriş kapısı yıkıldı. İnsanlar çılgılık attı. Tabak çanaklar ve şampanya kadehleri, kırık camlardan oluşan bir senfoni içinde parkeye saçıldı. Garsonlar masaların altına sığınmaya çalışırken kargo pantolon, siyah Henley ve kar maskesi giymiş dört adam restorana girdi. Onların Potomac'te terör estiren üst düzey soygun çetesi olduğunu hemen anladım. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ yakalanmamışlardı. Yanımda Dallas, Freida'yı kendi güvenliğini hiçe sayarak arkasına almıştı.

Soygunculardan biri Savage 64F'nin ucuyla yeri işaret etti. "Telefonları bize doğru yere bırakın yoksa herkes ölür." Onlarca iPhone bumerang gibi ayaklarına doğru kaydı.

Herkes ölür mü? Modası geçmiş bir av tüfeğiyle mi? Bu konuda bahse girmezdim. Üstelik toplantımı bölmüşlerdi. Sinirlenerek kolumu Freida'yı duvara yaslayan Kurabiye'ye doladım ve telefonlarımızı Bocote parkenin üzerinden soygunculara doğru ittim. Haberleri okumuştum. Bu aptalların neyle ilgilendiklerini biliyordum. Şık, zengin lokantaları basıp kasalardan nakit para alıyorlardı ancak çok bir şey çıkmıyordu. Yirmi birinci yüzyıldaydık, herkes kartla ödeme yapıyordu. Sonunda kurbanlarını

bir kaostun ortasında zarar görmeden bırakıyorlardı. Daha önce baskın yaptıkları yerlerin aksine Le Bleu'yu satın alır almaz Costa'ya ait o kadar gelişmiş ve sofistike bir güvenlik sistemi kurmuştum ki polisler daha soyguncular içeri girmeden harekete geçmiş olmalıydı. Dış güvenlik personeli kameralarımızı yedi yirmi dört izliyordu.

Kurabiye'nin tüyleri diken diken olmuştu. On sıkıca sarılıp başını çenemin altına sıkıştırdım. Önemsemediğim için değil, Tom ve Casey'nin önünde harika bir sahneymiş gibi görüneceği için yapmıştım. Bu arada onlar da dehşete kapılmış görünüyorlardı. Casey, Freida'yı sakladığı için Kurabiye'ye minnettar bakışlar atıyordu. Freida çok korkmuştu ama karım küçük kızın göz yaşlarını durdurmak için ona komik suratlar yapıyordu.

"Herkes ellerini havaya kaldırsın." Elinde Glock olan bir başka soyguncu kolunu kaldırıp tavana ateş etti. Kahrolası palyaçonun kurşunu avizeye çarpıp ayaklarının dibine düşmesine ve herkesin çığlık atmasına neden oldu. "Şimdi arkadaşlarımla birlikte her masayı dolanacağım ve siz de üzerinizdeki değerli eşyaları bize vereceksiniz. Mücevherler, saatler, nakit para, kuponlar, ne varsa. Ben size ulaşana ya da kafanıza bir kurşun sıkana kadar ellerinizi görebileceğim yerde tutarak bekleyeceksiniz."

Dallas'a döndüm. "Dediğini yap. Kötü bir şey olmayacak."

Sertçe yutkundum ama Casey gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamadım. Karımın, Z kuşağının *belalı* dediği türden biri olduğundan şüpheleniyordum ve her zamanki gibi haklı çıkmıştım. Soyguncular hızlı bir şekilde hareket ederek değerli olan her şeyi alıp sırt çantalarına doldurdular. Glock'lu adam masamıza ulaşırken diğer üçü de etrafta dolanıp cepleri ve çantaları boşalttı.

Casey yüzüklerini, küpelerini, kolyesini ve Chanel bilekliğini çıkarıp ona uzattı. Tom ve ben de alyanslarımızı, saatlerimizi ve yanımızdaki az miktardaki parayı uzattık. Dallas alyansı ile tek taşını, bileziğini ve Birkin çantasını uzattı. Freida hâlâ arkasına saklanmış, gözlerden uzak duruyordu. Maskeli adama

KARANLIK ROMEO'M

onaylamayan bir öğretmen gibi ters ters baktı. Kahkahalar boğazımda düğümlendi. Silahlı adama küstahlık yapıyordu. Klasik Kurabiye...

"Küpeler de." Kar maskeli adam silahıyla kulaklarını işaret etti. Kurabiye basit inci küpelere dokunarak başını salladı. "Olmaz. Yapamam. Bunlar büyükannemindi. Ve o öldü..."

"Büyükannenin nalları nasıl diktiği umurumda bile değil. Küpeleri ver."

Ne yapıyordu böyle?

Duygusal ve tatlı davranıyor. Onunla sık sık alay ettiğin şey işte.

Kurabiye parmaklarını masa örtüsünün üzerinde birleştirdi. "Küpelerimi sana vermeyeceğim."

O esnada Freida ağlamaya başladı. Tiz çığlığı duvarlardan kurşun gibi sekti.

"Tatlım." Ona adıyla hitap etmedim çünkü kim olduğumuzu belli etmek aptallık olurdu.

"Hayır." Çocuğu masanın altına sıkıştırdı ve o pisliğin gözlerinin içine bakarak sözsüz bir meydan okumaya girişti. "İstersen beni vur. Ama büyükannemin küpelerini alamazsın."

Adamın yüzü öfkeyle buruştu, siyah maskenin arından bile ifadesi görülebiliyordu. "Seni mahvedeceğim." Tabancasını doğrulttu. Dallas gözlerini kapadı ve gerçekleşmeyecek bir acıya karşı kendini hazırladı.

Silahın namlusuyla yüzü arasında birkaç santim mesafe kaldığında elimi araya soktum. "Karıma yan gözle dahi bakarsan kafatasından kalemlik yaparım."

Adam silahı geri çekti, alnındaki ter kar maskesini ıslatmıştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Söyleyeceğimi söyledim. Silahını indir ve uzaklaş."

O esnada Freida daha büyük bir feryat kopardı. Açıkçası Dallas'ın çocuklara olan hayranlığını bu gibi durumlarda hiç

anlamıyordum. Küçücük bedenleriyle bu kadar sesi nasıl çıkarıyorlardı?

“Küpeleri bana vermezse onu vururum.”

“Hadi, T. Gitmemiz gerek.” Diğer soyguncunun bu cümlesi “T”nin panik içinde sağa sola sallanmasına neden oldu. Saygıdeğer meslektaşları, sırt çantalarını omuzlarına asmış, kapının yanında beklemeye başlamışlardı bile. Polis sirenlerinin sesi kulaklarıma dolduğunda bu saçmalığın sona ermek üzere olduğunu anladım.

“Bana o lanet olası küpeleri vermeden olmaz. Çocuğunu vurmamı istemezsiniz herhâlde.” Freida’nın bizim çocuğumuz olduğunu düşünmüştü.

İşte bu Dallas için son noktaydı. Küpelerini çıkarmaya koyuldu.

“Hayır,” dedim boştaki elimi koluna koyarak. “Çıkarma.”

“T, ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı soygunculardan biri. Sesi genç olduğunu ele veriyordu.

“Bana saygısızlık edemez.” T, Glock’unu Kurabiye’ye doğrulttu.

O anda göğsümde garip bir şeyler oldu. Buna cinnet denebilirdi. Kan ve şiddete karşı dayanılmaz bir iştah... Ayağa fırlayıp Dallas’ın önüne geçtim. Adamın yüzüne vurup onu ittiğimde tökezleyerek geri çekildi. Arkadaşları onu arkada bırakarak –*korkaklar*– kaçtılar, o ise dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu. Silahını namlusundan yakaladım.

“Dur!” T silahını çaresizce tekrar kendine çekmeye çalıştı. “Bırak lan!”

“Sana karımı tehdit etmemeni söylemiştim, değil mi?” Silahı aşağı doğru ittim ve boştaki elimle adamı boğazından yakaladım, öyle sert sıktım ki gözleri yuvalarından fırladı, yüzü kıpkırmızı, bedeniye taş kesildi. “Aptal oyunlar oyna, aptal ödülleri kazan, bu kadar basit mi yani? *Kimse* karımı tehdit edip sonra bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamaz.”

Adamın ağzından köpükler çıkıyordu. Arka planda sirenlerin yaklaştığını, insanların nefes nefese kaldığını ve Dallas'ın durmam için bana yalvardığını duydum. Ama istesem bile yapamazdım. Tek düşünebildiğim büyükannesinin yadigârını saklamak istediği için adamın lanet silahını ona doğrultmuş olmasıydı. Hiç tanışmadığım büyükannesinin. Dallas hakkında bilmediğim çok şey vardı ve bu salak yüzünden az kalsın hiç öğrenemeyecektim. Ona bir şey yaparsa... Ona zarar verirse... Boğazını öyle sıktım ki kemiklerin gerildiğini, kırılmanın eşliğine geldiğini hissettim.

"Tanrım," diye bağırdı Dallas. Soyguncu oksijensizlikten ayaklarımın dibine yığılmıştı. Öldüğünü sanmıyordum. Ama beyni hasar görmüş olabilirdi. Şu âna kadar pek de akıllıca olmayan davranışları göz önüne alındığında büyük bir kayıp sayılmazdı. "Romeo." Dallas omuzlarımı tutarak üzerime atıldı. Yüzümü görünce Frieda'yı Casey'ye verdi. "Sen iyi misin?" Yanaklarımı avuçladı. Elleri titriyordu. O güzel ela gözleri yaşlarla parlıyordu. "Lütfen, lütfen, bana iyi olduğunu söyle. Tom 911'i aradı, ambulans geliyor."

"Bu serseri zerre kadar umurumda değil. Gebersin."

"Onun için değil. Senin için!"

"*Benim için mi?*" Önce Dallas'ı inceledim. Kollarını. Bacaklarını. Boynunu. Her yeri sağlam görünüyordu. Sonra sol koluma ani bir acı saplandı. Aynı sol kol şimdi bana apağır geliyordu. Sanki artık bedenime ait değilmiş gibi. Yere baktım ve kendi kanımın içinde durduğumu fark ettim. Bakışlarım koluma kaydı. Vurulmuştum. Daha doğrusu kurşun sıyrıp geçmişti.

Adrenalin azaldıkça acı da artmaya başladı.

Dallas bir elini gözlerimin önünde sallayarak dikkatimi tekrar çekmeye çalıştı. "Hey?" Alnımın ortasına dokundu. "Beni duyuyor musun, Romeo?"

Kana bulanmış kumaşın bir kısmını yırttım. “Neyse ki kolla beyin arasında epey mesafe var, seni duyuyorum.”

“Kurşun koluna isabet etmiş.” Sanki yara farklı bir açıda kaybolacakmış gibi bir o yana bir bu yana geçerek koluma bakıyordu. “Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?”

“Ağlaya ağlaya histerik bir şekilde etrafta koşuşturman açık yarayı kapatır mı?”

“Kendi ürünlerini üzerinde falan mı test ediyorsun yoksa?”

Hayır, ama daha kötü kavgalardan sağ çıktım.

O sırada onlarca polis içeri dalarak baygın adamı kelepçeledi. Etrafımı bir insan kalabalığı sararken Reynolds ve iki polis bana yer açmak için onları uzaklaştırmaya çalıştı. İlğiden nefret ederdim, özellikle de olumlu olanından. Memurlardan biri Dallas’ı kenara çekmeye çalıştı. Kurabiye onu tekmeleyip kendisine dokunmamasını, yanımdan ayrılmayacağını söyledi.

Sağlam kolumla onu göğsüme çektim. “Karım burada kalacak.”

Ambulans çok geçmeden geldi. Bir sağlık görevlisi beni içeri alarak yarama müdahale etmek için kıyafetlerimi kesti. İkimiz de ayık gözlerle yaramı inceledik. Kurabiye açık kapının yanında durmuş, yaklaşan gazetecilere bir bekçi köpeği gibi hırıliyordu.

“Hafif yaralanmışsınız. Birkaç dikiş atılabilir, kurşun sıyrıp geçmiş.” Sağlık görevlisinin elini ittim. “Bunu kendim yapabilirim. Hastanede saatlerce oyalanacak vaktim yok.”

Görevli yaraya antiseptik sürdü. “Protokole göre hastaneye kadar birlikte gitmemiz gerekiyor.”

“Protokolün canı cehenneme.”

“Hayır, bakın...”

“Beni zorla mı götüreceksiniz?”

“Hayır ama...”

“O zaman beni rahat bırakın.”

KARANLIK ROMEO'M

Dallas o sırada bize doğru baktı. “Dikiş attırmalısın.” Sesine sinen endişe beni heyecanlandığında hapı yuttuğumu anladım.

“Attıracağım. Ne yaptığımı biliyorum.” Ambulanstan inip Jared’ın beklediği Maybach’ımıza doğru ilerledim. “Gel buraya, Kurabiye.”

Beni hastaneye gitmeye ikna etmeye çalışmakla dediğimi yapmak arasında kalmış gibiydi. Sonunda kocasının kimseye, hatta kendisine bile hesap vermeyeceğini hatırladı ve bana katıldı. Araca bindiğimizde deri koltuğun her yerine kan bulaştıran üs bedenim çıplaktı ve Jared bize hiçbir şey sormadı. Haddini biliyordu.

Kapa çeneni ve sür.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Romeo

Görünüşe göre Kurabiye'nin hâlâ görecek meselesi vardı. Ona aldırış etmeden kanlar içinde odama doğru ilerledim. Hansel ve Gretel'in ekmek kırıntılarının izini sürdüğü gibi o da kan damlalarını takip etti.

Banyomdaki ilk yardım çantasını çıkarıp yarayı tekrar dezenfekte ettim. Bundan daha kötü sıyrıklarım olmuştu ama yine de kötü görünüyordu. Dallas lavabonun yanındaki tezgâha oturarak dizlerini kavradı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yarayı kurulayıp bir iğne ve iplik çıkardım, kaşlarımı çatarak dikmem gereken koluma baktım. "Kurşun yarasının nasıl dikileceğini biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bana nasıl yardım edeceksin? Elinde adımın yazılı olduğu bir pankartla kenardan tezahürat yaparak mı?" Sert sözlerim karşısında gözlerini kırpıştırdı, belli ki incinmişti. İpliği iğneden geçirirken, "Artık gidebilirsin. Bugün iyi iş çıkardın. Sanırım sözleşmeyi kurtardık," dedim.

"Tek önemsedğin bu mu?"

İğnenin ucunu derimde gezdirdim. Kendimi dikmek için ne berbat bir açıydı. "Tabii ki hayır. Le Bleu'ya verdikleri zarar da önemsiyorum. Cara'nın sigorta şirketiyle ve yetkililerle konuşması gerekecek. Kahrolası bürokratik işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

"Hayatımı kurtardın."

“O palyaço kimseye zarar falan veremezdi. Sadece bir çocuktur.”

Dallas tezgâhın üzerinden atlayıp gözlerimin içine bakarak yüzümü avuçladı. “Hayır, o çok öfkeliydi ve tahrik olmuştu. Sen de benim için kurşun yedin, Romeo.”

Kaşlarımı çattım. “Dramatik olma.”

“Teşekkür ederim.”

Kendimi dikmek için başlangıç noktası bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemediğimden boğazımı temizledim ve ondan bir adım uzaklaştım “Bir şey değil. Şimdi git.”

“Seni istiyorum.” Elini göğsümden omzuma kadar gezdirdi.

Ben de seni istiyorum, bu yüzden buradan hemen defolup gitmen gerekiyor. Söz konusu sen olduğunda artık ne kendimi ne de davranışlarımı tanıyabiliyorum. Artık taşıyamadığım bir yük hâline geldin.

Onu buradan kovmak yerine iğneyi yere bıraktım. “İstersen bacağıma sürtünerek boşalabilirsin.”

“Hayır, seni içimde istiyorum.” Böyle söyleyip zeytin rengi kısa, saten elbisesini yukarı kaldırdı. “Beni Le Bleu’ya gelmem için zorladığında, uslu durursam beni becereceğini söylememiş miydin? İşte, uslu durdum.”

“Regl olduğunda yaparım dedim.”

“Ben farklı anlamışım.”

“Bu bir Spinoza kitabı değil. Farklı yorumlara yer yok.”

“Her neyse. Zaten son seferinde de o kadar da iyi değildi.” Sözlerinin aksine elbisesini dantel külotunun kenarına degecek kadar yukarı kaldırdı. “O kadar uzun zaman geçti ki pek bir şey hatırlamıyorum bile. Ben orada mıydım? Peki *sen* orada mıydın?” Beni kışkırtmak işe yaramayacaktı. Ne yazık ki zannettiğinden daha sofistike biriydim. Ama o, yılmadan devam etti. “Oliver bana senin yeniden bir bâkir gibi olduğunu söyledi. Bu aletin başka işlevleri olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Git buradan, Dallas.”

Ama gitmedi. Onun yerine dizlerinin üzerine çökerek kemerimi çözmeye başladı.

Lavabonun kenarına yaslandım, onu durduracak gücüm yoktu. Parmaklarımla tezgâhın kenarını kavradım. “Her yer kan olacak.” Onu durdurmak için son bir çabaydı bu.

Sert, şişmiş aletimi çıkardı. Parmakları etrafındaydı ama dokunmuyordu. Bu kadar minyon olması çok hoşuma gidiyordu. Alışılmadık bir çifttik. İnsanlar onun içine nasıl sığdığını merak ediyor olmalıydı. Cevap tabii ki *zar zor* olacaktı.

“Tavanı boyadığım yeşille uyumlu olur.” Dudaklarını aletimin etrafına sarıp santim santim ağzına aldı. Sıcaklığı beni ele geçirdi. Dilini hissettiğim anda ürperdim ve başımı geriye atıp inledim.

Dallas bu işte harikaydı. Bütün gün yemek yemekten çenesi çalıştığı için kondisyonlu ve çok hevesliydi. Bana oral yapmayı sevdiği kesinlikle belli oluyordu. Bunu sadece ön sevişme olarak yapan kadınlarla beraber olmuştum. Bana göz kırpmıyor, baştan çıkarıcı olduğunu düşündükleri sırtışırlarla kirpiklerinin arasından beni süzüyor, nazikçe aletimi emiyor ve onu bir çello gibi aşağı yukarı okşuyorlardı. Ama Kurabiye öyle değildi.

Her ânından keyif aldığı belli oluyordu; emmeyi, tükürmeyi, öpüşmeyi, saçlarından tutup yüzünü becerdiğimde aletimin boğazının arkasına çarpmasını. Öğürmeyi de seviyordu ve sık sık beni sonuna kadar almaya çalışıyordu. Aslında bu, Dallas'ın hayatında tembel *olmadığı* tek konu gibi görünüyordu.

Başımı eğip beni emmesini izledim. Kıpırmızı damlalar parlak saçlarından aşağı akarak alnına doğru süzülüyordu. Onu benim kanımla lekelenmiş hâlde görmek bana bir şeyler yapıyordu. Normalde üzerinde düşünmemeye çalıştığım bir sahiplenme duygusu hissediyordum. Belki de kan kaybından kaynaklanıyordu ama bu şekilde böyle bitsin istemiyordum. Ağzına boşalmak yeterli olmazdı. Uzun, kahverengi saçlarını

avucumun içine alarak başını çektim. Geri çekildi, beklentiyle bana baktı.

“Seni becermemi mi istiyorsun?” Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdım, böylece burunlarımız birbirine sürttü. Elbisesinin önünü tutup büktüm, kumaş ayrılmaya ve yırtılmaya başlayana kadar sıktım. “İçine boşalmamı mı istiyorsun?”

“Evet,” diye nefes aldı. “*Evet.*”

Mermer zemine oturup sırtımı makyaj masasına dayadım. “Daha nazikçe iste.”

“Lütfen.”

“Daha *nazikçe...*”

Elleri ve ayakları üzerinde bana doğru emekleyerek kucığıma oturdu ve elimi tutarak bacaklarının arasına götürdü. Parmaklarımı kayganlaşmış vajinasına bastırdı. Dudaklarımla meme ucunu bularak elbisesinin üzerinden ısırdım. Parmaklarımın içinde kaybolmasını izledim. Sırtını yay gibi germiştii, beni olabildiğince içine almaya çalışıyordu.

Dudakları kulağıma doğru kaydii. “Lütfen, lütfen, *lütfen.*”

Parmaklarımı içinden çıkarıp elbisesini ortadan yırttım ve belinin iki yanından tutarak sonuna kadar içine girdim. Başii öne düştü. Omzumu ısırp kanatırken bacakları titriyordu. O kadar dardı ki sanki kıcını beceriyormuşum gibi hissediyordum. Vajinasının duvarları aletimi sıkıyor, içine boşalmam için beni zorluyordu. Sabırsızlığım galip gelene kadar beni içine almasına izin verdim. Ardından onu üzerimden çektim, ters çevirip dizlerinin üzerine eğdim. Mermer soğuktu ve sert zemin dizlerine batıyordu. Bu şımarık, küçük kızın aletimin tamamını içine almasından ve bunun verdiği rahatsızlığı her bir zerresinde hissetmesinden keyif alıyordum. Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş güzel perim benim.

Arkadan içine girdim. Her hamleme karşılık vererek kendini bana doğru itti. Parmaklarımla kavrayarak sırtı bana yapışana kadar onu kendime çektim. Başını çevirip dudaklarımı

yakaladı ve dilini dişlerimin arasından geçirdi. Sırtı kasıldı, parmakları klitorisine dokunmak üzere bacaklarının arasına kayd. Elini hemen oradan uzaklaştırdıktan sonra poposuna sert bir şaplak attım.

“Rom,” diye sızlandı. “Boşalmam lazım.”

“Yapman gereken tek şey bana minnettar olmak.” Kanım sırtına, kollarına ve memelerinin her santimine yayılarak ona ne demek istediğimi anlatıyordu. Boynunu bırakıp başının tepesini okşayarak kulağına övgüler fısıldadım. “Aferin sana.” Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözlerdi bunlar. Özellikle de o, zamanının tamamında bana güçlük çıkarmak için uğraşırken. “Keşke içini böyle doldurmadığım zamanlarda da bana böyle itaat etsen.”

Sonra elimi uzatıp klitorisini buldum ve onu tek bir fiskeyle ödüllendirdim. Küçük bir çığlık atarak öne doğru düştü, tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, kendini aletime doğru itiyordu.

Sırtına kan damlaları sıçramıştı. Yaram yeniden kanamaya başlamış, omurgası taze kanla kırmızıya boyanmıştı. Bir parmağımı o kana daldırarak sırtındaki gamzelere adımı yazdım.

“Söyle bana, kıcının sahibi kim?” Sesim hırlar gibi çıkıyordu.

“Sensin.”

“Daha yüksek sesle.”

“*Sensin.*”

“Şimdi öne doğru iyice eğilerek bana amını göster. Boşalmaya değip değmeyeceğini görmek istiyorum.” Dallas isteksiz bir iniltiyle aletimden uzaklaştı, yaklaşık iki adım ötede kıvranıyordu. Bana doğru dönmeye başladığında, “Yüzünü görmek istemiyorum, Bayan Costa. Sadece düşmanımdan çaldığım şeyi görmek istiyorum,” dedim.

Bacaklarını açarak vajinasını ortaya çıkardı. Zemine damlayan uyarılma sıvısı kanımla karışarak ayaklarının dibinde pembe bir birikinti oluşturmuştu. Islaklığıyla kaplı, doyamadığım karımın kokusu sinen aletimi okşadım.

KARANLIK ROMEO'M

Ona bakıp sıırıttım. "Utaniyor musun?"

"Hayır. Sadece beni doldurmanı bekliyorum."

Siktir. Bu kadın Madison gibi bir korkakla nasıl yan yana gelebilmişti, hiçbir fikrim yoktu. Herhâlde Dallas onu yoğurup köfte yapardı.

"Önüne bakmaya devam et. Uygun gördüğümde seni becereceğim."

İki dakikadan az bir süre sonra dayanamayıp içine girdim. Dirseklerinin üzerinde kaydı ve şaşkınlıkla nefes verdi.

Testislerim gerilmişti, kükreyerek her santimimi içine sokup sonunda boşaldım.

Köküne kadar içine girmiş aletimin başından yoğun, sonu gelmez meni boşalıyordu. Ne yaptığımı anladığında bütün vücudu gerildi. Aletimin etrafına boşalarak kayganlaştırdı. İçinden çıktım ve sıvılarımızın vajinasından mermerin üzerine damlamasını izledim. Kurabiye zemine yığılarak sırtüstü yattı, yüzüne tembel bir sırıtış yayılmıştı. İki parmağımı uzatıp bacaklarının arasından akan meniyi topladım ve daha önceki sözlerini hatırlayarak içine geri soktum. "İşte, aletim diğer işlevini şimdi yerine getirmiş oldu mu?"

Kollarını bir kar meleği gibi açarak keyifli bir şekilde güldü. Zevk ölçerimde onu güldürmek, boşalmasını sağlamaktan sonra geliyordu.

"İçime boşaldın," diye fısıldadı, çok şaşkındı.

"Evet, öyle yaptım."

Ve ne yazık ki bunu tekrar yapmak istiyordum.

Ve tekrar.

Bana kaç kez izin verirse.

Gerindi, ayaklarından birini bacağımın üzerine koydu.

"Şu camdan kalbin var ya, Romeo... Onu bir gün kıracağım."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, Kurabiye."

Ona kalbimi vermeden de bir çocuk verebilirdim.

Yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Dallas

Romeo ve ben seks yapmıştık. *Gerçek seks*. Hatta ailemizi genişletme fikrini neredeyse kabul etmiş sayılırdı. Geçen hafta Le Bleu'da hayatımı kurtarmış olmasından bahsetmiyorum bile. Benim için kelimenin tam anlamıyla kurşun yemişti. Hem de hiç tereddüt etmeden. Mutlu olmam gerekirdi. Peki neden mutlu değildim?

Birincisi, Vernon'ın gülünden iki yaprak daha düşmüştü. *Benim* gülümden. Döküldükçe kırılgan gövdesi daha da hüzünlü görünüyordu. Tek bir taç yaprağını bile atamadığımdan sanki solmuş beyaz bir havuzda yüzüyordu gibiydi. Ama her nasılsa bu onu daha da çıplak gösteriyordu. Vazgeçilmiş bir savaşta yalnız bir asker gibiydi.

İkincisi, Romeo tüm tavizlerine, jestlerine ve bağlılığına rağmen bana karşı hâlâ mesafeliydi. Birlikte baş başa doğru dürüst bir yemeğe bile çıkmamıştık. Gerçek sevgiyi gördüğümde tanırdım. Shep Townsend berbat bir baba olabilirdi ama annemi her şeyiyle seviyordu. Fakat Romeo bana hiçbir şekilde ilgi göstermiyordu. Onun hayatında bir demirbaştan ibarettim. Vazgeçilmez bir mobilya parçasından. Bir oyalanma aracından. Bunu fark ettiğimde dehşete düştüm. Ne de olsa karşılıksız aşktan daha büyük bir acı yoktu.

Ne yazık ki bunu Hettie'ye açıklarken kendimi aptal gibi hissetmiştim. Bu yüzden daha fazla konuşmak yerine Connect Four oynadık, arka planda televizyom açıktı.

KARANLIK ROMEO'M

Bir anda, "Bekle," deyip koluna yapıştım. "Sesi aç."

"Dal, her kaybettiğinde kuralları değiştiremezsin."

"Hayır. Haberlere bak."

"Lanet olsun." Uzaktan kumandayı kapıp mutfaktaki mini televizyonun sesini açtı.

Neşeli bir spiker ellerini kavisli masasının üzerinde kavuşturmuştu. "İsmi vermek istemeyen bir kaynak, Costa Industries'in demo toplarının saha testi sırasında patladığını ve üç çalışanın hastaneye kaldırıldığını bildirdi. Yatırımcılar, bu büyük mühendislik kazası karşısında şirketin Pentagon'la olan sözleşmesini başarıyla yerine getirip getiremeyeceğini sorguluyor." Ardından ekranda bir infografik belirdi. "Gördüğünüz gibi fiyaskonun ilk raporlarından bu yana hisseler düşüşe geçti."

Bu "gizli bilginin" her yerinde eski nişanlımın parmak izleri vardı. Madison'ı neredeyse unutmuştum. Le Bleu'daki buluşmamızdan bu yana ondan haber bile almamıştım ve bunun böyle kalmasını tercih ediyordum.

Kocamın bir yardım etkinliğinde çekilmiş gülümseyen yüzü ekrandaki spikerin yanında belirdi. Ancak spiker Romeo'nun resmî açıklamasını okurken kanlı canlı Romeo'nun mutfığa dalmasını hiç beklemiyordum. Saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Oysa akşam altıdan önce eve gelmezdi.

Hettie, DoorDash'ten sipariş ettiğimiz Vietnam usulü yumurtalı kahveyi höpürdeterek bana döndü. "Sanırım kocan az önce mutfığa girdi."

Yanaklarımın kızarmadığını umarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Tüttürdüğümüz ottan dolayı hayal görüyor olmalıyız çünkü ofisteki eğlenceyi kaçırmasına imkân yok."

Ot içtiğimiz falan yoktu tabii ama Romeo'yu hep diken üstünde tutmayı, sürekli meraklandırmayı seviyordum. Bu onun bana biraz olsun ilgi göstermesini sağlıyordu ve ben de bir dilenci gibi önüme attığı kırıntıları kapmaya çalışıyordum.

“Dallas.” Hettie’nin varlığını görmezden geldi. “Konuşmamız gereken bir şey var. Peşimden gel.”

Gülümsemem silindi. Başım belada mıydı? Öyleyse, nasıl olmuştu? Madison’la uzun zamandır konuşmamıştım. Bugün olanların benimle hiçbir ilgisi yoktu. Arka planda Costa Industries’in sorunlarıyla ilgili haberler dönmeye devam ediyordu.

Esniyormuş gibi yaptım ama kalbim son sürat atıyordu. “Söyleyeceklerini burada da söyleyebilirsin.”

Bir omzunu kapının pervazına yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Gömleğinin altında kasları gerilmişti. Dikişlerinin ve sızlayan kolunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Bu da onun her santimini öpmek için can atmama neden oluyordu.

“Bu özel bir mesele.”

Hettie ayaklandı, onu soktuğum sıkıntıdan kurtulmak istediği açıktı. Tezgâhın altından beni çimdikledi. Ben de onu çimdikledim. “Hettie aileden biri.”

“Hayır, değil. Öyle olsa bile karı koca arasında geçenleri üçüncü kişiler bilmemeli.”

Yine on dokuzuncu yüzyıl dükü gibi konuşuyordu. Bunun, beni tarihî romantizm kitaplarına karşı tutumumu yeniden düşünmeye ittiğini inkâr edemezdim. Yine de kötü bir ruh hâli içindeyken onun bu tavrına maruz kalmayı hiç istemiyordum ki ruh hâlinin berbat olduğu belliydi.

“Aynı fikirde değilim.” Sırtımı dikleştirdim. “Benden ne istiyorsan şimdi ve burada isteyebilirsin.”

Romeo, Hettie’ye göz attı, ardından ona aldırış etmeden omuz silkti.

“Pekâlâ.” Romeo iki hızlı adımda gelip beni kaldırarak popomu mutfak adasına yerleştirdi ve bacaklarımın arasına geçerek pantolonunu çözmeye başladı.

Nefes nefese arkamdaki Hettie’ye göz attım. “Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

KARANLIK ROMEO'M

Beni tezgâhın üzerine yatırdı. Gömleğimi kaldırıp göbeğimi ortaya çıkarırken saçlarım Hettie'nin dirseğine sürtündü. Romeo'nun dili yukarıya, memelerime doğru ilerledi. Şiddetli bir zevkle bedenim ürperirken aynı anda bacaklarımın arası ıslandı.

"Senden istediğim her şeyi burada alabileceğimi söylemiştin. Hettie'nin önünde. Kötü bir gün geçiriyorum ve kendime gelmeye ihtiyacım var. Buraya karımın daracık vajinasına birazcık krem şanti sürmeye ve memelerini avuçlamaya geldim. Hettie istediği zaman gidebilir."

Başı gömleğimin içinde kayboldu, dişleriyle sütyenimin üzerinden meme ucumu ısırmağa başladı.

"Evet... Hettie ikinizin yüzüne bir daha asla bakamayacak hâle gelmeden hemen şimdi gidiyor..." Sandalyesini geriye iten Hettie mutfaktan fırlayarak çıktı.

Tam o anda içeri giren Vernon da ânında U dönüşü yaparak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Romeo gömleğimi ve sütyenimi çıkarırken, "Bu hiç hijyenik değil," dedim. Boynumun kenarını yalıyordu. "İnsanlar burada yemek yiyor."

"Ben de burada yemeye niyetliyim. Ama seni."

"Bana kızgın olduğumu sanıyordum." Dirseklerimin üzerinde doğrulmuş, büyülenmiş hâlde onu izliyordum. Kot pantolonumla külotumu çekiştirerek indirip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamın aceleciliğiyle beni yalamaya başladı. Sıcak, ıslak dili içimi okşuyor, burnu klitorisime masaj yapıyordu.

"Sana neden kızayım ki?"

"Hisseler yüzünden... Madison..."

"Dilim neredeyse rahmine ulaşacak kadar derindeyken onun adını ağzına alma."

Tanıdık bir sıcaklık boynumdan yukarı süzüldü. "Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmenden endişelenmiştim."

Büyük bir isteksizlikle gözlerini yukarı kaldırdığında konuşmamız gerektiğini anlamıştı. İç çekip uyluğunun iç kısmını öptü ve doğrularak gözlerimin içine baktı. “Onunla artık görüşmediğini biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” Her nasılsa, beni takip ettirmeyi bıraktığından güneşin yarın sabah tekrar doğacağı kadar emindim. Romeo sözünü tutardı.

“Çünkü ikimiz de aramızda geçen onca şeyden sonra bana ihanet edersen seni Potomac’ten sürgün edeceğimi ve boşanma davası açacağımı biliyoruz.”

Buz grisi gözleri alev alev yanıyordu. İçlerindeki kötülüğe rağmen bakışları güneş ışığı gibi üzerime vurarak beni parmak uçlarıma kadar ısıttı.

Artık beni incinmeyi göze alacak kadar önemsiyordu. Fazla bir şey değildi ama başımı keyifle döndürmeye yetmişti.

“Şimdi.” İki parmağını içime daldırdı ve ıslak sesler havayı doldururken parmaklarını kıvırdı. “Karımı nazikçe yiyip sonra onu becerebilir miyim? Sonra bir daha, sonra bir daha... Sırf bunu yapabilmek için bugünkü bütün toplantılarımı iptal ettim.” Parmaklarını geri çekip ona olan arzumu emerek temizledi.

Neşeyle sııttım. “Tabii ki.”

O kadar tatmin olmuş ve bitkin düşmüştüm ki vücudumdaki her kas ağrıyordu. Romeo ocağın başında durmuş, bana sıcak çikolata yapmak için süt ısıtıyordu. Hettie’ye kıştan önce benim için sipariş etmesini özellikle söylediği L. A. Burdick’in beyaz, eritme çikolatası. İlk kez benim için yarı romantik bir şey yapıyordu.

Bunun özel bir anlamı yok, Dal.

Yine de kendi uyarımı dikkate alamadım. Romeo iki kaşık Burdick karışımını tencereye koydu. “Havalar soğuduğunda mutlaka derse bundan bir termos götürürdüm. Ben MIT’de okurken oraya en yakın yerler Harvard Meydanı’nda ya da köprüünün karşısında olurdu.”

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. “Yani Brüksel lahanası ve tavuk göğsü dışında bir şeyler de mi yiyordun?” Karışımı çırparken gözlerim kaslı kollarına takıldı. *Tanrım.*

“Denediğinde anlayacaksın.”

Dürüst olmak gerekirse tadı sıvı gübre gibi bile olsa sırf karışımı hazırlarken sergilediği kol pornosunu ilk sıradan izlemek için ikinci fincanı isterdim. Karşımdaki görüntüsüyle kendime ziyafet çektim. Gömleksiz, yenilmezmiş gibi güçlü ve neredeyse benim... Gergin kasları en küçük hareketiyle bile kasılıyordu. Yanık tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Hettie’nin bir saat önce oturduğu sandalyedeki yerimden onu zevkle izliyordum.

“Alyansının ve tek taşının aynısından sipariş ettim.” Romeo, Henry Plotkin büyüleriyle bezeli, kazan şeklindeki kupama çikolatayı doldurdu. “Önümüzdeki hafta sonuna kadar gelmiş olurlar.”

Aptal kalbim göğsümde çırpındı. Tek yapmak istediğim onları serbest bırakmakken duygularımı dizginlemek, büyümelerini, gelişmelerini ve evrim geçirmelerini böyle gizli saklı izlemek çok zordu.

Sıkılmış gibi yaptım. “Peki ya senin yüzüğün?”

Başparmağındaki süt kalıntılarını emerek bardağı önüme koydu. Taze çırpılmış krema ve nane aroması... Tam sevdiğim gibi. Özellikle mi bu detaylara dikkat etmişti? Karşıma oturdu. “Evet, benim alyansım da aynı zamanlarda gelecek.”

Duymak istediğim her şeyi duymuştum. Peki neden tatmin olmuyordum? Romeo’nun bana âşık olmasına fırsat kalmadan yavaş yavaş ölen gül yüzünden miydi? Yoksa sadece huysuzluk

mu ediyordum? Hormonlarımın azizliğine uğradığım bir dönemde olabilir miydim?

Çay kaşığına sıcak çikolatamın içinde döndürerek kupaya odaklandım.

“Kurabiye?”

Yüzümü kaldırıp baktım. “Evet?”

Kaşlarını çattı. “Neden bu kadar suratsız görünüyorsun?”

Çünkü bana karşı hâlâ hiçbir şey hissetmiyorsun. Beni sadece kendine ait bir eşya olarak görüyorsun. Ya da yeni bir iş arkadaşı veya komşu gibi. Hayatına rastgele girip kalıcı oluveren biri gibi...

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım ama yapamadım. Bu gece onunla yatağa girme, tek bir ortak fikri bile paylaşmadan bedenimi onunla paylaşma düşüncesi beni korkutuyordu.

“Çünkü bu gerçek değil.”

“Ne gerçek değil?”

“Bu işte... Biz.” İçimi çekip bardağı kendimden uzaklaştırdım. Canım tatlı bir şeyler istemediğinde işler ciddileşiyordu. “Birlikte çok şey paylaşıyoruz ama bir yandan da hiçbir şey paylaşmıyoruz. Beni tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun. Hakkımda daha fazla şey öğrenmeye çalışmadın bile. Bana açıldın, bunun için minnettarım ama hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Beni senin gözünde sevimli kılacak hiçbir cazibem yok. En sevdiğim rengin ne olduğunu bile bilmiyorsun. En sevdiğim yemeği. Düşlerimi...”

“En sevdiğin renk mavi.” Tanrım, sesi daha ne kadar ilgisiz çıkabilirdi?

Ama haklıydı ve ben şaşkına dönmüştüm.

Arkasına yaslanarak omuz silkti. “Her zaman mavi giyiyorsun. Yanık tenine yakışıyor. Mavi şeylere yöneliyorsun. Henry Plotkin telefon kılıfından en sevdiğin Chanel çantana kadar hepsi mavi. En sevdiğin yemeğe gelince, bu da *lomo saltado* olurdu. Ekstra *aji verde*’yle.” Ufacık gülümsemesi bile şehvetin kanımı ısıtmasına neden oluyordu. “Haftada üç kez sipariş ve-

KARANLIK ROMEO'M

riyorsun. Teslimatçı çocuk adresimizi ezbere biliyor. Başka bir restorandan sipariş verdiğinde değişiklik olsun diye hep farklı şeyler söylüyorsun. Peru restoranı hariç.”

Yine tam isabet. Belki de düşündüğümden daha şeffaftım. Gülümsememi bastırdım çünkü bastırmazsam ona ne denli aptalca âşık olduğumu anlayacağını biliyordum. *Ah, hayır. Âşıktım, değil mi? Romeo Costa'ya âşıktım. Yeryüzündeki en soğuk, en sempati yoksunu adama. Savaş Tanrısı'na.*

Ağzım kurudu. Vücudumdaki adrenalin beni orgazmın neden olduğu uyuşukluktan sıyırdı. “Hayalimi bilmiyorsun. Gerçek hayalimi. Şakasına söylediklerimi değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Çocuk mu?”

Başımı salladım. “Bu bir hedef, hayal değil.”

“O zaman hayır. Bilmiyorum. Evet, hayalin nedir, Dallas Costa?”

Dallas Costa olmak. Ama planının bir parçası olarak değil, kendi seçiminle.

Yine de çok eski bir hayalim daha vardı. “Bir kütüphane evim olsun istiyorum.”

“Evin içinde bir kütüphane mi yani?” diye kaşlarını çatarak cümlemi düzeltti.

“Hayır, söylediğim gibi. Bir evin tamamen boşaltılmasını ve kütüphaneye dönüştürülmesini istiyorum. Her santiminin. Her odada duvardan duvara, yerden tavana kitaplıklar olsun. Nereye yürürsen yürü. Mutfak. Yemek odası. Banyo. Her yerde.”

Romeo beni müzede rastladığı ilgi çekici bir sanat eseriymişim gibi inceliyordu. Yepyeni bir şeymişim gibi. Yavaşça başıyla onaylayıp sakız kutusunu açtı ve dilinin üzerine bir tane yerleştirdi. “Artık biliyorum.”

Ah, daha az umurunda olamazdı herhâlde.

Kendimi aptal ve çocuk gibi hissederek sertçe yutkundum. Konuyu değiştirdim. “Demek bugün kendini kötü hissettin ve beni görmeye geldin. Ama dikkatli ol, bana karşı hisler

beslemeye başladığını düşünebilirim.” Esprim ağzımdan garip ve yanlış bir şekilde çıkmıştı. Flört etmekten çok onu suçlar gibi konuşmuştum.

“Bastırduğım öfkeden kurtulmak için hızlı bir sevişmeye ihtiyacım vardı.” Su şişesine uzanıp bir yudum içti. “Kendine bir iyilik yap ve bunun altında bir şey arama. Duygularını incitmek istemem, Kurabiye. Onlar benim için çok değerli. Bu arada sen de öylesin.”

Bu şimdiye kadar duyduğum en egoistçe, muğlak ve berbat iltifattı. Ama bunu ona söyleyemezdim çünkü o zaman beni ne kadar incittiğini anlardı.

“Romeo?”

“Efendim?”

“Son birkaç gündür pek sakız çiğnemediğini fark ettin mi?”

Çünkü ben fark etmişim. Onunla ilgili her şeyi fark ediyordum.

Romeo başını yana eğdi. “Bu doğru. Birkaç gün oldu.”

“Bir gün bana sakız çiğnemeyi ve sessizliği neden bu kadar çok sevdiğini anlatmak zorunda kalacaksın,” diye takıldım, ayağım masanın altında onunkini bulurken.

“Bu neden bu kadar ilgini çekiyor?”

“Çünkü alışkanlıklarımız bize kim olduğumuzu söyler. Tuhaflikların da senin bir parçan.” Duraksadım. “Ve ben senin parçalarını bir araya getirmek istiyorum, Romeo Costa. Tabii bana izin verirsen.”

Şişedeki suyunu da yanına alarak ayağa fırladı. “Odamda çalışıyor olacağım. Seks için teşekkürler, Kurabiye.”

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Romeo

*S*eks için teşekkürler mi?

Dünyadaki bütün kadınlar tarafından tokatlanmayı hak ediyordum.

Yine de söylediklerimde ciddiymdim.

Her ne kadar duyguları önemli *olsa da* Dallas'ın ilişkimizi romantikleştirmesi yanlıştı. Dürüst olmak gerekirse Morgan'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Dallas hayatıma girdiğinde kalbim çoktan çürümüştü.

Hayır. Beni endişelendiren ölü kalbim değildi. Karımın ona yapabileceklerinin yarattığı tehlikeydi. Tatlı nefesiyle kalbimin tozunu üfleyecek, yetenekli elleriyle mezar taşını temizleyecek ve dayanılmaz, inkâr edilemez tatlılığıyla ona hayat verecekti.

Kurabiye çalışma odama astığı fotoğraftan bana bakıyordu. Sanki bakışları bana kilitlenmişti. Durmadan dönüp ona bakıyordum.

Elbette aramızda iyi bir şeyler oluyordu, ona artık güveniyordum. Hatta onun arkadaşlığından keyif bile alıyordum. O şimdiye kadar tattığım en güzel şeydi; belki de bu, tükettiği endüstriyel şekerin sonucuydu.

Ama o benim için bundan fazlası olmayacaktı.

Hak ettiği şeyin sadece bir kısmını ona sunarken karımı nasıl elimde tutabilirdim?

O gece odasına gitmedim.

Ertesi gece de.

Bunun yerine, Zach'le Oliver'ın malikânesine gittim. Her yıl gittiğimiz Colorado'daki Noel öncesi kayak tatilimizden yeni dönmüşlerdi ve ben de ilk kez bu tatili kaçırmıştım.

Ben eski Pac-Man makinesinin üzerine tünemiş bir şişe bira içerken çocuklar bilardo oynuyorlardı. Önlerindeki ekranda bir Commanders oyunu vardı.

Sonuç olarak hoş bir geceydi.

Nadir olan boş vaktimin çoğunu Kurabiye'yle geçirdiğim için onlarla bu buluşmaları özlemem gerekirdi ama nedense özlemediğimi fark ettim.

"Ee, ondan ne zaman boşanmayı düşünüyorsun?" Oliver bir puro yakıp deri koltuğun arasına sıkışmış bir tangayı çıkarıp çöpe attı. Tanrım. Evinin yeni tür cinsel yolla bulaşan hastalıklar yaratmak için tasarlanmış bir laboratuvar olduğunu unutmuştum.

Bara doğru yürüyüp etkileyici seçkisini inceledim. "Boşanacağımızı kim söyledi?"

Bilardo masasının başındaki Zach güldü. "Sen."

"Hem de birkaç kez," diye ekledi Oliver.

"Altı." Zach bir dâhi olmanın ötesinde fil hafızasına da sahipti. "İstersen tarihleri ve bağlamları ezberden söyleyebilirim."

Oliver şakağını kaşdı. "Sanırım tam olarak 'Sanat eseri nadiren sonsuza dek aynı duvarda asılı kalır' demiştin."

Buzdolabını açtım. "Dallas ve ben karşılıklı bir anlaşmaya vardık."

"İyi denemeydi." Oliver kırmızı dantelli bir tangayı cebine sokarken ağzından purosunun dumanları çıkıyordu. "Sen ve karın aynı dili bile konuşmuyorsunuz."

Başka taktik denedim. "Boşanacaksak bu uzak bir gelecekte olacak. Acelem yok. Onun da öyle. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var."

Zach'le Oliver, Costa Industries için planlarımı biliyorlardı. Nedenini de. Dallas'a karşı karmaşık duygularım dışında

onlardan hiçbir şey saklamamıştım. Ama duygularım yeni bir gelişmeydi ve anlatacak pek bir şey yoktu.

“O kadar da uzak değil bence.” Oliver odada dört dönüyor, farklı boyutlarda, tarzlarda ve renklerde iç çamaşırı parçaları bulup çöp kutusuna atıyordu. “Bir noktada çocuk isteyecek.”

“İsterse veririm,” diye tersledim, sinirlenmişim. Zach bilardo topunu ıskalayarak yan korkuluğa çarptı. Oliver’ın elinde tuttuğu yarım düzine sütyen yere düştü. İkisinin de kaşları havaya kalkmıştı.

Zach bu haberi sindirmeye çalışıyordu. “Geçekten yapar mısın?”

Etiketini bile okumadan bir bira şişesini tutup açtım. “Benim bir veliahta, Kurabiye’nin de bir hobiye ihtiyacı var.”

“Ne zamandan beri bir veliahta ihtiyacın var?” Oliver başını geriye atıp güldü. “Bu konuyu en son konuştuğumuzda çocuk sahibi olmamak için aletine kılıf dikiyordun.”

“Birinin servetimi miras alması gerekiyor.”

Zach bilardo masasından biraz uzaklaştı. “Gates ve MacKenzie Scott gibi davran. Çoğunu bağışla.”

“Beni hiç tanımıyor musun sen?” Kaşlarımı çattım. “Hayırseverlik denilen şey benimle aynı sokakta karşılaşılsaydı ölü taklidi yapardı ve ben yine de sırf spor olsun diye onu öldürürdüm.”

Zach *cık cık* ederek bilardo ıstakasının ucunu tebeşirledi.

“Yani bundan çıkardığım sonuç, kesinlikle ve kesinlikle, şüphesiz bir şekilde karını becerdiğin.” Oliver mağarasını takıldığı kadınların iç çamaşırlarından arındırmayı bitirerek yerdeki boş prezervatif ambalajlarını toplamaya başladı. Neden bu genelevin düğünüme layık olduğunu düşünmüştüm ki? “Ve belli ki *harika* sakso çekiyor.”

“Lernaean Hydra gibi.” Zach başını salladı. “Tek bir sakso buzları kırmak için yeterli değildir. Bence en az beş kez yapmıştır.”

“Seks hayatım hakkında konuşmayı kesin,” diye bağırdım. Oliver sırtıttı. “Kız kardeşi daha on sekizine basmadı mı?”

Elimdeki yarı dolu birayı ona fırlattım.
Piç herif.

O gece Dallas'ın odasına gitmedim.

Aslında kendime bu konuda hâlâ kontrol sahibi olduğumu kanıtlamak için gitmiyordum.

Onunla vakit geçirmeye mecbur değildim.

Ona takıntılı değildim.

Onun sıcaklığını, içine girmeyi ve öpücüklerini hiç özlemiştim.

Ne soğuk, geniş yatağımda uzanırken ne de tavana bakıp yarın Madison Licht için nasıl bir cehennem hazırlayacağımı düşünürken...

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Romeo

Başından beri Noel'i kendi ailelerimizle geçirmeyi planlamıştık. Kıyafetlerimizi çıkarmadan önce konuştuğumuz nadir zamanlarda yaptığımız bir düzenlemeydi bu. İşe yarayacağını düşündüğümüz bir anlaşma. Sorun şuydu ki Dallas yanımda olmadan beş gün boyunca buna nasıl tahammül edeceğimi bilemiyordum.

Aklımdan çıkmayan bu düşünce beni bir deneme yapmaya itti. Tıpkı onunla tanışmadan önce otuz bir yıl boyunca yaptığım gibi kendime hayatımı aletimi ve dilimi içine sokmadan yaşayabileceğimi kanıtlamak için birkaç gün Kurabiye'den uzak durmayı planladım.

İlk gün eve onun uykuya daldığı vakitten çok sonra geldim.

İkinci gün de yanımda bir misafir vardı: Oliver. Bu, onu kesinlikle benden uzak tutardı.

Doğal yaşam alanı olan mutfığa girdiğimizde Kurabiye'nin içeride olmaması beni şaşırtmıştı. Oturma odasında ya da çalışma odamda da yoktu. (Çalışma odamda kitap okumaktan ve bana bir daha asla düzenli bir evim olmayacağını hatırlatmak için atıştırmalıklarının kırıntıları bırakmaktan çok hoşlanıyordu.)

Oliver, Hettie'nin daha önce hazırladığı şeylerin tadına bakarken Dallas'ın davranışına şaşırmamış gibi yaptım.

"Hettie," diye seslendim. Bu sırada o da şişme montunu giymeye çalışıyordu. "Kura... Dallas burada mı?"

Kaşlarını çatarak döndü. “Henry Plotkin’ın on dördüncü kitabı bugün satışa açılmıyor muydu? Muhtemelen Potomac’teki Barnes & Noble’in önünde sıraya girmiş, imzalı ilk baskıdan bir tane kapmaya çalışıyordur.”

Tabii ya. O aptal kitapları çok seviyordu.

Kaşlarımı çatarak dışarı baktım. Lapa lapa kar yağıyordu. “Giderken sıkı giyinmiş miydi?”

Oliver’ın kafası biberli çorba kâsesinden kalktı. Kaşığı dudaklarından düşerken sonra bana şaşkınlıkla bakıyordu.

“Aslında gittiğini görmedim. Hediye almaya çıkmıştım.” Hettie atkısını boynuna üç kez dolayıp eldivenlerini giydi. Hava o kadar soğuktu ki çimlerin üzerinden evine doğru yapacağı kısa yürüyüş için bile kat kat giyinmişti.

Burun deliklerim öfkeyle genişledi. “Muhtemelen pijama ve terlikleriyle gitmiştir.”

Hettie güldü. “Onu tanıyorsam muhtemelen öyle gitmiştir.” Ayrılmadan önce bana ve Oliver’a el salladı.

Oliver beni süzerken birkaç saniye daha kıpırdamadan durdum. Sonunda kaşığını kâsenin içine daldırıp çorbasını içmeye devam etti. “Onu arayabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Arayabilirdim elbette ama cevap vermezdi. Son birkaç gündür ortadan kaybolmamın hoşuna gitmediğini seziyordum. “Jared’ın ona götürmesi için bir palto ve atkı getireceğim.” Başımı salladım ama aslında kızgın olmaktan çok endişeliydim. “Hemen dönerim.”

Merdivenden çıkarken kendime Dallas’a hiçbir şey borçlu olmadığımı hatırlattım. Bir anlaşmamız vardı, o da bunu biliyordu. Birbirimizi günlerdir görmemiş olsak ne olurdu?

Onun da beni aradığı söylenemezdi. Dallas’ın odasına vardığımda onu hâlâ içeride görünce şaşırdım. Yatakta yatıyor olması daha da şaşırtıcıydı. Kurabiye sabahın birinden önce uyumayı düşünmezdi. Yine de komodininin üzerindeki alarmdan neon kırmızısı bir yedi bana bakıyordu. Yanındaki gül solmuştu,

sadece iki yaprağı hayata tutunmaya çalışıyordu. O aptal şeyden neden hâlâ kurtulmadığını anlayamıyordum.

“Dur tahmin edeyim.” Odasına girdim. “Senin için sıraya girecek birini tuttun, böylece değerli kışını kımıldatmak zorunda kalma...” Cümlemin geri kalanı nihayet onu tam olarak görebildiğimde boğazımda düğümlendi.

Dallas Costa muhtemelen hayatında ilk kez korkunç görünüyordu. Yanaklarındaki kızarıklık dışında teninin rengi çekilmişti, ölen bir gül kadar solgun görünüyordu. Nemi tükenmiş dudakları çatlamış, gözlerinin ferisi sönmüştü. Elimi alnına koydum. Alev alev yanıyordu.

“Tanrım.” Elimi geri çektim. “Sen yanıyorsun.”

Konuşamayacak kadar kendinden geçmişti. Ya da hareket edemeyecek kadar. Ne zamandır bu hâldeydi? Dün de böyle miydi? Ona ihtiyacım olmadığını kanıtlama arayışım sırasında hastalandığını gözden mi kaçırmıştım?

Alnına tekrar dokundum. Teni resmen yanıyordu. “Tatlım.”

“Lütfen çık dışarı.” Kelimeler boğuk çıkmıştı.

“Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor.”

“O biri kesinlikle sen değilsin. Son birkaç gündür bunu açıkça ispat ettin.”

Hiçbir şey söylemedim. Haklıydı. Ona bakma zahmetine bile girmemiştim. Belki de *onun* gelip *bana* bakmasını dilemiştim. Gerçekte, aramızdaki şey her neyse, Dallas onu yürütebilmek için her türlü beklentinin ötesine geçmişti bile. Bense onu geri çevirip durmuştum. Hem de defalarca.

“Kurabiye, sana ilaç ve çay getireyim.”

“Beni iyileştirmek için bir şeyler yapmanı istemiyorum. Duyuyor musun?” Onu böyle zayıf ve hasta görmemden nefret ediyor olmalıydı.

“Annemle Frankie’yi çağır. Yanımda onları istiyorum.”

Yutkundum ama itiraz etmedim. Kendini aşağılanmış hissetmek istememesini, ona önemsiz biri gibi davranan adamdan

ilgi beklememesini anlıyordum. Ama daha ne kadar saçmalayabilirdi? Ona karşı gerçekten bir şey hissetmediğimi nasıl düşünebilirdi?

“Önce sana ilaç, çay ve su getireceğim. Sonra Hettie’yi seninle kalması için çağıracağım. Sonra da annene haber vereceğim.” Yorganını çenesine kadar çektim. “İtiraz yok.”

En ufak hareketimde inleyerek beni itmeye çalıştı. “Her neyse. Git işte. Yüzünü görmek istemiyorum.”

Ona istediğini verdim ama her zamanki gibi beklediği şekilde değil. Eylemlerim söz verdiğim sıralamayla ilerlemedi. Önce özel jeti Georgia’ya göndermesi için Cara’yla temasa geçtim. Ardından kayınvalidemi ve Frankie’yi ayrı ayrı arayarak gelmelerini istedim. Ancak dakikalar sonra su, çay ve Kura-biye’nin ateşi için Ibuprofen almak üzere mutfığa inebildim.

Kronik bir aylak olduğunu kanıtlayan Oliver hâlâ mutfak adasında oturuyor ve Dallas’ın kendi için sakladığından emin olduğum ekstra büyük bir dilim kırmızı kadife pastanın tadını çıkarıyordu.

“Sen hâlâ burada mısın?”

Çatalın sapıyla şakağını kaşıyıp kaşlarını çattı. “Beni buraya sen davet ettin. Bir de futbol maçı izlemek istemiştin, hatırladın mı?”

Hatırlamıyordum. Şu anda kendi adresimi bile hatırlamıyordum. “Hadi kalk.”

“Peki ya...”

Tabağı parmaklarının arasından kaptım. Artık kendime vahşi topraklara girdiğimi itiraf edebiliyordum. “Bu pasta senin için değildi.”

“On dakika içinde ne oldu bilmiyorum ama aklını kaçırmış gibisin.” Oliver bana aval aval baktı. “Ne oldu sana böyle? Durban, Henry Plotkin’in son kitabını bulamadı da hıncını senden mi çıkardı?”

Siktir.

KARANLIK ROMEO'M

Henry Plotkin kitabı.

Oliver'ı, çatal hâlâ o pis avucundayken kapı dışarı edip boştaki elimle Hettie'yi aradım.

Yarı esner bir sesle cevap verdi. "Evet?"

"Dallas hasta. Kayınvalidem iki saat içinde burada olacak ama o gelene kadar gelip ona bakman gerekiyor."

"Öyle mi?" Enerjisi birden yükseldi. "Peki bu süre zarfında sen ne yapacaksın?"

"Dondurucu soğuğa çıkacağım."

Aslında bunu yapması için Cara'yı gönderebilirdim. Bu şimdiye kadar yaptığım en centilmence şey olmazdı –Cara altmışına merdiven dayamıştı, beli ağrıyordu ve Noel'de izin yapmayı hak ediyordu– ama yapmadığım şey de değildi. Asistanlarımdan herhangi birini de gönderebilirdim. Ama öyle yapmadım.

Bir şey beni Henry Plotkin serisinin on dördüncü ve son kitabı *Henry Plotkin ve Kadavra Hayaletler*'ini alma şansı için yerel Barnes & Noble'in önündeki üç yüz kişilik kuyruğa katılmaya zorladı.

"Şans" derken onu kesinlikle alacağımı kastetmiştim. Kitabı ölümcül derecede hasta ve yetim bir çocuğun elinden zorla almak zorunda kalsam bile. Bu değerli kitapla eve geri dönebilmek anlamına gelecekse her yeri ateşe vermekten çekinmezdim. Çünkü Kurabiye'nin istediği şey buydu ve ne olursa olsun istediğini elde edecekti.

Birkaç muhabir dondurucu soğukta insanlarla ne kadar süredir sırada bekledikleri (dört ila yedi saat), sabah mağaza açılana kadar nasıl vakit geçirmeyi planladıkları (sıcak içecekler ve uyku tulumlarıyla) ve kitapta ne olacağını düşündükleri (o

kısmı duymazdan geldim) hakkında röportaj yaparken yüzümde aksi bir ifade oluştu.

Bu seviyeye nasıl düştüğümü düşünmeye başlamıştım. Daha önce hiç kimse için bu kadar rahatsız edici bir şey yapmamıştım. İyi davrandığımı sandığım eski nişanlım için bile. Morgan onun için bütün gece sırada bekleyeceğimi rüyasında bile göremezdi. Saat dokuzu geçtiğinde çaresizlikten beni tampion almaya gönderdiğinde çok sinirlenirdim.

Eksi üç derece havada acı çekmemin sebebi suçluluk duygumdu ama ben öyle düşünmüyordum. Bir kere benim vicdanım yoktu. Ayrıca vicdanım olsaydı bile bu vicdanı onu benimle evlenmeye zorlamamak için kullanırdım. Arada sırada (tam yedi dakikalık aralıklarla) Hettie'ye mesaj atıyor, Dallas'ın sağlık durumuyla ilgili bilgi istiyordum.

Romeo Costa: Nasıl hissediyor?

Hettie: İyi değil ama bunu zaten biliyorsun. Tylenol aldı ve biraz su içti. Şu anda ona *avgolemono* çorbası yapıyorum.

Romeo Costa: Ateşi düştü mü?

Hettie: Beş dakika önceyle şu an arasında mı? Hayır.

Hettie: Ateş her zaman akşamları yükselir, bu yüzden endişelenme.

Romeo Costa: Doktoru aradım. Önümüzdeki kırk dakika içinde orada olacak.

Hettie: Kırk dakika mı? Umarım o zamana kadar dayanır.

Romeo Costa: ???

Hettie Cook: ŞAKA YAPIYORUM. SADECE BİRAZ HASTA, TANRIM! AZICIK SOĞUKKANLI OL.

Evet, şu an o kadar soğukkanlıydım ki bırakın testislerimi burnumu bile hissetmiyordum.

Romeo Costa: Kovuldun.

Gece asla bitmek istemiyormuş gibi ağır ağır ilerliyordu. Doktor geldi ve Dallas'ın ateşinin muhakkak düşeceğine karar vererek kafamdaki En İşe Yaramaz Doktor Ödülü'nü kazandı. Ona dinlenmesini, bol sıvı tüketmesini ve soğuk kompres uygulamasını tavsiye etti. Ne olursa olsun, Hettie de analizime katılıyordu.

Hettie: Johns Hopkins'ın Acil Tıp direktörünü işe almak zorunda mıydın? Zavallı adam Dal'ın ölüm döşeginde olmadığını anlayınca dumura uğradı.

Romeo Costa: Bak işte, sen de işe yaramadığını düşünmüşsün!

Franklin ve Natasha geldiğinde Hettie gitti, bu yüzden çok fazla mesaj atamadım. Frankie'ye karşı ölçülü olmaya çalıştım çünkü Dallas onunla hakkımda dedikodu yapmayı pek seviyordu.

Romeo Costa: Şimdi daha iyi mi?

Franklin Townsend: Sanki umurundaymış gibi.

Romeo Costa: Evet ya da hayır diye cevaplamanı bekliyorum.

Franklin Townsend: Gelişme yok.

Romeo Costa: Beni haberdar et.

Franklin Townsend: Sen benim patronum değilsin.

Romeo Costa: Tanrım, gerçekten uyuzsun. Sonunda reşit olduğunda Oliver'ın seninle olmasını çok isterdim.

Franklin Townsend: Ne?

Gece sanki on yıl sürdükten sonra nihayet güneş gümüş gökyüzünü solgun ve isteksiz bir şekilde aydınlattı. Dükkân açıldı. İnsanlar içeri hücum etti. Kasaya gitmem on beş dakika sürdü. Ergenlik çağındaki kasiyer kitabı açtı ve beni sıraya koyarken

kitabı karıştırdı. “Henry’nin Hollowfield Dükü hakkında neler yazdığını okumak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?”

Cüzdanımdan kartımı çıkardım. “Ben seninkini kırmadan önce kitabın sırtına dikkat et.”

Bana bakakaldı, kitabı kapama telaşına düşerken neredeyse elinden düşürecekti. “Poşet?”

“Poşeti bana ver. Sen şimdi kitabı içine koyarken ezersin.” Kitabı poşete koyup sıkıca sardım.

Jared ağaçlarla çevrili sokaklarda ilerleyip devasa malikânelerin, bakımlı çimlerin ve gösterişli tatil evlerinin yanından geçerken Dallas için aldığım Noel hediyesi konusunda biraz kararsız hissetmekten kendimi alamadım.

Aslında ona Franklin’le birlikte gitmesi için Tennessee’de spa tatili almıştım ama bu hediye çok daha değerli görünüyordu. İçimi saran tedirgin edici telaşa sevinç demezdim ama kesinlikle mutsuz da değildim.

Eve vardığımda o kadar erkendi ki Vernon henüz gelmemişti bile. Uykulu gözlerle mutfağa giren Hettie, Dallas’ın kahvaltısı için gecedен hazırladığı hamuru çıkarıyordu.

Mutfak adasının yanında durup kitabı sanki mobilyalar tarafından çalınabilirmiş gibi sımsıkı kavradım. “Dallas odasında mı?”

“Geldiğimde uyuyordu ama Frankie ateşinin düştüğünü söyledi.”

“Nasıl hissediyor?”

Hettie esnedi ve uçları pembe saçlarını başının üstünde atkuyruğu yaptı. “Ona verdiğimiz her çeşit öksürük şurubunu elinin tersiyle itecek kadar iyi.”

“Neden?”

“Tadının kötü olduğunu söylüyor.”

“İlaç bu. Tadının güzel olması gerekmiyor.”

“Gerçekten çok kötü ama. Etiketinde üzümlü olduğu yazsa da turşu ve apış arası gibi kokuyor.” Burnu kötü kokunun ha-

tırısıyla kırıştı. “Hepimiz buralardaki eczanelerde hap olup olmadığını kontrol ettik. Hepsi satılmış. Eczacı ortalıkta çok kötü bir virüs salgını olduğunu söyledi.”

“Ben hallederim.” Tezgâhtan rahatsız edici şişeyi kaptım. “Kız kardeşi ve annesi yanında mı?”

“Frankie yanında, evet. Natasha misafir odasında uyumaya gitti. Sanırım Dal kendini şimdi daha iyi hissettiği için biraz dinlenmek istedi.”

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Attığım her adımda moralim yükseliyordu. Kurabiye'nin çan sesine benzeyen tatlı sesi koridoru doldurdu. Alçak geliyordu ama kesinlikle onun sesiydi.

Sesinden hoşlandığımı fark etmem neden bu kadar zaman almıştı? Bir saniye, *sesi* mi dedim? Aslında onun bütün varlığını kastetmiştim. Belki de kulaklarımın sessizlikten başka değer verdiği tek şey o olduğu içindi.

Odasına vardığımda kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım. Ona kitabı göstermek için sabırsızlanıyordum. İçimi çocuksu bir gurur kapladı. Sanırım çocuklar ailelerinin onayını alacaklarını bildikleri bir şey yaptıklarında böyle hissediyordu. Ama ben bu duyguyu bilemezdim. Ailem benim varlığıma nadiren dikkat ederdi.

“...S-E-K-S yaptığınızı bana söylemediğine inanamıyorum!” Franklin heyecanla fısıldıyordu. Boğazımadan bir kahkaha yükseldi. Kulak misafiri olacak biri değildim ama Dallas'ın cevabını duymak için birkaç dakika geride durmak hayatımda yaptığım en kötü on bin şey listesine girmezdi.

“Nasıldı peki?” diye sordu Franklin.

“Fena değil, sanırım.” Dallas öksürdü, hâlâ güçsüzdü. “Canım yanmıyor.”

Koca bir neslin bu durum için kullandığı en yetersiz ifade bu, tatlım.

“Bu ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?” Frankie nefesini tuttu. Garip bir nedenle ben de aynısını yaptım. Dallas’ın cevabında ne bir duraksama ne de bir tereddüt vardı.

“Ah, Tanrım, Frankie. Tabii ki hayır. Sana söyledim, o potasyum klorürün insan versiyonu. Bu hiç değişmedi.”

Bu yanıt mideme bir yumruk gibi indi. O kadar ki bir adım geriye sendeledim.

Ne bekliyordun? Onu evliliğe zorladıktan ve aylarca azarladıktan sonra sana âşık olmasını mı?

“O zaman neden onunla S-E-K-S yapıyorsun?”

Gerçekten, neden yapıyordu?

“Beni bu evlilikten asla azat etmeyeceğine göre ben de bundan biraz zevk alabilirim, değil mi?” Kurabiye burnunu çekti. “Ayrıca, gerçekten bebek istiyorum. Her zaman büyük bir aile istediğimi biliyorsun, Frankie. Kocamdan hoşlanmıyor olmam sevdiğim bir aile kuramayacağım anlamına gelmez. Aslında, ne kadar erken hamile kalırsam Chapel Falls’a o kadar erken dönebilirim. Zaten hamileyken beni yanında istemeyecektir. Çocuklardan nefret ediyor.”

Çocuklardan nefret etmiyordum.

Tamam, biraz ediyordum.

Ancak son zamanlarda, daha doğrusu son birkaç gündür, Dallas’la bir çocuğumuz olmasının o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Özellikle de bu çocuk onun meraklı ela gözlerini ve sevimli kahkahalarını alırsa.

Ama şimdi karımın beni en sevdiği oyuncakçıymışım gibi kullanmasının tek nedeninin Chapel Falls’a dönmek istemesi olduğunu öğrenmiştim.

“Planım bu.” Dallas’ın sesi koridora süzüldü. “Üç dört çocuğum olana kadar hamile kalmak için buraya gelmek ve doğum yaklaştığında Georgia’ya kaçmak. Eminim o da beni özlemeyecektir.”

KARANLIK ROMEO'M

Titreyen parmaklarımla kitabı sıktım. Güçlkle aldığım nefesler boğazımda düğümlendi. Ona boşanmayı teklif etmiştim, neden kabul edip gitmemişti?

Nedeni neon ışıklarıyla gözümün önünden belirdi. Tıpkı düşündüğüm gibi, geri dönerse itibarı yerle bir edilmiş bir kadın olacaktı.

Sıfırdan başlamak, Chapel Falls'un sunduğu kırıntılarla yetinmek ve hayatının geri kalanında korkunç bir üne katlanmak zorunda kalacaktı. Ancak çocuğuma hamile kalırsa, istediği yere istediği gibi gelip gidebilirdi. Hâlâ Amerika'nın en zengin adamlarından birinin karısı olacaktı. Kimse onun hakkında olumsuz bir söz söylemeye cesaret edemeyecekti. Ailesinin saygınlığı, itibarı ve iyi şöhreti bozulmamış olacaktı.

"Umarım yakında hamile kalırsın." Frankie kıkırdadı. "Seni çok özledim. Eve dönmen için sabırsızlanıyorum."

"Ben de, Frankie. İnan bana."

Bu duyduklarım Morgan'ı yemek masamın üzerinde babamla yakalamış olmamın yarısı kadar bile kötü hissettirmemeliydi ama bin kat beter hissettiriyordu.

Sanki Dallas bir bıçak alıp bağırsaklarımı deşmiş, sonra da kurtlara yem etmişti.

İhanetin seviyesi ölçülemezdi.

Bana Madison Licht'le ihanet edeceğini düşünmem ne kadar saçmaydı. Dallas'ın başkasını istediği yoktu.

Sadece *beni* istemiyordu.

Arkamı dönerek koridordan hızla geçip merdivenlerden aşağı indim ve kapıdan çıkarken o aptal kitabı çöp kutusuna attım.

Beni hayatında istemiyorsa bunu iki kez söylemesine gerek kalmayacaktı.

Ona istediği gibi rahat bırakacaktım.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Romeo

Belki de bunun gerçek bir kriz ânı olduğunu fark eden Zach, tatil boyunca onun evinde kalmamı teklif etti. Noel arifesinde kendimi perişan hâlde ailemin yanına sürükledim çünkü babamın emekli olmak için can attığını biliyordum. CEO pozisyonu gözüme hiç bu kadar ulaşılabilir görünmemiştii. Başarısız Humvee'miz tarafından milyonlarca kez ezilmiş gibi hissetmeme rağmen başladığım işe sadık kalmaya ve Costa Industries'i yok etmeye kararlıyım.

Heyecansız geçen Noel yemeği, Monica'nın Dallas'ın hastalığı yüzünden sızlanmasından ibaretti; belli ki günün erken saatlerinde onu ziyaret etmiş ve ateşinin inatla düşmediğini öğrenmişti. O konuşurken peder de iştahsız bir şekilde yemeğini inceliyordu.

Zach ve ailesi Plitvice'de tatil yapıyordu, bu da bana onun evinde tek başıma kalma ve vasat yemekten döndüğümde kayınvalidemin gönderdiği mesaj üzerine düşünme fırsatı verdi.

Natasha Townsend: Merhaba, Romeo. Personel tatilde olduğu için seni haberdar etmek istedim. Dallas'ın ateşi düşmüyor. Doktorun söylediğine göre zatürree de olmuş. Antibiyotik yazdı. Franklin ve ben misafir odalarında kalacağız. Karını yakın zamanda ziyaret etmeyi düşünüyor musunuz?

Pasif agresif tonu gözümde kaçmamıştı. Onu suçlayamazdım. Kızı –karım– zatürreye yakalandığı hâlde ortalıkta

yoktum. Berbat bir koca imajı çizmiştim. Yine de telefonumun taslaklarında onun için tuttuğum cevabı takdir edeceğinden şüpheliydim.

Romeo Costa: Merhaba, Bayan Townsend. Evde olmadığım için özür dilerim. Kızınız gerçek bir ilişki olduğunu düşündüğüm şeyin aslında benden kaçmak için yaptığı umutsuz bir plan olduğunu açıkça ortaya koyduğu için şu anda ölesiye içmekle öfkemi dindirmek için bar kavgaları çıkarmak arasında gidip gelmekle meşgulüm. Onun için bir kamyon para ve sperm dolu bir dildodan başka bir şey olmadığım gerçeğini aşar aşmaz yanında olacağım.

Zach'in oturma odasındaki minimalist deri kanepeye yayılmış, pahalı viskisini içerken kesin olduğunu anladığım bir şey vardı: Dallas Costa'ya âşıktım. Ona, ayağının altındaki toprağa, gülüşüne, çillerine, kitaplara olan takıntısına, dağınıklığına, neşesine, asla pişmanlık duymayan kişiliğine âşıktım.

Kurabiye'nin beni tam olarak hangi noktada büyülediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, istemediğim hâlde ona çaresizce ve uygunsuz bir şekilde âşık olduğumdu. Aslında onu eş olarak ilk kabul ettiğimde beni cezbeden şeylerden biri ona karşı asla bir şeyler hissetmeyeceğimden emin olmamdı. Bir zamanlar onda garip ve kaba bulduğum her şey sonunda benim kriptonitim olmuştu.

Elimdeki kadeh üç, beş ve daha fazla kez dolup boşaldı. Sonunda Jared tatilde olduğu için kendimi bir Uber'de, kimliğimi gizlemek için yüzüme üç kez dolanmış bir Burberry atkıyla buldum. Bilmediğim bir nedenden ötürü gitmek için Costa Industries'i seçmiştim. Binada güvenlikçilerden başka kimse yoktu, ben de lobideki mermerin üzerine oturup şişeden viski yudumladım ve sebepsiz bir kahkaha attım.

Onun için kurşun yedin.

Onun için bir veliaht sahibi olmama kuralını çiğnedin, ya da en azından niyet ettin.

Onun taleplerini, kusurlarını, tutkularını ve akıl almaz yöntemlerini omurgasızca kabul ettiğim hâlde yine de beni istemiyordu. Onu aksine ikna etmeye çalışmanın anlamı yoktu.

En kötüsü de, beni kendine âşık ettiği için Dallas'tan nefret etsem bile yine de onun için endişeleniyordum. Franklin'e benim hakkımda söylediği onca şeyden sonra bile onun yanında olmak istiyordum. Elini tutmak. Ona bakmak.

Yanılmıştım. Morgan'ı hiç sevmemiştim. Ona karşı hissettiğim şey sahiplenme ve elde etme isteğiydi. Ama bu... Aşk böyle bir şeydi. Sanki bir organım başkasının elindeydi ve denesem bile onu geri alamayacağımı biliyordum.

Kurabiye'ye âşık olmanın her ânından nefret ediyordum. Ama bu, hissettiğim şeyi daha az gerçek kılmıyordu.

Costa Industries'in döner kapılarından tökezleyerek geçtiğimde o duygusuz, taş suratlı hödükle çarpıştım. Ne yazık ki halüsinasyon görece kadar sarhoş değildim. Evet, Madison Licht'ti bu. 1.80'lik boyuyla –ya da tüm mütevazılığıyla mı diyelim?– karşımda duruyordu.

“Vay, vay. Kimler varmış burada?” Etrafımızdaki soğuk hava ikimizi de dondururken kardan adamınki kadar solgun yanakları palyaçolar gibi kızarmıştı. “Tek başına içerek Noel ruhuna girmeye mi çalışıyorsun?”

“Şirketinin enkaza dönüştüğünü görmenin keyfini sürmek herkese kismet olmaz. Bu arada Licht Holding nasıl?” Telefonumu elime alıp bir Uber çağırdım. Beş dakika sonra burada olacağı yazıyordu.

“Toparlanacağız.” Madison dişlerini sıktı. “Her zaman toparlanırsınız.”

“Şehirde konuşulanlara göre artan yasal sorunlarınızın yanı sıra Pentagon’daki denetimden de geçememişsiniz. Keşke Savunma Bakanlığı’nda on yıla yakın deneyimi olan bir finans uzmanı tanısaydın.”

“Senden yardım almaktansa ölmeyi tercih ederim.”

“Ben de bu seçeneğin gerçekleşmesini umuyordum.” Boş viski şişesini yakındaki bir çöp kutusuna attım. “Zamansız ölümünle devam edelim.”

“Nasıl da kendini beğenmişsin.” Öfkeli gözlerle bana baskarken burun delikleri genişledi. “Kendini dokunulmaz sanıyorsun, değil mi?”

Başarısız demoyu basına onun sızdırdığını biliyordum. Noel öncesinde bana paketlenmiş dev bir hediye vermekten başka bir şey yaptığını düşünmesiye komikti.

Kahkaha attım. “Ah, hiç öyle değilim. Eski nişanlın bana sürekli dokunuyor. *Her yerime*. Nefis biri. Bunun için çok teşekkürler.”

Madison üzerime gelip yakamı kavradı, ayık olsaydım asla yapmayacağı ya da yanına kâr kalmayacak bir şeydi bu. Çürümüş sazan gibi kokan nefesi burun deliklerime doldu. “Küçük sırrını bildiğimi unutma. Morgan siktirip gitmeden önce senin en derin, en karanlık korkularını bana anlattı.”

“Sırlarım beni öldüremez,” dedim, ilk kez bunun doğru olduğunu fark ederek. Geçmiş sadece geçmişte kalmıştı.

Beni bıraktı, göz temasını bozmadan başparmağını boynuna götürüp boydan boya keser gibi yaptı.

“Ama *ben* öldürebilirim.”

Noel gününe şiddetli baş ağrısı ve Frankie'den gelen bir mesajla uyandım, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Franklin Townsend: Annem ve ben yarın gidiyoruz. Buraya gelip karına göz kulak olsan iyi edersin, yoksa yemin ederim döndüğünde bir karın olmayacak.

Townsendlerin kanında kesinlikle öfke vardı. Bana telefonumdan, Zach'ten ve sabit hattın ulaşmaya çalıştıklarında onları görmezden gelerek içmeye devam ettim. Hettie ve Vernon'ın, Natasha ve Franklin'in Georgia'ya dönmek üzere uçağa binmelerinden birkaç saat önce eve gelmelerini ayarlamıştım. Ben Zach'in kanepesinde yuvarlanırken onlar Dallas'la ilgile-neceklerdi.

Ancak bir noktada, içmekten ve duvarlara bakmaktan sıkılıp dışarı çıktım. Adım atılmamış karın içinden geçerken acı soğuk yüzümü yaktı. Kapalı bar ve restoranlardan oluşan hayalet şehrin sokaklarında yanaklarım donana kadar dolaştım, sonra Zach'in evine döndüm ve kalbimin isteğine boyun eğerek teslim oldum.

Romeo Costa: O nasıl?

Franklin Townsend: Gel de kendin gör, pislik.

Romeo Costa: Meşgulüm.

Franklin Townsend: Ben de. Artık bana mesaj atma.

Lanet olsun.

Uykusuz bir geceyi sefil bir gün takip etti. Güneş gökyüzüne doğru yükseldiğinde saatime bakıp Frankie'yle Natasha'nın Georgia'ya doğru yola çıkmış olacaklarını fark ederek Hettie'yi aradım.

"Evde misin?" Oturma odasında volta atıyor, çoraplarımın altındaki halıyı dövercesine sertçe yürüyordum. "O iyi mi?"

"Sana da güneydin." Eriyen karın ve botların altında ezilen buzun çıtırtısını duydum. Hettie soluk soluğa kalmıştı. "As-

linda bu boktan hava yüzünden New York'ta mahsur kaldım. Otobüsler ve trenler çalışmıyor. Yolları daha yeni tuzluyorlar, o yüzden...”

“Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” Kükreyerek ayakka-bılarıma doğru koşup ayağıma geçirdim. İçimden lanet okuyarak bağcıklarını rekor sürede bağladım, paltomu hızla üzerime geçirdim.

“Vernon öğleden sonraya kadar orada olmayacak. Dallas tek başına.”

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. O hastaydı. Benden nefret ediyor, tiksiniyor ve yanma yaklaştırmamı istemiyor olabiliirdi ama yine de hastaydı. Zach'in kapısından hışımla çıkıp Tesla'sına koştum. Elbette arabasını kullanmamı umursamazdı. Daha da önemlisi, umursayıp umursamaması umurumda değildi.

“Dürüst olmak gerekirse, Romeo, kışının dibindesin, yani...” Cümlesini yarım bıraktı. Ailemin yanında kaldığımı sanıyordu.

“Bir an önce eve dön.”

Telefonu kapayıp evime doğru hızla yola koyuldum, navigasyonun gösterdiğinden on beş dakika daha erken varmıştım.

Vardığımda beni mutlak bir sessizlik ve boş bir ev karşıladı. Merdivenden Kurabiye'nin odasına çıkarken kendime binlerce kez küfrettim. Kapıyı çalmadan açtım. Nezaket şu anda uğraşamayacağım bir lükstü.

Dallas'ın belirgin kıvrımlarının üzerine bir yorgan örtülmüştü. Yaklaştığımda gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Yanakları kızarmıştı. Belli ki ateşi hâlâ düşmemişti. Komodininin üzerinde mendiller, çeşitli şuruplar ve su şişeleri vardı. Hastalığının ciddiyeti bir tokat gibi yüzüme çarptı. Bir kez daha

kendimden nefret ettim ve midem bulandı. Nasıl olmuştu da egomu, güzel karıma tercih etmiştim?

“Tatlım.” Baş ucuna koşup elimi alnına koydum. Alev alev yanıyordu. “En son ne zaman duş aldın?”

“Beni rahat bırak,” diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Zaten son zamanlarda bu konuda çok iyisin.”

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Baş ucuna diz çöküp elini elime aldım. Parmaklarımın arasında cansız gibiydi. Dudaklarımı üzerine bastırdım. “Banyoyu hazırlayacağım.”

“Benim için bir şey yapmanı istemiyorum. Hettie birazdan gelir.”

Bendense başka birinin ona yardım etmesini tercih ediyordu. Dallas yüzünü diğer tarafa çevirdi, böylece onu göremedim. Kalbimdeki bıçağın daha derine saplanamayacağını düşündüğüm her seferinde beni yanıltıyordu.

Banyoya gidip küveti doldurmaya başladım. Ve o çirkin şeyi ne kadar sevdiğini bildiğim için gülünün suyunu değiştirdim, ardından ona çay ve fıstık ezmeli kızarmış ekmek yaptım.

Yatağına yerleşip ona yedirmeye başladım, ekmeği dudaklarına götürerek ikna edici sözler söyledim. “Bir ısırık daha, sevgilim. Hadi, yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Bu ekmeği bitirirsen sana dünyadaki tüm Peru yemeklerinden ısmarlayacağım.”

Cevap vermedi. Teşekkür de etmedi. Ekmekten küçük lokmalar alıp ağzında geveledi. Onu suçlayamazdım. Benim için ne hissettiğinden bağımsız olarak onun yerinde olsaydım onun da beni sağlığıma kavuşturmak isteyeceğini biliyordum. Ben bir korkaktım. Beni sevmiyor diye onu cezalandırdığım için bebeklik eden bir aptaldım.

Küvet dolduğunda kıyafetlerini çıkarıp onu küvete soktum ve makyaj masasının taburesini çekip oturdum. Yumuşak inlemelerine bakılırsa şampuanla kafa derisine masaj yaparak çok da kötü bir iş çıkarmıyordum. Duruladıktan sonra yumuşak

bir sünger ve sabunla vücudunun her santimini yıkadım. Ama nefes almak bile ona acı veriyor gibiydi.

İyi iş çıkardın, piş kurusu. Bu kadar bencil olmayı nasıl başarabildin?

Bir noktada su soğudu. Onu yatağa taşıyıp yaydığım havlunun üzerine oturarak vücudunu kuruladım, külotunu bacaklarından geçirdikten sonra havluyu kaldırıp yorganı omuzlarına kadar örttüm.

“Kıyafetlerimin geri kalanını giydirmeyi unuttun,” dedi inler gibi. Beni düzgünce azarlayamayacak kadar güçsüzdü.

“Unutmadım. Önce şu ateşin hakkında geleceğiz.”

Sen benim hakkımdan gelmeden önce.

Benim de üzerimi çıkarmamı, yorganı kaldırıp yanına sokulmamı hâlsiz gözlerle izledi. Beni görmemesi için kollarımı arkadan ona doladım.

Burnumu saçlarına gömdüm ve o anda bana bir şans daha verecek kadar deliyse ona istediği her şeyi sorgusuz sualsiz sunmaya ve karşılığında hiçbir şey talep etmemeye karar verdim. Bu onu elimde tutabileceğim anlamına geliyorsa beni oyalamasına, hamile kalmasına, Chapel Falls’a kaçmasına ve sadece işine geldiğinde buraya dönmesine bir ömür boyu katlanabilirdim.

Kurabiye kollarımda titrediğinde onu göğsüme bastırdım, hak ettiği ama ona asla söyleyemediğim sözcükler boğazımda düğümlendi. “Titriyor musun, hayatım?”

Omuzları titriyordu. Uzun bir duraksamadan sonra, “Hayır, sadece üzgünüm, seni aptal,” dedi.

Sözlerinin beni neden kıkırdattığını bilmiyordum. “Neden?”

“Çünkü beni terk ettin.”

“Seni terk etmedim.” Başımı uzatıp çenesini öptüm. “Beni görmek istemediğini düşündüm.” Gerçeğe yeterince yakındı sanırım.

“Sen benim kocamsın. Başka kimi görmek isteyebilirim ki?”

Bana katlanamadığını söylediğin anneni ve kız kardeşini.

“Artık buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.” Saçlarını okşadım. Onu öpmeden duramıyordum. Vücudum ateşini emiyor, tenlerimiz birbirine yapışıyor, bedenlerimiz bir bütün hâlinde eriyordu.

“Senden nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ben de kendimden nefret ediyorum.”

Öne doğru eğilerek kuru yanaklarını öptüm. En çok beklediğim zamanlarda bile hiç ağlamadığını fark etmiştim. İşte ona daha önce hiç sormadığım bir şey daha. Bir gün bana sorma şansı vereceğini umuyordum.

Dallas kollarımın arasında titremeye devam etti, ta ki nefesi düzelene ve sonunda uykuya dalana kadar. Kolum uyuşmuş olsa da bir santim bile kıpırdamadım. Bir saat önce iki, sonra üç, sonra dört olduğunda ve o uyandıktan sonra kolumu kesmek zorunda kalacağımdan emin olduğumda bile.

Aslında kolumun pek de umurumda olduğu söylenemezdi çünkü *nihayet* Dallas'ın ateşi düşmüştü. Altımızdaki çarşaflar terle ıslandığında ateşinin düştüğünü anladım. Dallas hastalık vücudundan uzaklaşırken kıvranıyor, inliyordu. Nemli saçlarını okşamaktan, ensesini öpmekten ve sağlığına kavuşmasını izlemekten başka bir şey yapamadım.

Ancak ona sarıldığım süre boyunca hissettiklerime şaşırıp kaldım. Karşılık beklemeden birine nasıl sevgi duyabildiğime. Öylece yatağına, kalbimin kırılacağına emin olduğum o yere nasıl girdiğime hayret ediyordum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Dallas

Karanlık odada, nemli çarşaflarımın içinde gerinerek uyan-
dım. Gerçeklik içime sızarken beyaz yıldızlar gözümün
önünde dans ediyordu. Romeo yanımda yatıyordu, kaslı vüc-
dunu benimkinin üzerine kapamıştı. *Evet, hâlâ burada.* Sakin
kalmaya çalışarak el ve ayak parmaklarımı oynattım. Vücudumun
iyileşme konusundaki isteksizliğinin sorumlusu olduğunu ona
söylememeye karar verdim. Ama içten içe gerçeği biliyordum.
Mutfaktan hışımla çıkıp beni görmezden geldiği o andan iti-
baren içime zehirli bir huzursuzluk çökmüş, ayakta durmakta,
nefes almakta, var olmakta zorlanana kadar iliklerime işlemişti.

Gözyaşı kanallarım bunu hiç fark etmemiş gibi görünse de
vücudumun geri kalanı ruhumla mükemmel bir uyum içindeydi.
İkisi de Romeo'yu arzuluyor, onu elde edene kadar greve çıkmaya
karar vermiş gibi görünüyorlardı. Aşk kitaplarım bir kez daha
haklı çıkmıştı. Aşk bir kazaydı. Tamamen sizin kontrolünüz
dışında, güvenliğinizi hiçe sayarak meydana gelen bir kaza.

İlk başta yatakta uzanma arzusu beni baştan çıkarmıştı.
Sonra ateşim yükselmiş, kemiklerime geçmeyen bir ağrı sap-
lanmıştı. Zaman geçtikçe kendimi daha da kötü hissetmeye
başlamıştım. Kendimi daha kötü hissettikçe de yanıma bir kez
bile gelmediği için daha da sinirleniyordum.

Ama artık buradaydı. Mecburiyetten mi, isteksizlikten mi,
yoksa gerçekten endişelendiğinden mi bilmiyordum. Ne için
yanımda olduğu önemli değildi. Aptalca bir minnettarlık his-

sediyordum. Artık daha iyiydim, hatta yenilenmiş gibiydim. Ve kocamın gözüne tekrar girmenin yolunu bulmaya yeniden heveslenmiştim. İkimizin de şu anda çıplak olması ne kadar iyi bir başlangıçtı. Kalçamı aletine doğru oynattığımda saniyeler içinde canlandı. Üremeye bu kadar karşı biri için son derece erkeksi bir tepki veriyordu. Sırtımı göğsüne, başımı da omzuna dayadım ve aletine uzandım.

Parmaklarımı iç çamaşırının içine sokamadan önce bileğimi kavradı. “Hayır, yapma.”

Nefesim kesildi. Kanım kulaklarımda çınladı. Göz göze geldik. Gözleri soğuk ve cansızdı, sosyeteye takdim balosundaki adamın gözleriydi bunlar. Bana sıcak çikolata yapan, arzu ettiğim bebeği bana vermeyi kabul eden, kendi planlarını ve hayallerini benimkiler için feda eden adamın değil. “Artık beni istemiyor musun?” Sesimin çok telaşlı çıkmaması için çabaladım.

“Seni bir sonraki yemeğimden daha çok istiyorum. Bir sonraki uykumdan. Bir sonraki nefesimden. Ama sana gücüm yetmez, Kurabiye. Sana teslim olmak beni öldürebilir.”

Şaşkınlıkla yüzümü geri çektim. “Sen neden bahsediyorsun?”

Geri çekilip bacaklarını yataktan sarkıtarak sırtı bana dönük hâlde pantolonunu giydi. “Biraz daha iyi misin?”

“Ben... şey... evet.” Doğruldu, başım dönüyordu. Kendime bu baş dönmesinin konuşmamız yüzünden değil, ani hareketten kaynaklandığını söyledim. “Sanırım ateşim düştü.”

“Evet, düştü.” Demek benden önce kontrol etmişti. “Hettie burada. Vernon da. Dr. Reuben’le konuştum. Seni kontrol etmek için bu gece geç saatlerde gelecek. Hastalığı tamamen atlatman için ilacın dozunu artırmayı önerdi.”

Burnumu kırıştırdım. “Tadı iğrenç.”

“Alt tarafı bir ilaç.” Romeo ağzına kadar mor öksürük şurubuyla doldurduğu küçük plastik ölçü kabını dudaklarıma bastırdı. “İç şunu.”

Dudaklarımı sımsıkı kapayıp başımı iki yana salladım.

“Kurabiye.”

Bir kez daha başımı salladım. Ağzımı açarsam şurubu zorla yutturacağını biliyordum. Son kullanma tarihi geçmiş yiyecek gibi bir tadının olmasının da ötesinde ağızda saatler süren korkunç bir tat bırakıyordu.

Ölçü kabı hâlâ dudaklarıma dayalı hâldeyken Romeo burnunu bana yaklaştıırıp boynumdan çeneme ve kulağıma kadar sürttü. Bir inilti çıkardığım sırada ilacı ağızıma tıktı. “Yut şunu,” diye fısıldadı. Adil oynamak bu adamın kitabında yoktu.

Kaşlarımı çatarak her damlasını yuttum. “İğrenç.”

“Aferin. Tadını unutma ki bir daha asla hasta olma.”

“Benim hatam değildi.”

“Palto giymeden buz pateni yaptın mı, yapmadın mı? Sakın inkâr etme. Rockville Town Center'daki buz pateni pistine ait fişleri makyaj masanda bırakmışsın. Ayrıca Hettie'ye sorup reyit ettim.”

“İyi, tamam. Kat kat giyinmeliydim.”

Cüzdanını ve telefonunu alıp cebine soktu.

Gömleğinin düğmelerini iliklemesini izlerken onu durdurmak için tiz bir sesle, “Gidiyor musun?” diye bağırdım. Onu o kadar özlemiştim ki gözlerimi bir an olsun kırpmaya bile cesaret edemiyordum.

“Evet.”

Alt dudağım titredi. “Ama... neden?”

“Çünkü tek isteğin Chapel Falls'a huzur içinde dönebilmek için seni hamile bırakmam. Benim tek istediğimse kendimi içine gömmek ve yatağından hiç çıkmamak. Sen benim için bir zayıflıksın. Bir bağımlılık, bir dikkat dağınıklığısın.”

Yataktan fırladım. Bu ani hareket midemin bulanmasına neden oldu. Dizlerimin bağı çözüldü. Romeo yanımda biterek beni kollarının arasına aldı. Bakışları hâlâ duygusuz ve kayıtsızdı. Tam o anda, bir pişmanlık birikintisine dönüşebileceğimi hissettim.

“Saçma sapan konuşuyorsun!” deyip öfkeyle göğsüne vurdum. “Chapel Fall’s a dönmek falan istemiyorum!”

“Yalan söylemeyi bırak!” Bana ilk kez sesini yükseltmişti. İlk kez. Benden uzaklaşıp bir elini dağınık, mürekkep karası saçlarına daldırdı. “Bana yalan söylemeyi bırak, Dallas. Kız kardeşine benden ne kadar nefret ettiğini anlatırken seni duydum. Eve dönebilmek için seni hamile bırakmamı istiyorsun.”

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bunu duyduğuna inanamıyordum! “Tanrım.” Başımı geriye atıp kahkahayı koyverdim. “Ona yalan söyledim, Romeo.”

“Neden?”

“Seks yaptığımızı öğrendi. Çarşaf larım biz gibi kokuyordu. Yatağıma girmene izin verdiğim için bir bahane uydurmak zorundaydım. Daha önce Frankie’den hiç sır saklamamıştım. Kendini kandırılmış ve aramıza mesafe girmiş gibi hissediyordu. İncinmişti.” Sözlerimi duyarsa onun da incinebileceğini hiç düşünmedim. Ama düşünmeliydim. Çünkü hiçbir i doğru değildi.

Kaş larını kaldırdı. “Ona iyi anlaştığımızı söylemek uygun bir cevap olmaz mıydı?”

“Hayır.”

“Neden?”

İç çektim. “Çünkü anlamayacaktı.”

“Neyi anlamayacaktı?”

Sana âşık olduğumu. Beni esir alan kişiye. Düşmanıma. Bir canavara.

“Çünkü bu onun için karmaşık bir durum, ilişkilerden hiç anlamaz. Güven bana, Rom. Gitmek istemiyorum. Chapel Falls’a dönmek istemiyorum. Kız kardeşime yalan söyledim ve bu yanlış ı düz elteceğim. Sana bunun sözünü veriyorum. Bana inanmak zorundasın.” Gömleğinin yakasını kavradım çünkü şu anda çekip giderse hayat ımın sona ereceğini biliyordum. Ya da en azından kendim için istediğim hayat ın.

Bana baktı. İnanmak istemediğini görebiliyordum. Yıllar içinde gelişen kendini koruma içgüdüleri onu başka bir kalp kırıklığından korumaya çalışıyordu. Ona ihaneti tekrar tattırdığıma inanamıyordum. Bu düşünce midemi bulandırdı.

“Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok,” dedi sonunda, alçak sesi ürkütücüydü.

“Biliyorum.” Ona sarıldım. O kadar yakındık ki kokusunu alabiliyordum. Onun içinde boğulmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istiyordum.

“O zaman neden yapayım?”

“Çünkü senden bunu istiyorum.” Kuruyan dudaklarımı ıslattım. “Bu yeterli olmalı.”

Burun delikleri genişledi. Bana bir şans vermek istemediğinin farkındaydım, beni tam da bu yüzden terk ettiğini biliyordum. İlişkimizin yoğunluğundan kaçmak istiyordu. Ama bunu kabul edemezdim. Onu istiyordum. Hem de her şeyiyle.

Yanaklarını avuçlayarak yüzünü kendiminkine çektim. Alınlarımız buluştu, burunlarımız birbirine değdi. Sertçe nefes aldım, dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. “Ruhunda karanlık bir köşesi olan tek kişi sen değilsin. Benim olman için elimden geleni yapacağım. Seni istiyorum. Sırf tekrar bensiz yaşamaya karar verdin diye senden vazgeçmeyeceğim.”

Dudaklarının benimkilerle buluşması için tek gereken buydu. Ne olduğunu anlayamadan popomu kavrayıp bacaklarımı beline dolayarak beni kaldırdı ve odanın diğer ucuna taşıdı. Dilini dudaklarımın arasına soktu, beni derinden ve hiddetle öpüyordu.

Ağzının içine inledim, onu tüm benliğimle öptükten sonra nefes almak için geri çekildim. Koridora çıkmıştık. Çenesini dişlerken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Çoktan gömleğinin düğmelerini açmaya koyulmuştum. Bütün bir haftayı seks yapmadan geçirdiğimize inanamıyordum.

“Odama.” Boynumun yan tarafını emerken bir yandan da külotumu kenara çekti ve beni boştaki eliyle parmakladı. “*Odamıza.*”

“Odamız mı?” Geri çekilip fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım.

“Her gece seni görmek için izin istemekten bıktım. Şu andan itibaren benim odama taşınıyorsun.”

Ertesi sabah uyandığımda Romeo çoktan çalışma odasına gitmişti. Belli ki söz konusu iş olduğunda Noel ve yeni yıl tatilleri onun için önemli değildi. Kendi kendime sırtıtarak onun kocaman yatağına, *bizim* kocaman yatağıımıza yayıldım. Her nasılsa, dün zihnindeki duvarlardan biri yıkılmıştı. Artık sadece ismen değil, gerçekten onun karısı olmaya biraz daha yakındım.

Midem gurulduyor, asil bir şekilde görevine döndüğünü ilan ediyor, Noel’e özgü o leziz hamur işlerini istiyordu. Ama ilgilenmem gereken daha acil sorunlar vardı. Romeo fikrini değiştirmeden önce bütün eşyalarımı odasına taşımak gibi. Tuvalet gitmem gerektiğini hatırlayınca koridorda aceleyle ilerledim ve banyolardan birine girip tuvalet oturarak kendi kendime güldüm. Gözüme lavabonun yanındaki çöp kutusundaki bir şey ilişti. Sifonu çektikten sonra çıkarıp baktım. *Barnes & Noble poşeti mi?*

Kalbim tekleyerek içindeki şeyi çıkardım ama ne olduğunu zaten biliyordum. Yeni Henry Plotkin kitabı. Her şeyden çok istediğim şey. Sığ nefesler boğazımda düğümlendi. Gözlerimi kapayıp ellerimin tersini sıcak ve hassas yanaklarıma bastırdım. Oraya gitmişti. Romeo... Kendi başıma gidemeyeceğimi bildiğinden istediğim kitabı almak için bütün gece dükkânın önünde beklemişti.

KARANLIK ROMEO'M

Ve tabii sabah döndüğünde de Frankie'ye söylediklerimi duymuştu. Bu kadar kızgın, o kadar üzgün olmasına şaşmamalıydı. Bana açıldıktan, bedenini ve geleceğini benimle paylaştıktan sonra... Yaşadığımız onca şeyden sonra... hâlâ beni önemsiyordu. Benim için endişelenmişti. Bana bakmış, ilgilenmiş ve onun hakkında kötü şeyler hissettiğimi düşündüğünde bile bana şefkatli davranmıştı.

Açıkçası kocama âşık değildim. Ona aşktan da öte hastalıklı, delice bir takıntıyla bağlıydım.

Beni şimdi terk edecek olsa onu asla unutamazdım.

Sonsuza dek benim mükemmel, karanlık Romeo'm olarak kalırdı.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Dallas

Ne Romeo'nun soğuk tavırları ne de intikam hırsı beni korkutuyordu. Beni korkutan asıl şey, nefes alan herkesle arasına mesafe koyma yeteneğiydi. Bu nefes alanların başında da ben geliyordum.

Her gece aynı yatağı paylaşıyor ama güneş doğar doğmaz yollarımızı ayırıyorduk. Belli ki hayatta kalma taktikleri arasında kendini bana olan sevgisini yönetilebileceğine inandırmak da vardı.

Benimle ilgilenmesi için her şeyi yapacak olsam da kendime hâkim oluyordum. Onunla evlendiğimizden bu yana bir noktada onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koyar olmuştum. Ona ne kadar derinden âşık olduğumu da bu şekilde anlamıştım.

Büyükannem haklıydı. Aşk bir hastalıktı ve ilk belirtisi de onun mutluluğunu kendininkinin önüne koymaktı.

Ama en azından korunmasız seks yapmıştık ve yakında ondan bir parçayı içimde barındıracaktım.

Boş zamanlarımda galalara, yardım etkinliklerine ve hatta bir yeni yıl partisine gittim. Bu arada paparaziler de kocamı bir milyarderin verdiği özel bir partide çekici bir kadınla dans pistinde oynaşırken yakalamıştı.

“Kocan gerçekten çok seksi.” Hettie dedikodu sitesindeki videoyu büyüterek bakmıştı. “Zach’in annesi de öyle.”

Romeo'nun gözlerinin gülerken kırışmasını kıskançlıkla izlemiştim. Ona sarılan Bayan Sun'ın yüzü bir annenin hayran-

KARANLIK ROMEO'M

lığı ve sevgisiyle ışıldıyordu. Monica'nın ona hiç göstermediği gerçek bir şefkatti bu.

Ocak ayının ortasında Chapel Falls'u ziyaret etmeye karar verdim.

"Zamanı geldi." Elbiselerimi ve topuklu ayakkabılarımı bavuluma tıktırdım. "Zaten Noel'de gitmem gerekiyordu. Geç bile kaldım."

Yalan değildi ama gerçek de sayılmazdı. Kaçmaya ihtiyacım vardı. Son zamanlarda her akşam saate bakıp kocamın gelişini beklediğimi fark etmiştim.

Romeo odamızın köşesindeki koltuğu yayılmıştı. "Git tabii. Ancak bir hafta biraz fazla değil mi?" Kucağındaki *Financial Times*'i atarak sakızını patlattı. Altmış yaşın altında olup da hâlâ üstsüz kadınların yer almadığı bir dergiye abone olan tek adam olabilirdi. "Bu kadar uzun süre orada ne yapacaksın? Tiyatro yok, Michelin yıldızlı restoran yok, kültür yok."

"Kültürle ilgili pek çok şey var." Bavulumu kapatmakla cebelleşiyordum. Tahmin edeceğiniz üzere küçük bir çanta eşyayla seyahat eden biri değildim. "Ayrıca orası benim evim. Oraya eğlence için gitmiyorum. İnsanlarla vakit geçirmek için gidiyorum."

Romeo ayağa kalkıp kolaylıkla bavulun fermuarını çekti. "Baban bir paket Cheetos kadar bile umurunda değil."

"Dürüst olmak gerekirse Cheetos bana asla yanlış yapmazdı." Bavulun ön cebine birkaç saç bandı sıkıştırdım. "Evlenmem için beni asla bir yabancıya vermezdi. Yapabileceği en kötü şey parmak uçlarımı turuncuya boyamak olurdu."

"Yemin ederim, onu bir daha görüşümde seni bana bu kadar çabuk teslim ettiği için ağzını burnunu kıracağım."

Başımı iki yana sallayıp bavulumu yataktan halının üzerine indirdim. "Söylediğin şeydeki yanlışlığın farkında mısın?"

Romeo, "Üç gün," diye pazarlık ederek kapıdan çıkmamı engelledi. "Hediyeleri açmak ve kız kardeşin katlanılabılır bir

insanmış gibi davranmak için gayet yeterli bir zaman. Daha sonra tekrar gitmek istersen Paskalya'dan sonra olabilir.”

“Neden hemen dönmem konusunda bu kadar ısrarcısın? Birlikte bir şey yaptığımız yok ki.”

Alnı kırıştı. “Çok şey yapıyoruz. Günde en az üç kez. Oral da dâhilse beş.”

“Sadece seksten bahsetmiyorum.” *Değişiklik olsun diye demiştim.* Yoksa ne zaman bana yaklaşırsa aklıma gelen tek şey seks oluyordu. “Yemeğe çıkmaktan, beraber aynı programları izlemekten, birlikte vakit geçirmekten... bilirsin işte, çiftlere özgü şeylerden bahsediyorum.” Kaşlarını kaldırışına bakılırsa bu kavramın farkında olmadığı açıkça ortadaydı. “Daha önce bir nişanlın vardı, biliyor olmalısın,” dedim başımı eğerek.

“Evet, ama çoğunlukla paramı harcayıp beni kendi hâlime bırakırdı. Sürekli çalışıyordum ve onu yılda bir kez tatile götürüyordum.”

Aman Tanrım. Aşktan anladığı, yanındaki kadına barınma imkânı, yiyecek ve kredi kartı vermektir.

“Peki ikiniz o şekilde mutlu muydunuz?”

Bana, *ne sanıyorsun*, der gibi bir bakış attı.

Filmin sonunu zaten biliyordum.

Bir elimi göğsüne koyarak ayak parmaklarımdan ucunda yükselip boynunu öptüm. “Döndüğümde birlikte daha fazla şey yapmak ister misin?”

Gözlerini kısarak baktı. “Ne gibi?” İlk defa ilişkide deneyimsiz ve beceriksiz olan kişi ben değildim. Göğsüm mutlulukla kabardı.

“Beni dışarı çıkarabilirsin. Akşam yemeği, sonra sinema. Sonra sen parayla ilgili şeylere göz atarken ben de başımı omzuna yaslayıp kitap okuyabilirim.”

“Finans haberlerinden bahsediyorsun.” Elimi göğsünden çekip dudaklarına götürdü ve dalgın dalgın öptü. “Peki, dediğin

KARANLIK ROMEO'M

gibi olsun. Ama ben yine de üç gün sonra dönmen gerektiğini düşünüyorum.”

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim, gülümsemem kirli sakallarını gıdıkladı. “Neden? Beni özleyecek misin?”

Dudaklarını büzdü. “Özlemek, kitap satmak için tasarlanmış bir Jane Austen icadıdır.”

Başımı geriye atıp karnım ağrıyana kadar güldüm. “Bensiz yedi gün hayatta kalabilirsin, kocacığım. Göreceksin.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Romeo

A slında onsuz *iki* gün bile yaşayamadım.

İlk gün surat astım, Cara'ya, Dylan'a ve çevremdeki herkese birbiriyle tutarsız emirler yağdırdım.

İkinci gün peder, Zach, Oliver ve bana pipet uzatan Starbucks baristasıyla sıradan tartışmalara girdim ("Gezegenin ağzına sıçmak hoşuna mı gidiyor? Zamanı geldiğinde ve bu koca dünya sular altında kaldığında gidebileceğin başka bir gezegen olduğunu mu sanıyorsun?").

Üçüncü gün düz duvara tırmanmaya başlamıştım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Zach sanal hissedarlar toplantısının ortasında başını dizüstü bilgisayarından zar zor kaldırdı. "Duvarımdan uzaklaş, Costa. Burası yüksek tavanlı bir ev. Yeniden boyamak çok zor olacak."

"Duvarın iki farklı tondaymış. Yeni fark ettim."

Bej ve kuğu beyazı.

"Sen de abayı yakmış koca tonundasın."

Çalışma odasının diğer ucunda Oliver en sevdiği hobisiyle uğraşıyor, yüksek kaliteli pornolar için dizüstü bilgisayarını karıştırıyordu. "Biri hamsterını öldürmüş gibi davranıyorsun."

Odada volta attım. "Sıkıldım."

"Seni karının yaptığı gibi eğlendirmeyi teklif ederdim ama yeni yılda sadece çekici bulduğum insanlarla sevişmeye karar verdim."

KARANLIK ROMEO'M

Halı, çıplak ayaklarımın altında düzleşmişti. Durmaksızın ileri geri volta atıyordum.

Zach dayanamayıp inledi. "Başımı ağrıtıyorsun, Costa."

"Belki de iki farklı renk tonundaki duvarın yüzünden başın ağrıyordur."

Durdum ve kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım.

Ailem Zach'in karşı sokağında oturuyordu. Bazen buradayken, cansız babamı yatağından almak için ailemin evine bir ambulans yanaştığını görmeyi umarak dışarıya bakardım. Ölmek üzere olan bir adam için yine de iyi dayanıyor gibiydi. Beni ne zaman CEO atayacaktı?

"Yılın bu zamanında Georgia'da hava nasıl?" Bunu yüksek sesle sormuştum.

Zach dizüstü bilgisayarını kapadı. "Bilmiyorum ama öğrenmek için gitmezsen seni kulağından tutup oraya sürükleyeceğim. Yenilgiyi kabul et. Âşık oldun. Hem de bir küçüğe."

"Lütfen kanunen reşit olmuş kadınlarla cinsel ilişkiyi normalleştirebilir miyiz?" Oliver homurdandı.

Zach'le bir ağızdan, "Hayır," dedik.

"Dallas ailesiyle birlikte." Kelimeler ağzımdan hızla çıktı. Sanki bunun üzerine düşünmüşüm gibi. Düşünmüş müydüm *gerçekten?*

"Sen de artık ailesinin bir parçasısın." Oliver kocası ve erkek kardeşi tarafından becerilen bir ev hanımının videosunda karar kıldı. Odanın diğer ucundan gördüğüm kadarıyla bu olayın sonunun hayırlı bitmeyeceğini söyleyebilirdim.

"Ya beni görmek istemezse?" *Ne zamandan beri böyle şeyleri umursuyordum?*

"O zaman en azından nerede duracağını anlamış olursun." Zach ayağa kalkarak kapıya gitti. Kapıyı açıp bekledi. "Ve o yer her neresiyse lanet olası evimden uzakta olsa iyi olur. Hoşça kal, Costa."

Chapel Falls'a dönmek, yapılacaklar listemde Oliver von Bismarck'ın yanına taşınmanın üstünde ve kasık kılı nakli yaptırmanın altında bir yerlerde yer alıyordu.

Ama işte buradaydım, Dallas'ın çocukluğunun geçtiği evin kapısında idim. Daha önce yapmam gereken şeyi şimdi yapıyordum: Eş olarak seçtiğim kadının sevgisini kazanmayı umarak bir buket çiçekle kapısına dayanmıştım.

Beni görünce Shep iki adım geri çekildi, omuzları gerildi. "Dallas burada olduğunu bildiğini söylemişti." Sanki ona tokat atacakmışım gibi başını geri çekti. Dürüst olmak gerekirse, bu ihtimal bir iki kez aklıma gelmişti ama kızının da belirttiği gibi bu yanlışa ortaklık edenlerden biri de bendim.

"Eh, doğru söylemiş. O yüzden buradayım."

Omurgasız Shep cesaretinin son kırıntılarını toplayıp mücadele etmeye karar vererek başını eğdi. "Keyfi yerinde. Kızımın tatilini mahvetme."

Tıpkı aylar önce yaptığım gibi ona omuz atarak yanından geçtim. "Keyfini kaçırmak gibi bir niyetim yok."

Gergin bir şekilde beni takip etti. "O zaman seni buraya getiren nedir?"

"Onu özledim."

Yaşadığı şok için Shep'i suçlayamazdım. Ne de olsa ben bile böyle birdenbire buraya gelmeye karar verdiğime inanamıyordum. Aşk söz konusu olduğunda hiçbir sebebe gerek yoktu. Aşk, önüne çıkan her şeyi yok etmek için yaratılmıştı. Mantığı bile.

Kilise çanları gibi yankılanan kahkahasını takip ettim. Eskiden nefret ettiğim ama artık kırk sekiz saat boyunca duymadan hayatta kalamadığım o kahkahayı.

Mutfaktan geliyordu.

Doğal olarak.

Kurabiye'nin girdiği her evde ktüphaneler hariç en sevdiği yer mutfaktı. Midemi sıkan beklentiye dehşet eşlik etti. O bensiz eğlenebilirken ben onsuz aynı şeyi yapamaz hâldeydim.

Mutfak kapısının çerçevesine yaslanıp Dallas, Franklin ve Natasha'nın elmalı turta yapışını izledim. Kurabiye, turtanın şeritlerini açıyordu. Çilli burnuna ve yanaklarına un bulaşmıştı. Kendi etrafında dönerken gözleri mutlulukla ışıldıyordu, varlığını fark ettiğinde dudakları aralandı.

"Romeo? Burada ne işin var? Evimizde her şey yolunda mı? Babana mı bir şey oldu?"

Evimiz. Gerçekten orası senin için ev mi?

"Her şey yolunda. Babam maalesef hâlâ hayatta." Gözlerimi sadece ona dikmişim. Franklin'e bakmayı ve Dallas'ın beni tanımlamak için kullandığı sert sözleri hatırlamayı hiç istemiyordum. Kurabiye'nin turtalarının iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama insanın kibrini kırmakta hiç fena değildi.

"Neler oluyor?" Elindeki hamuru tezgâhın üzerine bırakıp yanıma geldi. Beyaz gülleri eline tutuşturdu. Buketi aldığı anda gözlerinde milyonlarca soru vardı.

"Hiçbir şey." Ailesinin bizi izlediğini umursamadan bir elimi beline dolayıp onu kendime çektim. "Sadece dışarı çıkma teklifimi kabul edeceğini düşündüm."

"Ama Georgia'dan döndüğümde çıkacaktık."

"Planımız bana uymadı."

Kurabiye burnunu kırıştırdı. "Neden?"

"Çünkü senden kırk sekiz saatten daha fazla uzak kalamadım."

Sonunda sözlerimden ve varlığımdan memnun olmuş görünüyordu. Bir elini yanağıma koyup bana sırıttı. Franklin'e hızlı bir bakış attım. Sanki canlı yayında kendi kolumu yemeye niyetlendiğimi söylemişim gibi bakıyordu. Yine de gerçek bir ergenin ilişkim hakkındaki düşüncelerini umursayacak değil-

dim. Tek düşündüğüm, karıma tekrar sarılmanın bana gülünç derecede iyi geldiğiydi.

Dallas bana baktı. Kendime engel olamayarak burnuza sürdüğü unu öperek temizledim. “Senin için de uygunsa şu an yapabiliriz. Dışarı çıkma işini yani.”

“Evet, şu an mükemmel olur,” dedim. “Programım tamamen uygun.”

“Üstümü değiştirmeme izin ver.”

Onu alnından öptüm. “Bekliyorum.”

Gerekirse sonsuza kadar beklerim.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Geçen sefer zaman tutmuştun.”

“Geçen sefer pislik gibi davranmıştım.”

Kıkırdadı, gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Benim sebep olduğum yıldızlar. “Peki şimdi nasıl davranıyorsun?”

Âşık gibi.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romeo

A rtık erkeklerin bir kadını elde etmek için neden her şeyi göze aldıklarını anlıyordum. Akaların Helen için Truva'yı neden işgal ettiklerini. Ya da benim durumumda, Chapel Fallsu Dallas için neden taşrada, insanı komaya sokacak kadar sıkıcı, küçük bir kasabada gezindiğimi.

Kurabiye randevumuza giderken her adımında gülümsüyor, yerinde duramıyordu.

İlk hedefimiz halk kütüphanesiydi.

"Bay Darcy'yle ilk randevum buradaydı." Kurabiye, kafeteryanın yanındaki yontulmuş tahta banka oturdu. "Ve ilk öpücüğümü de burada, lisedeki oyun kurucu Lars Sheffield'la yaşadım."

"İsmi söylemen yazık oldu." Parmaklarımı onun kılere geçirdim. "Şimdi onu öldürmek zorundayım."

Kıkırdadı. "Bir oyun oynamak ister misin?"

Doğal olarak ilk içgüdüm hayır demekti. "Elbette."

"Çocukken Frankie'yle hep oynardık. Kâğıtlara genel konu, memeli, mevsim, çiçek, her neyse onları yazar, her birini kadıp bir şapkanın içine atar ve sallayarak rastgele bir konu çekerdik. Konuyla ilgili beş kitabı ilk bulan kazanırdı."

"Neyi kazanır?"

Kurabiye kaşlarını oynattı.

Bu ödöl olayında kesinlikle bir mantık hatası vardı çünkü kaybeden de kazanan da bedel ödemekten çok fayda sağlayacaktı ama buna dikkat çekmenin anlamı yoktu.

Kurabiye birkaç konuyu not edip rastgele bir yabancının şapkasını alarak içine attığı kâğıtlardan bir konu seçti. *Meyve*, Sevinçle zıpladı. “Güzelmış. Daha önce hiç denk gelmemişti.”

Böylece meyve temalı kapak ve başlık arayışına girdik. Oyunun çok da aptalca olmadığını kabul etmek zorundaydım. *Elmalar Düşmez*, *Gazap Üzümleri* ve *Kızarmış Yeşil Domatesler*’i seçtim. Sonuçta domates de diğerleri gibi bir meyveydi. Ve evet, sonuna kadar bu argümanı savunabilirdim. Meyveden bahsetmişken, karnım bir hayli acıkmaya başlamıştı. Uçak yolculuğundan önce bir şey yememiştım ve açlığımı fark edemeyecek kadar dalgındım.

Kurabiye kitaplıkların ortasında, “Buldum,” diye seslendi, kucağındaki kitap yığını yüzünü gizliyordu. Yaşlı bir kütüphaneci ona hemen sessiz olmasını söyledi. Ancak Dallas bulduklarını göstererek bana doğru koşarken onu duymadı bile. “*The Curious Charms of Arthur Pepper*² mı?” Ona ters ters baktım. “Ama bu bir sebze.”

“Ama meyve kadar tatlı.”

“Meyvenin çok geniş bir yorumu bu. Bu mantıkla bakersak o zaman votka da bir ekmek türüdür çünkü ikisi de tahıl içeriyor.” Midem guruldadı. Yemek hakkında konuşmayı bırakmamız gerekiyordu.

“Belki de gerçekten öyledir.” Dallas kollarını boynuma doladı, mutluluğu güzel yüzüne yansiyordu. “Her neyse, ben kazandım.”

“Harika. Hadi gidip bir şeyler yiyelim ve barda tavladığın bir yabancıymışım gibi davranabileceğimiz bir otele yerleşelim.” Onun asla başka bir erkekle birlikte olmayacağı gerçeğini net-

2 (İng.) Pepper: Biber. —ç.n.

KARANLIK ROMEO'M

leştirmem gerekiyordu çünkü gitmesine izin vermem mümkün değildi.

“Ah, hemen mi?” Dallas’ın yüzü düştü. “Buradaki çok sevdiğim gölü görmeni istiyordum. O gölle ilgili bir şiir yazmıştım ve yerel gazetede yayımlanmıştı.”

On saattir bir şey yememiştim.

Önemli değil, dedim kendime. Kocaman adamsın, biraz daha dayanabilirsin.

“Hadi, gidelim o zaman.” Çenesine sıcak bir öpücük kondurdum. “Sonra benim için o şiiri okumanı istiyorum.”

Işıldayan gözlerle baktı bana. “Gerçekten mi?”

“Evet. *Çıplakken.*”

Omzuma şakayla vurdu. “Seni domuz.”

Harika. Şimdiyse tek düşünebildiğim domuz pastırmasıydı.

Bahsettiği göle gittik, en sevdiği meşe ağacına yaslandık ve Kurabiye dünyadaki en sevdiği şeyi yaptı: Denemek istediği yemekler ve bunları nerede yiyebileceği hakkında konuştu. Japonya, Tayland, Hindistan ve İtalya listesinin başında geliyordu.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha.

Midem fiziksel olarak ağrımaya başlamıştı.

“Gitmemiz gerek, hayatım.” Ayağa kalkıp elimi Dallas’a uzattım. Yakında yemek yemezsem cinayet işleyebilirdim.

Ayağa kalktı, yüzü gölgelenmişti. “Buluşmamız için buraya geldiğine pişman mısın?”

“Hayır.” Kaşlarımı çattım. “Neden böyle düşündün?”

“Çünkü geldiğimizden beri gitmek istiyorsun.”

Kendimi aptal bir çocuk gibi hissettim. “Sadece biraz acıktım, hepsi bu.”

Kolunu benim koluma doladı. “Tamam, hadi yemeğe gidelim o zaman.”

Ne yazık ki Chapel Falls’un sakinleri yargılayıcı oldukları kadar beceriksizdi de. Şehir merkezinde girdiğimiz ilk üç restoranda yer yoktu. Dördüncüsüyse tadilat nedeniyle geçici

olarak kapatılmıştı. Küçük, sıradan bir lokantada yapış yapış bir masaya oturduğumuzda artık açlıktan titriyordum.

Hamburger ve diyet kola sipariş ettim. Kurabiye de krep istedi. Benimle sohbet etmeye çalışırken söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yapıyordum.

Siparişimizi verdikten yirmi dakika sonra garson kız, pejmürde pembe üniforması ve kabarmış sarı saçlarıyla masamıza gelerek hamburgerlerinin bittiğini söyledi.

“Bir hamburgercide hamburger nasıl biter?” Kükrememek için dudaklarımı sıkıca bastırarak homurdandım.

Omuz silktilti. “Onu müdüre sorun. Ben burada sadece siparişleri alıyorum.”

“O zaman bunu da al, mutfağa git ve bana müdürünü çağır. Hemen.”

Kurabiye soluk soluğa bana döndü. “Romeo, neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok.” Masadan kalkıp mutfağa yürüdüm. Mutlaka yiyecek bir şeyler olmalıydı.

Bu noktada, beni doyuracaksa birinin bacağına kemirmeye bile razıydım. Çarpma kapıları açarak seslerin yükseldiği mutfağa girdim, aşçıları ve bulaşıkçıları atlayarak doğruca ucuz bir takım elbise giymiş adama yöneldim.

Dallas ve garson kız peşimden geliyordu.

“Hey!” Adam elinde bir dosyayla bana döndü. “Buraya giremezsin.”

Onu duvara sıkıştırdım. Kulaklarım tava şingirtıları ve ona eşlik eden bağırış sesleriyle doldu. Gürültüden nefret ederdim. Tahammül edebildiğim tek gürültü Dallas’inkiydi.

“Hamburgeriniz bitmiş.” Gömleğinden kavrayıp onu havaya kaldırarak endüstriyel dondurucuya çarptım.

“Romeo!” Dallas kolumu çekiştirdi. “Adamı rahat bırak! Tanrım, sana neler oluyor?”

KARANLIK ROMEO'M

“Hâlâ bifteğimiz var.” McMüdür’ün gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Burgerler için üzgünüm. Erken saatlerde bir ofis partisi verildi. Bir sürü insan sipariş verince...”

“Biftek istemiyorum. Lanet olası bir hamburger istiyorum.”

“Hemen birini markete yollayıp malzeme aldirtırım.” Yanakları kızarmıştı, şakaklarından şakır şakır ter akıyordu.

“Bu arada masanıza ücretsiz soğan halkası ve patates kızartması göndereceğiz.”

Kurabiye sonunda beni çekmeyi başardı. “Romeo, bırak adamı.”

İsteksizce söylediğini yaptım. Dallas aramıza girdi, yüzü pespembe kesilmişti. Yüz ifadesi beni dünyaya döndürdü. Az önce ne olmuştu böyle? Birkaç adım uzaklaşarak bir şey yapmayacağımı gösterir gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Dallas özür dilercesine gülümseyerek adama baktı. “Teklifiniz için teşekkürler... ve soğan halkaları için de ama başka bir yere gideceğiz.”

Böylece beni önce mutfaktan sonra da restorandan çıkardı. Sersemlemiş hâlde beni Natasha’nın arabasının yolcu koltuğuna sürüklemesine izin verdim. Döktüğüm soğuk terler boynumu kaşındırıyordu. Dallas arabaya servis yapan bir restorana girerek iki büyük hamburger, patates kızartması ve kola aldı.

Kartını cüzdanına geri koymadan önce hemen yiyecekleri ellerime tutuşturdu. “Ye.”

“Seni bekleyeceğim.”

“Hemen ye, yoksa yemin ederim o hamburgeri boğazına tıkarım, Rom.”

Eh, madem ısrar ediyordu.

Birkaç dakika içinde hepsini mideye indirdim. İki blok öteye gidene kadar hepsi bitmişti.

Kurabiye motoru durdurup bana döndü. “Panik atak geçirdin.”

Utanç duygusu içime yayılsa da aslında zaten bir süredir oradaydı. Önümdeki kaydıraklara ve salıncaklara baktım. Asla dört saatten fazla aç kalmazdım. Yıllardır böyleydi. Düşük kalorili, besleyici yemekler yememin tek nedeni buydu. Kaygıyı uzak tutmak için sürekli yiyecek tüketmem gerekiyordu.

“Sadece acıkmıştım.”

“Saçmalık. Sen tanıdığım en titiz insansın. Daha önce hiç kendini kaybetmedin. Bir şey seni tetikledi. Neydi o?”

Sırlarımdan bıkmadın mı? Kusurlarımdan? Göze batan problemlerimden? Hakkımdaki her korkunç şeyi bilmek zorunda mısın?

Sorular yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü başını iki yana salladı. “Ben senin karınım. Senin güvenli limanını. Her şeyi bilmem gerekiyor. Daha önce de söylediğim gibi, sana asla ihanet etmeyeceğim.”

İyi. Ruhuma bakmak istiyorsa bakabilirdi. Kimse bu karmaşaya şahitlik edecek kadar talihsiz olmamalıydı ama onu hiçbir şeyden mahrum bırakamıyordum.

Sırlarımdan. Düşüncelerimden. Kalbimden.

Hepsi orada, yalayıp yutması için gümüş bir tepside duruyordu.

Bu kadın beni öyle bir avucunun içine almıştı ki sıcak havanın tadını çıkarmak istese peşinden cehennemin dibine kadar giderdim.

Hamburger ve patates kızartması paketlerini toplayıp avucumun içinde buruşturdum. Göz temasından kaçınarak, “Daha önce de belirttiğim gibi, Morgan babamın kadınlarla ilgili ilk yamuğu değildi. Ondan önce deliği olan ve ona en ufak bir ilgi duyan her şeyi becermek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı,” dedim.

Bakışları yüzüme kitlenmiş, tenimi ısıtıyordu.

“Monica’yı sürekli aldattı. Onları tam olarak bir anlaşmalı evlilikti. Monica zenginliğin içine doğmuştu, peder de bu zenginliğe el koymak istiyordu. İkisinin de ailesi İtalyandı. İkisi

de Katolikti, ikisi de hırslıydı. Mantıklı bir evlilikti. Ne yazık ki peder çıkarları olan bu anlaşmayı olduğu gibi kabul ederken Monica zamanla ona delicesine âşık oldu ve sadakatini istedi.”

Aşk gerçekten korkunç bir şeydi. İnsanların içindeki çirkinliği ortaya çıkarıyordu. Ancak güzelliği ortaya çıkardığını da görmeye başlamıştım.

Kurabiye elini bacağıma koyup sıktı.

“Annemle babam sürekli kısır döngülerden geçerci. Peder aldatır, Monica da onu kovardı. Sonra babam ondan ikinci bir şans isterdi. Hep onu tekrar hamile bırakmaya çalışırdı. Defalarca denedi ama başarılı olamadılar. Monica hamile kalamıyordu, ben bir istisnaydım.”

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. Hiç doğmamış olmayı dilediğim zamanların sayısını unutmuştum.

“Ben altı yaşındayken Monica onu yine aldattığını fark etti. Sıradan bir aldatma da değildi, gerçek bir ilişki yaşıyordu. Kadın onun şehir merkezindeki çatı katına taşınmış, her şeyini getirmişti. Çocuğunu bile.”

Kurabiye dünyamı altüst ederken ara sıra kaldığım çatı katı. Morgan’la paylaştığım çatı katı... Düşündüm de, orayı yakıp kül etsem yeriydi.

“Küçük bir çocukken ailem böyle krizler yaşadığında kendi başımın çaresine bakmaya alışmıştım. Banyomu, kıyafetlerimi, öğle yemeğimi, ev ödevimi kendim hazırlardım. Monica bana neredeyse hiç ilgi göstermez, zamanını başarısız baştan çıkarma planlarına ve hamile kalma girişimlerine ayırırdı. Var olan çocuğuna aldırmıyordu bile. Bu yüzden ilk başlarda pederi kovduğunda onu idare ettim.”

Derin bir nefes vererek Kurabiye’nin hâlâ bacağımda duran elini kavradım. “Sonra birinci sınıfa başladım. Çok geçmeden hayatımda hiç yetişkin biri olmadığı ortaya çıktı. Monica’nın şoförü sık sık onun için ayak işlerini gördüğünden beni götürecekt zamanı kalmıyordu, bu yüzden okula gecikiyordum. Dağınık-

tım. Kokuyordum. Derslerde geride kalmıştım. İlk dönemin sonunda Çocuk Koruma Hizmetlileri kapımızı çaldı.”

Kurabiye'nin parmakları bacağıma daha sıkı kavradı. Yüzündeki acıma duygusunu görmek istemediğim için başımı kaldırıp tavan penceresine baktım.

“En doğal çözüm dadı tutmak olurdu ama ailemin başı çalışanlardan daha önce de yanmıştı. Geçmişteki dadılar sürekli gizlilik anlaşmalarını ihlâl edip basına bilgi sızdırıyorlardı. Zach'in annesi bana birkaç hafta, birkaç ay, ne kadar sürerse sürsün bakmayı teklif etti.”

O zamanlar Zach'le ayrılmaz ikiliydik.

“Nihayetinde peder tek çocuğunu yabancı ellere teslim ettiğinin insanlarca öğrenilmesinin yaratacağı utanca katlanamayacağını fark etti. Monica'ya tek işini, anneliği başaramadığı için kırgın ve kızgındı. Böylece bir çözüm buldu ve beni Milano'daki küçük kız kardeşinin yanına gönderdi.”

Sabrina Costa tam olarak dağılmış hâldeydi.

Ayrıcalığın ve aptallığın göbek adıydı.

Günlerini bir toksik ilişkiden diğerine atlayarak geçiriyordu. Zamanını partilerle, alışverişle ve ailesinin haberi olmadan kokain çekmekle harcıyordu. Uyuşturucu alışkanlığı onu okyanusun ötesine, ailesinin her hareketini izleyemeyeceği bir yere sürgün etmişti.

Dallas ellerimi kucağına götürüp hamburgerden kalan yağı peçeteyle sildi. “Okul döneminin ortasında seni başka bir yere mi gönderdiler yani?”

Başımla onayladım. “İtalyanca bilmediğim için ailem, bir Little Einstein müzik kutusu kadar bilgisi olan Sabrina tarafından evde eğitilmem gerektiğine karar verdi.” Belki de acımasız davranıyordum. Elbette müzik kutusu teyzemden daha fazla renk ve hayvan sesi biliyordu.

“Milano'ya vardığım anda işlerin nasıl yürüyeceğini anladım. Sabrina bana bir dakika bile ayırmadı. Sürekli dışarı çıkıyor,

partilere katılıyor ve beraberinde eve getirdiği erkek arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu. Dairesinde yalnızdım. Kendimle ve son sınıf ders kitaplarıyla baş başaydım. Sabrina haftada bir alışverişten bir iki poşet yiyecekle dönüyordu ama onlar da iki günlük öğünümü zor karşılıyordu.”

Kurabiye'nin çenesi fiziksel bir darbeye hazırlanır gibi gerildi.

“Bir şekilde idare ettim işte.” Dudaklarımdan içi boş bir kahkaha kaçtı. “Her zaman etrafta yiyecek konserveleri bulurdum. Bazen günde sadece birkaç kaşık domates salçası yerdim. Ya da nasıl pişirileceğini bilmediğim için kuru makarna. Ton balığı konserveleriye benim için ziyafet oluyordu. Ne zaman biraz getirse çok mutlu olurdum. Sonunda artık bunları bile almamaya başladı. Benimle ilgilenme işini erkek arkadaşlarından biri devraldı.”

Dallas yanımda kaskatı kesilmiş, ıslak mendili avucunun içinde sıkıyordu. Parkın üzerine karanlık çökmüştü. Her nasılsa gün batımını kaçırmıştık.

“Onunla tanıştığım ilk gün beni dışarı çıkardı. Çok mutlu olmuştum. Neredeyse bir aydır ilk kez evden çıkıyordum. Sabrina'nın sonunda pislik olmayan birini bulduğunu düşünmüştüm. Gabe beni yemeğe götüreceğini söyledi ve götürdü de ama bir restorana değil. Modena'nın kenar mahallelerindeki bir dövüş arenasına gittik.”

Arena kelimesini duyunca Kurabiye'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine de bir şey söylemedi.

“Beni bir kafese götürdü, içeriye kilitledi ve yemek yemek istiyorsam kazanmam gerektiğini söyledi. Kazanamadım. En azından ilk dört maç boyunca. Aslında ilk iki maçta dövüşmedim bile, o kadar sersemlemiştim ki... Kafesi açtılar ve beni sığır sopasıyla arenanın ortasına ittiler, benden birkaç yaş büyük bir yetim de beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü.”

Islak peçete Kurabiye'nin elinden kayıp gaz pedalına doğru yuvarlandı.

“Daha sonra yapılı yetimlere karşı daha sert dövüşmeyi öğrendim. Onlar güçlüydü, hırçınlardı, her biri yemekle ödüllendirilen sayısız zafer kazanmıştı. Küçük porsiyonlardı ama sonuçta yemek yemekti. Günlerdir bir şey yememiştim. Beşinci dövüşten sonra kendimi kaybettim. Tekmeledim, yumrukladım, pençeledim. Kazanmak için her şeyi yaptım. Ve kazandım da. Beni çocuktan güç bela ayırdılar. Muhtemelen benden bir yaş büyüktü, yedi yaşındaydı ama onu o kadar kötü dövmüştüm ki arenadan taşıyarak götürdüler.

“Bana yemeğimi verdiler. Gabe bana bu kadar iyi olacağını söylememişti. Bir aydır pişmiş yemek yememiştim. Bu yüzden yarım tabak risotto geldiğinde, zaten kafesin zemininde olmasaydım yere düşerdim. Gabe sonra beni eve götürdü ve bana o günkü bahislerini eşitlediğini söyledi. Biraz pratik yaparsam geleceğimin harika olacağı vaadinde bulundu. Hatta bana abur cubur almak için bir markette durdu. Bu beni birkaç gün idare etti, o risottoyu tekrar yiyebileceğim anlamına geliyorsa onu seve seve memnun edecektim.

“Böylece her hafta sonu arenaya gittik. Kazandığımda, arenanın sahipleri bana ev yemeği ikram ediyordu. Ardından Gabe beni eve bırakıyor, yol boyunca dövüş bahşişleri veriyor ve yiyecek alıyordu. Ama ben arenadan ayrılmak istemiyordum. Dövüşmek istiyordum. *Yemek yemek* istiyordum. *Patlıcan parmigiana. Linguini alle vongole. Ricotta gnudi.* Dövüşlerin arasındaki günlerde ancak hayatta kalmama yetecek kadar yemek veriyorlardı. Her gün kalıp dövüşen yetimleri çok kıskanıyordum. Diğerleri, yani benim gibi sahipsiz çocuklar ya da fakir ailelerden gelenler sadece hafta sonları dövüşüyordu.”

Zorla yutkundum, sonunda bakışlarıyla buluşmaya cesaret edebildim. Gözleri kuruydu ama çenesini sıkmıştı. Beni yardıma muhtaç biri olarak görmediği belliydi, bunun için ona minnettardım.

“Sonunda yanımda küçük bir kap taşımayı öğrendim. Bir sonraki dövüşü beklerken beni oyalaması için ödülümü içine attığım küçük bir teneke.” Elimde evirip çevirdim. İçindeki sakız metale çarparak tıkırdadı. “Sadece altı ay orada kaldım. Bunun dördünü Gabe’le geçirdim. Sabrina’nın en uzun ilişkisiydi. Muhtemelen hâlâ da öyledir. Ona uyuşturucu getiriyordu, Sabrina da onu yanında tutuyordu. Ama sonunda bitti ve Gabe’i bir daha görmedim. Gittiği gün bana iyi şanslar diledi ve bir daha ziyarete gelemeyeceğini söyledi. O kadar sinirlendim ki bunu,” kutuyu kaldırıp içindeki küçük göçüğü gösterdim, “kafasına fırlattım, sonra bir bebek gibi ağladım. O gidince yemek için tekrar Sabrina’ya bel bağlamaya başlayacaktım.”

Kurabiye’ye bazı günler hiçbir şey yiyemediğimi söylemedim. Nasıl da dört yaşında bir çocuk gibi görüne kadar zayıfladığımı. Kemiklerimin sayıldığını, yatakta yatmanın ve uyumanın acı verdiğini. İki dişimin düştüğünü. Saçlarımın dökülmeye başladığını ve başımın üstünde kasvetli bir bulut gibi asılı durduğunu.

“Teyzemin evinde çok az yiyecek olsa da bol miktarda sakız vardı. Burnuna çektiği kokain yüzünden çenesi kilitlenirdi, bu yüzden eve sakız stoklamıştı. Açlığımı bastırmaya yardımcı oluyordu. Gün boyunca çiğnerdim.”

Sadece bir kez karnımı doyurmak için sakız yutmak gibi talihsiz bir hata yapmıştım. O kadar kötü bir ağrıya sonuçlanmıştı ki iki gün boyunca sürünerek gezmiştim. Bu da bana her ihtiyacım olduğunda hastaneye gidemeyeceğimi hatırlatıyordu. Vücuduma dikkat etmem ve kendimi bir daha asla böyle bir duruma sokmamam gerektiğini.

“Bu yüzden sakız takıntın var.” Kurabiye hâlâ elimde tuttuğum kutuya neredeyse saygıyla dokundu. “O senin güvenli limanın gibi olmuş. En kötü kâbusundan kurtulmana yardım etmiş.”

“Sakin kalmama yardım ediyor,” diye itiraf ettim.

“Peki ya gürültü? Gürültüden neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Bana arenayı hatırlatıyor. Seyircileri. Dövüşlerde bir favorileri olurdu ve o kişi çoğunlukla bendim. Sıkı dövüşüyordum. Onlara en çok parayı ben kazandırdım. Bir noktadan sonra kafesim her açıldığında tezahürat yapmaya başlamışlardı. Ne zaman bir yumruk indirsem, başka bir çocuğun kaburgasını kırsam memnuniyetlerini kükrercesine bağırarak gösteriyorlardı. Çıkardıkları ses kafatasımı delip geçecekmiş gibi hissediyordum.”

“Yara izleri...” Sanki bütün berbat parçalarımı bir araya getiriyormuş gibi kendi kendine başını salladı. “Peki, ne oldu? Seni kim geri aldı?”

“Babam.”

Paketleri çöpe atmak için arabadan indim ve sonra geri döndüm. Otuz saniyeden fazla sürmedi ama ihtiyacım olan temiz havayı almama yetmişti.

“Okul döneminin sonunda beni kontrol etmeye geldi. En hafif tabiriyle söyleyeyim, gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Beni Potomac’e geri götürüp iki dadı tuttu ve Monica’yı da kendini toparlamazsa ondan boşanacağı ve benim tam velayetimi alacağı konusunda uyardı.”

Kurabiye sessizce, dudaklarını oynatarak *vay be* dedi. “Baban o andan itibaren oğluna daha iyi bakması gerektiğini fark etmiş demek.”

“Daha çok Monica’nın ona daha fazla veliaht veremeyeceğini fark etmiş ve elindekini hayatta tutmak istemiş gibiydi,” dedim öfkeyle. “Evet, işte bu yüzden her dört saatte bir besleniyorum. Bu yüzden sakız çiğniyorum. Bu yüzden gürültüden nefret ediyorum ve içgüdüsel bir şeymiş gibi hemen dövüşüyorum. Çünkü öyle, bu bir içgüdü. Kontrolü sağlamak için çabalıyorum. Mutlak güçten başka hiçbir şey beni tatmin etmiyor.”

Yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu belirdi. Öfke ve gurur arasında bir şeydi bu. Konsolun üzerinden uzanıp

KARANLIK ROMEO'M

yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Sen galip geldin. Şu hâline bir bak. Muhteşemsin. Başarılısın.”

“Berbat hâldeyim,” diye tamamladım, dudaklarım onun-kilerle buluşmak, öpülmek istiyordu.

Kurabiye beni yavaş ve istikrarlı bir şekilde öpse de tutkuya geçit vermedi. Geri çekildiğinde karnımı okşadı. “Bu vesileyle karnının her zaman tok olmasını sağlayacağıma söz veriyorum. Bu hiç zor olmayacak, güven bana. Ben de büyük bir yemek meraklısıyım.” Ağır havayı dağıtmaya çalışıyordu.

Bunu takdir etsem de gerek yoktu. “Artık daha iyiyim.” Başparmağımı çıldırtıcı güzellikteki çillerinin üzerinde gezdirdim. “Yani, çoğunlukla.”

“Çocuklarımıza iyi bir anne olacağım. Söz veriyorum. Her zaman önceliğim onlar olacak. Babalarının da canı cehenneme.”

Ona inanıyordum. Dallas'ta en çok hoşuma giden şeylerden biri de buydu. Bir annenin içgüdülerine sahipti. Çocuğu asla aç ya da muhtaç kalmazdı.

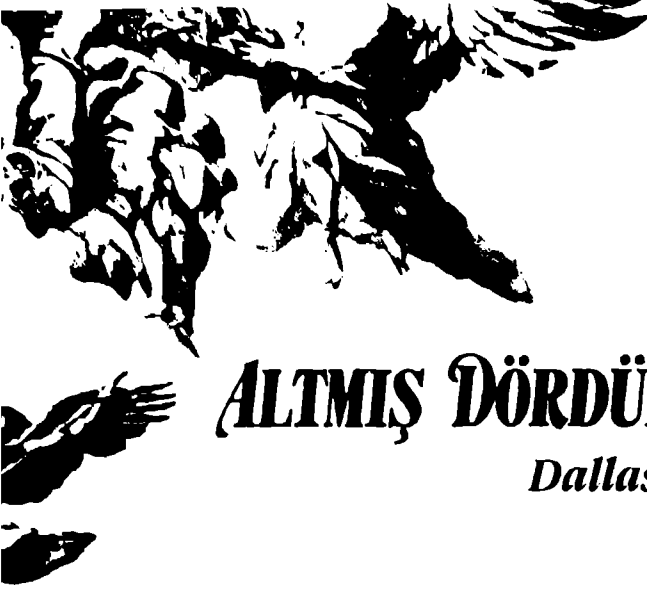
Dallas omuzlarıma sarılıp alnını alnıma bastırdı, kokumu içine çekti. “Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar incindiğini biliyorum. Sana sahip çıkması gereken insanlar... Monica, baban, Morgan, hepsi seni hayal kırıklığına uğratmış. Ama bir gün kalbinin kapıları açılırsa... Umarım o kapıların anahtarına sahip olan kişi ben olurum.”

Sana şimdiden fena hâlde aşığım. Keşke bilsen.

Ona olan hislerimin boyutunu bilseydi üzerimdeki gücü o kadar yıkıcı olurdu ki...

Dallas Costa beni korkutuyordu. O, Morgan değildi. Kalbimin anahtarına ihtiyacı yoktu.

Çünkü o lanet kapıyı çoktan tekmeleyip kırmıştı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dallas

Potomac'e döndüğümüzde Romeo'dan ayrılma fikri beni dehşete düşürüyordu. Ama onun bir işi, sorumlulukları, benden ayrı bir hayatı vardı.

Peki ya ben? Bense yer çekimi beni terk etmiş gibi hissediyordum. Sanki denizde sürükleniyor, kendimi yeni gerçekliğime demirlemek için mücadele ediyordum. Arena dövüşleri, gıda promlemleri ve intikam arayışlarıyla dolu bir gerçeklik.

Ona sarılmak istedim. Onu iyileştirmek. Ama en çok da onu yargıladığım için kendimi cezalandırmak istedim. Canavar diye bir şey yoktu. Sadece acıları tarafından şekillendirilmiş insanlar vardı.

Romeo her gece yatağımıza giriyor ve *kendi* hayalimi gerçekleştirmeme yardım ediyordu. Seks yapıyorduk. Hem de çok. Korunmasız. Mutfakta. Sinema odasında. Saunada. Hatta beni Casey Reynolds'la spin dersine –ki dersin amacı hâlâ aklımı kurcalıyordu– götürdüğü spor salonunda bile. Bir insan neden hiçbir yere gitmemek için bisiklete binerdi ki?

Chapel Falls'tan döndükten bir hafta sonra oturma odasındaki kanepeye uzanmış, Hettie'yle birlikte düğün fotoğraflarını gözden geçiriyordum. Bu kez içinde kocamın da olduğu bir tane fotoğrafı bastırmak niyetindeydim.

“Buna ne dersin?”

KARANLIK ROMEO'M

“Kızım, ellinci kez söylüyorum, ikiniz de her fotoğrafra mantıksız şekilde seksi görünüyorsunuz. Sanırım bu yüzden sizden nefret ediyorum.”

“Tamam, tamam. Bu sondu. Şimdilik yani.”

“Ah, Tanrıya şükür.” Kumandayı alıp fotoğraflara baktığımız uygulamadan çıktı. “Hadi yine *Friday Night Tykes*’i açalım. Hiçbir şey yetişkin adamların top peşinde koşan on yaşındaki çocuklara mantıksızca sinirlenmelerini izlemek kadar güzel olamaz.”

Tam kanalı değiştirdiği sırada ekranda bir şey belirdi.

“Bekle.” Hettie’nin koluna yapıştım. “Geri dön.”

Dügmeye basmasıyla ekranda bir son dakika haberi belirdi. Haberin başlığı şöyleydi: **Licht Holding hisseleri yeniden çöktü.**

Muhabir mikrofonuna konuşuyordu. “Kameralarımız Licht Holding’in önünde, CEO Theodore Licht ve oğlu Madison’ın Dolandırıcılık bölümünden Adalet Bakanlığı Özel Ajanları tarafından kelepçelenerek götürüldüğünü gösteriyor. Adalet Bakanlığındaki kaynaklarımız Licht ikilisinin kurumsal dolandırıcılık suçlamasıyla tutuklandığını belirtti. Licht Holding’in bir devlet kurumuyla çalışma şansı ortadan kalktığına göre onların yerini kim alacak? Daha fazla ayrıntı bu akşam sizlerle.”

Hettie televizyonun sesini kısıp bana döndü. “*Aman. Tanrım.*”

Derin bir nefes aldım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Hettie’nin düşüncesinin aksine bu iyi bir şey değildi.

Potomac’te kaldığım süre boyunca Madison’ın ne kadar aşağılık biri olduğunu öğrenmiştim. Son sözü onun söylemesi gerekiyordu. Böyle bitmesine hayatta izin vermezdi.

Köşeye sıkıştığında Madison tehlikeli biri oluyordu. Aslında Chapel Falls’tan buraya dönerken Romeo onunla Noel’de karşılaştığından bahsetmişti.

Ellerim telefonuma gitti. Kararsız parmaklarla hızlıca Romeo’yu aradım.

İlk çalışta cevap verdi. “Kurabiye?”

Hettie odadan çıkarak beni yalnız bıraktı.

“Haberleri gördüm.”

“Sesin pek mutlu gelmiyor.”

“Mutlu değilim. Endişeliyim.” Saçlarımın uçlarını kemirerek volta atmaya başladım. “Bu bir şirket dolandırıcılığı suçlaması. Kısa sürede kefaletle serbest kalacak. Dava sonuçlanana kadar da sokaklarda serbestçe dolaşacağından onunla uğraşmak zorunda kalacağız. Bu yıllar sürebilir, Romeo.”

“Yedi yirmi dört çalışacak başka bir güvenlik ekibi tuttum. Yarından itibaren evden çıktığında eğitilmiş bir dövüşçü seni takip edecek. Ona izin vereceğine söz ver.”

“Kendim için endişelenmiyorum. *Senin* için endişeleniyorum.”

“Endişelenme. Costa Industries, Arlington County’deki en güvenli binadır.”

“Arlington County’deki en güvenli yer Pentagon’dur,” diye belirttim.

“Söyleyeceğimi söyledim, Kurabiye.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ama neşesine karşılık verecek enerjim yoktu.

Dolanıp durmayı bıraktım. Dudaklarım aralandı. Dilimin ucuna iki kelime geliyordu. Onları serbest bırakmak istedim. Onları evrene salmak ve bana cevap verdiğini duymak istedim. Ama yapmadım. Madison’ın tutuklanmasının hemen ardından bunu telefonda itiraf etmek aptalca geliyordu.

Kelimeleri yuttum.

Daha sonra ne kadar pişman olacağımın farkında değildim.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Romeo

On yıldan uzun bir süredir ilk kez babamın yanında suratına yumruk atmak istemeden durabiliyordum. Ne de olsa –Rolex’ime baktım– önümüzdeki on sekiz dakika içinde yapmayı planladığı duyuru için ağzının iş görüyor olması gerekiyordu. Costa Industries’in yıllık hissedarlar toplantısında yönetim kurulu üyeleri ve büyük hissedarların önünde oturuyorduk. İlk otuz dakikayı hep birlikte Licht Holding’in çöküşüne sevinerek geçirmiştik, bu sabah Madison ve babasının sızdırılan sabıka fotoğrafı arkamdaki projektör ekranında duruyordu.

Her şey yoluna girmişti. Kısa aradan sonra babam emekliliğini resmen açıklayacak ve yerine beni aday gösterecekti. Diğer uçtaki Bruce somurtarak elindeki galetayı sıkıyordu. Yakında Costa Industries’in CEO’su olarak duyurulacak olmaktan ne yazık ki hiçbir zevk almıyordum. Bu bir zafer değildi. Sadece şirketi yok edene kadar görevde olacaktım.

Bruce’a gelince, o benim için hiçbir zaman gerçekten önemli olmamıştı. Yolumdan çektiğim anda o kokuşmuş varlığının önemsiz olacağını biliyordum. Bir osuruk gibi varlığıyla midemi bulandıracaktı sadece. Aralarındaki tek fark Bruce’un maaş almasıydı.

Von Bismarck’tan bir mesaj geldiğinde grup sohbetindeki mesajlara baktım.

Ollie vB: Hapishanedekilerin de Madison Licht’in yüzünü yumruklamalık bulacağına dair nesine bahse girmek istersiniz?

Romeo Costa: Açıkçası sikilebilir bulmalarını tercih ederim.

Zach Sun: Boş verin onu. CEO pozisyonu ne durumda, Rom?

Romeo Costa: Her an benim olabilir. Licht Holding oyun dışı kaldı. Bruce kendi kendini bitiriyor. Ben fazladan mesai yaparken o yeni resepsiyonist kızla kırıstırıyordu. Yirmi iki yaşında bile değilmiş. Peder bundan hoşlanmadı. Kızın her şeyi basına anlatmakla tehdit eden kocasının da hoşuna gitmedi tabii.

Zach Sun: Seninle gurur duyuyorum.

Zach Sun: (Az önce söylediğim şeyde ciddiymişim gibi davranın.)

Ollie vB: Ona aldırma, Rom. Gerçekten seninle gurur duyuyorum. Başkalarını mahvetmeye olan adanmışlığın Stefano DiMera'ninkiyile yarışır.

Zach Sun: Bu isim tanıdık gelmedi. Politikacı mı? Tarihî bir figür mü?

Ollie VB: *Days of Our Lives* karakteri. Süper kötü adam. Billy the Kid yanında kedi yavrusu kalır.

Romeo Costa: Sadece soruyorum, @OllievB, neden?

Ollie vB: Hayatımın nefes almak için para kazanmaktan ibaret olduğunu unutuyorsun. Dijital platformlar yokken gündüz kuşağı programları vardı.

Telefonumun ekranına bakarak kaşlarımı çattım, sohbetin akışı karşısında sabrım tükeniyordu.

Ollie vB: Denemeden eleştirme. Marlana'nın şeytan tarafından ele geçirildiği bölüm çok çılgıncaydı. Şeytan çıkarma sahnesi televizyonda izlediğim en iyi şeylerden biriydi.

KARANLIK ROMEO'M

Zach Sun: Kesin öyledir çünkü ekran sürenin çoğunu amatör pornolar oluşturuyor.

Ollie vB: Amatör porno başka bir şeydir. İzlerken o insanların gerçekten üvey kardeş olduklarına inanabiliyorsun. Stüdyo işi pornolarda bunu asla yapamazsın.

Zach Sun: İnanırcılıktan uzaklaşılmasını mı? Az önce gözleri olmayan bir kadının odanın ortasında havalandığı bir pembe dizinin konusunu anlattın.

Zach Sun: Noel Baba'nın gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?

Ollie vB: Tabii ki gerçek. Onu daha bu Noel'de alışveriş merkezinde gördüm.

Zach Sun: Senin cidden bir hobiye ihtiyacın var.

Ollie vB: Biliyorum. Ama Rom bana şu kız kardeşin numarasını vermiyor.

Romeo Costa: Bak, o daha...

Oliver'a çocukluk arkadaşları tarafından aforoz edilmenin eşiğine geldiğini anlatmak üzereydim ki bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Fısıltılar odanın içinde bir hissedardan diğerine yayılıyordu.

Cara telefonunu cebine atıp içecek masasından yanıma koştu. Kulağıma eğilerek fısıldadı. "Madison ve babası kefaletle serbest bırakıldı."

Kahretsin. "Bu kadar çabuk mu? Kefalet duruşması genellikle kırk sekiz saat sürer."

"Avukatları duruşmayı hızlandırdı, Lichtlerin Washington'da hâlâ pek çok dostu var."

Madison'ın tehdidi zihnimde yankılandı. O salakta omurga yoktu ama konu Dallas'a gelince işi şansa bırakamazdım.

Telefonumu elime alıp bu sabah yeniden işe aldığım Alan'a mesaj attım. Koruma görevine yarına kadar başlamayacaktı.

Romeo Costa: Erken başlayabilir misin?

Alan Reece: Ne kadar erken?

Romeo Costa: Şimdi.

Alan Reece: New York'tan Potomac'e giden uçaktayım. Bir saat içinde BWI'a ineceğim.

Lanet olsun. Cara giderken ben de evdeki güvenlik ekibine uyarı göndererek tehdit seviyesini sarıya yükseltmelerini ve uygun protokolü uygulamalarını istedim.

Babam ayağa kalkıp kürsüdeki mikrofonun önünde yerini aldı. "Tekrar hoş geldiniz, beyler." Seyirciler arasındaki Marla Whitmore sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. Tek kadın yönetim kurulu üyemiz olduğu için babam o yokmuş gibi davranmaktan zevk alıyordu. Bu da Marla'nın ona yaranmayı katiyen reddetmesini çok daha eğlenceli hâle getiriyordu. "Toplantıya devam ederken bir duyuru yapmak istiyorum. Eminim bu hepinizin uzun zamandır beklediği duyurudur."

O sırada Cara odanın diğer tarafından telefonunu sallayarak dikkatimi çekti. Saniyeler sonra telefonum bir mesajla titredi.

Cara Evans: Acil durum.

Romeo Costa: Bekleyebilir mi? Duyuruyu her an yapabilir.

Tabii ki peder o anda konuşmaya başladı. "Bugünden itibaren geçerli olmak üzere, Costa Industries'in CEO'luğundan emekli oluyorum. CEO olarak son işim, halef adayımı açıklamak olacak..."

Cara Evans: Madison Licht'in malikâneye doğru yola çıktığı haberini aldım.

Dallas evdeydi. Sandalyemden hışımla kalkmamla altımdan fırladığı gibi duvara çarptı, bacağı kırılmış olabilirdi. Babam mikrofona güldü. "Sakin ol. Daha adını bile anons etmedim, Romeo. Ah, zamane çocukları..." Başını iki yana salladı. "Çok

aceleciler.” Kahkahalar duvarlarda yankılandı. Pederin arkasındaki çıkışa doğru koşturarak kaşlarını çatmasına neden oldum. “Nereye gidiyorsun, oğlum?”

Sesi odadaki hoparlörlere yayıldı ama ona cevap vermedim. Bu yüzden güvenliğe yolumu kesmesini işaret etti. Takım elbiseyi dört adam etrafımı sararak beni çembere aldılar. Onlarla başa çıkabilirdim. Dövüşme konusunda yeterince deneyimim ve cesaretim vardı ama zaman kazanmak için pedere döndüm.

“Madison Licht kefaletle serbest bırakıldı ve evime gidiyor. Karım evde.”

“Güvenliğe haber ver.”

“Verdim.”

Hissedarlardan fısıltılar yükseldi. Bruce duygularını dışa vurduğu atıştırmalık tepsisinden başını kaldırdı, babam ona kararını bildirdiğinden beri ilk kez bulutların arasından güneşin sıyrıldığını görmüş gibi baktı.

Peder, otoritesinin bu kadar aleni sorgulanmasına alışık olmadığı için boğazını temizledi. “Yapabileceğin başka bir şey yok. Yıllık hissedarlar toplantısı yılda sadece bir kez yapılır. Otur.”

Babamı duymazdan gelerek o lanet olası uşaklarına döndüm. “Kenara çekilirseniz her birinize bir milyon dolar.” Birbirlerine baktılar, sözümü tutup tutmayacağımı anlamaya çalışıyorlardı. “Teklif her geçen saniye yüz bin azalıyor. Bir...”

Kürsüdeki babam, Costa Industries’i yok etmenin Dallas’a kıyasla hiçbir halt ifade etmediğini tabii ki anlamamıştı.

“Otur, Romeo, yoksa bir daha bu odaya adımını atamazsın, hele de Costa Industries’in CEO’su olarak.”

Arkama bile bakmadım.

ALTIŞ ALTINCI BÖLÜM

Romeo

Binadan çıktığımda Maybach kaldırıma yanaştı. Cara, Jared'a haber vermiş olmalıydı. Aceleyle arka koltuğa geçip cebimden telefonumu çıkardım.

“Nereye, patron?” Jared dikiz aynasından bana bakarak şapkasıyla selam verdi. Dallas bir keresinde onu üniformasından kurtarmam için beni sıkıştırmıştı. İçinde kendini sirk maymunu gibi hissediyor olabileceğini iddia etmişti.

Dallas.

Bir dahaki sefere bir öneride bulunduğunda, bu, iki böbreğimi bilime bağışlamak bile olsa, hiç düşünmeden yapacaktım.

“Eve.” Bağırılmayı başarmıştım. “Olabildiğince çabuk.”

Jared başıyla onayladı ve her zaman yaptığı gibi yanındaki buzdolabından bir şişe su alıp bana uzattı.

Suyu kolumun altına sıkıştırıp Zach'le Oliver'a mesaj attım.

Romeo Costa: @ZachSun Madison Licht'in yerini ne kadar hızlı bulabilirsin?

Ollie vB: Bölge hapishanesini mi? FBI nezarethanesini mi? Ya da Tanrı diye bir şey varsa, CIA'in gizli hapishanelerini mi?

Gerçek bir yanıt beklerken soğukkanlılığımı kaybetmek için elimden geleni yaparak suyumu yudumladım. Oraya zamanında varacaktım. Buna mecburdum.

Romeo Costa: Kefaletle serbest bırakıldı.

KARANLIK ROMEO'M

Ollie VB: Kahretsin.

Zach Sun: Telefonu üzerindeyse bir dakika alır. Bekle.

Romeo Costa: @ZachSun, buldun mu? Lanet olası bir daki...

Bir anda tenime, vücudumdaki bütün tüyleri diken diken eden bir ürperti yayıldı. Sanki elektrik çarpmış gibiydim.

Statik sürtünme olmalı.

Ama cümlemi yazmayı bitiremedim. Aniden midem bulanmaya başladı. Dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir hırıltı kaçtı. Tekrar yudumlamak için su şişesini kaldırdığımda ellerimin titrediğini fark ettim.

Ellerim hiç titremezdi.

Titreyen eller. Ağır nefesler. Bulanık görme. Vücudum sanki içinde yılanlar sürünüyormuş gibi ters yüz olmuştu. Jared'ın gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluştu, sonra hemen önümüzdeki yola geri döndü.

Suçluluk duygusunu gördüğümde tanırdım. Ve ihanetin tadını kilometrelerce öteden bile alabilirdim.

Zehirlenmişim.

Madison mı, Bruce mu? İki kere düşünmeme gerek yoktu. Tabii ki Madison'dı. Bruce iş birlikçiydi ama cinayet işlemeyecek kadar ahlaklıydı. Bu kadar ileri gitmezdi.

Madison beni öldürmesi için şoförüme para vermiş olmalıydı. Sorun şuydu ki suya ne kattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Durumumun ne kadar vahim olduğunu ya da panzehirin ne olabileceğini bilmem imkânsızdı. Jared'ın da bildiğinden şüpheliydim ama kesin olan bir şey vardı ki ben nefes alamayacak kadar güçsüzken bunu ona söylemek hata olurdu. Dikkatimi telefonuma vererek tek bir kelime yazdım. *Zehirlendim.*

Yarım saniye içinde Zach'in adı ekranımda belirdi. Aramayı kabul ettim, konuşamayacak kadar kötüydüm. Zaten Zach'in

aramasının sebebi de benimle konuşmak değildi. GPS uygulaması aracılığıyla konumumu öğrenmesi gerekiyordu.

“Eve gitmek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandım, böylece nereye gittiğimi duyabilecekti. Manzaraya bakılırsa dört dakika içinde orada olurdum.

Mesajlar ekranımda akmaya başladı.

Ollie vB: Evine bir ambulans gönderdim. Şimdi oraya gidiyorum.

Ollie vB: Not: Ölmek üzereyken bile kelimenin sonuna nokta koymakta ısrar etmene bayıldım. Dilbilgisine olan tutkun takdire şayan.

Ollie vB: Bir de yediğin ve içtiğin her şeyi yanında tut ki kontrol edip içinde ne olduğunu anlayabilelim.

Normalde zekâ yaşları on üçken zor zamanlarda becerikli olmalarına minnettardım. Madison'ın bu hamleden sonra muhtemelen Kurabiye'yi rahat bırakacağını anladığımda içim rahatlamıştı. Ben hayatta olup yaptıklarına şahit olmadıkça ona zarar vermesinin bir anlamı yoktu.

Jared'ın omuzları gerginlikten titriyordu. Aynadan bana bakışlar atıyor, sımsıkı kavradığı direksiyonun deri kaplamasında ter izleri bırakıyordu.

Ya ölmemi bekliyordu ve neden hâlâ oturduğumu, sakın ve akli başında göründüğümü anlamaya çalışıyordu ya da yaptığından pişman olmuştu.

Bu işten sıyrılmana izin vermeyeceğim. Bundan sağ çıkarsam...

Hiçbir zaman hayata sıkı sıkıya bağlı biri olmamıştım. Çocukken hiç doğmamış olmayı dilediğim günler olmuştu. Bu yüzden göğsümü ele geçiren bu aşına olmadığım panik beni şaşırtmıştı. Beraberinde rahatsız edici bir farkındalığa kapıldım.

Ölmek istemiyordum.

Dallas “Kurabiye” Costa'yla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

KARANLIK ROMEO'M

Karımla.

Onun kahkahalarını duymak istiyordum. Onunla yeni yemekler denemek, balo salonlarında birlikte dans etmek istiyordum, tabii bu kez toplum baskısı yüzünden değil, o benimle dans etmek istediği için.

Onu baştan çıkarmak, onun tarafından baştan çıkarılmak istiyordum. Paris'teki balayımızı tekrar yaşamak istiyordum.

Hatta bir parçam delicesine çocuğumuzu görmek istiyordu.

Kız mı yoksa erkek mi olacaktı? Gözleri ela mı olacaktı yoksa gri mi? Onun fevriliğini mi alacaktı yoksa benim kara mizah anlayışımı mı? Onun gülüşünü alacak mıydı? Acaba çoktan hamile olabilir miydi?

Kahretsin, ya hamileyse?

Hayata veda etmeye hazır değildim.

Araba malikânenin önüne yanaştı. Aklımdan bunun Dallas'ı evimizde son görüşüm olabileceği düşüncesi geçti. Arabadan çıktım ve zikzaklar çizerek kapıya doğru ilerledim.

Jared şoför koltuğundan fırlayarak peşimden geldi. "Patron, iyi görünmüyorsun. İstersen seni..."

Kapıdan içeri dalıp dizlerimin üzerine çöktüm. Organlarım teker teker iflas ediyordu.

Merdivene doğru sürünürken mutfaktan çıkan Hettie'yle karşılaştım, kollarında bir torba portakal vardı.

"Jared'i evden uzak tut," diye mırıldandım.

Ne olduğunu sormadı. Sadece dediğimi yaptı ve ince bedeniyle şoförün önünü kesti.

Her adım bana hayatımın bir yılına mal oluyor gibiydi. Derimin her santiminden ter akıyordu. Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşuyordu.

Sonunda Dallas'ın yatak odasına ulaşmayı başardım. Bugünlerde bizimkinde uyusa da buraya taşındığında ilk kullandığı odayı hâlâ çok seviyordu.

Oda onun kitaplarıyla ve kokusuyla doluydu.

Öğleden sonralarının çoğunu pencere kenarında kitap okuyarak geçirirdi.

Onu pencerenin önünde, kucağında ciltsiz bir kitapla kıvrılmış görünce rahatladım. En azından ona söylemek istediklerimi söyleyebilirdim.

O kadar eşsiz, o kadar özel bir tabloya benziyordu ki Zach bile böyle bir esere sahip olamazdı. Soluk turkuaz bir elbise giymişti. Arka planda inci renginde kış diyarı vardı.

Birkaç tutam saçı dağınık topuzundan kurtulmayı başarmıştı. Onları kulaklarının arkasına sıkıştırmak istediğim ama yapmadığım onca zaman için kendime küfrettim. Hayat, sizi böyle yoran bir kıza delice âşık olmamak için çok kısaydı.

Kurabiye'nin bakışları kitabın sayfalarından bana doğru kaydığında çenesi gevşedi. Gözlerine gökyüzünün yansıması vuruyordu. Söyleyeceğim sözlerle karşılık verdiğini hiç duymamış olsam bile bunun yeterli olduğunu biliyordum.

"Rom!" Kitabı bir kenara fırlattı. Kitap yerde sekti. Benim için kitabını böyle boş vermesi beni çok sevindirmişti. Ne de olsa kitaplar onun tüm dünyasıydı.

Hemen bana doğru koşup beni kollarının arasına aldı. Çömelerek başımı kaldırıp kucakladı. Sanırım hissettiğim kadar korkunç görünüyordum çünkü parmakları o kadar titriyordu ki beni sert bir darbeye kucağına düşürdü.

"Neler oluyor?" Göz bebekleri histerik bir şekilde hareket ediyordu. "Neden bu kadar solgun görünüyorsun?"

"Zehir." Tam cümle kuracak enerjim bile yoktu. Nefesi kesilen Dallas telefonunu çıkarıp 911'i aradı. Bir şekilde elimi kaldırırsam da tekrar düştü. Dokunuşunu hissedemiyordum. Sıcaklığını. Sıcaklığın çekildiği bir pamuğa sarılmış gibiydim.

"Ambulans yolda."

"Onu öldüreceğim," dedi. Burnunu omzuma gömdü. Gül kokulu saçlarının kokusunu alamıyordum. "Madison. O yaptı, biliyorum."

KARANLIK ROMEO'M

Göz kapaklarım kapandı. Kalan gücümün her zerresini topladım. Bunu söylemek için sadece bir şansım olacaktı. Kesin ve net olmalıydı. Gözlerimiz kilitlendi.

“Söylemem gereken bir şey var.”

İşin tuhafı, Madison’a öfkelenmek yerine buraya ona söylemeye geldiğim şeyi anlatmaya odaklanmıştım. Meğer Dallas haklıymış. Sevgi, nefreti yenmişti. İyilik de kötülüğü. İnsan son nefesini verirken nefret ettiği kişileri değil, sevdiklerini düşünüyordu.

“Bu çok önemli, Kurabiye. Dinliyor musun?” Bedenini hissedemesem de acısını hissedebiliyordum. Kalp kırıklığına benziyordu. Onunla baloda tanıştığım geceki gibi. Ah, lanet olsun. O zaman bile karşısında güçsüz kalmıştım, değil mi? Onu o balo salonunda, kendi küçük evreninde, etrafı şekerlemelerle çevrili, akli kurgusal diyarlarla dolu hâlde gördüğüm andan itibaren onu istiyordum.

“Evet.” Titredi, yanaklarımı daha sıkı kavradı. Yüzlerimiz birbirine karıştı. “Dinliyorum, Rom.”

“Sana âşığım, Dallas Costa. Senin her parçanı seviyorum. Her hücreni. Her nefesini. Her gülüşünü. Beni büyüledin. Beni ne kadar değiştirdiğini sana söylemeden bu dünyadan ayrılmak istemiyorum.”

“Hayır, Rom. Hayır.”

Dallas başımı yere yatırdı. Vücudum üzerindeki kontrolümü tamamen kaybettiğimin farkına vardım. Beni kurtarmak için umutsuz bir çabayla gömleğimin düğmelerini açtı. Gözleri tenimde geziniyor, bir işaret arıyordu. Bir ısırtık izi. Kontrol edebileceği bir şey.

Onunla tanıştığımdan beri, hatta onu iyi tanıyorsam belki de on yıldır, ilk kez gözünde tek bir damla yaş belirdi. Gözyaşı yanağından aşağı süzülerek çenesinden aktı.

Sadece bir damla... Ama o gözyaşı bana hayatımda hissettiğim en büyük mutluluğu verdi.

Meğer benim inatçı, cesur yürekli karım *ağlayabiliyormuş*.
Ve bunun için tek gereken benim ölmemmiş.

Birden gözyaşlarının yanaklarını yıkayıp yüzüme aktığını
görünce kaşları çatıldı. Benden gelmediğini anlamadan önce
gözlerimi süzdü.

Tereddütle elini yanağına götürerek bir damla gözyaşına
dokundu. “Ağlıyorum.”

Ben de seni seviyorum, Kurabiye.

Ambulans sirenlerinin histerik çığlıkları odayı doldurdu.
İstemediğim aşık olduğum kadının kollarında ölürken bile neden
huzur bulamadığımı merak ederek gözlerimi yumdum.

“Seni kurtarmaya geliyorlar. Lütfen dayan.” Dallas yanağını
öptü. Alnımı. Burnumun ucunu. Göz kapaklarımı.

Gözlerimi ne zaman kapamıştım?

Hatırlayamıyordum ama kapadığımı anlamıştım çünkü
artık onu göremiyordum.

Onu görmem gerekiyordu.

Sadece bir kez daha.

“Lütfen, Rom, uyanık kal. *Lütfen*. Benim için?”

Dünya kararmadan ve ambulansın sesi kesilmeden önce,
“Senin için her şeyi yaparım,” dediğimi duydum. “Sen benim
en sevdiğim ters köşesin.”

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Dallas

Demek ağlamak böyle bir şeydi.

Sanki ölüm beni zalim elleriyle boğuyordu, kendimi ona bırakmak istesem de pençesinde çırpınıyordum.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı oluk oluk dökülürken vicdan azabı, iç organlarımla beslenen kana susamış bir canavar gibi içimi kemiriyordu.

Bunu ona sen yaptın.

Senin suçun.

Romeo kollarımda hareketsiz yatarken onu zehirleyen şeyin nerede olduğunu ve sonsuz uykusunda ona katılmak için aynı zehri nasıl ele geçirebileceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Bir zamanlar tuttuğum dilek zihnimde yankılanmayı sürdürüyordu:

Tek dileğim kollarımda ölmen, Romeo Costa. Son nefesini verirken seni görmek istiyorum. Parmaklarımda altında teninin soğuduğunu, canının çekildiğini hissetmek. Tek dileğim, son nefesini almak için çırpınmana tanık olmak. Bana yaşattığın her şey için acı çekmeni izlemek istiyorum. Hayatta bundan daha fazla istediğim hiçbir şey ya da hiç kimse yok.

Fantezim gerçeğe, gerçek de kâbusa dönüşüyordu.

İleri geri sallanırken bıçak misali içimi parçalayan hıçkırıklarla titredim.

“Beni bırakamazsın. Şimdi olmaz. Sonunda beni sevmişken olmaz. Ölemezsin. Sen çok şey atlattın.”

Yanağını avuçladım, parmak uçlarımda altında çok solgun ve soğuktu.

“Benim karanlık Romeo’m. Benim güzel kalpli canavarım. Sen zehirden de ölümden de daha güçlüsün. Seni sevdiğimi hiç söyleyemedim. Uyan lütfen, söz veriyorum ben de söyleyeceğim.”

Romeo kıpırdamadı.

Gözünü bile kırpmadı.

Nefes almadı.

Zaman, pişmanlığın silahıydı. Ve bu sefer beni o kadar sert vurmuştu ki bir daha iyileşebileceğimi sanmıyordum. Alnımı onunkine bastırdım, buz gibi tenini kendi sıcaklığımla değiştirmek için yalvardım. “Lütfen bana geri dön. Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum; ailemden, arkadaşlarımdan, kitaplarımdan, kendimden.”

Başımı kaldırdığımda aşağı süzülüp komodinin üzerine düşen bir gül yaprağı gördüm.

Son yaprak da düşmüştü.

Tam da Romeo beni sevdiğini söylediğinde. Ben ona âşık olduktan sonra. Ona olan aşkım öyle derindi ki dipsiz bir kuyu gibiydi.

Ama bizimki mutlu sonla biten bir peri masalı olmayacaktı. Bunun yerine ibretlik öykü olacaktık.

Romeo’ya daha sıkı sarıldım, sırtımda bir el hissettiğimde bile onu bırakmadım.

“Hadi, Dallas.” Sesi kadife gibi çıkan Zach’ti bu. Ulusal kanalda kıyameti ilan ederken bile sizi yatağa atmaya ikna ediyormuş gibi bir sesle konuşabilirdi. “Acil servis ekipleri geldi.”

Sağlık görevlileri Romeo’nun etrafını sarıp onu sedyeye kaldırırken kollarımı kocamdan ayırması için güç kullanması gerekti.

Zach’in kollarında öylesine güçsüzdüm ki... Beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama ben cenin şeklinde yere yığıldım.

KARANLIK ROMEO'M

Ellerini beline koyarak bana baktı. “Sizinki şimdiye kadar tanık olduğum en acıklı mantık evliliği.”

“Onu seviyorum.” Göğsüme doğru inledim, gözyaşlarım boğazımda düğümleniyordu. “Onu çok seviyorum. Onsuz yaşayamam.”

Zach sanki duygular bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi geri adım attı. Onlar Romeo’yu dışarı çıkarırken Oliver da odaya girdi.

Sağlık görevlilerinin peşinden gitmem gerektiğini biliyordum. Hastaneye giderken onlara katılmalıydım. Sorular sormalıydım. Burada kalmaktan başka her şeyi yapmalıydım. Ama hareket edemeyecek kadar boş hissediyordum.

Oliver başını eğerek, “Ah. Burada kim varmış?” dedi.

“Kafayı kırmış bir Juliet. Onsuz yaşayamayacağını söylüyor.” Zach’in sesi ilaç reklamı sunuyormuş gibi çıkmıştı. Sanki reklamı yapılan ilacın kötü yan etkilerini sıralıyordu. Cebinden el dezenfektanı çıkarıp bir kısmını avucuna sıktı.

“Bunu göstermesinin yolu yerde kestirmek mi?”

“Yerde kestirmiyorum, seni pislik.” Ayağa fırladım. Taze öfke damalarımı sardı. “Onun için savaşacağım. Benim için ne ifade ettiğini ona göstermeliyim.”

Bunu onlara neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de kafamdan geçenleri kendi ağzımdan duymam gerekiyordu.

Oliver anahtarlarını elinde döndürdü. “Ben onu hastaneye götürürüm.”

Zach başıyla onayladı. “Ben de Jared’in bulup polise götüreceğim ve Madison’ın saçmalıklarını onlara anlatacağım.”

Belki benim iyiliğim için yapıyorlardı ama onların bu mutlak sakinliği sayesinde Romeo’ya en son sarıldığım zamanı neredeyse unutmuştum. Bedeni ilk tanıştığımız balo salonundaki mermer zemin kadar soğuktu.

“İyi olacak, değil mi?” Zach’in yakasına yapıştım. İçimde Oliver’ın sözlerine güvenilmeyeceğine dair bir his vardı. Hem sözlerine hem de kadınlarla kurduğu ilişkiye.

Zach gözlerini kaçırıp elini belime koyarak beni odadan dışarı çıkardı. “Gidelim.”

Dönüp Romeo’ya en son sarıldığım yere baktım.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Evlilik bir aynaydı. İnsana, yerleri doldurulmadan önce boşluklarının tam olarak nerede olduğunu gösteriyordu ve Romeo beni terk ederse bir yanıma sonsuza dek bomboş kalacaktı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallas

Hastanede başından ayrılmadım.

Ne yemek yemek ne su içmek ne de duş almak için.

Frankie, annem ve Monica haberi alır almaz yanıma koş-tular. Sırayla bana yemek ve temiz giysiler getirdiler ama beni sadece tuvalet molası vermeye ikna edebildiler. O zaman bile işimi hızlıca hallettim.

Günler birbirini kovaladı. Zaman kesinlikle dost değildi, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Bir yanımda Romeo'nun ölmediğine, kalbinin hâlâ attığına, her nefes için savaşıyor hayatta kaldığına seviniliyordu. Diğer yanımda umutsuzluğun pençesindeydi. Çünkü durumu iyiye gitmiyordu. Görkemli bir heykel gibi öylece yatıyordu. Hâlâ çok güzeldi.

Ziyarete gelenler hiç bitmedi. Zach. Oliver. Bayan Sun. Cara. Monica. Bay Costa. Annem. Frankie. Her gün iş arkadaş-larından ve dostlarımızdan yüzlerce çiçek ve yiyecek geliyordu. Hiçbirini odada tutmadım çünkü bana Romeo'nun artık hayatta olmadığını hissettiriyorlardı. Bu düşünce bile bende kendimi pencereden atma isteği uyandırıyor.

Romeo'nun tıbbi komaya girmesinin dördüncü gününde avukatı, babasıyla birlikte içeri girdi. Jasper Hayward. Onu evlilik sözleşmesini imzaladığım günden tanıyordum. Sırtımı dikleştirdim. Gözlerimdeki yaşları sildim.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Ayağa kalkıp karşılarına geç-tim. "Ziyarete gelmeniz için hiçbir neden yok. Durumunda

değişiklik olmadı ve doktorlar onu yaşam destek ünitesinden çıkarmayı konuşmadılar, bu yüzden kesinlikle...”

“Dallas.” Bay Costa elini omzuma koydu. Hışımla geri çekildim. “O kadar endişelenme. Bay Hayward bazı belgelerin üzerinden geçmek için burada. Hepsi bu.”

Belgelermiş, hadi oradan. Jasper Hayward’a doğum kontrol yöntemine güvendiğim kadar güveniyordum. Bay Costa’ya ise tabii ki ondan da az. Hissedarlar toplantısından sızan videoyu görmüştüm. Romeo beni kurtarmak için odadan çıkar çıkmaz babası tehdidini yerine getirip Bruce’u yerine geçecek kişi ilan etmişti.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. “Çabuk olun. Ne diyecekseniz hemen deyin.”

Bay Costa bana gözlerini kırpıştırarak baktı. “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi, evladım?”

Dik dik baktım. “Onun için adam bile öldürürüm.”

Aşırı dramatik ama gerçekçi beyanımı izleyen garip sessizlikten sonra Jasper, Romeo’nun yatağına doğru ilerledi. Parmaklarım seğirdi. Kocamı böylesine savunmasız bir pozisyonda görmesini engelleme dürtüsüne direndim. Onun dokunulmaz bir imparatorlardan başka bir şeye benzediğini hatırlamıyordum. Bu manzara dört günün sonunda bile hâlâ beni sarsıyordu.

Jasper çantasını açarak bazı belgeler aradı. “Açıkçası hepimiz kocanızın bir an önce iyileşmesini umuyor ve bunun için dua ediyoruz. Ancak Bay Costa’nın durumu kötüye giderse serveti ve mülkleri için ne istediğini açıkça belirttiği bir belge olduğunu size bildirmek isterim. Evlilik sözleşmesi olmasa da vasiyeti var.”

Şişmiş gözlerimi yavaşça kırpıştırarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Yanılıyorsunuz. Evlilik sözleşmesi var. Kendim imzaladım. Gözünüzün önünde.”

Üzerinden onlarca yıl geçmiş gibi gelse de hafızamın beni yanıltmadığını biliyordum.

KARANLIK ROMEO'M

Jasper Hayward kaşlarını çattı. “Bayan Costa, kocanızın size söylediğini sanıyordum.”

“Neyi?”

“Birkaç hafta önce ofisime uğradı, evlilik sözleşmesini yırtıp attığını ve yerine bir vasiyetname yazdığını söyledi. Sahip olduğu her şeyi size bıraktığını belirten bir vasiyetname. Her şeyi.”

Sendeleyerek geri çekildim, neredeyse bayılacaktım. Hâlâ ayakta olmam mucizeydi. “Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Böyle şeyleri dalga konusu edemeyecek kadar çok para alıyorum.”

Romeo... her şeyini bana bırakmıştı. Parasını. Malikânesini. Arabalarını. Hepsini. Nedenini biliyordum. Bilincini kaybetmeden saniyeler önce bana söylemişti. Asıl soru şuydu: Vasiyetini ne zaman yazmıştı? Hangi noktada beni sevdiğine karar vermişti?

“Bunu ne zaman yaptı?” Bu yeni bilgiye sanki bir ağırlığı varmış gibi tutundum. Sanki onu bana geri getirebilirmiş gibi.

“Size ne zaman geldi? Hangi gün? Hangi tarihte?”

Jasper tam cevap vermek için ağzını açtığı sırada tüm dünyadaki en sevdiğim ses odayı doldurdu.

“*Kurabiye?*”

Tıbbi kaynaklı komada. Sesini duymuş olmamın imkânı yok. Yine de kulağa çok gerçekçi gelmişti. Kalp kıracak kadar mükemmeldi. Yavaşça arkamı döndüm, zihinsel çöküşün üstüne bir de halüsinasyon görmeye başlamış olduğumdan endişelendim. Her gün sadece bir iki saat uyuyordum. Ama Romeo'nun yatağına döndüğümde, hastanenin sert ışığı altında bile hiç koyulaşmamış gibi görünen soluk gözleriyle bana baktığını gördüm.

“Tanrım.” Dizlerimin üzerine çöküp elini elime aldım. “Lütfen bana bunun bir hayal olmadığını ve gerçekten uyanık olduğunu söyle. Şu an hayal kırıklığına uğrayamayacak kadar hassasım.”

Göğsünden hırçın bir kahkaha koptu. Parmaklarını benimkilere geçirmeye çalıştı. “Hayır, aşırı aktif hayal gücünün ürünü değil.”

Arkamda, babası yatağın başına geldi. “Evlat.”

Romeo bakışlarını benim yüzümden ayırmadan, “Baba? Jasper? Siktirin gidin buradan. Hemen,” dedi.

Saniyeler içinde gözden kayboldular. Yanağını avuçlarken kaşlarımı çattım, parmak uçlarım elektriklendi. Kocam bilime meydan okuduğu için endişelenmeli miydim?

“Sen... Seni suni komaya soktuklarını sanıyordum?” Çenemi yatağının kenarına dayarken otokontrolümden gurur duydum. Henüz onu öpmek için üzerine atlamamıştım. “Yani son dört gündür öyleydi. Kendi başına hayatta kalamıyordun, makineye bağlanmıştın.”

“Karımın yatağımın başında bana söylediklerine bakın...” Ağır ağır beni süzdü. Elimde olmadan güldüm, omuzlarım titriyordu. “Ağlama,” dedi.

“Ben hiç ağlamam ki.”

Ama bu doğru değildi. En azından artık değildi.

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benim için ağladın. Duyarlılığına minnettar olsam da bunu bir daha yaparsan vücudum bir kez daha büyük bir çöküş yaşar.”

“Dün onu tıbbi komadan çıkarmak için form imzaladın.” Oliver sanki buranın sahibiymiş gibi kapıyı çalmadan içeri girdi. “Kahveyle, öfke patlamalarıyla ve Frankie’nin senin için diktiği Madison Licht voodoo bebeğiyle ilgilenirken unutmuş olmalısın.”

Son dört gündür işgal ettiğim kanepeye ve Frankie’nin benim için yaptığı voodoo bebeğine baktım. Sarı saçları ve

KARANLIK ROMEO'M

keçeli kalemle yapılan aptal gülümsemesiyle bir bez bebeği andırıyordu.

Romeo parmaklarını benimkilere kenetledi. "Oliver."

Oliver kirpiklerini kırıştıtararak baktı. "Evet, canım?"

"Çık odamdan."

"Bana Frankie'nin numarasını vermeden olmaz."

"Önce suratına bir yumruk yemeye ne dersin?" diye uyardım. Kız kardeşim için ondan daha uygunsuz bir aday düşünemiyordum.

Oliver gittikten sonra dikkatimi yeniden kocama verdim. Romeo elini kaldırıp atkuyruğumdan kurtulmuş bir tutam saçımızır bir gülümsemeyle kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Rom?"

"Evet?"

"Vasiyetini ne zaman değiştirdin? Evlilik sözleşmeni iptal mi ettin?" Beni sevdiğini ilk ne zaman anladığını bilmek istiyordum.

"Malikânemde parti verip beni geri taşınmaya zorladığın günün ertesinde."

Kaşlarımı çattım. "O zamanlar benden nefret ediyordun."

"Bebğim." Yanağımı okşadı. "Senden hiç nefret etmedim. Önce kayıtsızdım, sonra kalbime yapabileceklerinden korkmaya başladım, sonra da körkütük âşık oldum, öyle ki sırf kendime *sana demiştim* demek için beni terk etmeni dileycek hâle geldim."

Elini sıkıp, "Partiden sonraki gece demek..." diye mırıldandım. "Vay canına. Gerçekten o kadar iyi mi oral seks yapıyorum?"

Canı yanmasına rağmen güldü ve beni öpmek için kendine doğru çekti. "Bilmem, belki bana hatırlatırsın?"

SON SÖZ

Dallas

Altı ay sonra.

“Son kez söylüyorum, Franklin Tabitha Townsend’in içine hiç şeytan girmedi. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?” Romeo’nun dikkatini yoldan uzaklaştırmak istemediğim için ellerimi havaya kaldırmadan hemen önce kendimi durdurdum. Jared (ve Madison) hapiste yargılanmayı beklerken yerine geçecek birini bulamamıştık.

Romeo zehirlendiği için *mutlu* olduğunu söyleyip duruyordu çünkü cinayete teşebbüs suçlaması, Madison’ın tenis kortları, İsveç masajları ve Wagyu pazarları olan rahat bir tesiste değil, maksimum güvenli bir yerde çürüyeceği anlamına geliyordu.

Romeo sol sinyalini açtı. “Kafasının üstüne mi düştü?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Bebekken duvarlardaki kurşunlu boyayı mı soyup yedi?”

“Hay...” Aniden durdum. Romeo’ya yalan söyleyemezdim ve bu tam da kulağa bebek Frankie’nin yapacağı bir şey gibi geliyordu. “Nereden bileyim? O zamanlar yeni yürümeye başlamıştım.”

“Bizimle yaşayamaz, Kurabiye. İsterse Washington’daki çatı katında kalabilir ama geceleri güvenle uyumayı beklediğim evimin koridorlarında o gremlinin dolaşmasına izin veremem.”

“Tamam. Anlaştık.”

Yolcu koltuğunda arkama yaslandım, Frankie’nin en başta istediği çözümü sunduğu için tatmin olmuşum. Romeo orayı

yok etmek istediğini söylemişti. Franklin Townsend'den daha iyi bir yıkım meleği düşünemiyordum.

“Sadece birkaç aylığına zaten.” Torpido gözünden bir atıştırmalık çıkardım. “Babam sakinleşene ve okulu uzaklaştırma cezasını kaldırına kadar.” Shep'le aram biraz düzelmeye başlamıştı. En azından şimdilik iyiydik.

“Koca yurdu nasıl sular altında bırakabilmiş?” Romeo sağa dönüp özel havaalanından otoyola çıktı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Ben de bir keresinde tavanımıza klorofil sıçrattığım için onu yargılayacak durumda değildim. Aslında yeşil lekeler hâlâ oradaydı. Bir Rorschach tablosu gibi ışıkların arasına dağılmıştı. Babama gelince, okul hasar için yirmi üç milyon dolarlık bir fatura gönderdiğinde çılgına dönmüştü. Frankie'ye ders olsun diye bu parayı mirasından kesmişti ama Frankie bu dersi kesinlikle unutacaktı.

“Nasıl olduğu fark eder mi?” Pocky çubuklarını kemirerek bacaklarımı ön panele uzattım. “Bunda benim de suçum var.”

“Final haftasının ortasında yurt binasını sular altında bırakan sen değilsin.”

“Elbette değilim ama babamın Frankie'ye bu kadar özgürlük tanımasının nedeni benim.”

Bu, babamın benden özür dileme şekliydi. Bu yıl değiştiğini kanıtlamak için bana asla vermediği tavizleri Frankie'ye tanımaya başlamıştı.

Onun adına sevinsem de bu işin sonuçlarından korkuyordum. Şimdiden Home Depot fiyaskosu, İsviçre kayak gezisi fiyaskosu ve Dubai'de neredeyse uluslararası bir olay yaşanmıştı.

Romeo ışıklarda durup bana döndü. “Ya da belki baban senden adam gibi özür dileyebilir ve hepimiz hayatımızın bir sonraki evresine geçebiliriz. Frankie'nin aklını başına getirmek için evinden atılmadığı bir evreye.”

Sözlerini duymazdan geldim. “Hayata devam etmekten bahsetmişken, ne zaman şoför tutacaksın?”

Jared’ın tutuklanmasının üzerinden altı ay geçmesine rağmen yeni başvuranların geçmişlerini araştırmayı hâlâ bitirememişti. Gerçi sonuçta eski şoförü onu öldürmeye çalışmıştı. Zehirlenmiş bir adamı fazla titiz davrandığı için suçlayamıyordum.

“Cara bu sabah bana adayların geçmişleriyle ilgili kontrolleri e-postayla gönderdi.”

Ah. Cara. Romeo’nun hayatında Costa Industries’ten kalan tek şey. O ayrıldığında –tamam, kovulduğunda– Cara da ayrılmıştı. Kocam onun sadakatini büyük bir zamla ödüllendirmişti. Meğer kocam hisse senedi satmakta, eh, *hisse senedi* satmaktan daha iyiymiş.

Romeo demir kapımızdan geçip yarım kilometrelik araba yolundan yukarı çıkarken bir forkliftin yanından geçti.

Hızlıca geçip giderken başımı çevirip o çirkin şeye baktım. “Arazide neden bir forklift var? Evde inşaata mı başlandı? Ayrılmadan önce hiçbir şeyi kırmadım. Bak, bu sefer ben bir şey yap...”

Romeo kaşlarını çatı. “Dün gece gitmiş olmaları gerekiyordu. Biz gelene kadar bitirmeleri için onlara fazladan bir milyon ödedim.”

“Burada neler oluyor? Yemek turumuza çikalı sadece üç ay oldu.”

Üç aylık bir mutluluk... Ülkeden ülkeye gezerek sokak yemeklerinden Michelin yıldızlı restoranlara kadar gidebildiğimiz her yeri keşfetmiştik. Romeo Chapel Falls’taki randevumuzdan beri listemdeki her ülkeyi hatırlamakla kalmamış, her biri için bir yemek programı da hazırlamıştı. Tabii şu anda işsiz olması da bu uzun seyahat için bize bir hayli yardımcı olmuştu. Peki, tamam. Aslında iş olarak hisse senedi alıp satıyordu. (Bunun bir iş olduğuna yemin ediyor. Ben de sözüne güveniyorum.)

“Evde yenileme yapılması için ekip tuttum.”

KARANLIK ROMEO'M

Çenem neredeyse yere düşecekti. “Komple mi?”

Bütün bunları bana danışmadan mı yapmıştı?

Romeo arabayı kapının önünde durdurup anahtarı onu bekleyen Vernon’a uzattı.

Hettie kapımı açtı, kollarına atıldığımda güldü. “Görmek için sabırsızlanıyorum. Muhteşem oldu.”

Romeo’ya suçlayıcı bir bakış attım. “Yani benim dışımda herkes tadilattan haberdar mıydı?”

Hettie kolunu koluma dolayarak beni girişe yönlendirdi. “Eriyip bir çikolata birikintisine dönüşeceksin. Bu tam da senin...”

Romeo’nun yüz ifadesini görünce sözleri yarıda kesildi.

“Dışarı.” Romeo Hettie’nin kolunu benimkinden çekip evin arkasındaki personel odasını işaret etti. “Sürprizi mahvetmeden önce defolun.”

“Tamam, tamam.”

Ama artık çok geçti. Çoktan koşup giriş kapısını iterek açmıştım. İçeride ne olduğunu tahmin ediyordum çünkü kocamı iyi tanıyordum.

O, beni mutlu etmeye kararlı bir adamdı.

Tam da beklediğim gibi evimizi bir kütüphaneye çevirmişti. Duvarların her santimi yerden tavana raflarla kaplıydı. Oturma odası. Koridorlar. Sinema odası. Onun çalışma odası bile. Işık hızıyla odadan odaya geçtim. Acele etsem de gözlerim her detaya takılıyordu. Kitaplar türlerine göre, ciltlerine göre, tam olarak hayal ettiğim gibi düzenlenmişti. Çalışma odasında korku ve gizem. Mutfakta seyahat ve yemek. Yatak odasında romantizm ve erotizm.

Sonunda bana yetişen Romeo’ya döndüm ve kendimi kollarına atarak yüzünü öpücük yağmuruna tuttum. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

“Şimdiden pişman oldum,” dedi beni merdivenden yatak odamıza taşıırken. “Duştaki kitaplar muhtemelen küflenecek.”

“Onları su geçirmez hâle getireceğim.”

“Mutfaktakiler alev alabilir.”

“Onları da yanmaz yaparım.”

Burnumun ucunu öptü.

“İstedğin gibi olmuş mu?”

“Çok daha iyi olmuş.”

Romeo

Bir yıl sonra.

Romeo Costa: Bu geceyi erteleyelim. Nedense karım kendini okuma odasına kilitledi, elinde de üç kutu Morgenstern dondurması var.

Zach Sun: Belki de evini özlemiştir?

Romeo Costa: Beynin durdu herhâlde. BURASI ONUN EVİ.

Ollie vB: Daytona’yı KFC yemeye götür. Hemen neşelenecektir.

Romeo Costa: O Georgialı, Kentuckyli değil, seni kültürsüz soytarı.

Zach Sun: Arada fark var mı?

Ollie vB: KFC = KOREAN FRIED CHICKEN.

Ollie vB: Açılımı böyle. Seni kültürsüz soytarı.

Telefonumu cebime atıp hızla Dallas’ın eski yatak odasına gittim. Çift kanatlı kapının altındaki aralıktan koridora yüksek sesli feryatlar sızıyordu. Sadece ben ölümden döndüğümde ağlayan karım şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

“Dallas?” Avuçlarımı ahşap kapıya vurdum. “Aç kapıyı.”

Cevap gelmedi.

"Dallas."

Hâlâ ses vermiyordu. Yumruklarımı daha sert vursam da çığlıkları kapı sesini bastırıyordu.

"Dallas Maryanne Costa."

Acınası bir panik boğazımdan süzülerek büyük bir çapa gibi içime battı. "İyi misin? Ne oldu?"

Hala bana cevap vermiyordu.

"Kahretsin, Dallas. Hemen açmazsan kapıyı havaya uçuracağım."

Ama açmadı.

Sözüme sadık kalarak bacağımı kaldırdım ve kapıyı tekmeleyerek ahşabı parçalara ayırdım.

Dallas etrafı dondurma kutularıyla çevrili hâlde yere yayılmış, elinde cam bir kutu tutuyordu. İçinde on dördüncü Henry Plotkin kitabı vardı. Genellikle onu odanın karşı tarafında, Vernon'ın beyaz gülünün kalıntılarından yaptığı preslenmiş taç yaprağı resminin yanında tutardı.

Gözyaşları yanaklarından süzülüp inci rengi mermere damlayarak bir okyanus oluşturmuştu. Tamam, pek de okyanus sayılmazdı. Ama yanağından birbiri ardına inen üç damla gözyaşını görünce bacaklarım istemsizce harekete geçti.

Kutuyu ondan alıp bir kenara koydum ve onu kucağıma oturttum, bacakları kalçamın iki yanındaydı. "Ne oldu, bebeğim?"

"Evet."

Ha?

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Evet derken ne demek istedin?"

"Tam olarak onu demek istedim."

"Dallas, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Sonra bir anda sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi ciyaklayarak kollarını boynuma doladı, neredeyse beni boğacaktı. "Bebeğimiz... Bir bebeğimiz olacak."

"Ne?"

“Hamileyim, Romeo. *Hamileyim.*”

“Ama denemeye daha üç hafta önce başladık.” *Yeniden* başladık desek daha doğru olurdu. Ben zehirlendikten sonra Kurabiye’yle ailemizi genişletmeye hazır olmadığımıza karar vermiş ve kendimizi bir bebeğe adamadan önce baş başa vakit geçirmek istediğimizi fark etmiştik.

“Biliyorum. Harika, değil mi?” Eğilip doğrudan aşağıya konuşarak aletimi okşadı. “Bu aileye yaptığın harika katkı için teşekkür ederim.” Başını geriye atıp bu kez tavana baktı. “İşe yaradıklarına inanamıyorum.”

İçim korkuyla çalkalandı. “İşe yarayan şeyler *ne?*”

Ama artık çok geçti. Benim şahsi kaos elçim çoktan koridordan yatak odamıza doğru koşmaya başlamıştı. Anlık bir endişeyle yüzümü sıvazlayıp çocuğum annesine çekerse dokuz ay sonra bu ev/kütüphane/her neyse ne hâle gelecek diye korktum.

Hâlâ şaşkındım. Altıncı balayımız sırasında olmuş olmalıydı, Paris’teki balayımızın bir tekrarıydı bu. Yaşadığım şaşkınlık kısa sürede heyecana dönüştü. *Kurabiye anne olacaktı. Bense baba.*

Birkaç dakika içinde FaceTime’da Oliver’la Zach’ten çağrı geldi. Zach’e kaşlarımı çatarak baktım. “Hemen nasıl öğrendiniz?”

“Decatur anneme teşekkür etmek için aradı.” Zach iş için Kore’deydi, lüks otel odasında dişlerini fırçalıyordu.

“Ne için?”

“Annem Davenport’u Guan Yin tılsımları alması için bir tapınağa götürmüştü de.” Yüzümdeki boş ifadeye bakıp, “Doğurganlık tılsımları,” diye ekledi.

Tabii ki.

Her zamanki gibi yardımsever Oliver söze karıştı. “Oğlan olursa adını III. Romeo Costa koymalısın.”

“Lütfen siktir olup gider misin?”

“İyi fikir. On altı saattir aletimi elime almadım.”

Acaba onunla hâlâ aynı dili mi konuşuyorduk?

KARANLIK ROMEO'M

Zach bir kanepeye çökerken kamera hareketiyle titredi. “En azından bu kez makul bir süre içinde öğrendik.”

“Üç saniye aslında pek makul değil,” dedim.

Beni duymazdan geldiler, hâlâ birkaç ay önce olanlardan dolayı bana kızgınlardı.

Zach doğrudan konuya girdi. “Babanın öldüğünü altı haberlerinde öğrenmemizin bir nedeni var mı?”

“Dokuz haberlerine çıkmak için yeterince önemli bir olay değildi, desem olur mu?”

Oliver şakağını kaşdı. “Zach, Romeo’nun sosyopat olmasından hiç endişelenmiyor musun?”

“Ben sosyopat değilim.” Neden şu anda hamile karımla birlikte olmak yerine bu insanlarla konuşuyordum? Ah! Doğru ya. Çünkü Hettie’yle aşağıda konuştuklarını duyabiliyordum ve ona güvenli bir şekilde yaklaşabilmem için biraz yatışması gerekiyordu.

“Tartışılabilir bir konu.” Zach telefonunu yere koyup elektrikli diş fırçasını cam bardağa basket atar gibi attı. “Başsağlığı dilemeye geldiğimizde ne demiştin, hatırlıyor musun?”

“Ben senin saç rengini bile zar zor hatırlıyorum.”

“*Eh, ne yapalım. Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin, dedin.*” Sesimin tınısına kadar beni taklit etmişti. “*Ve ben biraz önce kazandım. Tebriklerim nerede?*”

“Yani, sadece ‘senin adına sevindik’ diyebilerseniz yeterli olurdu.”

Sırf Dallas’ın hatrına pedere biraz yumuşak davranmış ve intikam planlarımdan vazgeçmiştim. Bu da yeterince cömertçeydi. Morgan bile Amerika’ya dönmek için izin koparmıştı. Son duyduğuma göre Appalachians’da bir komünde yaşıyordu.

Oliver başını yana eğdi. “Nalları diktiğimde benim için de bir anma konuşması yapar mısın? Ölümümün ardından kelime üretebilecek kadar duygusuz birine ihtiyacım var. Diğer herkes deli gibi zırlamakla meşgul olacak.”

“Zıplamak demek istiyorsun herhâlde. Sevinçten.” Zach otel odasının ışıklarını kapadı. Arkasında Namsan Kulesi’nin geniş manzarası belirdi. “Parti verileceğinden emin olabilirsin.”

İşte bu, telefonu kapamam için bir işaretti. Dallas’a Het-tie’yle yapması gereken her şeyi yapması için yeterince zaman tanıdığını düşünerek kapama düğmesine bastım. Yatak odamıza girdiğimde Kurabiye parlak sarı kâğıt deryasının ortasında oturuyor, kolunu yatağımızın altına sokmuş, daha fazla kâğıt çekip çıkarıyordu. Kâğıtlar, sonu görünmeyen bir palyaço mendili gibi gelmeye devam ediyorlardı.

Bir tanesini, gerçekliğini kontrol etmesi gereken bir paraymış gibi ışığa tuttu. “Bu tılsımlar hemen işe yaramış olmalı. Belki de fazla işe yaradı. Ya ikizlerimiz olursa? Ya da üçüz?

Kapıya yaslanıp öylece karımı izledim.

Gürültücülüğünü. Dağınıklığını. Hiçbir şeyden pişmanlık duymamasını.

Sevilen bir kadının çiçek açması gibi.

Baharda açan bir gül gibi.